DRAGONLANCE

KRÓNIKÁK

3. KÖTET

A TAVASZI HAJNAL SÁRKÁNYAI

Margaret Weis és Tracy Hickman

TR

SHOUT
SHARE
IT

- Margaret Weis és Tracy Hickman
  -
  - Az Örökember
  - Első Könyv
    - 1.
    - 2
    - 3.
    - 4.
    - 5.
    - 6.
    - 7.
    - 8.
    - 9.
  - Második Könyv
    - 1.
    - 2.
    - 3
    - 4.
    - 5.
    - 6.
    - 7.
    - 8.
    - 9.
  - Harmadik Könyv
    - 1
    - 2.
    - 3.
    - 4.
    - 5.
    - 6.
    - 7.
    - 8.
    - 9.
    - 10.
    - 11.
    - 12.
    - 13.
    - 14
  - A hazatérés
  - Raistlin Búcsúja

Margaret Weis és Tracy Hickman
A tavaszi hajnal sárkányai

Kitiara, kedvesem, a legfőbb napokat
homály, várás, részvét ringatja el
Míg írom e sorokat, felhő fedi a várost, gátolva eszmét, napfényt, s minden utca homály s nappal közt függ. Eldöntve mindent, árnylepte szívvel vártam, hogy neked elmondjam ezt. Szebb lettél, mérgezőbb
távollétedben, mint orchideák illata úszol a (folyékony éjben, hol vérörvény-lehúzta cápaként, az egyedüli tapintást kivéve, öli üreg az érzékeket a vágy,
mely önmagán üt sebet, s eltűnik feltépett hassal a gyilkos torokban. Bár tudom ezt, gazdag nekem az éj, békébe torkolló kín-oksora; e csábításból mégis részt kívánnék s fegyverein ez kapnék a homályban, megáldva a gyönyörtől.
De a fény,
a fény, Kitiarám, mikor a nap megcsillantja az esőverte járdát, s az ázott lámpákból csorgó olaj szivárványosra töri a vizet! Felkelek, s bár a városra vihar száll, rájuk gondolok, Sturmra, Lauranára,
s legfőképp Sturmra, ki a köd s a felhők rácsán keresztül látja a napot. Hogy hagyhatnám el őket?
S most Lelépve az árnyfia, nem a tiédbe, de abba,
mely fényre vár, távozom a viharból.

Az Örökember

Nézd csak, Berem! Itt egy ösvény... milyen különös! Mennyit vadásztunk már ebben az erdőben és még sohasem vettük észre.

— Nem is olyan különös. A tűz felégette a bozót egy részét, ennyi az egész. Talán csak valami vadcsapás.

— Akkor kövessük... ha valóban vadcsapás, utóbb még egy szarvasra is rábukkanhatunk. Már álló napja járjuk ezt az erdőt és semmi eredmény. Nagyon nem szeretnék üres kézzel hazatérni!

Meg sem várja a válaszomat, máris nekivág az ösvénynek. Megvonom a vállam, és magam is utánamegyek. Milyen kellemes ma, idekint a szabadban... ez az első melegebb nap a tél csikorgó hidege után. A napsugár melengeti a nyakamat és a vállamat, és a fölperzselt erdőben könnyen esik a járás: nem akadályozzák a mozgást indák és liánok. Bokrok sem szaggatják az ember ruháját. Talán tavaly, ősz végén, annak a zivatarnak egyik villáma égette föl.

De már oly hosszú ideje botorkálunk itt, és egyre ingerültebb vagyok. A társam téved... ez nem vadcsapás, hanem emberkéz vágta ösvény, méghozzá nagyon régi. Itt aligha találunk rá vadra. Mindenütt ugyanaz a kép tárul elénk. A felperzselt erdő, a kemény tél nyomai... sehol egy élő állat. Ma este sem eszünk friss húst vacsorára.

Csak csörtetünk tovább... a nap magasan jár az égen. Fáradt vagyok és éhes. Sehol egy élő teremtmény.

— Forduljunk vissza, nővérem... nincs erre semmi...

Megáll és fölsóhajt. Látom, kimelegedett, elfáradt és fél. Különben is, olyan sovány, túl sokat dolgozik, elvégez női és férfi munkát egyaránt. Itt vadászik az erdőben ahelyett, hogy otthon fogadná az udvarlói hódolatát. És csinos is, én legalábbis annak látom. Az emberek szerint nagyon hasonlítunk egymásra, de én biztos vagyok benne, hogy tévednek. Talán csak azért, mert közel állunk egymáshoz... sokkal közelebb, mint más fivérek és nővérek. De nekünk mindig össze kellett tartanunk, olyan nehéz volt az életünk...

-Azt hiszem, igazad van, Berem, én sem látom semmi jelét a... de várj csak testvér! Nézz csak oda! Mi lehet az?

Erős, fényes ragyogást pillantok meg: színek miriádjai táncolnak a napsugárban, mintha Krynn valamennyi drágakövét itt gyűjtötték volna össze egy kosárban.

A szene tágra nyílik. — Ez lenne talán a szivárvány kapuja?

Haha! Ostobácska, lányos megjegyzés, nevetek, de azért azon kapom magamat, hogy rohanok előre. Nem is olyan könnyű utolérnem őt. Bár én nagyobb és erősebb vagyok, ő olyan fürge és ügyes, akár egy szarvas.

Kiérünk egy erdei tisztásra. Ha valóban a villám gyújtotta föl ezt

az erdőt, minden bizonnyal itt kellett lesújtania! A föld köröskörül fölperzselődött és kiégett. Valaha egy épület állhatott itt, veszem észre, amint körülnézek. Törött oszlopok csonkjai meredeznek a megfeketedett földből, akár a bordák valami oszladozó tetemből. Nyomasztó ez a hely. Sehol egy szál növény... már jó néhány tavasz óta nem nő itt semmi. Szeretnék menekülni innen, de sehogysem tudok...

Életen, sőt, álmaim legszebb, legcsodálatosabb látványa tárul ekkor elém... egy kőoszlop darabja, telis-tele ékelve ezernyi drágakővel. Nem sokat értek a drágakövekhez, de azt azonnal látom, hogy ezek mérhetetlenül értékesek. Egész testemben megremegek.

Rohanok, térdre ereszkedem a lángperzselte kődarab előtt, letörlöm róla a piszkot és sarat.

Nővéren is mellém térdel.

— Ó, Berem! Milyen gyönyörű! Láttál valaha is ehhez hasonlatosat? Ilyen csodálatos ékkövek egy ilyen borzalmas helyen! — Körülnéz és érzem, hogy ő is reszket. — Kíváncsi vagyok, vajon mi célt szolgálhatott ez itt? Valahogy olyan ünnepélyesnek, olyan szentségesnek érzem. De gonosznak is! Biztos valami féle templom lehetett ez az Összeomlás előtt. A gonosz istenségek temploma... Berem! Mit művelsz?

Elővettem a vadásztőrömet és elkezdem vele vésni az oszlopot a. egyik ékkő körül... egy ragyogó smaragd körül, amely oly nagy, mint az öklöm és pompásabban csillog, mint a napsugár a fák üde levelein. Késem pengéje könnyen váj bele a puha kőbe.

— Hagyd abba, Berem! — sikoltja a nővérem élesen. — Ez szentségtörés! Ezt a helyet valamelyik istennek szentelték. Tudom!

Érzem a drágakő kristályáriak hidegét, és valahogy mégis éget a benne izzó, zöld tűz. Ügyet sem vetek a tiltakozására.

— Ugyan! Az előbb még a szivárvány kapujának nevezted... és igazad is van! Megtaláltuk a szerencsénket, ahogy a régi legenda tartja. Még ha az isteneknek szentelték is ezt a helyet, azok már jó pár esztendeje elhagyták. Nézz csak jól körül... nem más ez, mint egy romhalmaz. Ha szükségük lenne rá, biztosan gondját is viselnék. Az istenek biztosan nem bánják, ha néhányat elviszünk ezekből a kövekből...

— Berem!

A hangjában most már félelmet is érzek. Valóban megrémült. Ostoba lány! Utóbb még fölbosszant. A drágakő már majdnem kiszabadult. Már mozog is a kezem alatt.

— Idefigyelj, Jasla! — mondom az izgalomtól remegve. Nehezen jön ki hang a torkomon. — Alig van valamink, amiből megélhetünk... mindent elvitt a tűzvész és a kemény tél. Ezekből, a kövekből nyerhetünk annyi pénzt Gargath piacán, hogy végre elköltözhessünk

erről a nyomorúságos vidékről. Elmegyünk egy városba, talán éppen Palanthasba.

Tudod, amelynek híres csodáit annyira szeretted volna meglátni…

— Nem, Berem! Megtiltom! Szentséggyalázást követsz el!

A hangja egészen szigorú… még sohasem láttam ilyennek. Egy pillanatra meg is ingok. Hátralépek a törött kőoszloptól és drágakő-szivárványától. Magam is érzem már e hely titokzatos, ijesztő gonoszságát. De azok az ékkövek olyan gyönyörűek! Ahogy rájuk nézek, csak úgy villognak és sziporkáznak a napfényben! Nincs itt semmiféle isten! Egyik istenség sem törődik velük! Egyiküknek sem hiányoznak! Csak hevernek itt, beágyazva valami régi, málladozó kődarabba.

Lehajolok, hogy végleg kifeszítsem a drágakövet kőfoglalatából. Olyan gazdag az a zöld szín, olyan pompásan ragyog, akár a tavaszi napsugár a frissen kibomlott levelek között… — Berem, hagyd abba!

Megragadja a karomat, körme a húsomba mélyed. Fáj… Megdühödöm, s ahogy nemegyszer előfordult már velem ilyenkor, a látásom elhomályosul, és mintha valami fojtogatna. A halántékon lüktet, úgy érzem, a szemem rögtön kiugrik a helyéről! — Hagyj békén! — hallom az ingerült ordítást… a saját hangomat.

Megtaszítom Jast…

Elesik…

Minden valahogy olyan lassan történik… mintha örökké tartana a zuhanása. Igazán nem akartam… utána akarok kapni, de moccanni sem bírok.

Nekizuhan a törött oszlopnak.

Vér… vér…!

— Jas! — suttogom, és a karomba emelem.

De nem válaszol. A vére elborítja a drágaköveket. Többé már nem ragyognak… akár az ő szeme. A fény elhomályosul…

És ekkor meghasad a föld! A fekete, kiégett talajból oszlopok bújnak elő, és a magasba kúsznak! Mindent elnyel az iszonyú sötétség és borzalmas, égető fájdalmat érzek a mellemben…

— Berem!

Maquesta az előfedélzetről haragosan nézett le a kormányosra.

— Berem, már mondtam neked, hogy vihar közeleg. Le kell zárni a fedélzeti nyitásokat! És erre te, mit csinálsz? Csak állsz ott és bámulod a tengert! Miben sántikálsz… szoborrá akarsz válni? Mozdulj már, te szárazföldi patkány! Szobroknak én nem adok tisztességes fizetést!

Berem nekilódult. Arca elsápadt és olyan szánalomra méltóan meghunyászkodott Maquesta haragja előtt, hogy a Perechon kapitánya hirtelen úgy érezte, mintha egy védtelen kisgyereken töltötte volna ki

a mérget.

— Bocsáss meg, Berem — sóhajtott föl Maq —, nem akartam így rád förmedni... csak ez a vihar... biztosan attól vagyok ilyen ingerült. Jól van na, jól van, ne nézz rám így! Ó hogy szeretném, ha tudnál beszélni! Nagyon szeretném tudni, mit forgatsz a fejedben... ha egyáltalán gondolkodsz valamin. No jól van, ne is törődj vele! Végezd el a munkádat, azután menj le magad is! Jobb, ha máris hozzászoksz a gondolathoz, hogy pár napot a priccseden kell töltened, míg a vihar ki nem tombolja magát.

Berem visszamosolygott rá... egy ártatlan kisgyerek egyszerű mosolyával.

Maquesta is elmosolyodott és megcsóválta a fejét. Azután sietve továbbment, s csak azon járt az esze, hogyan úszhatja meg szeretett hajója a várható orkán viszontagságait. A szeme sarkából még látta, amint Berem munkához lát odalent, de nyomban meg is feledkezett róla, amikor megjelent a hajón az első tisztje és jelentette, hogy a legénység nagy részét megtalálta és csupán a harmadrészük részegedett le.

Berem a Perechon legénységi kajütjében a függőágyában feküdt. A háló veszedelmesen himbálózott vele, amint az Istar Vértengerén, Roncsosd kikötőjében horgonyzó hajót oldalba kapták az orkán első széllökései. Kezét... ötvenéves férfihoz képest oly fiatalos kezét... a feje alá tette és fölbámult a feje fölött hintázó lámpára.

— Nézd csak, Berem! Itt egy ösvény!... Milyen különös! Mennyit vadásztunk már ebben az erdőben és még sohasem vettük észre.

— Nem is olyan különös. A tűz felégette a bozót egy részét, ennyi az egész. Talán csak valami vadcsapás.

— Akkor kövessük... ha valóban vadcsapás, utóbb még egy szarvasra is rábukkanhatunk. Már álló napja járjuk ezt az erdőt és semmi eredmény. Nagyon nem szeretnék üres kézzel hazatérni!

Meg sem várja a válaszomat, máris nekivág az ösvénynek. Megvonom a vállam, és magam is utánamegyek. Milyen kellemes ma, idekint a szabadban... ez az első melegebb nap a tél csikorgó hidege után. A napsugár melengeti a nyakamat és a vállamat, és a fölperzselt erdőben könnyen esik a járás: nem akadályozzák a mozgást indák és liánok. Bokrok sem szaggatják az ember ruháját. Talán tavaly, ősz végén, annak a zivatarnak egyik villáma égette föl...

Első Könyv

1.
Menekülés sötétségből sötétségbe

A sárkánysereg tisztje lassan ballagott lefelé a lépcsőn a Sós Szellő fogadó második emeletéről. Jóval elmúlt éjfél, a fogadó vendégei jórészt már régen aludni tértek. A tiszt nem hallott más hangot, csak odalent, a Vér-öböl szikláinak nekivágódó hullámok moraját.

A lépcsőfordulón egy pillanatra megállt és gyorsan körülnézett a lenti ivóban. A helyiség üres volt, csak egyetlen sárkányfattyú aludt az asztalra borulva, részeg hortyogással... a szárnya minden horkantásra megremegett, a durva deszkaasztal recsegett és imbolygott a súlya alatt.

A tiszt keserűen elmosolyodott és újra nekiindult a légcsőnek. Acélból kovácsolt sárkánypikkelyes páncélt viselt, amely a Sárkány Nagyurak félelmes vértezetének mintájára készült. Sisakja eltakarta a fejét és az arcát, vonásai így nem voltak fölismerhetőek. Sisakrostélya alól egyedül vörösesbarna szakállának vége látszott ki, aminek alapján az emberi fajhoz volt sorolható.

A lépcső aljánál hirtelen megtorpant, láthatóan meglepte., hogy a fogadós még mindig ébren van, és ásítozva lapozza pénztárkönyveit. Kurtán odabiccentett neki és szó nélkül, máris indult volna ki a fogadóból, de a tulaj megállította egy utánavetett kérdéssel. — Várható, hogy a Nagyúr hazajön ma éjjel?

A tiszt megállt és félig visszafordult, hogy az arca azért árnyékban maradjon, övéből elővett egy pár kesztyűt és nekilátott, hogy fölhúzza. Dermesztően hideg idő volt odakint. A tengerparti várost olyan kegyetlen téli orkán kerítette hatalmába, amilyet eddig még sohasem kellett átélnie háromszáz esztendős fönnállása alatt, itt, a Vér-öböl partján. — —Ebben az ítéletidőben? — vetette oda a sárkánytiszt. — Aligha... ilyen orkánban még a sárkányok sem tudnak repülni.

-Igaz — mormogta a fogadós egyetértéssel. — Nem való ez az idő sem embernek, sem állatnak. — Némi gyanúval mérte végig a sárkánytisztet. — És neked mi dolgod van, uram, hogy ki kell menned ebbe a viharba?

A tiszt hidegen végigmérte a férfit. — Nem hiszem, hogy bármi közöd lenne hozzá, hová megyek, vagy éppen mit csinálok.

-Ó, bocsánat! — hadarta a fogadós és úgy emelte föl a kezét, mintha egy ütést akarna elhárítani. — Csak azért kérdem, hogy ha a Nagyúr mégis visszatérne, és netán keresne, megmondhassam neki, hol találhat.

— Arra nem lesz szükség — morogta a sárkánytiszt. — Hagytam neki egy... izé... üzenetet... abból megtudhatja a távollétem okát.

Különben is visszajövök, még hajnal előtt... csak egy kis friss levegőre van szükségem... ennyi az egész.

— Azt elhiszem — kuncogott a fogadós —, három napja ki sem léptél a szobájából... vagy inkább három éjszakát kellett volna mondanom! Jaj... nem kell úgy megdühödni... — tette hozzá rémülten, látva a tiszt szemének villanását a sisakrostély alatt —, minden csodálatom azé a férfié, aki őt ilyen sokáig itt tudja tartani... különben, hová távozott ilyen sietősen?

— A Nagyurat sürgősen hívták ... valami fontos ügyet kell elintéznie keleten, Solamnia vidékén — válaszolta a tiszt vicsorogva —, de a helyedben nemigen faggatóznék tovább a dolgai után!

— Nem, nem — vágta rá a tulaj sietve —, persze, hogy nem! Nos... hát jó estét kívánok. Mi is a neved? Igaz, bemutatott bennünket egymásnak, de valahogy nem jegyeztem meg.

— Tanis — dünnyögte a tiszt tompa hangon —, Tanis, Fél-Elf... és jó estét neked is. Hűvösen biccentett, helyére rángatta a kesztyűjét, szorosabbra fogta magán a köpönyegét, kinyitotta a fogadó ajtaját és kilépett a tomboló viharba. A fagyos szél bevágott az ivóba, eloltotta a gyertyákat és szerteszórta a fogadós irományait. A tiszt egy pillanatig birkózott az ajtóval, mialatt a fogadós megállás nélkül káromkodott és kapkodott röpködő számlái után. Végül a távozó csak becsapta maga mögött a súlyos ajtót, mire a fogadóban helyreállt a béke, a nyugalom és a meleg.

A fogadós utánanézett és jól látta, amint elhalad az ablak előtt, lehajtott fejjel feszül neki az orkánnak, miközben köpönyege vadul csapkod körülötte.

Egy másik alak is figyelemmel követte a tisztet. Abban a pillanatban, ahogy az ajtó bevágódott, a részeg sárkányfattyú fölkapta a fejét, fekete hüllőszeme csak úgy villogott. Óvatosan kelt föl az asztal mellől és gyors, biztos léptekkel megindult. Karmos lábán könnyedén odaszökellt az ablakhoz és kibámult rajta. Várt néhány pillanatig, majd maga is kinyitotta az ajtót és eltűnt a viharban.

A fogadós látta az ablakból, hogy a sárkányfattyú ugyanarra indul, mint a tiszt. Közelebb totyogott az ablakhoz és orrát az üveghez nyomva kinézett rajta. Vad ötétség uralkodott odakint. Az utcákat máskor megvilágító, magas vastartókban égő tüzek most sisteregve sziporkáztak a süvöltő szélben és zuhogó esőben. De a fogadósnak úgy tűnt, hogy látja, amint a sárkánysereg tisztje befordul a város központja felé vezető egyik utcába. A legsötétebb árnyékba húzódva ott osont a nyomában a sárkányfattyú is. A fogadós megcsóválta a fejét és fölébresztette a pult mögött egy karosszékben szundikáló éjszakai ügyeletest.

— Az az érzésem, hogy a Nagyúr ma este megérkezik, akárhogy esik vagy fúj —

magyarázta az álmos pincérnek. —-Azonnal ébressz föl, ha valóban megjönne!

Megrázkódott és még egyszer kibámult a sötét éjszakába, lelki szemeivel maga előtt látva, amint a katonatiszt végigsiet Roncsosd kihalt utcáin, a sárkányfattyú árnyalakja meg ott ólálkodik a nyomában.

— Bár, ha jobban meggondolom — motyogta félhangon —, mégis inkább hagyj aludni! Az orkán teljesen megbénította a várost ezen az éjszakán. A kocsmák, amelyek pislákoló ablakaikkal rendesen hajnalig nyitva tartottak, most bezártak és ablaktábláikat is becsukták a vihar ellen. Az utcák elnéptelenedtek, senki sem merészkedett ki olyan orkánba, amely bárki emberfiát ledönthetett volna a lábáról és még a legmelegebb ruhán is könnyűszerrel áttört dermesztő hidegével.

Tanis lehajtott fejjel, fürgén igyekezett előre, s amennyire tehette, a szélvihar erejét valamelyest csökkentő, sötétbe burkolózó házak tövében haladt. Szakállát így is hamarosan belepte a dér, s apró, éles hópihék marták az arcát. A fél-elf reszketett a hidegtől és átkozta magában a bőréhez érő, jeges sárkánypáncélt. Időnként hátrapillantott, hogy meggyőződjön róla, nem keltett-e különös érdeklődést valakiben a fogadóból való hirtelen távozása, de hiába meresztette a szemét, nem látott semmit. A havas eső olyan vadul kavargott körülötte, hogy még a házak körvonalait is alig vehette ki, nemhogy valami mást is meglásson.

Egy idő után úgy döntött, hogy jobb lesz, ha csak arra figyel, hogy a helyes utat megtalálja. Hamarosan annyira elgémberedett a hidegtől, hogy már nem is igen törődött vele, vajon követi-e valaki vagy sem.

Csak rövid ideje tartózkodott Roncsosd városában, hogy pontosak legyünk, mindössze négy napja... és azoknak jó részében is állandóan vele volt.

Tanis erővel próbálta száműzni a lány emlékét a tudatából, miközben az utcatáblákat leste az esőfüggönyön át. Csak nagyjából sejtette, merrefelé halad. A barátai egy távoli fogadóban voltak, valahol a város peremén, távol a dokkoktól, a bároktól és bordélyházaktól. Egy pillanatra rémülten villant az eszébe, mit is csinálna, ha eltévedne. Kérdezősködni semmiképpen sem merne utánuk...

De végül csak megtalálta, amit akart. Botladozott a néptelen utcákon, csúszkált a jégen és kis híján elsírta magát a megkönnyebbüléstől, amikor végre megpillantotta a keresett fogadó vadul táncoló cégérét. Valahogy még a neve sem jutott az eszébe, de most azért fölismerte: "Révgát fogadó!

Ostoba elnevezés, gondolta magában és úgy reszketett a hidegtől, hogy még a kilincset is alig tudta megragadni. Fölrántotta az ajtót, amit, miután a szél ereje beröpítette a helyiségbe, csak nagy

erőfeszítéssel tudott becsukni maga után.

Ezen a lepusztult helyen persze nem volt semmiféle éjszakai ügyeletes. A koszos tűzhely rostélya mögött füstölgő fahasábok fényénél észrevett a pulton egy gyertyacsonkot, amely nyilvánvalóan a záróra után hazatévelygő vendégek "kényelmét" szolgálta. A keze úgy remegett, hogy alig tudott szikrát csiholni a tűzszerszámából. Elgémberedett ujjait csak némi idő után tudta munkára fogni, akkor végre meggyújtotta a gyertyadarabot és pislákoló fényénél fölkapaszkodott az emeletre.

Ha megfordult volna, hogy kinézzen az ablakon, megláthatta volna, amint egy homályos alak behúzódik egy kapualjba az utca túlsó oldalán... de Tanis nem törődött a háta mögött lévő ablakkal, elég volt kitapogatnia a lépcsőfokokat az orra előtt.

— Caramon!

A nagydarab harcos egy szemvillanásnyi idő alatt fölült, ösztönösen fegyveréhez kapott, még mielőtt kérdőn a fivérére nézett volna.

— Valami zajt hallottam odakint — suttogta Raistlin. — Mint amikor kardhüvely ütődik a páncélhoz.

Caramon a fejét rázva próbált szabadulni álmosságától és karddal a kezében kimászott ágyából. Odaosont az ajtóhoz, ahonnan már ő is meghallotta az éberen alvó fivérét fölébresztő zajt. A szobák előtt húzódó folyosón páncélba öltözött alak lopakodott végig. Caramon látta, amint sápadt gyertyafény szűrődik be az ajtó alatti résen. A vértezet halk csörömpölése éppen az ő ajtajuk előtt hallgatott el.

A gyertyafény keskeny csíkja megrebbent... a kinti alak biztosan a másik kezébe vette a gyertyát, hogy jobban hozzáférjen a kardjához. Caramon előrenyúlt és lassan, csöndesen félrehúzta az ajtó reteszét. Várt egy pillanatig. Nem történt semmi. Az illető biztosan tétovázik, talán azon töpreng, vajon ez-e a keresett ajtó. Nos, mindjárt meggyőződhet róla, gondolta magában a harcos.

Hirtelen rántással föltépte az ajtót. Kiszökkent mögüle, megragadta a sötét alakot és berántotta a szobába. Izmos karjának minden erejével a padlóra terítette a páncélos férfit. A gyertyacsonk elgurult... lángja belefulladt saját viasztócsájába. Raistlin már mormolta is a varázsigét, amely majd pókhálószerű, ragadós szálakkal béklyózza le az áldozatot. —Állj, Raistlin, hagyd abba! —kiáltotta az alak. Caramon fölismerte a hangot és megrázta a fivérét, hogy megtörje mágikus összpontosítását.

-Raist! Ez Tanis!

A mágus megrázkódott, magához tért révületéből, karja bénultan lehanyatlott. A következő pillanatban a melléhez kapott és felköhögött.

Caramon aggódó pillantást vetett ikertestvére felé, de Raistlin

türelmetlen kézmozdulattal leintette. A harcos tehát visszafordult Tanishoz, lehajolt és talpra segítette őt.

— Tanis! — kiáltotta, és lelkes ölelésével kis híján kiszorította belőle a szuszt. — Hová tűntél? Majd' belebetegedtünk az izgalomba. Minden istenekre, te megfagytál! Gyere ide, mindjárt fölélesztem a tüzet. —Raist — fordult még egyszer a fivéréhez Caramon —, biztos, hogy jól vagy?

— Rám ne legyen gondod! — suttogta Raistlin. Visszahanyatlott az ágyára és kapkodva szedte a levegőt. Szeme aranylón villant a föllobbanó lángok fényében, amint a hálásan a tűzhely mellé kuporodó fél-elfre nézett. — Inkább hívd ide a többieket!

— Helyes! — ugrott Caramon máris az ajtó felé.

— Előbb azért jó lenne, ha fölvennél magadra valamit — jegyezte meg a varázsló szemrehányóan.

Caramon elvörösödött, visszafutott az ágyához és előkotorta bőrnadrágját. Gyorsan fölráncigálta, majd inget is húzott magára, úgy sietett ki a folyosóra és óvatosan becsukta maga mögött az ajtót. Tanis és Raistlin hallotta, hogy csöndesen kopogtat a síkföldiek ajtaján. Hallották Zúgószél nyers kérdését, majd a harcos izgatott, hadaró magyarázatát. Tanis Raistlin felé fordult, látta, amint a varázsló áthatóan méregeti különös, homokóra-szemével, mire elfordította a fejét és belebámult a tűzbe.

— Hol jártál, fél-elf? — kérdezte Raistlin lágy, suttogó hangján.

Tanis idegesen nyelt egyet. — Foglyul ejtett egy Sárkány Nagyúr — kezdte jó előre kigondolt mondókáját. —A Nagyúr természetesen elhitte, hogy az ő tisztje vagyok és megkért, hogy kísérjem el a városon kívül állomásozó csapataihoz seregszemlére. Persze engednem kellett a kérésének, különben még gyanút fogott volna. Végre, ma éjszaka kereket oldhattam tőle.

— Éhérdekes! — köhintette a szót Raistlin.

Tanis élesen végigmérte. — És ugyan, mi olyan érdekes benne?

— Eddig még sohasem hallottam tőled semmi hazugságot, fél-elf — dünnyögte Raistlin csöndesen. — Egész... hmm... szórakoztatónak találom.

Tanis már válaszra nyitotta a száját, de mielőtt megszólalhatott volna, visszaért Caramon, nyomában Zúgószéllel, Aranyholddal és az ásítozó Tikával.

Aranyhold gyorsan Tanishoz lépett és szorosan átölelte.

Barátom! — suttogta és egészen hozzásimult. — Annyira aggódtunk érted...

Zúgószél keményen kezet rázott vele és ritka mosoly terült szét rendszerint komor arcán. Gyöngéden átkarolta a feleségét és kihámozta őt Tanis karjai közül, de csak azért, hogy maga lépjen a helyére.

— Testvér! — dörmögte Zúgószél a síkföldiek que-shu nyelvjárásán és megropogtatta Tanis csontjait. —Már attól féltünk, hogy fogságba estél... talán meg is haltál... nem tudtuk, hogy...

-Mi történt? Hol jártál? — kiáltotta Tika és ó is igyekezett, hogy a fél-elf karjába bújhasson. Tanis egy pillantást vetett Raistlinre, de a mágus hanyatt feküdt, különös szemét a mennyezetre szegezte és látszólag nem törődött a körülötte zajló beszélgetéssel. Tanis öntudatosan megköszörülte a torkát és tudva, hogy a varázsló egyetlen szavát sem mulasztja el, megismételte történetét. A többiek együtt érző érdeklődéssel hallgatták. Néha közbevetettek egy-egy kérdést. "És ki volt az a Nagyúr? Mekkora a sárkánysereg? Pontosan merre tanyázik? Mit kerestek a sárkányfattyak Roncsosdban? Valóban őrájuk vadásztak? Hogyan sikerült végül megszöknie?"

A fél-elf folyékonyan válaszolgatott a záporozó kérdésekre. Ami a Nagyurat illeti, nem sokat látott belőle... nem tudta kideríteni a kilétét. A sereg nem túl nagy létszámú. A városon kívül táborozott le. A sárkányfattyak tényleg vadásznak valakire, de nem őrájuk. Valami embert keresnek, akinek furcsa neve van... Berem, vagy valami ilyesmi.

Amikor a nevet kiejtette, Caramonra pillantott, de nem látta a harcos arcán a fölismerést. Megkönnyebbülten föllélegzett. Nagyon jó, Caramon nem ismerte föl a férfit, aki a Perechon fedélzetén javítgatta a vitorlákat. Nem emlékezett rá, vagy nem ismerte föl a férfi nevét sem. Akár így, akár úgy, nagyon jól van!

A többiek bólogatva, figyelmesen hallgatták a történetét. Tanis megkönnyebbülten fölsóhajtott. Ami pedig Raistlint illeti... nos, az nem sokat számít, mit gondol vagy mond a varázsló. A többiek akkor is neki hinnének a mágussal szemben, ha nappalnak nevezné az éjszakát. Ezzel nyilvánvalóan Raistlin is tisztában volt, ezért nem vonta kétségbe szavai igazságát. Tanis nyomorultul érezte magát, reménykedett benne, hogy további kérdésekkel nem kényszerítik még bonyolultabb hazugságokra és a bizonyosság kedvéért nagyot ásított, majd felnyögött, mint aki elviselhetetlenül kimerült.

Aranyhold azonnal talpra szökkent, arcán őszinte aggodalommal. — O, bocsáss meg, Tanis! — mondta kedvesen. — Milyen önzőek is vagyunk! Hiszen átfáztál, kimerült vagy, mi meg csak beszéltetünk itt. Holnap pedig korán kell kelnünk, hogy idejében hajóra szállhassunk.

— A csudába is, Aranyhold! Ne légy bolond! Hogyan szállhatnánk bármilyen hajóra ebben az ítéletidőben? — mordult föl Tanis.

Mindenki döbbenten meredt rá, még Raistlin is fölült az ágyában. Aranyhold szeme elsötétült, arca rideg vonásokat öltött, ezzel emlékeztette a fél-elfet, hogy vele senki sem beszélhet ilyen hangon. Zúgószél szorosan mellélépett és az ő arca is elkomorult. A csönd egyre kényelmetlenebbé vált. Végül Caramon mentette meg a

helyzetet egy mennydörgő torokköszörüléssel. — Nos, ha holnap nem tudunk hajóra szállni,

megpróbáljuk holnapután! —mondta megnyugtató hangon. — Ne aggódj miatta, Tanis, a sárkányfattyak sem merészkednek ki ebben az időben... biztonságban vagyunk...

— Értem én... sajnálom... — mormolta a fél-elf —, nem akartam úgy rád kiabálni, Aranyhold, de ez a pár nap igazán próbára tette az idegeimet. Úgy kimerültem, hogy még az agyam sem fog rendesen... megyek is a szobámba.

— A fogadós kiadta valaki másnak — közölte Caramon, majd sietve hozzátette —, de itt megalhatsz, Tanis... tessék, az ágyam...

— Nem, nem, jó lesz nekem a padlón is — és Aranyhold tekintetét kerülve nekilátott a sárkányvértezet lefejtésének, miközben szemét saját reszkető ujjaira szegezte.

Aludj jól, barátom — suttogta Aranyhold lágyan.

Tanis meghallotta hangjában a változást és szinte látta, amint szenvedélyes pillantást váltanak Zúgószéllel. Égy pillanat múlva a síkföldi kezének biztató érintését érezte meg a vállán. Azután elmentek... Tika is velük tartott, jó éjszakát köszönt és csöndesen becsukta maga mögött az ajtót.

Várj csak, hadd segítsek — ajánlotta Caramon, tudván, hogy Tanis, akinek szokatlan a vért, nehezen boldogul a bonyolultszíjakkal és csatokkal. —Hozzak valami ennivalót vagy italt? Égy kis forralt bort?

— Nem kell — felelte Tanis elcsigázottan, megkönnyebbülve kibújt a páncélból, s közben gondolni sem akart arra, hogy alig pár óra múlva ismét föl kell öltenie. — Csak aludnom kell egy keveset.

— Tessék... legalább a takarómat fogadd el — erősködött Caramon, látva, hogy a fél-elf reszket a hidegtől.

Tanis hálásan átvette a takarót, bár maga sem volt tisztában vele, mitől is reszket igazán... a hidegtől, vagy a lelkében dúló, heves érzelmektől. Lefeküdt és a takaró mellett a köpönyegét is magára terítette. Becsukta a szemét, igyekezett egyenletesen és nyugodtan lélegezni, mert tudta, hogy a tyúkanyó-természetű Caramon addig nem alszik el, míg meg nem győződik róla, hogy neki is kényelmes helye van. Tanis valóban jól érezte magát, és kisvártatva meghallotta, hogy a harcos is bebújik az ágyába. A tűz lassan leégett és mindent elnyelt a sötétség. Pár pillanat múlva fölharsant Caramon mennydörgő horkolása. A másik ágy felöl Raistlin fojtott köhögése hallatszott.

Amikor már biztos volt felőle, hogy a két iker mélyen elaludt, Tanis kinyújtózkodott, feje alá tette a kezét és éberen bámult a sötétségbe.

Már reggelre járt, amikor a Sárkány Nagyúr visszaérkezett a Sós

Szellő fogadóba. Az éjszakai pincér azonnal észrevette, hogy a Nagyúr komisz hangulatban van. Nagyobb erővel rúgta be az ajtót, mint maga a förgeteg és dühödten bámult be az ivóba, mintha annak melege és nyugalma az ellensége lenne. Valóban úgy nézett ki, mint az odakint tomboló elemek valamilyen tartozéka. Még a gyertyák lángja is inkább tőle és nem a besüvítő széltől rebbent meg. Vele lépett be a helyiségbe a komor sötétség. A pincér rém ülten kecmergett talpra, de a N agyúr tekintete nem őrá szegeződött. Kitiara az egyik asztalnál ülő sárkányfattyút nézte, aki sötét hüllőszemének alig érzékelhető villanásával jelezte, hogy valami igencsak kedvezőtlenül alakult.

A rémisztő sárkánymaszk mögött a Nagyúr szeme összeszűkült, tekintete vészjóslóan hideggé vált. Egy pillanatig még ott állt az ajtóban, nem törődött a mellette bezúduló, köpönyegét vadul lobogtató széllel.

— Gyere föl! — vetette oda végül ridegen a sárkányfattyúnak.

A teremtmény bólintott és a nyomába szegődött, karmos lába karistolta a deszkapadlót. — Esetleg valamit... — nyifogta rémülten az éjszakás a félelmes, falrengető csattanással bevágódó ajtó felé.

— Semmit! — förmedt rá Kitiara és kezét kardja markolatára téve elvonult a kocsonyaként reszkető alak mellett. Pillantásra sem méltatta... nekivágott a lakosztályához vezető lépcsőnek, mialatt a szerencsétlen ember összetörten zuhant vissza a székére.

Kitiara nagy kulccsörgéssel nyitotta ki az ajtót, belépett és azonnal körülpásztázta tekintetével a helyiséget.

A szoba üres volt.

A sárkányfattyú türelmesen, némán várakozott a háta mögött.

Kitiara dühödten, vad erővel rántotta meg a sárkánysisak szíját és letépte a fejéről. Lehajította az ágyra és a válla fölött hátrakiáltott:

— Gyere be és csukd be az ajtót!

A sárkányfattyú engedelmeskedett a parancsnak... halkan hajtotta be az ajtószárnyat. Kitiara nem nézett a teremtményre... csípőre tett kézzel, sötéten meredt a földúlt ágyra. — Szóval elment! — mondta, inkább kijelentő, mint kérdő hangsúllyal.

— Igen, Nagyúr! — selypítette a sárkányfattyú, sziszegő hangján.

— És követted őt, ahogy megparancsoltam?

Természetesen, Nagyúr — hajolt meg a hüllőember.

— És hová ment?

Kitiara végigsimított sötét, göndör haján. Még mindig nem fordult meg, így a sárkányfattyú nem láthatta az arcát és fogalma sem lehetett róla, milyen érzelmeket rejteget előle... ha egyáltalán vannak érzelmei.

— Egy fogadóba, Nagyúr, a város szélén, a neve "Révgát".

— Egy másik nőhöz? — a Nagyúr hangjában feszültség érződött.

— Nem hinném, Nagyúr — a sárkányfattyú elnyomott egy

mosolyt. — Azt hiszem, valami barátai vannak ott. Jelentették, hogy idegenek szálltak meg abban a fogadóban, de mivel a leírásuk nem felelt meg a Smaragdemberének, nem hallgattuk ki őket.

— Hagytatok ott megfigyelőt?

Természetesen, Nagyúr. Azonnal tájékoztatunk, ha ó maga, vagy közülük bárki elhagyná a fogadót.

A Nagyúr még egy pillanatig mozdulatlanul állt, azután végre megfordult. Az arca hideg volt és nyugodt, bár kísértetiesen sápadt. Elfehéredésének azonban számos jó oka lehetett, gondolta a sárkányfattyú. Hosszú utat kellett végigrepülnie vissza a Főpap Tornyától... azt is beszélik, hogy az ottani serege csúfos vereséget szenvedett... mellesleg előkerültek a legendás sárkánydárdák, valami sárkánygömbökkel együtt. Azután a Sötétség Királynője által olyannyira keresett Smaragdembert sem sikerült megtalálnia, holott a kémek jelentése szerint itt tartózkodik a városban. A Nagyúrnak jó néhány dolog miatt kell aggódnia, mulatott magában a sárkányfattyú. Miért is búslakodna egyetlen férfi miatt? Annyi szeretője lehet, amennyit csak megkíván,' sőt, jórészt jóképűbbek és sokkal szolgálatkészebbek, mint ez a búsképű fél-elf. Ott van például Bakaris...

— Helyesen cselekedtél — szakította meg Kitiara a sárkányember töprengését.

Nemtörődöm szemérmetlenséggel lehányta magáról a páncélját és közönyösen legyintett. Ismét önmaga volt. — Ezért meglesz a jutalmad. Most pedig hagyj magamra!

A sárkányfattyú meghajolt és szemét a padlóra szegezve sebesen távozott. A teremtmény nem hagyta megtéveszteni magát... kifelé menet észrevette azt a cetlit. Még azt is megállapította, hogy finom elf-betűkkel rótt írás áll rajta. Alig csukta be maga után az ajtót, csörömpölő zajra lett figyelmes... a sárkánypáncél egy darabja csapódott odabent teljes erőből a falnak.

2
Az üldözés

Reggel felé az orkán kitombolta magát. Az ereszről aláhulló vízcseppek egyhangú kopogásának ritmusa úgy lüktetett Tanis sajgó fejében, hogy szinte visszakívánta a dühöngő vihart. Az ég szürke volt és ólmos súllyal nehezedett a fél-elf lelkére. — A tenger-még biztosan nagyon háborog — mormolta Caramon csüggedten. Miután nagy figyelemmel hallgatta végig Port Baliforban a Malacfütty fogadó tulajdonosa, Vilmos által mesélt valamennyi tengerészhistóriát, Caramon lassan magát is afféle tapasztalt tengerészkapitánynak érezte. Senki sem szállt vele vitába, mivel egyikük sem értett semmit a tengerészethez. Csak Raistlin nézte fivérét gúnyos mosollyal, amikor... annak ellenére, hogy egész életében csak párszor ült hajón, jobbára kisebb csónakokon... úgy beszélt, mint valami vén tengeri medve. — Talán még innen kimennünk is nagyon kockázatos lenne... — szólalt meg Tika.

— De megyünk... még ma! — mondta komoran Tanis. — Még akkor is, ha úszva kell távoznunk ebből a városból.

A többiek egymásra pillantottak, majd visszafordultak Tanishoz. A fél-elf az ablak előtt állt és kifelé bámult, így nem láthatta összeráncolt szemöldöküket és vállrándításaikat, de azért tisztában volt az érzelmeikkel.

A társaság az ikrek szobájában gyúlt össze. Még jó órányi idő volt pirkadatig, de Tanis azonnal fölébresztette őket, amint meghallotta, hogy csöndesedik a vihar.

Mély levegőt vett és szembefordult társaival. — Sajnálom... lehet, hogy önkényességnek tűnik — mondta —, de olyan veszélyekről tudok, amelyeket nem magyarázhatok el most rögtön. Nincs rá idő. Csak annyit mondhatok, hogy életünkben eddig sohasem jártunk olyan közel a csúfos pusztuláshoz, mint e pillanatban, ebben a városban! El kell innen mennünk, mégpedig most, azonnal! Rádöbbent, hogy a hangja hisztérikussá élesedik, ezért elhallgatott.

Teljes volt a csönd, majd Caramon szólalt meg bizonytalanul: — Hát persze, Tanis... — Már mindent összecsomagoltunk — tette hozzá Aranyhold —, bármikor indulhatunk, ha úgy látod jónak.

— Akkor gyerünk! — mondta határozottan Tanis.

— El kell mennem a holmiért — szólalt meg Tika reszkető hangon.

— Menj csak, de siess! — utasította Tanis.

— Majd é...én segítek — ajánlkozott Caramon csöndesen.

A Tanishoz hasonlóan, zsákmányolt sárkánypáncélba öltözött

nagydarab harcos és a lány gyorsan eltávozott, talán abban a reményben, hogy lophatnak még néhány utolsó, magányos percet — gondolta magában a fél-elf a türelmetlenségtől reszketve. Zúgószél és Aranyhold is elsietett a csomagjaikért. Raistlin mozdulatlanul a helyén maradt. Neki minden szükséges holmija kéznél volt: kincset érő varázskellékeivel teli zsákocskái, varázspálcája és jelentéktelen tasakjában a fölbecsülhetetlen értékű, golyónyivá zsugorodott sárkánygömb.

Tanis érezte, hogy Raistlin különös tekintete rámered, úgy, mintha a varázsló egyenesen behatolt volna lelkének sötét mélységeibe azzal a furcsán csillogó, aranyló szemével. De a mágus mégsem szólt semmit. Vajon miért? — gondolta Tanis mérgesen. Most szinte örömmel vette volna Raistlin kérdezősködését vagy vádjait. Megkönnyebbülést jelentett volna számára, ha könnyíthet a lelkén és föltárhatja az igazságot... még úgy is, hogy tisztában volt annak minden lehetséges következményével.

De kínzó köhögését leszámítva Raistlin egy hangot sem hallatott. Néhány percen belül mindenki visszatért a szobába.

Készen vagyunk, Tanis — mondta Aranyhold fojtott hangon.

Egy pillanatig Tanis nem tudott megszólalni. Elmondom nekik, tépelődött magában. Fölsóhajtott és a gyülekezet felé fordult. Megpillantotta társai arcát, érezte iránta való bizalmukat, belé vetett hitüket. Feltétel nélkül készen álltak követni őt. Nem törhette le bizakodásukat. Nem ingathatta meg ezt a hitet, hiszen ez volt minden, amiben megkapaszkodhattak. Fölsóhajtott és csak ennyit mondott mogorván:

Rendben van — és az ajtóhoz lépett.

Maquesta Kar-Thon arra ébredt, hogy valaki megdöngeti a kabinja ajtaját. Hozzászokott, hogy bármelyik pillanatban megszakíthatják az álmát, ezért azonnal fölpattant és máris nyúlt a csizmája után.

Mi történt? — kiáltotta.

Mielőtt megkapta volna a választ, gyorsan fölmérte a helyzetet. A kabinablakon kinézve megállapította, hogy az orkán elcsitult, de a hajó ringásából azt is kikövetkeztette, hogy a tenger még erősen háborog.

Itt vannak az utasok! — kiáltotta valaki és ő azonnal fölismerte első tisztje hangját. — Szárazföldi patkányok! — morogta ingerülten, fölsóhajtott és lerúgta félig fölhúzott csizmáját. — Küldd vissza őket! — parancsolta és visszafeküdt az ágyába. — Ma nem bontunk vitorlát!

Valami szóváltásra kerülhetett sor odakint, mert hallotta, amint a tisztje hangja ingerülten megemelkedik, egy másik pedig visszaordít neki. Maquesta elcsigázottan mégis felkelt. Első tisztje, Bas Ohn-Koraf

minotaurus volt... egy nem valami könnyed természetű faj képviselője. Rendkívül erős volt és bármikor kész az ölésre... többek között ezért is került a tengerre. Egy olyanhajón, mint a Perechon, senki sem firtatta a másik múltját. Maquesta kirúgta kabinja ajtaját és fölsietett a fedélzetre.

— Mi történik itt? — kiáltotta legszigorúbb hangján, miközben első tisztjének vadállati fejéről egy sárkánytisztnek látszó alak vörös szakállas képére fordította tekintetét. De azonnal fölismerte a férfi enyhén ferde vágású szemét és keményen belenézett.

— Azt mondtam, fél-elf, hogy ma nem bontunk vitorlát és úgy is gon...

— Maquesta — vágott közbe Tanis gyorsan —, beszélnem kell veled! — Már lépett is felé a minotaurus mellett, de Koraf keményen megragadta és visszapenderítette. A fél-elf háta mögött fölmordult és előrelépett egy jóval nagyobb termetű sárkánytiszt. A minotaurus szeme mohón fölcsillant és a derekára csavart selyemsál mögül előrántott egy görbe tőrt. A fedélzeten máris összesereglett a legénység és kíváncsian várta az összecsapást. — Caramon — szólt Tanis és kezével nyugalomra intette őket.

— Kof... — csattant föl Maquesta, és haragos pillantásával arra emlékeztette első tisztjét, hogy ezek fizető utasok, és nem bánhat velük durván, legalábbis a szárazföld közelében nem.

A minotaurus fogait vicsorította, de a tőr épp olyan gyorsan tűnt el, ahogy elővillant. Kof megfordult és sértődötten elballagott, a legénység morgolódott, de azért tovább figyelt. Máris igen érdekesnek ígérkezett a mostani utazás.

Maquesta talpra segítette Tanist és éppolyan tüzetesen vizsgálta a tekintetével, mint azokat, akik munkára jelentkeznek a hajóra. Azonnal föltűnt neki, hogy a fél-elf drámai változáson ment keresztül azóta, hogy alig négy nappal ezelőtt először találkozott vele, amikor azzal a nagydarab harcossal hármasban nyélbe ütötték a megállapodást a Perechon kibérléséről.

A férfi úgy nézett ki, mint aki azóta oda-vissza megjárta Abyss mélységeit. Meglehet, valami komoly bajba keveredett — gondolta zavartan. Nos, nem én fogom kihúzni belőle... legalábbis nem úgy, hogy a hajómat tenném érte kockára. Viszont a barátaival együtt már kifizették az útiköltségfelét. Maquestának pedig szüksége volt a pénzre. Manapság nehéz dolga volt egy kalóznak, amikor a Nagyurakkal kellett fölvennie a versenyt...

— Gyere a kabinomba! — szólította föl Maq nyersen és máris megindult előtte.

— Maradj itt a többiekkel, Caramon! — fordult a társához a fél-elf. A termetes harcos bólintott. Caramon sötéten végigmérte a minotaurust és visszaballagott társaihoz, akik csekélyke ingóságaik

körül toporogtak.

Tanis szó nélkül ereszkedett le Maq nyomában és bebújt utána a kajütbe. Az apró helyiség még két embernek is szűk volt. A Perechon karcsú építésű, csinos, fürge és könnyen manőverezhető hajó volt. Eszményi volt Maquesta foglalkozása szempontjából, amikor gyorsan kellett ki-be siklania a kikötőkbe, fölvennie vagy leraknia olyan árukat, amelyekhez nem szükségszerűen volt bármi köze. Alkalmasint ugyanis azzal is gyarapította a jövedelmét, hogy elcsípett egy-egy Palanthas vagy Tarsis kikötőjéből útra kelő, gazdag rakománnyal terhelt kereskedőhajót és lecsapott rá, mielőtt annak legénysége észre térhetett volna. Ilyenkor megcsáklyázták és kifosztották áldozatukat és villámgyorsan odébb állt.

Arra is képes volt, hogy bármikor lehagyja a Sárkány Nagyurak nehézkes hajóit, bár alapelvének tekintette, hogy békén hagyja őket. Mostanában azonban a Nagyurak hajói egyre gyakrabban adtak díszkíséretet a kereskedőbárkáknak. A legutóbbi két útja során Maquesta komolyösszegeket veszített, ez volt az egyik oka, hogy utasok szállításáig süllyedt, amit sohasem tett volna meg normális körülmények között. A fél-elf levette a sisakját és leült... helyesebben lezöttyent az asztal mellé, mivel szokatlan volt neki a hajó szeszélyes imbolygása. Maquesta állva maradt és könnyedén egyensúlyozott a lábán — Nős, mit akarsz? — kérdezte nyersen és ásított egyet. — Megmondtam már, hogy nem indulhatunk... a tenger még mindig...

— De indulnunk kell! — vágott közbe Tanis keményen.

— Ide figyelj! — mondta Maquesta türelmesen (emlékeztetve magát arra, hogy mégiscsak fizető vendégről van szó) —, ha valami zűrbe keveredtetek, ahhoz nekem semmi közöm!. Nem kockáztatom sem a hajómat, sem a legénységemet azért...

— Nem mi kerültünk bajba — szakította félbe Tanis és keményen Maquesta szemébe nézett —, hanem te!

— Én? — kiáltott föl Maquesta és megrökönyödve hátralépett.

Tanis összefonta a kezét az asztal lapján és lenézett rá. A horgonyán ficánkoló hajó heves ringása és az utóbbi napok kimerültsége fölkavarta a gyomrát. Maquesta a fél-elf szakálla alatt zöldes színben játszó bőrére és a beesett szeme alatti karikákra nézett és arra gondolt, hogy ennél a fél-elfnél már jobb állapotban lévő hullákat is látott életében. — Ezt hogy érted? — kérdezte feszesen.

— Engem... én egy Sárkány Nagyúr fogságába kerültem... három nappal ezelőtt —kezdte mondókáját Tanis csöndesen és le nem vette szemét a kezéről. — Nem is... azt hiszem, hogy a "fogság" nem is a megfelelő szó. Me...meglátott ebben a páncélban és azt hitte, hogy az ő tisztjei közül való vagyok. Kénytelen voltam elkísérni őt az egyik táborába. Ott voltam... abban a táborban... az utóbbi napokban és r...rájöttem valamire. Megtudtam, hogy a Nagyúr és sárkányfattyai ki

után kutatnak a városban... hogy mi, vagyis hogy ki az igazi céljuk.

— Igazán? — sürgette Maquesta és érezte, hogy a félelem úgy keríti hatalmába, mint valami ragályos betegség. — De nem a Perechont...

— A kormányosod — nézett a szemébe Tanis —, az a Berem nevű!

— Berem! — ismételte meg Maquesta a nevet rémülten. — De miért? Az az ember süketnéma! Egy féleszű! Talán tényleg jó kormányos, de semmi több! Ugyan, mit követhetett volna el, amiért Sárkány Nagyurak vetik magukat a nyomába?

— Azt nem tudom — mondta Tanis elcsigázottan és próbálta leküzdeni hányingerét. — Azt már nem tudtam kideríteni. Abban sem, vagyok biztos, hogy ők maguk tudják! De az a határozott parancsuk, hogy mindenáron fogják el őt és vigyék a... — itt becsukta a szemét, hogy megszabaduljon a himbálódzó lámpa látványától —, ...a Sötétség Királynője elé! A hajnal lassan kibontakozó fénye vöröslő, lapos sugarakkal hintette be a tenger háborgó felszínét. Egy pillanatra megcsillant Maq sima, fekete bőrén és lángként verődött vissza a vállát verdeső arany fülbevalóról. A nő idegesen beletúrt sűrű, göndör, fekete hajába. Maquesta érezte, hogy a torka összeszorul. — Majd megszabadulunk tőle — mondta ridegen és az asztalra támaszkodva fölállt. — Kitesszük a partra... találok más kormányost helyette...

Ide figyelj! — kapta el Tanis Maquesta karját és erős szorításával megállásra kényszerítette őt. — Talán máris tudják, hogy itt van! De ha mégsem tudják... és elkapják, az sem teszi könnyebbé a dolgot. Ha egyszer rájönnek, hogy itt volt, ezen a hajón... már pedig kiderítik előbb-utóbb, abban biztos lehetsz, nos, vannak olyan eszközök, amivel egy némát is meg tudnak "szólaltatni. Mellesleg elfognak téged is és mindenkit, aki a hajódon van. Letartóztatnak vagy rövid úton megszabadulnak tőled!

Elengedte Maq karját... érezte, hogy képtelen tovább tartani. — Ilyesmit már eddig is nemegyszer megtettek. Tudom... maga a Nagyúr dicsekedett el vele. Egészfalvakat pusztítottak el. Embereket kínoztak meg és gyilkoltak halomra. Aki ezzel az emberrel kapcsolatba kerül, annak a sorsa megpecsételődött. Attól félnek, hogy valami halálos titkot rejteget, és nem engedhetik meg, hogy azt bárkinek továbbadja.

Maquesta leült. — Berem? — suttogta maga elé halkan, hitetlenkedve.

— Eddig nem tehettek semmit az orkán miatt. A Nagyurat is elhívták Solamniába... valami nagy csata volt arrafelé — morogta Tanis gyászosan. — De a Nagyassz... Nagyúr ma visszaérkezik. És akkor... — de nem tudta folytatni. Görcsös rángás futott végig rajta és feje a karjára hanyatlott.

Maquesta szúrós szemmel nézte. Igaz lehet-e mindez? Vagy csak

azért találta ki az egészet, hogy kényszerítse őt, vigye el valahová, valamilyen veszély elől? Az asztalra boruló, szenvedő férfi láttán csöndesen elkáromkodta magát. A hajóskapitány mindig jól szemügyre vette az embereket. Kénytelen volt rá, hogy kordában tartsa marcona, durva legénységét. Most is megérezte, hogy a fél-elf nem hazudik. Legalábbis nem mindenben. Gyanította, hogy bizonyos részleteket elhallgatott, de ez a történet Beremről, bármily hihetetlennek hangzott is, valahogy mégis igaznak tűnt.

Valóban, most már összeáll a kép — gondolta keserűen és átkozta magát. Mindig büszke volt az ítélőképességére, emberismeretére. Mégis, valahogy szemet hunyt Berem különössége fölött. Miért? Ajka elkeseredetten legörbült. Megtetszett neki a férfi, ezt el kell ismernie! Olyan volt, mint egy gyerek, kedves és ártatlan. És elkerülte a figyelmét, hogy vonakodik partra szállni, retteg az idegenektől és hajlandó egy kalózhajón szolgálni, de sohasem vesz részt a rablásban. Maquesta ülve maradt még egy pillanatig, és a hajó mozgását figyelte. Kinézett és látta a fehér hegycsúcsokon táncoló napfényt, ám egyszer csak a nap elhomályosult... elnyelték az előnyomuló szürke fellegek. Veszélyes dolog most kifutni a hajóval, de ha azután kedvező szelet kapnának...

— Hát, szívesebben lennék kint a nyílt tengeren — jegyezte meg Maq inkább magának, mint Tanisnak —, minthogy csapdába ejtsenek itt a parton, akár egy patkányt.

Miután döntött, Maquesta fürgén fölpattant és már indult is az ajtó felé, de ekkor meghallotta, hogy Tanis felnyög. Visszafordult és szánakozva végigmérte a férfit. — No, gyere, fél-elf! — mondta majdhogynem kedvesen. Átkarolta a vállát és segített fölállnia. — Sokkal jobban érzed majd magad odakint a fedélzeten, a friss levegőn. Különben is el kell mondanod a barátaidnak, hogy ami rájuk vár, nem lesz holmi tengeri kéjutazás. Tisztában vagy vele egyáltalán, milyen kockázatot vállaltok?

Tanis bólintott. Nehézkesen Maquestára támaszkodva végigbotorkált az imbolygó fedélzeten.

— De nyakamat rá, hogy nem mondtál el mindent — suttogta a nő, miközben becsukta az ajtót és segített Tanisnak fölkapaszkodni a lépcsőn a felső fedélzetre. — Akármibe lefogadom, hogy a Nagyúr nem csak Beremre vadászik. De azt is érzem, hogy nem ez az első vihar, amelyet megúsztatok a legénységeddel együtt. Nos, remélem, hogy ezúttal sem hagy el a szerencse!

A Perechon kint hánykolódott a nyílt tengeren. Orrvitorlával haladt előre alig érzékelhetően, keservesen meg kellett küzdenie minden hüvelyknyi útért. Szerencséjükre hátszéllel vitorlázhattak: az élénk, állandó dél-nyugati szél egyenesen kivitte őket Istar Vértengerére. Mivel a Roncsosdtól észak-nyugatra fekvő Kalaman

városába igyekeztek az Északi-fok megkerülésével, ez az irány egy kis kerülőt jelentett számukra. De Maquestát nem aggasztotta a dolog. Olyan messzire akart jutni a szárazföldtől, amennyire csak lehetett.

Még azt is magyarázta Tanisnak, hogy akár észak-kelet felé is mehetnének és így eljuthatnának Mithrasba, a minotaurusok hazájába. Bár a minotaurusok közül néhányan átálltak a Nagyurak seregeihez, legtöbbjük azonban még nem esküdött föl a Sötétség Királynőjére. A szolgálataik fejében egyébként az Ansalon keleti része fölötti uralmat követelték, amely vidékeket viszont nemrég kapta meg egy új Sárkány Nagyúr, egy Varangyh nevű hobgoblin. A minotaurusok ugyan egyáltalán nem kedvelték az embereket, sem az elfeket, de... legalábbis jelen pillanatban... a Nagyurakat sem szívlelik túlzottan. Maq és legénysége már nemegyszer meghúzta magát Mithrasban, most is biztonságban lesznek ott... egy darabig.

Tanis csöppet sem örült ennek a késlekedésnek, de a sorsát most már nem ó irányította. Miközben ezeken töprengett, a fél-elf odanézett a férfira, aki magányosan állt e vér— és lángtenger kellős közepén. Berem a kormányállásban volt, szilárd, biztos kézzel forgatta a kereket, kifejezéstelen, nyugodt, békés arccal.

Tanis mereven bámulta a kormányos ingének elejét, hátha megpillanthat valami halvány, zöldes csillanást. Vajon milyen sötét titok lappanghat annak lelke mélyén, akinek mellkasában jó pár hónappal azelőtt Pax-Tharkasban meglátta a húsba mélyen beágyazott, ragyogó, zöld ékkövet? Vajon miért pocsékolja az idejét több száz sárkányfattyú ennek az egyetlen embernek a fölkutatására most, amikor a háború megnyerésének esélyei még ennyire egyformák? Miért akarja Kitiara olyan elkeseredetten fölkutatni ezt a Berem nevű férfit, hogy még solamniai seregeinek vezényléséről is lemond és helyette Roncsosd tüzetes átkutatását irányítja, pusztán annak kósza hírére, hogy valahol itt látták az illetőt?

— Ő mindennek a kulcsa! — emlékezett vissza Tanis Kitiara szavaira. — Ha sikerül elfognunk, Krynn a Sötétség Királynőjének hatalmába kerül. Akkor nem lesz többé erő, amely elbírhatna velünk!

Tanis reszketve, összeszoruló gyomorral, de mégis valamiféle csodálattal meredt a férfira. Úgy látszott, hogy Berem... mindentől annyira távol áll... a legcsekélyebb tudomást sem vesz a világ bajairól. Talán tényleg féleszű, ahogy Maquesta mondta? Tanis eltöprengett. Visszaemlékezett a férfi arcára, amikor Pax-Tharkasban néhány kurta másodpercre megpillanthatta a fölfordulás kellős közepén. Emlékezett az arckifejezésére, amikor hagyta, hogy az áruló Eben elvezesse őt a menekülés kétségbeesett reményében. Az az arc nem tükrözött félelmet, zavart vagy közönyt. Tényleg... milyen is volt? Beletörődő! Igen, ez az! Mintha előre tudná, milyen sors vár rá és mégis megy tovább, kiszabott útján. Abban is biztos volt, hogy amikor Berem és

Eben a várkapuhoz ért, a védelmi gépezet sok száz tonnányi olyan hatalmas sziklatömböt zúdított rájuk,

amelyeknek fölemeléséhez egy sárkány erejére lett volna szükség. A kőzápor mindkettőjüket menthetetlenül maga alá temette.

Legalábbis Eben többé sohasem került elő. Viszont hetekkel később, Aranyhold és Zúgószél esküvőjének napján ő és Sturm ismét megpillantotta Beremet... élve! Ám mielőtt elfoghatták volna, nyoma veszett a tömegben. Azóta hírét sem hallották... mindaddig, amíg Tanis föl nem ismerte öt három... nem is... négy nappal ezelőtt, amint békésen foltozgatja a vitorlákat ennek a hajónak a fedélzetén.

Berem békésen kormányozta a hajót a tenger hullámain. Tanis kihajolt a korláton és görcsösen öklendezett.

Maquesta semmit sem mondott Beremről a legénységnek. A kikötőből való hirtelen távozásuk magyarázatául csak annyit hozott föl, hogy értesülései szerint a Sárkány Nagyúr túlságos érdeklődést kezdett mutatni a hajójuk iránt, s ezért bölcsebbnek tartotta, ha kifutnak a nyílt tengerre. Senki sem tett föl neki további kérdéseket. A legénység általában nem rajongott a— Nagyurakért, s különben is már elég régen voltak a parton ahhoz, hogy egy fillérjük se maradjon.

Tanis sem tárta föl barátai előtt sietségük igazi okát. Valamennyien nemegyszer hallották már tőle a Smaragdember történetét, de (Caramon kivételével) voltak annyira udvariasak, hogy nem tették szóvá, amit gondoltak... mint Tanis jól sejtette..., hogy ő és Sturm kissé sokszor emelte poharát az ifjú pár boldogságára a lakodalom idején. Nem faggatták, miért kell kockára tenniük az életüket a háborgó tengeren. Tökéletesen megbíztak a fél-elfben. A tengeribetegség rohamaitól és a mardosó bűntudattól elkínzott Tanis szerencsétlenül kuporgott a fedélzeten és némán bámult ki a tengerre. Aranyholdnak sikerült gyógyító erejével valamelyest talpra állítania, de a gyomra háborgásával, úgy látszik, még egy papnő sem tudott mit kezdeni. Zűrzavaros lelke pedig végképp kívül esett a lány hatalmán.

Ült hát a padlón, meredten figyelte a tengert és szakadatlanul rettegett, hogy egyszer csak megpillanthatja egy hajó vitorláit a látóhatáron. A többiek, talán mert jobban kipihenték magukat, kevésbé szenvedtek a tajtékzó vízen bukdácsoló hajó szeszélyes táncától, ámbár valamennyien bőrig áztak a fedélzeten olykor végigzúduló hullámok vizétől. Caramon döbbenten látta, hogy még Raistlin is egész jól érzi magát. A varázsló a társaságtól kissé távolabb kuporgott egy darab vitorlavászon alatt, amit a matrózok feszítettek ki, hogy, amennyire lehetséges, védelmet nyújtson utasaiknak a hullámok ellen. Nem látszott betegnek, sőt, még csak nem is köhögött annyit, mint máskor. Olybá tetszett, hogy teljesen elmerült a gondolataiban... aranyló szeme fényesebben csillogott, mint a vágtató viharfelhők között bujkáló, sápadt, reggeli nap.

Maquesta egy vállrándítással elintézte Tanis aggályait az esetleges üldözőket illetően. A Perechon jóval fürgébb, mint a Nagyurak nehézkes hajói. A kikötőből minden baj nélkül kijutottak: távozásukról csak a hozzájuk hasonló kalózhajók vettek tudomást. E testvériség tagjai viszont sohasem zaklatták egymást holmi kérdésekkel.

A tenger lassacskán megnyugodott, kisimult, a fenyegetően rájuk telepedő zivatarfelhőket pedig szétfújta a megélénkülő szél. Tiszta, csillagos éjszaka köszöntött rájuk. Maquesta kiadhatta a parancsot további vitorlák fölhuzására. A hajó szinte szárnyalt a vízen. Reggelre kelve a társaság életük egyik legrémisztőbb látványára ébredt.

Messze kinn úsztak Istar Vértengerén.

A nap hatalmas aranygolyóként billegett a keleti látóhatáron, amikor a Perechon orra belehasított a vízbe, amely úgy vöröslött, akár a mágus köpönyege, vagy a szája sarkában kibuggyanó vércseppek.

— Találó neve van — fordult Tanis Zúgószélhez, amint ott álltak a korlátnak támaszkodva és bámulták a vörös, sötétlő hullámokat. Nem láthattak messzire. Szakadatlanul zúdult rájuk az égből a viharos szél, ólomszürke függönnyé korbácsolva körülöttük a tenger vizét. — Nem hittem el, hogy tényleg ilyen — csóválta meg a fejét Zúgószél. — Úgy hallgattam Vilmos történeteit erről a tengerről , mint holmi meséket a hajókat egészben elnyelő tengeri sárkányokról és láb helyett halfarkat viselő nőkről. — Dehát ez... — és a síkföldi barbár ismét megcsóválta a fejét; szorongó tekintettel bámulva a vérszínű hullámokat. — Gondolod, igaz lehet, hogy ez itt mindazoknak a vére, akik Istarban pusztultak el, amikor a tüzes hegy lezúdult a Papkirály Templomára? — kérdezte Aranyhold halkan és szorosan férje mellé húzódott.

— Micsoda butaság! — horkant föl Maquesta. Átsétált hozzájuk a túlsó oldalról, de közben állandóan járt a szeme, azt lesve, vajon a hajó és legénysége valóban megtesz-e minden tőle telhetőt.

— Hát ti is meghallgattátok Malacképű Vili locsogását? — kérdezte nevetve. — A fickó élvezi, ha ráijeszthet a szárazföldi patkányokra. A víz színe a fenekéről fölkavart iszaptól származik. Ne feledjétek, hogy itt nem homok fölött hajózunk, mint az óceán többi részén. Itt valaha szárazföld volt... a nagyváros, Istar és egész gazdag környéke. Amikor a tüzes hegy lezuhant az égből, kettéhasította ezt a földet... az óceán vize bezúdult és új tenger keletkezett a helyén. Istar minden gazdagsága most ott hever a mélyben, a hullámok alatt.

Maquesta álmodozó tekintettel nézett ki a korlát fölött, mintha áthatolhatna a zavaros vízen és megpillanthatná odalent az elveszett fényes város mesés gazdagságát.

Vágyakozón fölsóhajtott. Aranyhold megvetően pillantott a barna bőrű hajóskapitányra, szívében iszonyattal és szomorúan gondolt a szörnyű rombolásra és a halottak sokaságára.

— És mi kavarja föl ennyire az iszapot? — kérdezte Zúgószél és komor képpel nézte a vérvörös hullámokat. — Az ember azt gondolná, hogy még az árapály és a hullámverés sem korbácsolhatná ennyire föl.

— Jól mondod, barbár — nézett Maquesta elismeréssel a magas, jóképű síkföldire. — Viszont a te néped földművelő volt, vagy valami ilyesmi, ha jól hallottam, szóval alaposan ismertétek a földet. Ha itt belemártod a kezed a vízbe, megérezheted benne a homokszemcséket. Azt beszélik, hogy a tenger közepe táján van valami hatalmas örvény, amely a legmélyebb tengerfenékről is fölkavarja az iszapot. De hogy ez igaz-e, vagy csak a Malacképű újabb fantáziaszüleménye, azt nem tudhatom. Én még sohasem láttam, és senki más sem, akivel eddig hajóztam, pedig kiskorom óta járom ezt a tengert és még az apámtól tanultam a mesterségemet. Az ismerőseim között még nem akadt olyan bolond, aki bevitorlázott volna a tenger közepe fölött állandóan dúló tornádóba.

— Akkor hogyan juthatunk el Mitharasba? — mordult föl Tanis. — Hiszen a Vértengernek pontosan a túlsó partján fekszik, ha hihetünk a térképeidnek.

— Déli irányban is kerülhetünk Mitharas felé, ha üldözőbe vesznek bennünket. Ha viszont nem, akkor megkerülhetjük a tenger nyugati oldalát és a partok mentén fölhajózhatunk az Északi-fok felé. Ne emészd magadat emiatt, fél-elf. — És Maq nagyvonalúan intett a kezével. — Így legalább elmondhatod, hogy a Vértengert is láttad... Krynn egyik igazi csodáját!

Amikor Maquesta épp a hajó végébe tartott, kiáltás harsant az árbockosárból.

— Hé, fedélzet! Vitorla nyugat felől! — rikoltotta odaföntről a megfigyelő.

Maquesta és Koraf ugyanabban a pillanatban kapta elő a messzelátóját és szögezte a nyugati látóhatárra. A társaság tagjai riadtan összenéztek és közelebb húzódtak egymáshoz. Még Raistlin is otthagyta vitorlavászon rejtekhelyét, kilépett a fedélzetre és nyugatra meresztette aranyszemét.

— Hajó? — mormolta Maquesta Koraf fülébe.

— Nem — röffentette a minotaurus tört köznyelven —, egy felhő, asszem. De megy gyorsan, nagyon gyors. Gyorsabban, mint felhő, amit én valaha lát.

Egyszer csak mindnyájan sötét foltokat vettek észre a láthatáron, foltokat, amelyek a szemük láttára növekedtek.

Tanis hirtelen szívszaggató fájdalmat érzett, mintha kardpenge hatolt volna a testébe. Olyan éles, olyan valóságos volt ez a fájdalom, hogy felnyögött tőle és bele kellett kapaszkodnia Caramonba, hogy össze ne essen. A többiek rémülten néztek rá, a harcos meg támogatón átnyalábolta barátját izmos karjával.

Tanis már tudta, mik azok a feléjük száguldó foltok.
És azzal is tisztában volt, ki irányítja őket.

3.

Egy sárkánykötelék — mondta Raistlin és fivére mellé lépett. — Öt sárkány, ha jól látom.

— Sárkányok! — lihegte Maquesta. Egy pillanatig remegő kézzel kapaszkodott a korlátba, majd lendülettel megfordult. — Minden vitorlát föl! — adta ki a parancsot.

A legénység csak bámult nyugat felé, szemüket és tudatukat a matrózok nem tudták elszakítani a közelgő rettenettől. Maquesta fölemelte a hangját és üvöltve ismételte meg a parancsot, nem gondolt másra, csakis imádott hajójára. Ordított ugyan, de hangja mégis nyugodt volt és áttörte a legénységet béklyóba fogó sárkányiszony első, még gyenge burkát. Néhányan ösztönösen ugrottak, hogy teljesítsék a parancsát, azután a többiek is követték őket. Koraf is biztatta őket a korbácsával: mindenkin végighúzott vele, aki az általa elvártnál lassabban mozgott. A terjedelmes vitorlák pillanatokon belül csattogva kibomlottak. A csigák vészjóslóan nyikorogtak, a kötélzet sikoltozva dalolt.

— Tartsd közel a vihar széléhez! — üvöltötte Maq Beremnek. A kormányos lassan bólintott, de üres arckifejezése láttán nehéz lett volna megállapítani, hallotta-e az utasítást vagy sem.

Valószínűleg mégiscsak igen, mivel a Perechon közelebb húzódott a Vértenger mélyét állandóan fölkavaró forgószélhez, sebesen száguldott a hullámok tetején, vadul űzte előre a tornádó ködszürke-légörvénye.

Vakmerő művelet volt ez, azt Maquesta is világosan átlátta. Csak szakadjon el egy feszítőkötél, hasadjon szét egy vitorla vagy törjön ketté egy vitorlarúd és máris tehetetlenné válnak. Mégis vállalnia kellett a kockázatot.

— Hiábavaló — jegyezte meg Raistlin hűvösen. — Vitorlával nem hagyhatod le a sárkányokat. Nézd csak... látod, máris milyen sebesen közelednek? Ezek szerint követtek, fél-elf. — Odafordult Tanishoz: — A nyomodba szegődtek, miután elhagytad a tábort... vagy talán — sziszegte a varázsló... — magad irányítottad őket ide!

— Nem! Esküszöm, hogy... — elhallgatott.

Az a részeg sárkányfattyú! Becsukta a szemét és némán szidalmazta magát. Hát persze, Kit figyeltette ót! Benne sem bízott jobban, mint a többi férfiban, akikkel megosztotta az ágyát. Milyen átkozott, önző bolond is volt! Azt hitte, hogy ó valami különleges érték a nő szemében... hogy szereti őt! Az a lány soha nem szeretett senkit. Teljesen képtelen volt bármilyen szeretetre...

— Igen, biztosan követtek — szűrte a szót Tanis összeszorított fogai között. — Hinnetek kell nekem! Me...meglehet, hogy ostoba

voltam, mikor azt hittem, hogy senki sem jön utánam abban a viharban. De nem árultalak el benneteket, erre esküszöm!

— Hiszünk neked, Tanis — mondta Aranyhold, szorosan mellé állt és mérges pillantást vetett Raistlinre a szeme sarkából.

A varázsló nem szólt semmit, csak megvetően lebiggyesztette az ajkát. Tanis kerülte a tekintetét, inkább a közelgő sárkányok felé fordult. Most már világosan kirajzolódtak az égen. Látták hatalmasra tárt szárnyaikat, mögöttük hosszan kígyózó farkukat és óriási, kékes törzsük alatt kalimpáló, félelmetes, karmos lábaikat.

— Az egyiken ül valaki — jelentette Maquesta sötéten, szemén a messzelátóval. — Egy sárkánylovas, szarvas sisakban.

— Egy Sárkány Nagyúr — tette hozzá Caramon teljesen fölöslegesen, hiszen mindnyájan nagyon jól tudták, mit jelent az a viselet. A nagydarab harcos komoran nézett a fél-elfre. — Jobb, ha elmondod, Tanis, mi történik itt! Ha ez a Nagyúr tényleg elhitte, hogy az ő tisztje vagy, akkor miért fáradt vele, hogy követtessen és most miért vetette utánunk magát? Tanis válaszának akadozó szavait azonban ebben a pillanatban rémült, tagolatlan bömbölés nyomta el, a félelem, iszonyat és düh keverékéből összeálló üvöltés annyira vadállati volt, hogy mindenki figyelmét eltántorította a sárkányokról. A kormányállás felől hallatszott. Valamennyien odafordultak és a fegyverükhöz kaptak. A matrózok abbahagyták a sürgést-forgást, Koraf bénultan megállt, állati képe döbbenetet tükrözött, amint az üvöltés egyre hangosabbá és rémültebbé vált.

Egyedül Maq őrizte meg a lélekjelenlétét. — Berem! — kiáltotta és futva megindult a fedélzeten, félelme hirtelen föltárta előtte a férfi zavart tudatának mélyét. Átvetette magát a korláton, de elkésett vele.

Berem, arcán a tébolyult félelem kifejezésével, elnémult, s csak meresztette a szemét a közeledő sárkányokra. Azután újból fölordított, a félelem hörgő üvöltésével, amitől még a minotaurus ereiben is megfagyott a vér. Fölöttük a vitorlák dagadoztak a szélben, a kötélzet pattanásig feszült. Már az összes vitorla fent volt, s a hajó szinte már a hullámok fölött siklott és széles, fehér tajtékcsíkot vont maga után. A sárkányok mégis egyre közelebb kerültek hozzá.

Maq csaknem elérte Beremet, amikor az a fejét sebzett állatként megrázta és megpörgette a kormánykereket.

— Nee! Berem! — sikoltotta Maquesta.

A hirtelen kormánymozdulat olyan váratlanul pördítette meg a kis hajót, hogy majdnem fölborult. A tatárboc kettéroppant a terheléstől és a hajó megfarolt. Vitorlák, merevítő kötelek, vitorlakötelek és emberek egymásba gabalyodtak a fedélzeten vagy belezuhantak a Vértengerbe.

Koraf Maq után kapott és félrerántotta őt a lezuhanó árboc elöl. Caramon a fivérét nyalábolta át-és döntötte a padlóra, saját testével

takarva vézna alakját a rájuk zúduló kötelek és törött fadarabok elöl. A matrózok elnyúltak a fedélzeten vagy nekitántorodtak a kikötőbakoknak. A hajó gyomrának mélyéről hallották az elszabaduló rakomány dübörgését. Mindenki kétségbeesetten kapaszkodott a kötelekbe, vagy bármibe, ami a keze ügyébe esett, miközben úgy látszott, hogy Berem menten fölborítja a hajót. A vitorlák úgy csapkodtak, mint valami haldokló madár szárnyai, a kötélzet megereszkedett, a hajó magatehetetlenül hánykolódott.

Ám a mesteri tudású kormányos, bár látszólag eszét vette a rémület, azért még mindig tengerész volt. Ösztönösen keményen markolta a kormánykereket, amikor az igyekezett elszabadulni. Lassan visszatornázta a hajót szélirányba, olyan vigyázattal, ahogy egy anya ringatja halálos beteg gyermekét. A Perechon kísérteties lassúsággal egyenesbe állt. Az élettelenül, petyhüdten csüngő vitorlák megteltek széllel és kifeszültek. A Perechon a kellő irányba fordult és megindult útjának új szakaszán.

A fedélzeten tartózkodók akkor döbbentek rá valamennyien, hogy a tengerbe-fúlás gyorsabb és könnyebb halál lett volna számukra, amikor a szélűzte pára szürke függönye magába burkolta a hajót.

— Ez megőrült! Egyenesen a Vértenger tornádójába kormányoz bennünket — motyogta Maquesta megtört, alig

érthető hangon, miközben nagy nehezen talpra állt. Koraf képe dühödt maszkká torzult és megindult Berem felé, kezében egy kötélfogó kampóval.

— Ne, Kof! — nyögte Maquesta és belékapaszkodott. — Lehet, hogy Beremnek van igaza. Talán éppen ez lesz az utolsó lehetőségünk. A sárkányok nem mernek utánunk jönni a viharba. Berem hozott ide bennünket és ő az egyetlen kormányosunk, aki esetleg ki is juttathat innen. Ha megkapaszkodhatunk idekint, a peremén...

Egy villám cikcakkos fénycsíkja fölszaggatta a szürke párafüggönyt. A köd szétvált és nyomasztó látvány tárult föl előttük. Fekete felhők kavarogtak a dühöngő szélben, zöldes villám sercent és megtöltötte a levegőt az égő kén savanyú szagával. A vöröslő víz a magasba szökött, majd aláomlott. A felszínén fehéres tajték bugyborékolt, mint a haldokló száján kibuggyanó hab. Egy pillanatig mindenki mozdulatlanná dermedt. Csak álltak némán, kicsinek és szánalomra méltónak érezték magukat a természet dühöngő erőivel szemben. Ekkor lecsapott rájuk a szél. A hajó fölágaskodott, bukdácsolt és imbolygott a törött árboc súlya alatt. Hirtelen sűrűn megeredt az eső, jégszemek doboltak a fedélzet deszkáin... a baljós, szürke függöny ismét összezárult körülöttük.

Maquesta parancsára néhány matróz végigtámolygott a fedélzeten, hogy kiszabadítsa a m ég megmaradt vitorlákat. Egy másik csapat elkeseredetten küszködött a vadul ide-oda csapkodó, törött

árboc maradványainak eltávolításával. A tengerészek baltákkal estek neki, elvagdalták a köteleit és hagyták, hogy elmerüljön a vörösen kavargó vízben. Az árboc félrehúzó súlyától megszabadított hajó lassan egyenesbe állt. A szél ugyan megtáncoltatta az egyik árbocát elveszített, sérült vitorlájú Perechont, de mégis sikerült kiverekednie magát a tornádóból.

A pusztulás veszélye csaknem teljesen kitörölte tudatukból a közeledő sárkányokat. Most, hogy remélhetően nyertek még néhány percnyi életet, újból az ólomszürkén ömlő esőbe meresztették a szemüket.

— Gondolod, hogy megszabadultunk tőlük? — kérdezte a nagydarab harcos súlyos, erősen vérző sebbel a fején. Szemében tükröződött a fájdalom, de még így is minden figyelmét a testvére kötötte le. Raistlin ugyan nem sérült meg, de a szaggató köhögéstől alig tudott megállni a lábán.

Tanis komoran megrázta a fejét. Gyorsan végigpillantott a társain, nem sebesült-e meg komolyabban valaki, majd odaintette Őket magához. A kötélzet maradványaiba kapaszkodva, egymás után bukdácsoltak oda hozzá a felhőszakadásban, miközben vissza-vissza pillantottak a tajtékzó tengerre.

Eleinte nem láttak semmit. Még a hajó tatja is alig volt kivehető a zuhogó eső és a tarajos hullámok sűrű permetén keresztül. Egy-két matróz még tétova örömkiáltásokat is hallatott, abban a reményben, hogy a sárkányok végleg elmaradtak mögülük.

De Tanis csak tovább meresztette a szemét nyugatra és tudta, hogy csak a halál fékezheti meg üldözésükben a Nagyurat. A matrózok ujjongása azonban rémült üvöltözésbe váltott a következő pillanatban, amint egy kék sárkány feje hirtelen áttört a szürke felhőn, rájuk meredt féktelen dühtől izzó, vörös szemével és feléjük tátotta agyarakkal teli, félelmetes pofáját.

A sárkány hatalmas szárnyait szilárdan kifeszítette, és fittyet hányva a tomboló széllökésekre, felhőszakadásra és jégesőre, egyre közeledett. A kék szörnyeteg hátán ott feszített a Sárkány Nagyúr. Nincs nála fegyver, állapította meg Tanis keserűen. Nincs is szüksége fegyverre... csak Berem kell neki, őt elfogja, a többiekkel meg majd végez a sárkány. Tanis lehajtotta a fejét. Rosszullét kerülgette attól, ami rájuk vár és a bűntudattól, hogy mindennek ő maga az okozója.

Fölnézett... talán mégis van némi esély, gondolta kétségbeesetten... talán a Nagyúr nem ismeri föl Beremet és nem pusztítja el mindnyájukat, tartván tőle, hogy ő is az áldozatok között lesz. De amint a kormányosra nézett, minden kósza reménye hamvába holt. Úgy látszik, még az istenek is összeesküdtek ellenük!

A viharos szél föltépte Berem ingét. Tanis még az eső szürke függönyén keresztül is látta, hogy a férfi mellkasába ágyazódott zöld

drágakő fényesebben ragyog föl, mint az előbbi zöld villám, vészjósló irányfényként villog az orkán forgatagában. Berem meg észre sem veszi, talán még a sárkányt sem látja. Csak mered előre, amint a hajót egyre beljebb és beljebb kormányozza Istar Vértengerébe.

Mindössze ketten látták tisztán a ragyogó ékkövet. Mindenki mást megbénított a rájuk telepedő sárkányiszony, szemüket nem tudták levenni a fölöttük lebegő, hatalmas, kék teremtményről. Tanis olyan világosan látta a fényes drágakövet, mint akkor, hónapokkal ezelőtt. És jól láthatta a Sárkány Nagyúr is. Az ércálarc mögött villogó szemet ellenállhatatlanul magára vonta a világító ékkő és a következő pillanatban, amint a fél-elf fölegyenesedett az orkánban imbolygó fedélzeten, találkozott a Nagyúr és Tanis tekintete. Ekkor a kék sárkányt elkapta egy váratlan szélroham. Enyhén félrebillent, de a Nagyúrnak a szeme sem rebbent. Tanis a kegyetlen jövőt látta meg abban a barna szempárban. A sárkány azonnal lecsap rájuk, és karmai közé kaparintja Beremet. A Nagyúr egy hosszú, gyötrelmes pillanatig élvezi majd a diadalát, azután megparancsolja iszonyú hátasának, hogy eméssze el a többieket...

Tanis olyan világosan látta ezt a nő szemében, mint a szerelmi szenvedélyt, alig pár nappal ezelőtt, amikor a karjában tartotta őt.

A Sárkány Nagyúr egy pillanatra sem tévesztette őt szem elől és közben fölemelte kesztyűs kezét. Lehetett ez parancsoló intés a sárkánynak, hogy csapjon le rájuk, de a búcsú gesztusa is a fél-elf felé. Sohasem tudta meg, melyik volt igazán, mert ebben a pillanatban remegő hang üvöltötte túl az orkán bömbölését, meglepő erővel.

— Kitiara! — ordított föl Raistlin.

A varázsló félretaszította Caramont és a sárkány felé rohant. A nedves fedélzeten megcsúszott, vörös köpönyege vadul lengett körülötte a pillanatról pillanatra erősödő szélben. Egy szélroham hirtelen letépte fejéről a csuklyát, fémes bárén megcsillantak az esőcseppek, homokóra-szeme aranylón villant az orkán sűrűsödő sötétjében.

A Sárkány Nagyúr belekapaszkodott hátasának kéken ívelő nyakán díszlő szúrós sörényébe és olyan élesen rántotta vissza, hogy a sárkány mérges tiltakozással fölhorkant. A Nagyúr a döbbenettől megbénult, barna szeme kitágult a sárkánysisak rostélya mögött, amint lent megpillantotta kölyökkorától általa nevelt féltestvérének törékeny alakját. Tekintete halványan megrebbent, amikor észrevette, hogy Caramon odalép ikerfivére mellé.

— Kitiara? — suttogta Caramon elfúlón és arca elsápadt az iszonyattól, amint a fölöttük lebegő sárkányra nézett.

A Nagyúr még egyszer Tanis felé fordította álarcos fejét, azután Beremet kereste a szemével. Tanis visszafogta a lélegzetét. Kitiara szemében jól látszott a lelkében dúló vihar.

Ahhoz, hogy megkaparinthassa Beremet, meg kellene ölnie kisöccsét, aki kardforgató tudományának minden csínját-bínját tőle tanulta, és végeznie kellene a törékeny ikerrel is. Meg kellene ölnie azt a férfit is, akit... valaha... szeretett. Ekkor Tanis észrevette, hogy a lány tekintete megfagy és reményvesztetten megcsóválta a fejét. Itt már nem számít semmi... Kitiara kész megölni édes testvéreit és őt is. Visszaemlékezett a szavaira: "Elfogjuk Beremet és egész Krynn a lábunk előtt fog heverni. A Sötétség Királynőjétől nagyobb jutalmat kapunk, mint amilyenről bármikor álmodhattunk volna!"

Kitiara a kormányosra mutatott és elengedte a sárkány sörényét. Skie kegyetlen rikoltással hozzákészült a támadáshoz. Ám lovasának pillanatnyi megingása végzetes következményekkel járt. Berem rá sem nézve, egyre mélyebbre kormányozta a hajót az orkán szívébe. A szél bömbölve rángatta a kötélzetet, a hajó tetején átcsaptak a hullámok. A jeges eső élesen vágott végig rajtuk és vastag, fehér kéreggel vonta be a fedélzetet.

Váratlanul még a sárkány is bajba került. Elkapta egy szélörvény, s nyomban utána egy másik... vadul csapkodott a szárnyával, amint újabb és újabb szélrohamok zúdultak rá. Fejét hasogatta a jégeső és majd' átszakította érzékeny bőrszárnyát. Csak urának mindenek fölötti akaratereje akadályozta meg benne, hogy kimeneküljön a gyilkos tornádóból és elszárnyaljon békésebb egek felé.

Tanis látta, hogy Kitiara dühösen mutogat Berem felé, figyelte, amint Skie minden erejét összeszedve megpróbál közelebb férkőzni a kormányoshoz.

Ekkor egy borzalmas erejű szélroham rázta meg a hajót, nyomában hegymagas hullám borította el őket. Fehéren tajtékozó víz zubogott körülöttük, az embereket ledöntötte a lábukról és végigszánkáztatta őket a fedélzeten. A hajó vészesen megdőlt. Mindenki igyekezett megkapaszkodni valamiben... kötélben, hálóban, akármiben, hogy az áradat le ne sodorja az őrjöngő tengerbe.

Berem a kormánykerékkel birkózott, amely mint valamiféle élőlény, úgy tekergett a keze alatt. Vitorlák hasadtak ketté, emberek tűntek el. a Vértengerben szívbénító sikollyal. Azután a hajó, minden eresztékében recsegve-ropogva, keservesen ismét egyenesbe állt. Tanis gyorsan fölpillantott a magasba.

A sárkány... és Kitiara... eltűnt.

A sárkányiszony béklyójából kiszabadult Maquesta azonnal magához tért... hátha mégis megmentheti haldokló hajóját. Parancsokat üvöltözve előrelendült és belebotlott Tikába. — Lefelé, béna banda! — ordított Tanisra, túlkiabálva a bömbölő orkánt. — Fogd a barátaidat és lefelé! Utunkban vagytok! Tünés a kabinomba!

Tanis zsibbadtan bólintott. Ösztönösen, mintha érzéketlen álomban járna, levezette társait a hajó gyomrába.

A testvérét közvetlenül mögötte, a hátán cipelő Caramon zavarodott tekintete késként hatolt a szívébe. Raistlin aranyszeme lángostorként vágott végig rajta... égette a lelkét. Elment mellette és a többiekkel együtt betámolygott a szűk kabinba, amely eszeveszetten imbolygott és rongybábukként hajigálta őket egymás hegyére-hátára.

Tanis megvárta, míg mindnyájan bebújnak a kis helyiségbe és nekifeszült az ajtónak... képtelen volt megfordulni és szembenézni velük. Most is maga előtt látta Caramon űzött tekintetét és Raistlin szemének vádló villanását. Hallotta Aranyhold csöndes zokogását és azt kívánta magában, hogy bárcsak 'meghalna most rögtön, mielőtt szembe kellene néznie vele.

De nem ez volt a sorsa. Lassan mégiscsak megfordult. Aranyhold mellett ott állt Zúgószél sötét, komor arccal, fölmagasodva majdnem az alacsony mennyezetig. Tika beharapta az ajkát, arcán könnyek gördültek végig. Tanis hátát nekivetette az ajtónak és homályos szemmel nézett a barátaira. Hosszú pillanatokig senki nem szólt semmit. Csak az orkán üvöltése és a fedélzetet ostromló hullámok robaja hallatszott. A mennyezet réseiből csöpögött rájuk a víz. Átáztak és átfáztak, reszkettek a félelemtói, az elkeseredéstől és a megrázkódtatástól.

— Nagyon sajnálom — motyogta Tanis és megnyalta sólepte ajkát. A torka kapart, alig tudott megszólalni. — M...már el a ... akartam mondani...

— Tehát ott voltál négy teljes napig — mondta Caramon lágyan, suttogva. — A nővérünknél! A Sárkány Nagyűr nővérünknél...

Tanis lehajtotta a fejét. A hajó vadul imbolygott a talpa alatt, bele kellett kapaszkodnia Maquesta padlóhoz csavarozott asztalába. Visszanyerve egyensúlyát fölegyenesedett és ismét szembefordult a társasággal. A fél-elfnek már sokféle fájdalmat kellett elviselnie eddigi életében... az előítéletek, szeretteinek elveszítése, tőr, nyíl és kard ütötte sebek fájdalmát. De az árulás társai szeméből áradó vádja szinte szétszaggatta a lelkét. — Kérlek, higgyetek nekem! — Ó, micsoda szavak! — gondolta magában indulatosan. Ugyan, miért kellene hinniük nekem? Hiszen, amióta visszatértem, mást sem csináltam, csak hazudtam nekik. — Nos, jól van — kezdte újra —, tudom, semmi okotok rá, hogy higgyetek nekem, de legalább hallgassatok meg! Félve jártam Roncsosd utcáit, amikor nekem támadt egy elf. Csak ezt az álcát látta rajtam — mutatott Tanis a sárkánypáncéljára —, és azt hitte, hogy a sárkánysereg tisztje vagyok. Mit mondhattam volna neki? És akkor ő — Tanis nyelt egyet és tenyerével megtörölte az arcát —, ő elvitt engem egy fogadóba... és... — hangja elfulladt, nem volt ereje a folytatáshoz.

— És akkor te négy napot és éjszakát töltöttél el egy Sárkány Nagyúr ölelő karjai között — csattant föl Caramon ingerülten. Nagy

nehezen fölállt és vádlón szegezte mutatóujját Tanisra. — És akkor, négy nap múlva, szűkséged volt egy kis pihenésre! Akkor eszedbe jutottunk és méltóztattál meggyőződni, vajon még mindig várunk-e rád? És mi vártunk! Akár valami bamba birkanyáj...

— Jól van hát, Kitiarával voltam és kész! — kiáltotta Tanis váratlan haraggal. — És igen, szerettem őt! Nem kívánom, hogy bármelyikőtök is megértsen. De soha, egy pillanatig sem árultalak el benneteket! Minden istenekre esküszöm! Amikor elment Solamniába, az volt számomra a legelső esély a szökésre... és ki is használtam. Igen, követhetett egy sárkányfattyú... nyilvánvalóan Kit parancsára. Igen, lehet, hogy ostoba vagyok... de áruló az nem!

— Phű! — köpött a padlóra Raistlin.

— Ide figyelj, varázsló! — förmedt rá Tanis. — Ha elárultalak benneteket, akkor miért lepődött meg annyira, amikor meglátott titeket, a testvéreit? Ha elárultalak volna, miért nem küldtem rátok néhány sárkányfattyút a fogadóba, hogy szedjenek össze benneteket? Bőven lett volna rá időm. És arra is, hogy Beremet elfogattassam velük. Ő az, aki igazán kell neki... őutána túrják föl az egész várost a sárkányfattyai! Én tudtam, hogy itt van, ezen a hajón! Kitiara a Krynn feletti uralmat kínálta azért, ha elárulom neki. Ennyire fontos ez az ember! Csak annyit kellett volna tennem, hogy Kitiarát elvezetem hozzá... és a Sötétség Királynője busásan megjutalmazott volna érte.

— Ne mondd, hogy ez nem fordult meg a fejedben — sziszegte Raistlin.

Tanis válaszra nyitotta a száját, de mégsem mondott semmit. Tudta, hogy a bűne éppoly világosan látszik az arcán, mint a szakáll, amelyet egyetlen igazi elf sem növeszthetne. Felnyögött és kezébe temette az arcát, hogy ne kelljen látnia őket. — Én... én szerettem őt — mondta megtörten —, végig, e hosszú évek alatt és sohasem fogadtam el, hogy micsoda tulajdonképpen... s amikor szembekerültem vele, akkor sem tudtam mit csinálni. Te szeretsz — fordult Zúgószél felé —, és te is — mondta Caramonnak. Ekkor a hajó ismét megbillent és Tanisnak ismét bele kellett kapaszkodnia az asztal szélébe, hogy egyensúlyát megtartsa az imbolygó hajón. — Ti ugyan mit tettetek volna a helyemben? Ötödik éve velem van minden álmomban! — elhallgatott és más sem szólt semmit.

Caramon arca szokatlanul komoly volt, Zúgószél csak Aranyholdat nézte.

— Amikor végre elment — folytatta Tanis fájdalmas, lágy hangon —, csak ott feküdtem az ágyában és undorodtam magamtól. Meglehet, ti most gyűlöltök engem, de nem utálhattok annyira, amennyire én magamat vetem meg! Akkor Lauranára gondoltam... és...

Tanis elhallgatott és fölszegte a fejét. Még panaszáradata közepette is észrevette, hogy a hajó irányt változtat. A többiek is

riadtan néztek körül. Nem kellett tapasztalt tengerésznek lenniük ahhoz, hogy észrevegyék: már nem olyan vadul táncol körülöttük a világ. Most csöndesen siklottak előre, de ez a suhanás azért volt különösen ijesztő, mert nem volt természetes. Mielőtt igazán elgondolkozhattak volna azon, vajon mit jelent mindez, deszkaszaggató döngetést hallottak a kabin ajtaján.

— Maquesta mond, ti följön ide! — ordította nyersen Koraf.

Tanis gyors pillantással végigmérte barátait. Zúgószél arca sötét volt, tekintete Taniséba fúródott, de nem csillant benne megértés fénye. A síkföldi már régen nem bízott senkiben, aki nem az emberi fajhoz tartozott. Együtt végigküzdött heteknek és hónapoknak kellett eltelniök ahhoz, hogy Tanisban megbízzon és igazi testvérének tekintse őt. Most vajon mindez szertefoszlik? Tanis keményen a szemébe nézett. Zúgószél lesütötte a szemét és egyetlen szó nélkül elment volna Tanis mellett, de egyszer csak megállt.

— Igazad van, barátom — mondta és a talpra álló Aranyhold felé nézett. — Valóban szerettem — ezután keményen megfordult és fölment a fedélzetre.

Aranyhold homályos tekintettel Taníst fürkészte, amint a férje után indult és a fél-elf együtt érző megértést látott ebben a néma pillantásban. Szívében arra vágyott, hogy ez a pillantás egyszersmind a megbocsátást jelentse számára.

Caramon megingott, azután ellépett mellette anélkül, hogy egyetlen szót szólt vagy ránézett volna. Raistlin némán követte fivérét, de közben egyetlen pillanatra sem vette le aranyló tekintetét a fél-elfről. Tényleg volt valami gúny azokban az aranyló szemekben? Vagy csak a hosszú ideje senki bizalmát sem élvező Raistlin nyert végre valami elégtételt? A fél-elf még csak nem is sejthette, mire gondol a varázsló. Végül Tika lépett el mellette és biztatóan megveregette a karját. A lány tudta, mit jelent a szerelem... Tanis egy pillanatra magára maradt a kajütben, elmerült mélységesen sötét gondolataiban. Azután fölsóhajtott és barátai után eredt.

Abban a pillanatban, ahogy a fedélzetre lépett, Tanis megértette, mi történt valójában. Barátai feszült, sápadt arccal bámultak ki a korláton túlra. Maquesta föl s alá rohangált az előfedélzeten és folyékonyan káromkodott saját zavarós nyelvén.

Amint meghallotta Tanis közelgő lépéseit, fekete szemében a gyűlölet villant.

— Végképp tönkretettél bennünket! — mondta méregtől fröcsögve. — Te és az az istenverte kormányos!

Maquesta szavai ismerősen csengtek a tudatában, mintha már hallotta volna valahol, valamikor. Tanis már-már nem is tudta világosan... a nő szólt-e hozzá, vagy csak a hallása űz tréfát vele?

— Belezuhanunk az örvénybe! — kiáltotta a nő.

4.
Fivérem…

A Perechon úgy szökellt előre a hullámok tetején, mint valami vízimadár. De szárnyaszegett madár volt, amely a vízörvény kavargón áradó hátán rohant alá a vérvörös sötétségbe.

A rettenetes erő kisimította a tenger vizét, amelynek felszíne festett üvegablakhoz lett hasonló. Az öblös mélységből komor, végtelennek hallatszó üvöltés zengett. Még a viharfelhők is végtelen vonaglással keringtek fölötte, mintha a saját megsemmisítésére törekvő örvény magát a természetet szippantotta volna magába.

Tanis görcsbe merevedett ujjakkal markolta a korlátot. Belebámult az örvény mélyébe, annak sötét szívébe, de mégsem érzett félelmet vagy rémületet… csak valami furcsa zsibbadtságot. De már ez sem jelentett számára semmit. Örömmel fogadta volna a gyors és kíméletes halált.

Mindnyájan némán álltak a szerencsétlen hajó fedélzetén, szemük tágra nyílt a borzalmas látványtól. Még nem jutottak az örvény közepére, az több mérföldnyi átmérőjű volt. A víz puhán, simán kavargott. Fölöttük és körülöttük tombolt a szél, arcukat csapkodta az eső. Nem törődtek vele, többé nem is vettek róla tudomást. Csak annyit láttak, hogy ellenállhatatlanul zuhannak a sötétség középpontja felé.

A rémületes látvány elég volt hozzá, hogy Beremet kizökkentse fásultságából. A kezdeti döbbenet után Maquesta lázasan osztogatta a parancsokat. Az emberek kábultan engedelmeskedtek neki, de igyekezetükben nem volt sok köszönet. A forgószélnek feszülő vitorlák széthasadoztak, az elpattanó kötelek a vízbe sodorták a rémülten üvöltöző matrózokat. Bárhogy igyekezett is Berem, nem volt képes megfordítani vagy az örvény gyilkos öleléséből kiszabadítani a hajót. Koraf is bevetette erejét a kormánykerék forgatásába, de ezzel az erővel akár a föld forgását is megpróbálhatták volna megállítani. Egyszer csak Berem föladta a harcot, a válla megereszkedett. Csak bámulta a tajtékzó vizet és nem törődött sem Maquestával, sem Koraffal. Tanis látta, hogy az arca nyugodt, ugyanerre a baljós nyugalomra emlékezett PaxTharkasból is, amikor Berem kézen fogta Ebent és nekilódult a halálos kőzáporként rájuk omló falnak. Melle közepén sejtelmesen fénylett a zöld kő és visszatükrözte

a tenger vizének vörösét.

Egyszer csak Tanis erős kéz szorítását érezte a vállán, s ez fölrázta bénult rémületéből. — Tanis, hol van Raistlin?

A fél-elf megfordult és egy pillanatig bambán nézett Caramonra,

mint egy ismeretlenre, azután megvonta a vállát.

— Ugyan, mit számít? — mormolta keserűen. Hadd haljon meg ott, ahol kedve tartja...! — Tanis! — rázta meg Caramon ezúttal jóval erősebben. —A sárkánygömb... a varázstudománya! Talán segíthetne...

Tanis ettől magához tért. — Az istenekre, azt hiszem, igazad lehet!

Gyorsan körülpillantott, de a varázslónak nyomát sem látta. Megborzongott: Raistlin tud segíteni rajtuk vagy önmagán. Homályosan visszaemlékezett arra, mit mondott Alhana, az elf-hercegnő, a sárkánygömbökről, hogy azok megalkotói nagy erejű önvédelmi képességgel ruházták föl e gömböket.

— Lefelé! — ordított föl és már kapott is a csapóajtó után, miközben hallotta, hogy Caramon bőszen trappol mögötte.

— Mi történt? — kiáltott feléjük Zúgószél a korlát mellől.

— Eltűnt Raistlin! A sárkánygömb! — ordította neki Tanis a válla fölött. — Te ne gyere! Majd mi Caramonnal elintézzük. Jobb, ha itt maradsz a többiekkel.

— Caramon! — sikoltotta Tika és a harcos után vetette magát, de Zúgószél még idejében elkapta és visszatartotta. A lány rémülten meredt Caramon után és tehetetlenül nekidőlt a mellvédnek.

Caramon mindebből semmit sem vett észre. Hamarosan megelőzte Tanist... nagydarab teste meglepően gyorsan mozgott. Tanis botladozva követte a fedélközbe vezető lépcsőn, amikor hirtelen meglátta, hogy Maquesta kabinjának ajtaja nyitva van és a hajó ringását követve leng pántjain. A fél-elf berontott rajta, de nyomban meg is torpant, mintha falba ütközött volna.

A kis helyiség közepén ott állt Raistlin. A mennyezet gerendájáról csüngő lámpában gyertya égett. A mágus arca fémmaszkként fénylett, szemében aranyló tűz lobogott. Kezében tartotta a sárkánygömböt, Silvanestiből származó zsákmányukat. Tanis látta, hogy a gömb megnövekedett, már elérte egy játéklabda nagyságát. Belsejében káprázatos színek táncoltak. A szédítő látványtól Tanis kénytelen volt tekintetét elfordítani.

Caramon ott állt Raistlinnel szemben, arca kísértetiesen sápadt volt, épp olyan, amilyennek Tanis silvanesti álmában látta, amikor a harcos holtan feküdt előtte. A varázsló egyik tenyerét a mellére szorítva köhögött. Tanis megindult felé, de a mágus ráemelte villogó szemét.

— Ne gyere közelebb, Tanis! — lihegte Raistlin és vér buggyant ki a száján.

— Miért, mit csinálsz?

— Menekülök a biztos halál elől, fél-elf — nevetett föl kelletlenül a varázsló, furcsa kacaját Tanis eddig csak kétszer hallotta életében. — Mit gondolsz, mégis mit csinálok? — És hogyan menekülsz? —

kérdezte Tanis és különös félelem vett erőt rajta, amint a mágus aranyszemébe nézett és meglátta benne visszatükröződni a gömb fényeit.

— A varázstudomány... és a gömb segítségével. Egészen egyszerű dolog, bár lehet, hogy a te gyönge elméd nem foghatja föl. Most már elegendő erőm van hozzá, hogy a testi erőmet egyesítsem a lelki energiáimmal. Így tiszta energiává változom, mondjuk fénnyé, hogy könnyebben megértsd. Fényként azután úgy járhatom az eget, akár a napsugár és bármikor, bárhol visszatérhetek ebbe a való világba, amikor csak kedvem tartja. Tanis megcsóválta a fejét: Raistlinnek igaza volt, képtelen volt felfogni a varázsló szavait. Nem tudta megérteni, de mégis fölébredt benne némi remény.

— És a gömb ezt mindnyájunkkal megteheti? — kérdezte keményen.

— Meglehet — felelte köhögését elnyomva Raistlin —, de nem vagyok biztos benne. És nem is kockáztatom meg, annyit ugyanis tudok, hogy én megmenekülhetek. A többiek meg nem érdekelnek. Te vezetted őket ebbe a vérvörös halálba, fél-elf, hát vezesd is ki őket belőle!

Tanis félelmét harag váltotta fel. — De legalább testvéredet... — kezdte indulattal. — Senkit! — kiáltotta Raistlin összeszűkült szemmel. — Húzódj hátrébb!

Elkeseredett, tébolyult harag öntötte el Tanis agyát. Valahogy kényszeríteni kellene a mágust, hogy hallgasson a józan észre. Talán akkor mindnyájan megmenekülhetnének különös varázsereje által. Annyit még ő is tudott a mágiáról, hogy tudja: Raistlin most nem varázsolhat, hisz

minden erejére szüksége lesz a sárkánygömb leigázásához. Már lépett is előre, amikor valami ezüstösen megvillant a varázsló tenyerén. Látszólag a semmiből éles kis ezüst tőr került elő, amit Raistlin egy vékony bőrszíjon viselt a csuklójához kötözve. Tanis megdermedt és egyenesen a mágus szemébe nézett.

— Jól van hát! — lihegte súlyosan. — Engem gondolkodás nélkül megölnél, tudom, de nem bántanád a testvéredet. Caramon, állítsd meg!

A harcos egy lépést tett ikerfivére felé, de Raistlin fenyegetően fölemelte a tőrt. — Ne csináld, testvér — suttogta halkan —, ne gyere közelebb!

Caramon megingott.

— Menj csak, Caramon — mondta Tanis határozottan —, téged biztosan nem bánt!

— Mondd csak meg neki, Caramon — sziszegte a mágus mélyen testvére szemébe nézve. Homokóra-pupillája kitágult, aranyló fénye veszedelmesen fölvillant. — Mondd csak meg Tanisnak, mire vagyok

képes! Te jól tudod... és én is. Ezt mi mindig tudjuk, valahányszor egymás szemébe nézünk, nem igaz, kedves testvér?

— Miről beszél ez itt? — kérdezte Tanis csak félig odafigyelve a mágus szavaira. Ha valamivel el tudná téríteni... mondjuk rávetné magát...

Caramon elsápadt. — Az Ősmágia Legendás Tornyairól — dadogta. — De tilos beszélnünk róla... Par-Salian megtiltotta...

-Az most már nem számít semmit-vágottközbe Raistlin remegő hangon. — Par-Salian az égvilágon semmit sem tehet már ellenem. Ha végre enyém lesz az, amit megígértek, akkor még a nagy Par-Salian sem állhat meg előttem! De ehhez nektek semmi közötök, világos?

Raistlin nagyot sóhajtott, azután szemét a fivérére szegezve beszélni kezdett. Tanis csak fél füllel hallgatta, s közben közelebb lépett hozzá. Egyetlen mozdulat és a törékeny mágus máris összerogy... Hamarosan mégis azon kapta magát, hogy Raistlin hangja teljesen rabul ejti, kénytelen figyelni a szavaira, mintha elvarázsolta volna.

— Az utolsó próbát önmagam ellen kellett megtennem az Ősmágia Legendás Tornyában és kudarcot vallottam vele. Megöltem, Tanis. Megöltem a testvéremet — mormolta meglepően nyugodt hangon —, legalábbis akkor úgy hittem, hogy Caramon volt az. — Megvonta a vállát. — Később kiderült, hogy csak egy árnykép volt, amelyet azért varázsoltak elém, hogy megismerhessem gyűlöletem és féltékenységem mélységeit. Azt gondolták, hogy ezáltal megtisztíthatom sötét lelkemet. Egyet azonban megtanultam, hogy nincs önuralmam. Minthogy azonban ez nem tartozott az igazi próbatételhez, a kudarcomat sem fordították ellenem... egyetlen személyt leszámítva.

— Néztem, ahogy megöl engem! — zokogott föl Caramon keservesen. — Kényszerítettek rá, hogy nézzem és úgy próbáljam megérteni őt. — A nagydarab férfi tehetetlenül a tenyerébe hajtotta a fejét és görcsösen összerázkódott. — És meg is értettem — nyöszörögte. — Akkor megértettem... sajnálom. Csak ne menj el nélkülem, Raist! Olyan gyönge vagy...

szükséged lesz rám...!

— Többé már nem, Caramon — suttogta Raistlin csöndes sóhajjal —, többé már nincsen szükségem rád!

Tanis elborzadt tőlük. Nem akart hinni az egészben. Raistlin színeváltozásában. — No, gyerünk, Caramon! — utasította a harcőst.

— Ne kényszerítsd őt, Tanis, hogy a közelembe jöjjön — mondta Raistlin szinte kedvesen, mintha kitalálta volna a fél-elf gondolatait. — Biztosítalak róla, hogy képes vagyok rá. Amit eddig egész életemben kerestem, most végre itt van a markomban. Nem hagyom, hogy bármi megállítson. Nézz csak Caramon arcára! Ő már tudja!

Egyszer már megöltem... máskor is megtehetem. Isten veled, testvér!

A varázsló ezzel mindkét kezét rászorította a sárkánygömbre és fölemelte a gyertya lobogó lángja felé. A színek tébolyult táncot lejtettek a gömbben és egyre jobban' ragyogtak. A varázslót mágikus erő fogta körül.

Tanis minden erejével megpróbálta leküzdeni a félelmét és megkísérelte egy utolsó, elkeseredett mozdulattal megállítani Raistlint. De meg sem tudott moccanni. Hallotta a lassan eldünnyögött varázsszavakat. A kavargó fény már szinte elviselhetetlenül erős volt. Tenyerével eltakarta az arcát, de a fény még azon is keresztülhatolt és egyenesen az agyába hasított. Fájdalma kibírhatatlan volt. Nekitántorodott az ajtófélfának és közben meghallotta Caramon iszonyodó kiáltását. A nagydarab harcos a következő pillanatban hangős puffanással végigvágódott a padlón.

Ekkor minden elcsöndesedett, a kabint elborította a sötétség. Tanis egész testében reszketett és kinyitotta a szemét. Egy pillanatig nem látott semmit, csak egy nagyméretű, vörös gömb lenyomatát a tudatában. Lassan azonban hozzászokott a szeme a sötétséghez. A gyertya sercegve lobbant egyet és forró viasz csöpögött le egész kis tócsába a mozdulatlanul, némán heverő Caramon feje mellé. A harcos szeme nyitva volt, üresen meredt a semmibe.

Raistlin eltűnt.

Tika Waylan fönt állt a Perechon fedélzetén, bámulta a vérvörös tengert és minden erejével igyekezett visszafojtani a kikívánkozó sírást. Bátornak kell lenned, ismételgette magában végtelenül. Megtanultál keményen harcolni a csatában, ezt Caramon is elismerte. Mostpedig bátran kell szembenézned ezzel a megpróbáltatással. Egyszer, végül mégiscsak összekerülünk, de most nem szabad látnia, hogy sírok.

Az utolsó négy nap valamennyiük idegeit nagyon megviselte. Nehogy a Roncsosd utcáin nyüzsgő sárkányfattyak fölfedezzék őket, inkább ki sem mozdultak a koszos fogadóból. Tanis különös eltűnése rémülettel töltött el mindenkit. Tanácstalanok voltak, nem csináltak semmit, még csak nem is kérdezősködtek utána. Így végül hősszú napokra szobáikba zárkóztak és Tika is kénytelen volt Caramon közelében tartózkodni. Egymás iránti mélységes vonzódásuk, amelyet nem fejezhettek ki igazán, valódi kínszenvedés volt számukra. A lány szerette volna átölelni Caramont, érezni maga körül a harcős szorítását, amint erős, izmos teste nekifeszül az övének.

Tika biztos volt benne, hogy Caramon is vágyik ugyanerre. Néha olyan ellágyuló pillantásokat vetett felé, hogy a lány máris legszívesebben odabújt volna hozzá, hogy megossza vele a szerelmet, amelyet olyan biztosan érzett a nagydarab harcos szívében. De erről

szó sem lehetett, legalábbis addig, amíg Raistlin ott csüng ikerfivére nyakán, mint valami törékeny árnyék. Újból és újból fölidézte Caramon szavait, amelyeket a városba érkezésük előtt mondott neki.

"A kötelesség a testvéremhez fűz. Azt mondták az Ősmágia Legendás Tornyában, hogy az ereje segíthet megmenteni a világot. Én vagyok az ő ereje... a testi ereje. Szüksége van rám. Elsősorban neki tartozom felelősséggel és amíg ez így lesz, semmi mással nem törődhetek. Te megérdemelnéd, hogy legyen valakid, Tika, akinek te vagy a legfontosabb. Éppen ezért én békén hagylak téged, hogy találhass magadnak ilyen valakit!"

De én nem akarok senki mást — gondolta a lány szomorúan és a következő pillanatban megeredtek a könnyei. Gyorsan elfordult, hogy Aranyhold és Zúgószél ne vegye észre. Még félreértenék, azt hihetnék, hogy félelmében sír. Nem, a halálfélelem olyasmi volt, amit már régen sikerült legyőznie. Mostanában az töltötte el a legnagyobb rettegéssel, hogy egyedül, magányosan éri el a halál.

Most is mit csinálnak? — gondolta magában, ijedten törölgetve szemét a keze fejével. A hajó egyre közelebb és közelebb siklott ahhoz a borzalmas, sötét szemhez. Hol lehet Caramon? Megyek, megkeresem őket, akármit mond is Tanis.

Ékkor meglátta, amint a fél-elf félig vonszolja, félig támogatja fölfelé a harcost a csapóajtón. Amint megpillantotta Caramon holtsápadt arcát, 'fikának a szívverése is elállt. Megpróbált odakiáltani nekik, de nem jött ki hang a torkán, csak valami tagolatlan üvöltés, amire Aranyhold és Zúgószél ijedten fordult meg a korlátnál, ahonnan a félelmetes örvényt bámulták. Látván, hogy Tanis megroggyan súlyos terhe alatt, Zúgószél azonnal a segítségére sietett. Caramon úgy támolygott, mint egy holtrészeg, homályos szeme vakon bámult a semmibe. Zúgószél abban

a pillanatban kapta el, amikor Tanis lába végleg fölmondta a szolgálatot.

— Nincs semmi bajom — lihegte a fél-elf válaszul Zúgószél kérdő tekintetére. — Aranyhold, Caramonnak van szüksége a segítségedre!

— Mi történt, Tanis? —jött meg Tika hangja a rémülettől. — Mi baj van? Hová lett Raistlin? Talán... — elhallgatott. Tanis tekintete sötét volt az odalent hallottaktól és látottaktól. — Raistlin elment — vetette oda röviden.

— Elment? Hová? — nézett körül Tika döbbenten, mintha attól tartana, hogy mindjárt meglátja a testét, amint ott hányódik az örvénylő, vérvörös tengeren.

— Hazudott nekünk — magyarázta Tanis, miközben segített Zúgószélnek letenni Caramont egy nagy kötéltekercsre. A harcos nem szólt semmit. Olybá tetszett, hogy nem is látja őket, csak •bámult ki vakon a vérszínű hullámokra. — Emlékszel, mennyit erősködött, hogy

menjünk Palanthasba és derítsük ki a sárkánygömb használatának titkát? Nos, már tudja használni a gömböt! És most el is ment vele... talán éppen Palanthasba. De nem hiszem, hogy fontos lenne, hová. — Ránézett Caramonra, szomorúan megcsóválta a fejét, majd hirtelen megfordult és odasietett a korláthoz.

Aranyhold rátette gyógyító kezét a nagydarab férfira, és olyan halkan suttogta a nevét, hogy a többiek nem is hallották a dühöngőszélben. Érintésétől azonban Caramon összerezzent és vadul reszketni kezdett. Tika megragadta a kezét és mellé térdelt. Caramon még mindig némán meredt maga elé, de megeredtek a könnyei és végigcsorogtak az arcán. Aranyhold szeme is könnyektől csillogott, de tovább simogatta a homlokát és úgy szólongatta őt, mint egy anya eltévedt gyermekét.

Zúgószél szigorú, haragtól elsötétülő arccal lépett Tanis mellé. — Mi történt? — kérdezte zordan.

— Raistlin azt mondta, hogy ő... Nem, nem tudok beszélni róla... most nem. — Tanis megcsóválta a fejét és megborzongott. Kihajolt a korláton és csak bámulta az odalent kavargó, zavaros vizet. Halkan elkáromkodta magát elf nyelven, amit igazán ritkán tett és a kezébe temette az arcát.

Barátja elkeseredését látva Zúgószél vigasztalóan tette kezét a fél-elf megereszkedett vállára.

— Egyszóval, végül csak ide jutottunk — mormolta a síkföldi. — Ahogyan abban az álomban láttuk... a varázsló elment és a testvérét itt hagyta meghalni.

— És ahogy az álom mondta, én is cserbenhagytalak benneteket — motyogta Tanis fojtott, remegő hangon. — Mit tettem? Ez az én bűnöm... én hoztam ránk ezt a sorscsapást. — Barátom — mormolta Zúgószél, megindultan Tanis szenvedése láttán — mii nem ítélhetjük el az istenek cselekedeteit...

— A pokolba az istenekkel! — kiáltotta Tanis bőszen, barátja felé fordult és öklével nagyot csapott a hajó korlátjára. — Én tettem! Magamtól döntöttem! Azokon az éjszakákon, amikor együtt voltam vele és a karjaimban tartottam őt, hányszor, de hányszor jutott eszembe, hogy milyen könnyű lenne végleg ott maradnom vele, örökre! Nem ítélhetem el Raistlint, hiszen lám, milyen egyformák voltunk vele. Mindkettőnket legyőzött egy mindent elemésztő szenvedély!

— De téged nem győzött le, Tanis! — vigasztalta Zúgószél. Erős markával megragadta a fél-elf mindkét vállát és kényszerítette rá, hogy komor arcába nézzen. — Te nem estél áldozatul a szenvedélyednek, mint a varázsló. Ha így lenne, ott maradtál volna Kitiara mellett... de te elhagytad őt, Tanis!

— Igen, elhagytam — mormolta Tanis keserűen. — Úgy szöktem

el tőle, mint valami tolvaj. Szembe kellett volna szegülnöm vele. Megkellett volna mondanom neki az igazat magamról. Akkor lehet, hogy engem megöl, de ti biztonságban maradtatok volna. A többiekkel együtt megmenekülhettél volna te is. Mennyivel egyszerűbb dologlett volna az én halálom... de lám, nem volt hozzá elég bátorságom. Most pedig, íme, hová vezettelek benneteket — ezzel a fél-elf kiszakította magát Zúgószél szorításából. — Igen, tönkretettem nem csak a saját, hanem a ti életeteket is!

Körülnézett a fedélzeten. Berem még mindig a kormánynál állt és arcán különös, lemondó kifejezéssel markolta a már semmire sem használható kereket. Maquesta is harcolt még hajója megmentéséért, parancsszavakat kiáltozott az üvöltő szélben, túlharsogva a feneketlen örvény mély bömbölését. De a rémülettől megbénult matrózai többé nem engedelmeskedtek neki. Egyesek sírtak, mások káromkodtak, de a legtöbben hang nélkül, tehetetlen iszonyattal nézték, amint a gigászi, forgó víztömeg ellenállhatatlanul rántja le a hajót a mélység végtelen sötétjébe. Tanis ismét megérezte a vállán Zúgószél érintését. Már-már haraggal próbálta kitépni magát, de a síkföldi keményen tartotta. — Tanis, testvérem, akkor döntöttél úgy, hogy végigmész ezen az úton, amikor Vigaszban, az Otthon fogadóban Aranyhold segítségére siettél. Büszkeségemben kis híján visszautasítottalak, pedig akkor már halottak lennénk az asszonyommal együtt. Azért hozhattuk vissza az ősi istenek tudását a világnak, mert te nem hagytál magunkra szorult helyzetünkben. Visszahoztuk a gyógyítás tudományát és a reményt. Emlékszel, mit mondott az Erdőmester? Nem gyászoljuk meg azokat, akik teljesítik életük küldetését. És mi teljesítettük a küldetésünket, barátom! Ki tudja, mennyi élet sorsába szóltunk bele? Ki tudja, de ez a remény még hatalmas, végső győzelemhez is elvezethet! Számunkra a harc meglehet, véget ért. Legyen hát! Letesszük kardunkat, de csak azért, hogy mások fölvegyék és folytassák a küzdelmet!

— Szép szavakat mondasz, síkföldi — csattant föl Tanis —, de áruld el nekem az igazat! Tudod úgy nézni a halált, hogy közben nem érzel keserűséget? Neked mindened megvan, amiért érdemes tovább élned... Aranyhold, a még meg nem született gyermekeitek...

Hirtelen görcsös fájdalom torzította el Zúgószél arcát. Elfordult, hogy elrejtse, de Tanis világosan látta, mennyire szenved és akkor, váratlanul mindent megértett. Tehát még ezt is elveszi tőlük! A fél-elf kétségbeesetten behunyta a szemét.

— Aranyhold és én nem szóltunk volna neked erről, enélkül is van éppen elég bajod. — Zúgószél fölsóhajtott. — A gyermekünknek ősszel kellett volna megszületnie — mormolta —, akkor, amikor a selyemfák lombja rőtarany színűvé válik és amikor egy esztendeje Aranyholddal megérkeztünk Vigaszba a kék kristálypálcával. Azon a napon talált ránk a lovag, Fényeskardú Sturm... ő vitt el bennünket az

Otthon fogadóba...

Tanis fölzokogott, mély, keserves zokogással, a fájdalom tőrként hasított a szívébe. Zúgószél szorosan átkarolta barátját.

— Azt tudjuk, hogy a selyemfák elpusztultak azóta — folytatta tompa hangon —, gyermekünknek csak elszenesedett, korhadt tuskókat mutathattunk volna. Most viszont majd olyannak láthatja meg azokat a csodálatos fákat, amilyennek az igazi istenek teremtették ő cet, egy olyan helyen, ahol örök életűek. Ne keseregj, barátom, testvérem! Segítettél, hogy a remény visszatérjen az emberek szívébe... hinned kell hát azokban az istenekben!

Tanis szelíden eltolta magától a síkföldit, nem volt rá ereje, hogy a szemébe nézzen. Saját lelke görcsbe rándult, eltorzult, mint Silvanesti meggyötört fái. Miféle hit? Neki már nem maradt hite! Mit számítanak neki az istenek? Ő maga hozta meg keserves döntését. Ő taszította el magától mindazt, ami valaha is érték volt számára az életében... elf-hazáját, Laurana szerelmét! Ő volt az, aki képes volt a barátságot is akár elpusztítani. Csupán Zúgószél tántoríthatatlan hűsége... ez a rosszul irányított hűség volt az, ami visszatartotta a síkföldit attól, hogy megtagadja őt.

Az elfek nem követhetnek el öngyilkosságot. Szentségtörésnek tartják azt, mivel hitük szerint miden lehetséges ajándék közül az élet a legnagyobb. De Tanis vágyakozva nézett a Vértenger örvényébe, várta, hogy az befogadja.

Jöjjön hát gyorsan az a halál! — könyörgött magában. Záruljanak össze fölöttem ezek a vérvörös hullámok! Hadd rejtőzzem el a mélyükön. És, ha ti valóban léteztek, istenek, és hallotok engem, egyetlen dolgot kérek tőletek; titkoljátok el Laurana előtt a szégyenemet! Máris túl sok embernek okoztam szenvedést...

De még most, hogy a lelke ezt a könyörgést rebegte, amely, mint remélte, az utolsó lesz Krynn földjén, egy

árnyék vetődött rá, amely sötétebb volt, mint a föléjük boruló viharfellegek. Ekkor meghallotta Zúgószél kiáltását és Aranyhold sikolyát, de a hangjukat elfojtotta a víz harsogása, amint a hajó alázuhant az örvény sötét mélyébe. Tanis még egyszer fölnézett és a feketén kavargó felhők közül egy hatalmas, kék sárkány tüzesen izzó szemét látta elővillanni. A szörnyeteg hátán ott ült Kítiara.

Semmiképpen sem akarván megadni nekik a fényes győzelem esélyét, Kit és Skie keresztültört az orkánon és most a sárkány, félelmes karmait előremeresztve, lecsapott, egyenesen Berem felé. A férfinak mintha gyökeret vert volna a lába, tehetetlenül nézte az alázuhanó sárkányt.

Tanis utolsó erejét összeszedve nekilódult a fedélzetnek és keresztülgázolt a kavargó, vörös áradaton. Tiszta erőből belefejelt Berem gyomrába és hanyatt lökte őt... a következő pillanatban

elborította őket egy hullám. Tanis belekapaszkodott valamibe, nem tudhatta biztosan, mibe és szorosan hozzásimult a fedélzet deszkáihoz. A hajó egyszer csak egyenesbe állt. Amikor Tanis fölnézett, sehol sem látta Beremet. A magasból hallotta a sárkány dühödt rikoltását.

Ekkor Kitiara Tanisra mutatott és túlordította az őrkán bömbölését. Skie tüzes szeme most egyenesen rá szegeződött. A fél-elf fölemelte a kezét, mintha elhessegethetné vele a szörnyet és fölnézett a sárkány dühtől tébolyult szemébe, miközben az minden erejével megpróbálta meglovagolni az eszeveszett szélrohamokat.

Hát itt a vég, kapta magát a gondolaton, látva a sárkány felé markolászó karmait. Ennyi volt az élet! Ezért éltem, hogy végül ez az iszonyat végezzen velem! Egy pillanatra Tanis úgy érezte, mintha a levegőbe emelkedve elvesztette a lába alól a talajt. Csak annyit érzett, hogy vadul rázza a fejét és összefüggéstelenül üvöltözik valamit. A tengerár és a sárkány egyszerre csapott le rá. Nem látott maga körül semmi mást, csak vért... Tika Caramon mellett kuporgott, és úgy aggódott érte, hogy még félni is elfelejtett. De a harcos észre sem vette, hogy ott van. Csak meredten nézett a sötétbe, arcán könnyek csurogtak végig, keze ökölbe szorult és egyetlen szót ismételgetett végtelen litániaként. A hajó kétségbeesett, álomszerű lassúsággal billegett az örvény peremén, mintha maga a hajótest fája is valahogy megtorpant volna a rémülettől. Maquesta együtt vívta törékeny hajójával az életért folytatott végső küzdelmet, mozgósította maradék erőit, megpróbálta puszta akaraterejével megváltoztatni a természet törvényeit. De nem érhetett el vele semmit. A Perechon egyetlen, utolsó, reménytelen rázkódással túlsiklott az örvény szélén és alábukott a kavargó, bömbölő mélységbe.

Eresztékei megroppantak, árbocai kitöredeztek, az emberek üvöltve csúszkáltak a meredek fedélzeten, mialatt a vérvörös sötétség tátongó torkába szippantotta a hajót. Miután minden elcsitult, egyetlen szó lebegett tovább a vizek fölött, mint valami rémült áldás:

— Fivérem...

5.

Palanthasi Astinus a dolgozószobájában ült. Keze biztos mozdulatokkal vezette a lúdtollat az előtte lévő pergamenlapon. A toll hegye alól kikerülő tiszta, világós írás még távolról is jól olvasható volt. Astinus gyorsan teleírta a lapot, munkája közben látszólag még csak nem is gondolkodott. A felületes szemlélő úgy vélhette volna, hogy gondolatai a fejéből közvetlenül a tollba, onnan pedig a pergamenre áramlanak, olyan sebesen rótta a sorokat. Az írás folyamatát csak akkor szakította meg, amikor a tollat tintába mártotta, de ez a mozdulat is annyira gépies volt számára, hogy nem tartott tovább, mint föltenni az "i"-re a pontot vagy áthúzni egy "t" betűt.

A szoba ajtaja halk nyikordulással kinyílt. Astinus föl sem nézett munkájából, bár írás közben igazán nem gyakran zavarták meg. A történelemtudós az ujjain megszámolhatta volna, hányszor fordult elő vele ilyesmi. Az egyik ilyen eset az Összeomláskor következett be. Az alaposan megzavarta az írásban... még most is undorral gondolt vissza a kiömlött tintára, amely akkor az egész lapot tönkretette.

Egyszóval kinyílt az ajtó és egy árnyék vetődött az íróasztalára. Semmi sem hallatszott, bár az, árnyékához tartozó test mély lélegzetet vett, mintha meg akart volna szólalni. Az árnyék megremegett, agresszív lendületétől a test is összerázkódott.

Bertrem az, jegyezte meg magában Astinus, aki mindent megjegyzett és a jövő tájékoztatása végett elraktározott tudatának valamelyik zugában.

A fent jelzett napon az Ébrenlét huszonkilencedik órájában Bertrem belépett a szobámba. A toll rendületlenül száguldott tovább a lapon. Amikor annak végére ért, Astinus puhán fölemelte és rátette az asztal egyik végében fölhalmozott, hasonló méretű pergamenlapok oszlopának tetejére. Később, már éjszaka, amikor a történész befejezte munkáját és nyugovóra tért, esztéták léptek be a helyiségbe olyan áhítattal, ahogy papok lépnének egy szentélybe és összeszedték a pergamenlapokat. Óvatosan magukkal vitték a nagykönyvtárba. Itt azután a szilárd, biztos kézírással telerótt lapokat szétválogatták és sorba rakták, majd bekötötték a Krónikák, Krynn története, írta Palanthasi Astinus feliratot viselő vaskős kötetbe.

— Mester — szólalt meg Bertrem reszkető hangon.

A fent jelzett napon, az Ébrenlét harmincadik órájában Bertrem megszólalt — rótta a sorok közé Astinus.

— Bocsáss meg a zavarásért, Mester — folytatta Bertrem elhalón —, de az ajtód előtt haldoklik egy ifjú.

A fent jelzett napon, amint a Pihenés Órája 29-re hágott,
egy ifjú meghalt az ajtónk előtt.

— Tudd meg a nevét — mondta Astinus, de föl sem tekintett és az írást sem hagyta abba —, hogy följegyezhessem. Pontosan kell tudnom, hogyan írja. És tudd meg, honnan való és mennyi idős, ha még nincs vége teljesen.

— A nevét tudom, Mester — válaszolta Bertrem —, Raistlin. Vigasz városából származik, Abanasinia földjéről.

A fent jelzett napon, amint a Pihenés Órája 28-ra hágott, a Vigaszból való Raistlin meghalt…

Astinus ekkor abbahagyta az írást és föltekintett.

— Raistlin… Vigaszból?

— Igen, Mester — felelte Bertrem és hétrét görnyedt a nagy megtiszteltetéstől. Most első ízben fordult elő, hogy Astinus egyenesen ránézett, pedig Bertrem azoknak az esztétáknak a rendjébe tartozott, akik már több, mint egy évtizede éltek itt a nagy könyvtárban. — Talán ismered őt, Mester? Ezért merészeltelek megzavarni a munkádban. Azt kérte tőlem, hogy találkozhasson veled.

— Raistlin…

Astinus tollából egy csepp tinta ráhullott a pergamenre.

— Hol van most?

— A lépcsőn, Mester, ahol rátaláltunk. Arra gondoltunk, hogy talán ezek közül az új gyógyítók közül, akikről mostanában hallani, akik Mishakal istennőt tisztelik, valamelyik talán segíthetne rajta.

A történész bosszúsan nézte a tintapacát. Fölvett egy csipetnyi fehér, finom homokot és óvatosan ráhintette a foltra, hogy el ne maszatolja a később ráhelyezett lapokat. A következő pillanatban visszahajolt a munkája fölé.

— Ezt az ifjút semmiféle gyógyító sem szabadíthatja meg a betegségétől — mondta a tudós olyan hangon, amely akár az idő mélységeiből is származhatott volna. — De hozzátok be ide és helyezzétek el egy szobában.

— Hozzuk be a könyvtárba? — ismételte meg Bertrem mélységes megrökönyödéssel. — Mester, eddig még soha senki sem léphetett be ide, a mi rendünk tagjain kívül… — Majd megnézem őt, ha marad rá időm, amikor véget ér a nap — folytatta Astinus, mintha nem is hallotta volna az esztéta szavait. — Mármint, ha még életben lesz.

A toll ismét nekilendült a pergamennek.

— Igenis, Mester — mormolta Bertrem és kihátrált a szobából.

Miután becsukta az ajtót, az esztéta keresztülvágott az ősi könyvtár hűvös, néma márványcsarnokain, szeme nagyra nyílt az esemény fölötti csodálkozástól. Vastag, súlyos köpönyegével végigsöpörte a padlót, simára borotvált fején verejtékcseppek jelentek meg futtában, a szőkatlan erőfeszítéstől. Rendjének arra vetődő tagjai álmélkodva nézték; amint beviharzott a könyvtár főbejáratának kapuboltozata alá. Gyorsan kikukucskált a kapuba vágott kis

üvegablakon és meglátta a fiatalember lépcsőn heverő testét.

— Azt a parancsot kaptam, hogy hozzuk be — fordult Bertrem a társaihoz. — Astinus fogadja őt ma este, ha addig életben marad.

Az esztéták döbbent csendben összenéztek és azon töprengtek, vajon milyen csapást hozhat ez rájuk?

Haldoklom!

A tudat keserűséggel töltötte el a varázslót. Feküdt a hűvös, fehér cellában, ahol az esztéták ágyba dugták és gyalázta saját vézna, törékeny testét, a próbatételeket, amelyek ilyen kegyetlenül megtörték és az isteneket, akik mindezzel sújtották. Addig ontotta a szidalmakat, amíg nem jött ki több szó a tőrkán és már a gondolkodáshoz sem maradt ereje. Azután csak hevert a fehér vászonlepedők alatt, amelyek szemfödélnek is beillettek volna és érezte, amint a szíve foglyul ejtett madárként vergődik a mellkasában. Raistlin életében másodszor volt teljesen egyedül és félt. Ezelőtt csak egyetlenegyszer maradt magára, az Ősmágia Legendás Tornyában a próbatétel három szörnyűséges napja alatt. És vajon akkor valóban egyedül volt-e? Azt gondolta, hogy nem, de nem emlékezett vissza világosan. A hangot... azt a hangot, amely néha megszólította őt, amelyet sohasem tudott igazán azonosítani, de mégis, valahogyan ismerősnek tűnt, azt mindig a toronnyal kapcsolta össze. Akkor ott segített rajta, mint már többször is azóta. Az a hang vele együtt élte túl a megpróbáltatást.

De most tudta, hogy ezt már nem élheti túl. A mágikus átalakulás, amelyen keresztülment, túlságosan nagy megterhelést jelentett gyönge testének. Igaz, sikerült, de milyen áron?

Az esztéták vörös köpönyegébe burkolózva találtak rá, amint vért hányt a márványlépcsőjükre. Amikor kérdeztek tőle valamit, nagy nehezen kinyögte Astinus nevét és a sajátját. Utána elveszítette az eszméletét. Amikor fölébredt, itt találta magát ebben a szúk, hideg szerzetesi cellában. Magához térve annak is tudatára ébredt, hogy haldoklik. Többet követelt a testétől, mint amire képes lehetett. A sárkánygömb talán megmenthette volna, de már nem futotta az erejéből semmilyen varázslásra. Az igék szavai kihullottak a tudatából.

Mindenképpen gyönge vagyok a gömb hatalmas erejének megfékezéséhez, döbbent rá. Ha csak egyetlen pillanatra rájön, hogy elveszítettem az erőmet, azonnal elemészt! Nem, most már csak egyetlen esélye maradt... a nagy könyvtárban őrzött kötetek. A sárkánygömb azt tudatta vele, hogy ezek a könyvek tartalmazzák a régi, hatalmas varázslók titkait, akikhez hasonlók többé sohasem lépnek Krynn földjére. Talán ugyanott megtalálhatja élete meghosszabbításának eszközét is. Beszélnie kell Astinusszal. Hozzá kell férnie a nagy könyvtár kincseihez, visította a rendíthetetlen esztétáknak, akik mindössze bólogattak neki válaszul.

— Astinus fogad ma este — mondták végül —, ha lesz rá ideje.

— Ha neki lesz rá ideje! — dühöngött Raistlin tehetetlenül. — Ha nekem lesz még időm! Érezte, hogy élete órájának homokszemei kiperegnek az ujjai közül és bármilyen erősen szorítaná markát, úgysem tudja azokat visszatartani.

Az esztéták sajnálkozó pillantásokkal méregették, nem tudták, mihez kezdhetnének vele. Hoztak ugyan neki némi ennivalót, de Raistlin egy falatot sem tudott enni. Még azt a keserű kotyvalékot sem tudta lenyelni, amely kissé enyhíthette volna a köhögését. Jobb híján mérgesen elzavarta a közeléből ezeket az idiótákat. Visszahanyatlott kemény párnájára és csak nézte, hogyan kúszik előre a napsugár a cellája falán. Életösztönének utolsó maradékát is megfeszítve próbált megnyugodni, tisztában lévén vele, hogy ez a féktelen düh különben végez vele.

Gondolatai visszaszálltak a fivéréhez.

Kimerülten lecsukta a szemét és elképzelte, hogy Caramon ott ül az ágya szélén. Szinte érezte, ahogy az izmos karok fölemelik a törzsét, hogy könnyebben lélegezzen. Még testvérének ismerős verejték-, bőr— és acélszagát is érezni vélte. Caramon biztosan gondját viselné... az a melák nem hagyná meghalni...

De nem... fogalmazódott meg benne a gondolat. Caramon mostanra már halott.

Mindnyájan meghaltak, a szerencsétlen bolondok. Nekem kell gondoskodnom magamról. Hirtelen észrevette, hogy ismét ájulás környékezi. Elkeseredett harcba kezdett, de elveszítette a csatát. Utolsó erőfeszítésével beledugta a kezét köpönyegének egyik zsebébe. Ujjai rákulcsolódtak a sárkánygömbre, amely ismét üveggolyónyira zsugorodott és abban a pillanatban magába nyelte a sötétség.

Emberi hangokra és arra ébredt, hogy valaki ott van vele a cellában. Átverekedte magát a sötétség rétegein, feltört öntudatának felszínére és kinyitotta a szemét.

Közben beesteledett. Lunitari vöröses fénye pislákolt be az ablaknyíláson, mint valami reszkető vérfolt a simafalon. Az ágya mellett gyertya égett valahol, annak fényében két ember föléhajoló árnyékát sejtette a homályban. Az egyikben azt az esztétát ismerte föl, aki belébotlott a lépcsőn. És a, másik? Valahogy az is ismerősnek tűnt...

— Ébredezik, Mester — mormolta a szerzetes.

— Valóban — jegyezte meg a férfi szenvtelenül. Föléhajolt, figyelmesen megnézte az ifjú arcot, elmosolyodott és némán bólintott, mintha valami régen várt vendége érkezett volna meg a mágus személyében. Különös volt az a tekintet, nem is kerülte el sem Raistlin, sem az esztéta figyelmét.

— Én vagyok Astinus — szólalt meg a férfi —, te pedig Raistlin vagy, Vigasz városából. — Az vagyok. — Raistlin ajka gyengén, alig hallhatóan formálta a szavakat. Amint fölnézett Astinusra, ismét

elöntötte a harag, amikor észébe jutott a tudós közönyös kijelentése, hogy találkozik vele, ha lesz rá ideje. Az arc láttán dermesztő hideg tört rá... még sohasem látott ennyire hűvös és érzéketlen arcot, amelyből hiányzik minden emberi érzelem és szenvedély. Ezen az arcon nem fogott az idő...

Raistlin felnyögött. Az esztéta segítségével ülő helyzetbe tornázta magát és Astinusra meredt.

A tudós észrevette Raistlin haragját és csöndesen megjegyezte: — Furcsán nézel rám, ifjú varázsló. Ugyan mit látsz azzal a homokóra-szemeddel?

— Egy férfit... látok... aki nem haldoklik-lihegte Raistlin, fájdalmasan kapkodva a levegőt. — Természetesen, miért, mit vártál? — pötyögte az esztéta és gyöngéden nekitámasztotta a haldoklót a párnáinak. — A Mester itt volt már akkor is, amikor beírta a krónikába Krynn első lakosának születését és akkor is itt lesz, amikor az utolsó halálát kell majd bejegyeznie. Így hangzik Gilean, a Könyvek Istenének tanítása.

— Ez igaz lehet? — suttogta a mágus.

Astinus könnyedén megvonta a vállát. — Az én életem története semmiség a világ történelméhez képest. Most pedig beszélj, Vigaszból való Raistlin! Mit óhajtasz tőlem? Egész kötetek maradnak ki, mialatt a veled való üres fecsegésre pocsékolom az időmet. — Egy szívességet... kérek... könyörgöm! — A szavak fájdalmasan szakadtak ki Raistlin melléből, apró vércseppek kíséretében. — Az én életemből... már csak... órák maradtak. Hadd töltsem el Őket... tanulással a ... nagy könyvtárban!

Bertrem nyelve szárazon tapadt a szájpadlásához a fiatal varázsló hallatlan arcátlanságának hallatán. Rémülten tekintett Astinusra és várta az elkerülhetetlen, ostorcsapásszerű elutasítást, ami bizonyára még a bőrt is letépi ennek a neveletlen ifjúnak a csontjairól.

Hosszú, néma pillanatok teltek el, amelyeket csak Raistlin lélegzetének sípoló nesze zavart meg. Astinus arckifejezése mit sem változott. Végül csak ennyit mondott hidegen: — Tégy, ahogy óhajtod.

Astinus nem törődött Bertrem megkövült képével, hátat fordított és megindult az ajtó felé. — Várj! — szólt utána Raistlin reszelős hangon. Miközben Astinus lassan megállt, a mágus felé nyújtotta reszkető kezét. — Azt kérdezted, mit láttam, amikor rád néztem? Most én kérdezem tőled ugyanezt. Én is megláttam valamit a te arcodon, amikor fölém hajoltál. Fölismertél engem! Te ismersz engem! Ki vagyok én? Milyennek látsz?

Astinus visszafordult, arca jeges, üres és kifejezéstelen volt, akár a

márvány. — Te azt mondtad, hogy egy férfit látsz, aki nem haldoklik — suttogta a tudós a varázsló felé. Egy pillanatra elgondolkodott, majd megvonta a vállát és elfordult megint. — Én viszont egy olyan férfit látok, aki igen.

Ezekkel a szavakkal kilépett az ajtón.

Megállapítást nyert, hogy te, aki kezedben tartod ezt a könyvet, sikeresen túljutottál a próbatételeden az Ősmágia Legendás Tornyainak valamelyikében, és bebizonyítottad a képességedet egy sárkánygömb nagy más hasonló tárgy leigázására (lásd a ,,C" mellékletet), valamint, hogy megfelelő képességekkel rendelkezel olyan varázsigék kimondására...

— Igen, igen... — mormolta Raistlin és sietve futott végig a lapon pókokként sorakozó rúnákon. Türelmetlenül végigolvasta a fölsorolt varázsigéket és végre elérkezett az összegzéshez.

Miután mindezen követelményeknek, Mestereid megelégedésére eleget tettél, a kezedbe adjuk ezt a varázskönyvet. Itt van tehát a Kulcs, amellyel föltárhatod mágikus titkainkat. Raistlin artikulálatlanul üvöltve hajította félre az ezüst rúnákat tartalmazó, éjkék borítású varázskönyvet. Reszkető kézzel nyúlt a maga mellett fölhalmozott, ugyancsak éjkék kötésű fóliánsok következő kötete után. A rátörő köhögési roham azonban megbénította. Levegő után kapkodva rémülten gondolt rá, hogy nem folytathatja a munkáját.

Elviselhetetlen volta fájdalom. Néha már arra vágyott, hogy ragadja el az elmúlás, érjen véget az örökös kínszenvedés. Zsibbasztó gyöngeség lett úrrá rajta, s hagyta, hogy feje lebukjon az asztalra és megpihenjen a karján. Pihenés, ó édes, fájdalommentes pihenés! Lelki szemei előtt megjelent fivére képe. Ott volt Caramon, a túlvilági létben és várta kis testvérkéjének érkezését. Raistlin világosan látta ikertestvérének hűséges kutyaszemét, érezte a felé áradó sajnálatot...

Nyögve mélyet lélegzett és ülő helyzetbe kényszerítette magát. Méghogy Caramonnal találkozom! Hát teljesen elment az eszem? — förmedt saját magára. Micsoda ostobaság! Alvadt vérrel borított ajkát megnedvesítette pár csepp vízzel és máris nyúlt, hogy közelebb húzza magához a következő, éjkék kötésű varázskönyvet. A gyertyafényben fölvillantak az ezüst rúnák és a jéghideg érintésű kötés pontosan olyannak látszott, mint a körülötte fölhalmozott többi köteté. Ugyanolyan volt ez a borító, mint azé a varázskönyvé, amely a birtokában volt, amelynek minden jelét már betéve ismerte, s amely a valaha élt legnagyobb varázsló, Fistandantilus varázskönyve volt.

Raistlin remegő kézzel nyitotta föl a fedelét. Lázas szemével csak úgy falta a rúnákat, olvasta a már ismerős ajánlást, amely szerint csak a magasabb rangú varázslók olvashatják és rendelkeznek elég tudással a benne rejlő igék megértéséhez. Bárki más tekintene ezekre a

lapokra, nem láthat rajtuk semmi mást, csak értelmetlen ákombákomokat.

Raistlin megfelelt minden követelménynek. Egész Krynn földjén talán ő volt az egyetlen Fehér vagy Vörös Köpönyeges varázsló, talán csak a nagy Par-Saliant leszámítva, aki ezt elmondhatta magáról. Mégis, amikor beletekintett a könyvbe, nem volt más számára benne, mint némi zagyva irkafirka.

Itt van tehát á Kulcs, amellyel föltárhatod mágikus titkainkat!

Raistlin vékony, vinnyogó hangon fölsikoltott és fojtogatni kezdte a zokogás. Keserű, tehetetlen haraggal vetette magát az asztalra és söpörte le a könyveket a padlóra. Ujjai tébolyultan markolták a levegőt és újból felüvöltött. A varázslat, amelynek megidézéséhez túl gyönge volt, most valahogy mégis engedett a dühének.

A nagy könyvtárterem ajtaja előtt elhaladó esztéták rémülten tekingettek egymásra e szörnyű üvöltések hallatán. Egyszer csak meghallottak egy másik hangot is, valami recsegést, amelyet mennydörgésszerű robaj' követett. Rémülten meredtek az ajtóra. Egyikük meg is ragadta és próbálta elfordítani a kilincset, de az ajtót szorosan bezárták. Ekkor lemutatott a padlóra és mindnyájan ijedten hátrahőköltek az ajtó alatti résel kiszűrődő kísérteties fény láttál. A csarnokból kénbűz áradt, amelyet olyan erejű, vad szélroham sodort tovább, amelytől a vastag ajtó kis híján kettérepedt. Az esztéták újabb dühkitörés hörgő üvöltését hallották, de erre már futva vágtak neki a márványfolyosónak és rémülten kiáltoztak Astinus utál.

A sietve érkező tudós megállapította, hogy a nagy könyvtár ajtaján varázslat ül. Nem is lepődött meg túlságosan. Lemondó sóhajtással kis könyvecskét húzott elő a köpölyege zsebéből, letelepedett egy közeli karosszékbe és sebesen jegyzetelni kezdett benne. Az esztéták összesereglettek körülötte és ijedten figyelték a bezárt csarnokból előtörő különös hangokat.

Ismét mennydörgés robajlott, alapjaiban rázva meg a hatalmas épületet. Olyan éles fénycsík villant föl hosszan a bezárt ajtó körül, mintha odabent világos lappal lelne és nem éppel az éjszaka legsötétebb órája. Az orkánszerű, üvöltő szél zúgását a varázsló éles sikolyai szőtték át. Puffanó, dübörgő lesz hallatszott és a forgószél-űzte pergamenlapok hangos zizegése. Az ajtó alól lángnyelvek törtek elő.

— Mester! — kiáltotta az egyik esztéta iszonyodva. — Elpusztítja a könyveket!

Astinus csak megrázta a fejét és egy pillanatra sem hagyta abba az írást.

Ekkor hirtelen minden elcsöndesedett. A könyvtár ajtaja alól elővillanó lángnyelvek úgy tűntek el, mintha maga a sötétség nyelte volna magába őket. Az esztéták tétovázva közeledtek az ajtóhoz,

fejüket félrehajtották, úgy figyeltek a benti neszekre. De már nem hallatszott más, csak valami halk kaparászás. Bertrem megtaszította tenyerével az ajtót. Meglepetésére az engedett a nyomásnak.

— Az ajtó most már kinyílik, Mester! — jelentette. Astinus fölállt. — Menjetek vissza a dolgozószobáitokba! _ parancsolata. — Semmi keresnivalótok itt!

A szerzetesek némán meghajoltak, még egy, utolsó, ijedt pillantást vetettek az ajtóra és Astinust magára hagyva sietve nekivágtak a visszhangzó folyosólak. A tudós még várt egy-két pillanatig, míg a többiek biztosan eltűntek a folyosóról, azután lassan kinyitotta a nagy könyvtár ajtaját.

A szűk ablaknyílásokon besütött az ezüstös és a vöröses holdvilág. A bekötött könyvek ezreivel megrakott polcok katonásan sorakoztak a homályban. A falakban lévő nyílások zsúfolásig voltak pergamentekercsekkel. A holdfény megvilágított egy papírokkal vastagon borított asztalt. Az asztal közepén leégett gyertyacsonk bűzölgött, mellette egy nyitott, éjkék kötésű varázskönyv, amelynek csontfehér lapjain megcsillant a holdfény. További kötetek hevertek a padlón szerteszét.

Astinus körülnézett és összevolta a szemöldökét. A falakat fekete csíkok éktelenítették. A csarnokban erősen érződött a kél és a füst szaga. A levegőben még mindig pergamenlapok keringtek és őszi vihar utáni hulló falevelekként szállingóztak a mágus padlón heverő testére.

A tudós gondosan becsukta és be is zárta maga mögött az ajtót. Azután a földön szétszóródott lapokon keresztülgázolva odalépett a fekvő alakhoz. Nem szólt egy szót sem és nem is hajolt le, hogy fölsegítse az ifjú varázslót. Csak megállt Raistlin mellett és elgondolkodva szemlélte.

Melléérve, Astinus köpönyegének széle beleakadt a mágus kinyújtott, fémszínű kezébe, mire a fekvő fölemelte a fejét. Raistlin a halál közelségétől elsötétülő szemmel meredt Astinusra

— Nem találtad meg, amit kerestél? — kérdezte a történész és hidegen végigmérte az ifjú varázslót.

— A Kulcs! — nyögte Raistlin fehér, vérfoltos ajakkal. — Elveszett... az idők során... a bolondok! – Karomszerűen begörbült ujjai ökölbe szorultak, a haragon kívül már nem maradt benne semmi erő. — Milyen egyszerű! Mindenki ismerte... de nem jegyezte föl senki! A Kulcs! Az egyetlen, amire szükségem lett volna... elveszett!

— Ezzel tehát az utad véget ér, öreg barátom — mormolta Astinus minden együttérzés nélkül.

Raistlin fölemelte a fejét, aranyszeme lázasan csillogott. — Te valóban ismersz engem! Ki vagyok én? — követelte a választ.

— Ez többé már nem fontos —mondta Astinus. Megfordult, hogy távozzon a könyvtárteremből.

Szívet tépő sikoly harsant mögötte, egy kéz ragadta meg a ruháját és kényszerítette megállásra.

— Ne fordíts nekem is úgy hátat, ahogy elfordultál a:, világtól! — ordította Raistlin. — Hogy hátat fordítottam a világnak...? — ismételte meg a tudós halkan és lassan szembefordult a varázslóval. Méghogy hátat fordítottam a világnak! — Astinus hangjából ritkán érződött ki bármilyen érzelem, de most a harag úgy csattant föl lelke végtelen nyugalmában, mint a csöndes vízbe hajított kődarab.

— Hogy én? Hátat fordítottam a világnak? — Astinus hangja most már úgy dübörgött végig a csarnokon, akár; a mennydörgés az imént.

— Én magam vagyok a világ, ahogy azt te is jól tudod, öregbarátom! Időtlen időkkel ezelőtt születtem. Számtalan halállal haltam e napig! Minden elhullajtott könnycsepp... az enyém is volt! Minden csepp kiontott vér... az én vérem is volt! Minden fájdalmat, minden örömet, minden érzést meg kellett osztanom mindenkivel!

Itt ülök, kezemmel az Idő Glóbuszán, azon, amelyet ti csináltatok nekem, barátom, és keresztbe-hosszába járom , ezt a világot, írom a krónikáját. Elkövettem a legsötétebb' bűnöket és meghoztam a leghatalmasabb áldozatokat. Ember vagyok... elf és ogre! Férfi vagyok és nő... gyermekek sokaságát hoztam e világra! Láttalak olyannak, amilyen voltát és látlak olyannak, amilyenné lettél. Ha hidegnek' és érzéketlennek tűnök fel, csak azért van így, mert különben hogyan élhettem volna túl mindezt ép elmével?

Szenvedélyeim szavakban öltenek testet. Akik elolvassák a könyveimet, megértik, mit jelent az, végigélni minden időt és megjárni minden testet, amely valaha ezt a földet tapodta!

Raistlin szorítása elernyedt a történész köpönyegén és aléltan visszahanyatlott a padlóra. Ereje gyorsan vált semmivé. De utolsó leheletével még akkor is Astinus szavaiba kapaszkodott, amikor a szívén érezte a halál szorítását. Élnem kell, legalább még egy pillanatig! Lunitari, adj még egyetlen pillanatot, esedezett a vörös holdhoz, amelynek szelleméből merítik varázserejüket a vörös köpönyeges mágusok. Még jönni kell néhány szónak, ezt biztosan tudta. Néhány szónak, amely megmentheti. Csak addig kitarthasson! Astinus szeme fölvillant, amint lenézett a haldokló emberre. A szavak, amelyeket rázúdított, számtalan évszázad alatt gyülemlettek föl a krónikás lelkében.

— Az utolsó, tökéletes napon — mondta Astinus megremegő hangon — egyesül egymással a három isten: Paladine az ő fényességében, Takhisis Királynő, az ő sötétségében és végül beléjük olvad Gilean, a semlegesség Ura. Mindhármuknak ott lesz a kezében a Tudás Kulcsa. Ezeket a Kulcsokat leteszik a hatalmas oltárra és melléjük kerülnek majd az én könyveim is, bennük a valaha Krynn földjén élt valamennyi teremtmény történetével. És akkor végre

teljessé válik a világ...

Astinus döbbenten elhallgatott, csak most jött rá, hogy mit mondott, mit cselekedett. De Raistlin többé már nem látta őt. Homokóra-pupillája kitágult, körülötte lánggal égett az aranyló dicsfény.

— A Kulcs! — suttogta elrévülten. — Most már tudom... most már megértem!

A legkisebb mozdulathoz is alig elegendő erővel, Raistlin belenyúlt az övéről csüngő jelentéktelen bőrzacskóba és elővette belőle a játékgolyónyi sárkánygömböt. Megtartotta reszkető kezében és belebámult gyorsan elhomályosodó szemével.

— Tudom, hogy ki vagy — suttogta Raistlin utolsó leheletével. — Most már ismerlek és esedezem, hogy jöjj a

segítségemre, ahogy már megtetted a toronyban és Silvanestiben. Áll az alku! Ments meg engem és én megmentelek téged!

A varázsló teste elernyedt. Ritkás, fehér hajjal borított feje lekoppant a padlóra, elátkozott látású szeme lecsukódott. A sárkánygömböt markoló ujjai kinyíltak, de mégsem engedték el egészen... az már erősebben hozzátartozott, mint maga a halál.

Raistlin alig volt több, mint egy vörös ruhadarabokba bugyolált csontkupac, úgy hevert ott, mozdulatlanul, a varázsigéje által megperzselt könyvtárban szerteszórt pergamenlapok között.

Astinus hosszú pillanatokig nézte a tetemet, alakja fürdött a két hold ezüstös-vörös fényében. Végül lehajtotta a fejét és kiment az elnémult könyvtárteremből... becsukta és remegő kézzel be is zárta maga mögött az ajtót.

Lassan visszaballagott a szobájába és órákig ült mozdulatlanul, vakon meredve a sötétbe.

6.

— Márpedig azt mondom, hogy Raistlin volt az!

— Én meg azt mondom, hogy ez a bozontos elefántról, távolba repítő gyűrűről vagy levegőbon élő növényekről szóló történeteid újabb díszpéldánya és mindjárt a nyakad köré is tekerem érte azt a vacak abroncsbotodat! — morogta Kova mérgesen.

— Nagyon is Raistlin volt — makacskodott Tasslehoff, de olyan csöndesen, hogy nem lehetett hallani, mialatt kettesben sétáltak Palanthas szép városának ragyogó, széles utcáin. A surranó már hosszú évek tapasztalatából jól tudta, meddig mehet el Kova piszkálásában és a törpe ingerküszöbe rendkívül alacsony volt az utóbbi napokban. — És Laurana fejét se tömd az eszelős meséiddel! — zsémbelt tovább Kova, pontosan kitalálva Tass következő gondolatát. — Úgyis van neki elég baja!

— De...

A törpe megállt és sűrű, fehér szemöldöke alól sötéten végigmérte a surranót.

— Megígérted?

— Jól van na, persze! — sóhajtott föl Tass.

Nem lett volna olyan komisz a helyzete, ha nem teljesen biztos benne, hogy tényleg látta Raistlint. Kovával együtt éppen Palanthas nagy könyvtárának lépcsői előtt sétáltak el, amikor a surranó éles tekintete megakadt ott valamin, amit körültolongtak a szerzetesek. Amikor Kova a szemközti épület egy különlegesen mesteri, törpe kőművesek munkáját dicsérő részletében gyönyörködött, Tass kihasználta az alkalmat és fürgén odasettenkedett, hogy jobban megnézze, mi történik a lépcsőn.

Legnagyobb meglepetésére azt látta, hogy a szerzetesek fölemelnek egy pontosan olyan alakot, mint Raistlin... aranyló bőr, vörös köpönyeg, meg minden... és becipelik a könyvtárba. De mire izgatottan átrohant az utca túloldalára és odavonszolta a zsörtölődő törpét, a csoport már eltűnt a kapu mögött.

Tass még föl is rohant a lépcsőn és bebocsáttatást követelve megdöngette a kaput. De a kukucskálón kinéző esztéta annyira rémültnek látszott a puszta gondolattól, hogy egy surranót beengedjenek a könyvtárba, hogy a botránytól tartó törpe elvonszolta onnan a barátját, még mielőtt a szerzetes kinyithatta volna a száját.

Mivel a surranók esetében az ígéreteknek nem sok súlya van, Tass mégis úgy gondolta, hogy elmeséli Lauranának az esetet, de amikor az elf-lány késő este előkeveredett és meglátta annak elgyötört, szomorú, aggódó és kialvatlan arcát, a lágyszívű surranó magában elismerte, hogy ezúttal talán mégis Kovának van igaza. Ha tényleg Raistlin volt

az, akkor valami titkos úton is járhatott és aligha örvendezett volna, ha hívatlanul rátörnek. Viszont...

A surranó sóhajtozva kutyagolt tovább, rugdalta a kavicsokat az utcán és bámulta a várős nevezetességeit. Palanthas valóban figyelemre méltó hely volt. A várős még a Hatalom Korszakában is híres volt kecses szépségéről. Krynn egyetlen városa sem volt hozzá hasonlítható, legalábbis ami az emberek településeit illeti. Kör alakúra építették, mint egy kocsikereket és a várős központja szó szerint maga volt benne a kerékagy. Minden nagyobb hivatalős épület itt összpontosult, azok széles lépcsőfeljárói és karcsú oszlopai lélegzetelállítóan lenyűgözőek voltak. A kerek városközpontból széles sugárutak vezettek a szélrózsa nyolc fő irányába. Kockakövekkel rakták ki Őket (természetesen az is törpe-munka volt), oldalukon fasorok húzódtak, amelyek lombja egész évben fénylőn aranylőtt. Ezek a sugárutak egyrészt északra, a kikötőbe, másrészt az óvárőst körülvevő fal hét kapujához vezettek.

Ezek a kapuk maguk is építészeti remekművek voltak, egy-egy pár karcsú minaret őrizte őket, amelyek jóval több, mint háromszáz lábnyi magasságba emelkedtek. Az óvárős falain kőbe vésett domborművek jelenítették meg a várős történetét az Álmok Korából. É falakon kívül épült az Újváros. Gondosan az óvárős mintájára építették szintén kör alakúra és ugyanúgy átszelték a széles, fasorokkal szegélyezett sugárutak. Az újváros köré azonban már nem húztak falakat. A palanthasiak nem nagyon kedvelték a falakat, amelyek szerintük megbontották az egységes városképet, s ezért az utóbbi időkben sem az ó, sem az Újvárosban nem építettek semmit, ami nem illett volna bele a városképbe. Palanthas alkonyi körvonalai gyönyörűséges látványt nyújtottak... egyetlen dolgot kivéve. Tass elkalandozó gondolatait Kova erőteljes hátba bökése zavarta meg.

— Mi a fene jött rád? — mordult rá mérgesen a törpére.

— Most éppen hol vagyunk? — kérdezte Kova zsémbesen és csípőre tette a kezét.

— Nős, itt vagyunk... — nézett körül Tass —, vagyishogy itt vagyunk, azt hiszem... de különben, mégiscsak azt hiszem, hogy nem is itt vagyunk a... — és szúrós szemmel meredt Kovára. — Mondd, hogy a csudába vezethettél rossz felé?

— Hogy ÉN! — a törpét majd' szétvetette a düh. — Te vagy az útikalauz! Te vagy a térképbújó! Te vagy az a surranó, aki úgy ismeri ezt a várost, mint a saját tenyerét! — De elgondolkodtam — védekezett Tass tétován.

— Mi a fenén? — bődült rá Kova.

— Igazán mély gondolataim voltak — dünnyögte Tass sértetten.

— Ugyan, ne is törődj velük! — torkollta le Kova és föl-alá tekingélt az utcán. Valahogy nem nagyon tetszett neki a dolgok állása.

Valóban eléggé furcsa ez a környék — visszhangozta Tass fürgén a törpe ki nem mondott gondolatát. —Valahogy olyan sivár... nem olyan, mint a többi utcák. —Vágyakozva nézett végig a néma, üres épületeken. — Kíváncsi vagyok...

Ne légy! — förmedt rá Kova. — Egy csöppet se! Máris megyünk vissza arra, amerről jöttünk...

— Naa! Gyere már tovább! — kérlelte Tass és tovaszökellt a néptelen utcán. — Csak még egy kicsit... nézzük meg, mi lehet arra lefelé! Tudod, hogy Laurana is azt mondta, nézzünk jól körül... derítsük föl az erős... az erélyes... szóval azokat a hogyishívjákokat. — Erődítményeket — morogta Kova és vonakodva csoszogott a surranó után. — Errefelé különben sincs egy szál se, te fakilincs! Ez ugyanis a város közepe. Ó meg a régi város körüli falakra gondolt. .

— Az egész város körül nincsenek is semmiféle falak — csipogta Tass diadalittasan. — Legalábbis az újváros körül. Ha pedig ez a központ, akkor miért ilyen kihalt? Azt hiszem, ki kellene derítenünk.

Kova fölhorkant. A surranó kezdett értelmesen beszélni, amitől a törpe megcsóválta a fejét és eltöprengett rajta vajon nem kellene-e a barátjának valahol lepihennie az árnyékban.

Jó pár percig némán ballagtak tovább, egyre jobban megközelítve a város közepét. Az egyik irányban alig néhány háztömbnyire emelkedett Palanthas Lordjának fényűző palotája. Magasba törő tornyait innen is jól kivehették. De hogy mi van azok előtt, azt nem látták... mindent elnyelt valami homály...

Tass bekukucskált az ablakokon és bedugta az orrát az útjukba kerülő házak kapujának résein. A következő saroknál ismét megszólalt. '

— Az a legkülönösebb — mondta némi szorongással, hogy ezek a házak mind üresek. — Elhagyatottak — suttogta tompán Kova. A törpe megmarkolta harci szekercéje nyelét és idegesen összerándult a surranó éles hangjára.

— Fura, rossz érzésem van ettől a helytől — motyogta Tass és közelebb húzódott a törpéhez. — Tudod, hogy én nem félek...

— De én igen! — morogta Kova jelentőségteljesen. — Azt mondom, gyerünk innen!

Tass végignézett az utca két oldalán sorakozó magas épületeken. Gondozottak voltak. A palanthasiak úgy látszik annyira büszkék a városukra, hogy még a lakatlan épületeket is tatarozzák. Látnivalóan jól megépített üzletek és lakások voltak azokban a házakban. Az utcák tiszták voltak, sehol semmi kosz vagy szemét. De minden teljesen kihalt volt. Ez valaha nagyon is virágzó negyed lehetett — gondolta a surranó. Ez a város szíve. Mi történhetett vele? Miért költözött el innen mindenki? Megborzongott, márpedig kevés olyan dolog fordult elő Krynn földjén, amitől egy surranó "megborzongott".

— Még csak patkányok sincsenek — mormolta Kova. Megmarkolta Tass karját és visszarántotta. — Nos, eleget láttunk!

— Ó, gyere már! — dünnyögte Tass, kiszabadította a karját, leküzdötte a borzongató érzést, kifeszítette keskeny vállát és újból nekiiramodott a járdának. De még három lépést sem tett, amikor a rájött, hogy egyedül maradt. Megtorpant és hátranézett. A törpe lecövekelt és dühösen meredt rá.

— Csak addig a facsoportig szeretnék elmenni, ott, az utca végében — mutatott előre Tass. — Nézd csak, egy közönséges liget, közönséges tölgyfákkal! Talán csak valami park vagy ilyesmi. Talán még meg is ebédelhetnénk ben...

— Nekem csöppet sem tetszik ez a hely — makacsolta meg magát Kova. — Valahogy... hmm... a Komor Erdőre emlékeztet... ahol Raistlin szólt azokhoz a szellemekhez. — Ugyan, de itt te vagy az egyetlen kísértet — rikoltotta Tass ingerülten és semmiért sem ismerte volna el, hogy neki is ugyanaz jutott az eszébe. — Hétágra süt a nap és egy város kellős közepén vagyunk, az ég és Reorx szerelmére...

— Akkor miért van ilyen veszett hideg?

— Mert tél van! — kiáltotta a surranó és széttárta a karját. De rögtön el is hallgatott és gyorsan körülnézett, olyan baljóslatúan visszhangzott a szava a kihalt utcán. — No, jössz? — kérdezte aztán félhangos suttogással.

Kova mély levegőt vett, összeszorította a fogát, szorosabban megmarkolta harci szekercéjét, és megindult a járdán a surranó felé, óvatos pillantásokkal méregetve a házakat mindkét oldalon, mintha attól tartana, hogy bármikor rávetheti magát valamelyikbot egy kísértet.

— 'Szen nem is tél van — dünnyögte a szája sarkából —, hacsak éppen itt nem!

— Még hetekig várhatunk a tavaszra — fordult vissza Tass boldogan, hogy vitatkozhat valamin, amivel elterelheti a figyelmét a gyomrában lejátszódó fura dolgokról, hogy görcsbe rándul meg ilyesmi.

De Kova nem bocsátkozott vitába vele... pocsék jel. Némán ügettek végig az utcán a következő sarokig. Az épületeknek itt hirtelen vége szakadt és valami ligetféle, következett. Tass jól látta messziről, hogy közönséges tölgyfacsoport az, bár abban biztos volt, hogy sem ő, sem a törpe még sohasem látott ilyen hatalmas tölgyeket a hosszú évek alatt, amióta Krynn országait járják.

Ahogy közelebb értek a ligethez, a különös hideg egyre erősödött, míg olyan dermesztővé nem vált, amilyet még a Jégfal gleccserénél sem éreztek. Még rosszabb volt, mert valahogy mintha magából a városból áradt volna és ez szinte képtelenség volt. Vajon mitől lehet ilyen hideg a városnak éppen ebben a részében? Hiszen a nap ragyog

Egyetlen felhő sincs az égen. Az ujjaik hamarosan mégis teljesen megdermedtek. Kova nem bírta tovább markolni harci szekercéje nyelét, kénytelen volt visszadugni a tokjába. Tass foga vacogott, hegyes füle teljesen elfagyott és vad reszketés rázta.

— Gye...gyerünk in...nen mm ...minél ha ...marabb! — dadogta a törpe elkékülő szájjal. — Hi...szen csak ép ...pen egy ép ...pület árnyékában ál...lunk — motyogta Tass és kis híján leharapta a nyelvét. — H...ha kiérünk a n...napra, az m...majd m...mindjárt fölm...melegít! — Ni ...nincs az a t...tűz egész Kr...rynnen, ami ezt fö...fölmelegítse! — vacogta Kova és dühödten toporzékolt, hogy legalább a lába ne fagyjon le.

— Csa...csak m...még egy p...pár léhélé...pést! — indult tovább Tass táncos léptekkel, bár a lábát alig tudta rakni. Innen azonban már egyedül ment tovább. Megfordult és látta, hogy Kova bénán, mozdulatlanul áll a járdán. A fejét lehajtja és a szakálla reszket. Vissza kéne mennem hozzá — gondolta Tass, de képtelen volt rá. Tovább hajtotta a kíváncsiság, ami mindennél jobban megtizedeli a surranók lélekszámát.

Egyszer csak odaért a tölgyes szélére és itt... csaknem cserbenhagyta a szíve. A surranók általában érzéketlenek a félelemmel szemben, ezért csakis egy surranó jöhetett el ide, ilyen messzire. Ám most Tass úgy érezte, hogy mindjárt elnyeli valami soha nem tapasztalt erejű borzalom. És akármi legyen is az, az ott lapul abban a tölgyfaligetben. De hiszen csak közönséges fák, biztatta magát Tass reszketve. Én beszéltem már kísértetekkel a Komor Erdőben. Szembenéztem már vagy három-négy sárkánnyal.

Összetörtem egy sárkánygömböt. Ezek meg csak közönséges fák. Voltam fogoly egy gonosz varázsló várában, találkoztam Abyss mélységes mélyéből feltörő démonnal... ez meg itt csak egy liget!

Lassan, miközben állandóan szóval tartotta magát, Tass bearaszolt a tölgyfák közé. De nem jutott messzire, tulajdonképpen el sem hagyta a legelső fákat, ahonnan beláthatott a liget közepéig. A torka összeszorult, megfordult és futásnak eredt.

Amikor Kova meglátta a visszafelé menekülő surranót, tudta, hogy "mindennek vége". Mindjárt valami szörnyűség tör elő abból a tölgyesből. A törpe olyan hirtelen fordult meg, hogy belegabalyodott a saját lábába és végigterült az úton. Mellé érve Tass megragadta az övét és talpra rángatta. Aztán mindketten futásnak eredtek, a törpe a puszta életéért rohant. Hallani vélte, hogy egy istentelenül hatalmas valaminek a lába csattog a nyomában, de a világért sem mert volna visszanézni. A vérszomjas szörnyetegtől való rettegés addig űzte, míg a szíve már majd' kiszakadt a melléből. Végre csak elérkeztek az utca végére.

Ott kellemes meleg volt és vígan sütött a nap.

Eleven emberek nyüzsgő sokaságának valódi hangjait hallották a szomszédos utcák felől. Kova kimerülten megállt és levegő után kapkodott. Rémülten visszanézett a liget felé vezető utcára és meglepődve tapasztalta, hogy:: egy lélek sincs ott.

— Mi volt az? — kérdezte meg végül, amikor már végre meg tudott szólalni.

A surranó arca is halálsápadt volt. — E...egy t...torony — dadogta lihegve.

Kova szeme tágra nyílt. — Egy torony? — ismételte meg. — Végigrohantam az egész utcán, kis híján belepusztultam' és most kiderül, hogy egy torony elöl menekültem?! Nem hinném — vonta össze Kova fenyegetően busa szemöldökét —, hogy az a torony üldözött volna minket!

— N...nem is — ismerte el Tasslehoff. — Csak, öööö, állt ott magában. De akkor is ez volt a legborzalmasabb dolog, amit eddig életemben láttam. — A surranó hangja ünnepélyesen csengett, teste összerázkódott.

— És ez lenne itt az Ősmágia Legendás Tornya — mondta Palanthas Lordja Lauranának, amint aznap este a dombtetőn álló gyönyörű palota térképszobájában üldögéltek.' — Nem is csodálom, hogy a kis barátod halálosan megrémült. Már az is meglepő, hogy a Shoikan tölgyesig elmerészkedett.

— Surranó az illető — felelte Laurana mosolyogva.

— Ó, igen, így már érthető a dolog. Hmm, ez olyasmi, tudod, amire eddig nem is gondoltam. Surranókat kellene fölfogadni, hogy elvégezzék a torony körüli munkát. Csillagászati béreket kell kifizetnünk az embereknek, hogy legalább évente egyszer belépjenek azokba a házakba és valahogy rendbe szedjék őket. Hanem — és a lord arcáról lehervadt a mosoly —, nem hinném, hogy a város népe különösebb örömmel fogadna a falaink között nagyobb csapat surranót.

Amothus, Palanthas Lordja nagy léptekkel rótta a térképszoba csillogó márványpadlóját, kezét összekulcsolta hivatali palástja hátulján. Laurana mellette tipegett és arra vigyázott, hogy orra ne essen a hosszú estélyi ruha uszályában, amelyet a palanthasiak mindenáron ráerőltettek. Igazán kedves volt tőlük, hogy ajándékba adták a szép ruhát. Bár azt is tudta, hogy borzalommal nézték, amint Qualinesti uralkodóházának tagja, egy hercegnő, vérfoltos, viharvert páncélban jár-kel közöttük. Lauranának nem volt más választása, el kellett fogadnia a feltételeket. Nem tehette meg, hogy bármivel megbántsa a város előkelőit, akiktől segítséget kívánt kérni. De akkor is csupasznak, törékenynek és védtelennek érezte magát így, hogy a kardja nem volt az oldalán és nem acél ölelte a derekát.

Persze azzal is tisztában volt, hogy a palanthasi sereg tábornokai,

a solamniai lovagok ideiglenes parancsnokai és más kiválóságok... például a város szenátorai törekedtek is rá, hogy törékenynek és védtelennek érezze magát. Minden pillantásukkal éreztették vele, hogy a szemükben ő "csak egy nő", aki egy darabig katonásdit játszott. Nos, az igaz, hogy jól végezte a dolgát... megvívta kisded háborúját és győzött, de most más... vissza a konyhába!

— És milyen az az Ősmágia Legendás Tornya? — kérdezte Laurana váratlanul. Egy heti tárgyalás után már megértette, hogy Palanthas Lordja, bár értelmes ember, mégis hajlamos a csapongó gondolkozásra és állandóan vissza kell terelgetnie őt az érintett témára.

— Ó, persze! Nos, megnézheted innen az ablakból, ha valójában akarod — mondta a lord vonakodva.

— Igen, szeretném látni — felelte Laurana hűvösen.

Lord Amothus megvonta a vállát, és odavezette Lauranát az ablakhoz, amelyre a lány már korábban is fölfigyelt mert azt vastag függöny takarta. A terem többi ablakának függönyei nem voltak behúzva, s így jól láthatta a lélegzetelállítóan gyönyörű várost. — Igen, emiatt, a torony miatt tartom lehúzva ezt a függönyt — válaszolta a lord Laurana kérdésére. — Sajnálatos dolog. A régi följegyzések szerint valaha ez lehetett a város legszebbik része. De még azelőtt, hogy a tornyot átok sújtotta volna...

A lord reszkető kézzel, gyászosan szomorú arccal húzta el a függönyt. Feltörő érzelmeinek láttán a lány kíváncsian nézett ki az ablakon és a látványtól elakadt a lélegzete.: A nap éppen lemenőben volt a hófödte hegycsúcsok mögött és vöröses bíbor kárpittal vonta be az eget. A reszket színek megvillantak Palanthas épületein, amint a gazdag, fehér márvány, amelyből épültek, visszatükrözte a kihunyó sugarakat. Laurana sohasem gondolta volna, hogy az emberek világában is létezhet ehhez fogható szépség,.: Fölvette a versenyt még szeretett hazájával, Qualinestivel is.

A következő pillanatban sötét folt vonta magára figyelmét a csillogó, gyöngyházfényű ragyogás közepén Magányos torony tört az ég felé. Nagyon magas volt. Bár a palota dombtetőn épült, annak a toronynak a csúcsa csak kicsivel volt a szemmagassága alatt. Fekete márvány falai éles ellentétben állottak a város ragyogó fehérségével Azt is láthatta, hogy valaha apró minaretek ékesíthette az oldalait, de azok már letöredeztek és részben leomlottak Üres szemgödrökhöz hasonló, sötét ablakai vakon meredtek a környező világra. Kerítés vette körül. Az is fekete volt és a kapu rácsán meglebbent valami. Egy pillanatra Laurana azt gondolta, hogy valami nagy madár szorulhatott a rudak közé, olyan elevennek látszott. Éppen meg akarta kérdezni a lordot, mi lehet az, amikor a férfi összerázkódott és elhúzta a függönyt.

— Sajnálom — szabadkozott —, de nem tudom elviselni... annyira megrázó. Ha csak rágondolok, hogy már évszázadok óta élünk vele együtt...

-Én egyáltalán nem látom olyan borzalmasnak — mondta Laurana őszintén, amint visszagondolt a toronyra és a körülötte elterülő városrészre. — Az a torony... pontosan oda illik. A városotok nagyon szép, de ez a szépség néha olyan rideg, olyan tökéletes, hogy már fel sem tűnik. — Kinézett a többi ablakon is és még egyszer elgyönyörködött a környék lenyűgöző szépségében. — De miután ezt is megláttam... ezt a kis szépséghibát a városotokon, mindez még jobban kiemeli előttem annak szépségét, ha érted, hogyan gondolom.

A lord elgondolkodó arckifejezéséből nyilvánvaló volt, hogy nem érti. Laurana fölsóhajtott és valami megmagyarázhatatlan vonzódással nézett arra a behúzott függönyre. — És hogyan sújtotta átok azt a tornyot? — kérdezte végül.

— Ez akkor történt... de, ó, jön itt valaki, aki nálam sokkal jobban elmondhatja a történetét. — Lord Amothus megkönnyebbülten fordult a föltáruló ajtó felé. — Őszintén megvallom, hogy ez a történet nem tartozik a kedvenceim közé.

— Astinus, Palanthas könyvtárnoka! — jelentette be az ajtónálló az érkezőt.

Laurana megrökönyödve látta, hogy a teremben mindenki tisztelettel föláll, még a legfőbb tábornokok és főnemesek is. Mindez... egy könyvtáros tiszteletére? És ekkor, még nagyobb megdöbbenésére, Palanthas Lordja, a tábornokok és a főurak meghajoltak a belépő tudós előtt. Zavart udvariassággal Laurana is meghajtotta a fejét. Qualinesti királyi házának lánya lévén, saját apján, a Napszónokon kívül tulajdonképpen senki előtt sem kellett volna meghajolnia. Ám amikor fölegyenesedett és jobban megnézte azt az embert, úgy érezte, hogy a meghajlás a legkevesebb, ami kijár neki.

Astinus olyan könnyedséggel és magabiztosan lépett be, hogy Laurana arra gondolt, Krynn valamennyi uralkodójának, sőt, még az égbelieknek a jelenlétében sem jönne csöppet sem zavarba. Középkorúnak látszott, de ugyanakkor valami kortalan is érződött benne. Az arcát akár palanthasi márványból is faraghatták volna és a lányt az, első pillanatban visszariasztotta annak hideg érzelemmentessége. Ekkor azt is észrevette, hogy a férfi sötét szeme úgy csillog, mintha ezernyi lélek tüze égne mögötte.

— Elkéstél, Astinus — jegyezte meg Lord Amothus kedvesen és nyilvánvaló tisztelettel. Tábornokaival mindaddig állva maradt, míg a tudós le nem telepedett és Laurana megfigyelte, hogy még Solamnia lovagjai sem ülnek le. Majdnem eluralkodott rajta a szokatlan áhítat, úgy ereszkedett le a tágas csarnok közepén álló, térképekkel borított hatalmas asztal mellé.

— Akadt némi elintéznivalóm — felelte Astinus olya hangon, mintha egy feneketlen kútból szólt volna.

— Hallottam róla, hogy valami kellemetlenséged adódott — vörösödött el Palanthas Lordja zavartan. — Őszintén elnézésedet kell kérnem. El sem tudjuk képzelni, miképp kerülhetett az az ifjú a lépcsődre olyan döbbenetes állapotban. Miért nem tudattad velünk?

Eltávolíthattuk volna a tetemét minden további...

— Nem okozott gondot — vágott közbe Astinus sietve é Lauranára nézett. — A kérdést megfelelően kezeltük é már le is zártuk.

— De... khmm, mi történik az... öö... maradványokkal — kérdezte Lord Amothus tétován. — Megértem, milye fájdalmasan érinthet ez, de van néhány egészségügyi intézkedés, amelyet a Szenátus megszavazott és én biz szeretnék lenni a dologban, hogy minden ennek megfelelően...

— Talán jobb lesz, ha én távozom, amíg ezt a kérdést nem zárják szólalt meg Laurana hidegen és fölemelkedett.

— Micsoda? Hogy eltávozol? — meredt rá Palanthas Lord értetlenül. — Hiszen éppen csak most érkeztél...

— Azt hiszem, a beszélgetésünk zavarja az elf-hercegnő — jegyezte meg Astinus. — Az elfek, ahogy te is bizonyár tudod, uram, igen nagy becsben tartják az életet. Sohase beszélnek ilyen érzéketlenül a halálról maguk között.

— Ó, te jó ég! — pirult el mélyen Lord Amothus és megragadta Laurana kezét. — Könyörgöm, bocsáss meg kedvesem! Valóban modortalanság volt tőlem! Kérlek, bocsáss meg hát, és ülj vissza Egy kis bort a hercegnőnek — intett Amothus egy szolgának, aki megtöltötte Laurana poharát.

— Éppen az Ősmágia Legendás Tornyairól beszéltetek, amikor beléptem. Te mit tudsz ezekről a tornyokról? — kérdezte Astinus és a tekintete egyenesen Laurana lelkébe mélyedt.

A lány összerázkódott az átható pillantás súlya alatt, kortyolt egyet a borából és már sajnálta, hogy szóba hozta az egészet. — Valójában — suttogta halkan —, talán jobb lenne, ha inkább a tárgyra térnénk. Biztos vagyok benne, hogy a tábornok urak szeretnének mihamarabb visszatérni a csapataikhoz és én...

— Mit tudsz azokról a tornyokról? — ismételte meg a kérdést Astinus.

— Én..., én... nem sokat — akadozott Laurana hangja, ismét kisgyermeknek érezte magát az iskolában, aki szorongva áll a tanítója előtt. — Volt egy barátom, vagy inkább ismerősöm, aki kiállta a próbát az Ősmágia Legendás Tornyában, Wayrethben, de ő...

— Raistlin, Vigaszból, ha nem tévedek — mondta Astinus teljesen nyugodtan.

— Hogyan? Igen! — dadogta Laurana meglepetten. — De

honnan...

— Történész vagyok, ifjú hölgyem. Az a munkám, hogy tudjam. És most elmesélem neked Palanthas Tornyának történetét. És ne tekintsd ezt időpocsékolásnak, Lauralanthalasa, mivel ez a történet összefonódik a te sorsoddal. — Astinus, Laurana döbbent tekintetére ügyet sem vetve odaintett az egyik tábornoknak. — Te ott, húzd el azt a függönyt! Kizárjátok innen a város egyik legnagyszerűbb látványát, ahogy a hercegnő megjegyezte, amikor beléptem, ha jól emlékszem. Most pedig hallgasd meg a palanthasi Ősmágia Legendás Tornyának történetét!

Mesémet azzal kell kezdenem, amit felületesen a Vesztett Csatákként szoktak emlegetni. A Hatalom Korszakában, amikor Istar Papkirálya árnyékbirkózásba kezdett, bűnbakot keresett — és a mágiát űzőkben találta azt meg. Rettegett tőlük, félt hatalmas erejüktől. Nem értette meg őket, ezért váltak fenyegetővé a szemében.

Nem volt nehéz fölhergelnie a népet a mágiát űzőkkel szemben. Bár mélységesen tisztelték őket, sohasem bíztak meg bennük igazán. Először is azért, mert befogadták soraikba a világmindenség minden erejét... a Jóság Fehér Köpönyegeseit, a Semlegesség Vörös Köpönyegeseit és a Gonosz Fekete Köpönyegeseit. Tisztában voltak ugyanis azzal, amivel a Papkirály nem, hogy a világ e háromnak az egyensúlyára támaszkodik és ennek az egyensúlynak a megbontása csak pusztulást hozhat.

Így tehát a tömeg föllázadt a mágiát űzőkkel szemben. Természetesen az Ősmágia Legendás Tornyai voltak, az elsőszámú célpontok, mivel a Rend erői főként itt összpontosultak. És a fiatal mágusok is ezeket a tornyokat keresték föl a Próbatétel végett... már aki merte, mivel e Próbatétel nehéz, és ami még rosszabb, kockázatos. A bukás csak egyet jelenthet: halált!

— Halált? — ismételte meg Laurana hitetlenül. — Akkor hát Raistlin...

— Kockára tette az életét a Próba miatt. Kis híján megfizetett érte. De akkor sikerült megúsznia. A kegyetlen : büntetés miatt, ami a kudarcért járt, sötét pletykák terjedtek el az Ősmágia Legendás Tornyairól. A mágiát, űzök hiába próbálták megmagyarázni, hogy azok csupán a tudás központjai, és az életüket kockáztató fiatal varázslók szívesen vállalkoznak a Próbatételre, mert jól tudják, mit nyerhetnek általa. De ezekben a tornyokban tartották a mágusok a varázskönyveiket, egyéb irományaikat és varázseszközeiket is. Mégsem akart hinni bennük senki.; A nép körében különös szertartások és áldozatok történetei keringtek, amelyeket a Papkirály és csuhásai csak még jobban eltorzítottak, hogy ezzel is önmaguknak használjanak.

Így jött el egyszer a nap, amikor az emberek rátámadtak a mágiát

űzőkre. És ekkor, a Rend történetében mindössze másodszor összejöttek a Köpönyegesek képviselői. Az első ,

összejövetel a sárkánygömbök készítésekor volt, amikor bennük egyesítették a jó és a gonosz lényegét, a semlegesség segítségével. Utána ki-ki ment tovább a maga útján. Most, amikor ismét közös veszedelem fenyegette őket, egyesítették erőiket, hogy megvédjék, ami az övék.

A varázslók két tornyot maguk romboltak le, hogy meg ne szállhassa őket a csőcselék, mivel ott olyasmihez nyúlhattak volna, ami meghaladta az ő szánalmas értelmük határait. E két torony lerombolása nagy pusztítással járt, és a Papkirály megrettent, mert egy-egy torony Istarban és Palanthas városában is állt. A harmadikkal, Wayreth messzi erdejében nem sokat törődött, mivel az távol esett a civilizáció e központjától.

A, Papkirály ekkor látszólag jámbor ajánlatot tett a mágusoknak. Megígérte nekik, hogy ha nem rombolják le a másik két tornyot, akkor békével távozhatnak, magukkal vihetik könyveiket, irományaikat és varázseszközeiket az Ősmágia Wayrethben lévő Legendás Tornyába. A varázslók, szomorúan bár, de elfogadták a javaslatot.

— És miért nem harcoltak? — vetette közbe Laurana. — Ifjú barátod, Raistlin, már néhány viszonylag gyönge varázsigétől is teljesen kimerült. Miután pedig kimondott egy igét, az szokás szerint kihullott az emlékezetéből örökre, hacsak a varázskönyvéből újra meg nem tanulta. És ez így van még a legmagasabb rangú mágusok esetében is. Így védenek meg bennünket az istenek azoktól, akik különben túlságosan hatalmasokká válhatnának és még az istenséget is maguknak követelhetnék. A varázslóknak tehát sokat kell aludniuk, hogy képesek legyenek az összpontosításra, és naponta újra kell tanulniuk az igéket. Hogyan szállhattak volna hát szembe ostromló seregekkel? Másrészt pedig, hogyan pusztíthatták volna el saját népüket?

Nem, ők úgy érezték, hogy el kell fogadniuk a Papkirály ajánlatát. Még a Fekete Köpönyegesek, akik igazán nem sokat törődnek a néppel, még ők is úgy gondolták, hogy vereséget szenvedhetnek és akkor a varázslás teljesen eltűnik a föld színéről. Kivonultak hát az Ősmágia istari Legendás Tornyából, amelybe a Papkirály csaknem azonnal bele is költözött. Azután elhagyták az itteni, palanthasi tornyukat is, de annak sorsa sokkal borzalmasabban alakult.

Astinus arcán eddig nem tükröződött semmilyen érzelem de most a hangja ünnepélyesebbé vált és az arca elsötétült.

— Nos, én pontosan emlékszem arra a napra — mondta inkább magának, mint az asztal körül ülőknek. — A varázslók hozzám hozták el a könyveiket és irataikat, hogy helyezzem biztonságba őket. Rengeteg könyv és egyéb iromány volt abban a toronyban, sokkal

több, mint amennyit a varázslók magukkal cipelhettek volna Wayrethba. Azt tudták, hogy én biztonságban megőrzöm nekik őket. A varázskönyvek között sok olyan régi akadt,

amelyeket már nem tudtak elolvasni, mert védő igéket vetettek rájuk, azok Kulcsa pedig... elveszett. A Kulcs...

Astinus egy pillanatig némán eltöprengett. Aztán fölsóhajtott, mintha kellemetlen gondolatait űzné el és folytatta.

-Palanthas népe összegyülekezett a torony körül, amikor a Rend itteni legmagasabb rangú tagja, egy fehér köpönyeges varázsló bezárta karcsú aranykapuját egy ezüst kulccsal. Palanthas Lordja mohón leste, mikor végez. Mindenki tisztában volt vele, hogy ő is be akar hatolni a toronyba, ahogy a példaképe, Istar Papkirálya is tette. Csak úgy legeltette szemét a tornyon, mivel sokféle mendemonda keringett a nép között a benne rejlő jó é gonosz csodákról.

— Palanthas valamennyi nagyszerű épülete közül — mormolta Lord Amothus — azt beszélik, hogy az Ősmágia Legendás Tornya volt a legpompásabb. Most pedig...

— És mi történt? — kérdezte Laurana és megborzongott amint az esti sötétség betöltötte a termet. Eszébe jutott hogy valaki igazán meggyújtathatná a gyertyákat a szolgákkal. —A varázsló éppen átnyújtotta az ezüst kulcsot a lordnak — folytatta Astinus, mély, szomorú hangon. — Ekkor váratlanul egy fekete köpönyeges mágus jelent meg torony egyik felső ablakában. Amikor a tömeg rémülten fölnézett rá, elkiáltotta magát: "ez a kapu mindaddig zárva marad és a termekbe nem léphet be senki, míg hatalma teljében vissza nem tér a múlt és jövendő mestere!" — Ekkor a gonosz mágus kivetette magát az ablakon és rázuhant a kapu rácsára. Abban a pillanatban, ahogy az ezüst és arany rudak megszaggatták fekete köpönyegét, átkot kiáltott a toronyra. Vére beszennyezte a földet, az ezüstarany kapu széttöredezett, meggörbült és megfeketedett. A fehér és vérvörös kőből épült gyönyörű torony jeges, szürke kővé változott, fekete minaretjei leomlottak. A lord és népe iszonyodva elmenekült és a mai napig senki sem merészkedik Palanthas tornyának közelébe. Még a surranók sem — mosolyodott el röviden Astinus —, pedig ők nem félnek semmitől. Az átoknak olyan hatalmas az ereje, hogy minden halandót messzire elriaszt onnan...

— Amíg a múlt és jelen ura vissza nem tér — mormolta Laurana.

— Hah! Az az ember őrült volt! — csattant föl Lord Amothus. — Senki sem lehet a múlt és a jelen ura... hacsak nem te magad, Astinus.

— Én nem vagyok semminek az ura-jelentette ki Astinus, olyan mély, ércesen zengő hangon, hogy a teremben minden szem felé fordult. — Én emlékszem a múltra és papírra vetem a jelent. De nem kívánok uralkodni egyik fölött sem!

— Őrült volt, ahogy mondom! — vonta meg a vállát a lord. —

Most pedig el kell viselnünk a torony szemsértő látványát, mivel senki sem mer a közelében élni vagy éppen odamenni, hogy végképp lerombolja.

— Azt hiszem, szégyenletes dolog lenne a lerombolása — mondta Laurana csöndesen és kinézett a távoli építményre. — Végül is ide tartozik...

— Valóban így van, ifjú hölgyem — nézett rá Astinus különös tekintettel.

Miközben a tudós beszélt, leszállt az éjszaka. A tornyot hamarosan elnyelte a sötétség, míg a város többi része fényárban úszott. Palanthas még a csillagokat is szívesen túlragyogná — gondolta magában Laurana, de az a kerek, sötét folt örökre ott marad a város közepén.

— Milyen szomorú és milyen keserű történet — jegyezte meg végül a lány. Úgy érezte, hogy föltétlenül mondania kell valamit, mivel Astinus egyenesen őt nézi. — És az... az a sötét valami, amit ott láttam meglibbenni a kapurácson...

— kezdte, de ijedten elhallgatott.

— Az örült, az őrült-ismételgette Lord Amothus sötéten. — Igen, alighanem annyi maradt meg belőle. Senki sem volt még képes rá, hogy odamenjen és meggyőződjön róla.

Laurana megrázkódott. Kezét sajgó fejéhez emelte és tudta, hogy ez a gyászos történet sokáig üldözi még, álmatlan éjszakáin és arra vágyott, hogy bár sohase hallotta volna. Hozzátartozik a sorsához! Mérgesen elűzte tudatából a gondolatot. Nem is számít... hisz úgysem lesz ideje ezzel foglalkozni. Anélkül is elég sötétnek látta a sorsát, nem hogy még lidérces dajkamesékkel is súlyosbítsa.

Mintha csak a gondolataiban olvasna, Astinus váratlanul fölemelkedett és kérte, hogy gyújtsanak világot.

— A múlt — mondta és hidegen nézett a lányra — elveszett. A jövőd viszont csakis a tiéd... és ezért még nem csekélymunkát kell elvégeznünk reggelig!

Mindenekelőtt föl kell olvasnom ezt a közleményt, amelyet alig pár órája kaptam kézhez Lord Gunthartól — mondta Palanthas Lordja és finomszövésű gyapjúköntöse alól előhúzott egy pergamentekercset, kiterítette az asztalon és vigyázva szétsimította a kezével. A fejét hátrahajtotta, úgy nézett le rá ... bizonyára a kellő távolságot kereste az olvasáshoz. Laurana, aki biztos volt benne, hogy ez csak az általa alig két napja Lord Guntharnak Amothusszal küldetett levélre adott válasz lehet, türelmetlenül beharapta az ajkát.

7.
Solamnia lovagjainak, vezére

— Összegyűrődött — jegyezte meg Lord Amothus bocsánatkérőn. — A griffeket, amelyeket az elf-lordok oly kedvesen rendelkezésünkre bocsátottak — és meghajolt Laurana felé, aki hasonlóképpen válaszolt neki és közben égett a vágytól, hogy kitépje kezéből az üzenetet —, úgy látszik, képtelenség megtanítani rá, hogy kíméletesebben bánjanak az ilyen finom tekercsekkel. O, már tisztábban látom. "Lord Gunthartól Amothusnak, Palanthas Lordjának: Üdvözlet." Bűbájos ember ez a Lord Gunthar — nézett föl Amothus. — Tavalyjárt itt utoljára, a Tavaszelő Ünnepén, ami különben három hét múlva lesz esedékes, kedvesem. Számíthatunk rá, hogy megtiszteled ünnepségeink sorát...

— Nagy örömmel tenném, lordságod, ha három hét múltán még bármelyikünk itt lesz — mondta Laurana és kezét az' asztal alatt ökölbe szorítva próbálta megőrizni nyugalmát... Lord Amothus pislogott, majd elnézően elmosolyodott. — Hát persze, a sárkányseregek. Nos, folytassuk a felolvasást. "Őszinte szívvel gyászolom oly nagyszámú lovagunk elveszítését. Merítsünk némi vigaszt abból, hogy a földünket sötétséggel fenyegető gonosz elleni dicső küzdelemben áldozták föl életüket. Még nagyobb személyes gyászt érzek három legkiválóbb vezérünk, Lord Koronaőr Derek, a Rózsa lovagja, Alfred MarKenin, a Kard lovagja és Fényeskardú Sturm, a' Korona lovagja elveszítése fölött." A lord ekkor ismét Lauranához fordult: —Fényeskardú! Úgy emlékszem ő közeli barátod volt, kedvesem.

— Igen, lordságod — mormolta Laurana, lehajtotta a fejé és előrehulló hajával próbálta palástolni a szemében tükröződő gyászt. Oly rövid idő telt el még azóta, hogy eltemették Sturmot a Főpap Tornyának Paladine Csarnokában. Még most is mardosta a veszteség okozta fájdalom

— Folytasd az olvasást, Amothus — utasította a lordot ridegen Astinus. Nem maradhatok hosszú ideig távol munkámtól.

— Szavad parancs, Astinus — felelte a lord és elvörösödött Gyorsan nekilátott a felolvasásnak. "Ez a tragédia szokatlan helyzetbe hozta a lovagságot. Először is, a testület jelenleg... tudomásom szerint... főként a Korona lovagjaiból, Rendünk legalacsonyabb ragú lovagjaiból áll. Ez azt jelenti, hogy... bár valamennyien kiállták a próbát és elnyerték pajzsukat... mégis fiatalok és tapasztalatlanok. Legtöbbjük életében ez volt az első komolyabb ütközet. Emellett nem áll rendelkezésünkre a megfelelő vezérkar, mivel a Szabályzat

előírásai szerint a parancsnokságnak a lovagság mindhárom rendjének képviselőiből kell állnia."

Laurana fölfigyelt rá, hogy a jelenlévő lovagok kényelmetlenül fészkelődnek a helyükön... vértjeik és fegyvereik halk zörgése hallatszott. Jelenleg ők voltak az ideiglenes parancsnokok addig, amíg ez a kérdés valahogyan meg nem oldódik. A lány behunyta a szemét és fölsóhajtott. Könyörgöm, Gunthar, gondolta magában, ezúttal hozz igazán bölcs döntést. Oly sokan haltak meg a politikai intrikák miatt. Legyen ennek most az egyszer vége!

"Töltse be ennélfogva Solamnia lovagjainak parancsnoki tisztét Lauralanthalasa, a Qualinesti királyi házból..."-a lord egy pillanatra elhallgatott, mintha nem lenne biztos benne, hogy helyesen olvasta a szöveget. Laurana szeme tágra nyílt a döbbenettől. De az ő megrökönyödése semmiség volt a lovagokéhoz képest.

Lord Amothus szemét kimeresztve olvasta újra a sorokat. Ekkor meghallotta Astinus türelmetlen horkantását és sietve folytatta a felolvasást: "... aki e pillanatban a legnagyobb harci tapasztalatokkal rendelkezik és aki közülünk egyedül ismeri a sárkánydárdák használatának módját. Ezen írás hitelességét pecsétemmel igazolom. Lord Gunthar Uth Wistan, Solamnia Lovagjainak Nagymestere, satöbbi, satöbbi."-Gratulálok, kedvesem... vagy talán úgy kellene mondanom... tábornokom!

Laurana mozdulatlanul ült a helyén. Egy pillanatra úgy elöntötte a tehetetlen düh, hogy legszívesebben kivonult volna a teremből. Látomások kavarogtak lelki szemei előtt... Lord Alfred lefejezett holtteste, a szerencsétlen, haldokló Derek tébolya, Sturm megbékélt, élettelen tekintete, az elesett lovagok hosszú sorban kiterített tetemei...

Most pedig ő a parancsnok. Egy elf-hajadon a királyi házból. Elf mérce szerint még ahhoz sem elég idős, hogy kilépjen a szülői házból. Egy elkényeztetett kislány, aki megszökött otthonából, hogy gyermekkori szerelme, Tanis, a Fél-Elf után "loholjon. De ez az elkényeztetett csitri felnőtté cseperedett. A félelem, a fájdalom, a szörnyű veszteségek és a gyász – jól tudta-még atyjánál is idősebbé tette hirtelen.

Oldalra nézve látta, amint Sir Markham és Sir Patrick tanácstalan pillantást vált egymással. A Korona valamennyi lovagja közül e kettő mögött állt a leghosszabb szolgálati idő. Tudta, hogy mindketten kiváló harcosok és tiszteletre méltó férfiúk. Mindketten hősiesen küzdöttek a Főpap Tornyánál. Miért nem közülük választott Lord Gunthar, ahogyan ő maga is javasolta neki?

Sir Patrick elsötétülő arccal emelkedett föl. — Én ezt nem fogadhatom el — mondta halkan. — Lady Laurana kiváló harcos, ezt elismerem, de még sohasem vezényelt csapatokat a harcmezőn.

— Miért, te igen, ifjú lovag? — kérdezte Astinus rendíthetetlenül.

Patrick elvörösödött. — Nem, de ez azért mégis más... ő csak egy nő...

— Jé, valóban, Patrick! — kacagott föl Sir Markham. Ő gondtalan, könnyűvérű ifjú volt... a komoly, sőt, komor Patrick szöges ellentéte. — De a melleden nőtt szőr még nem tesz tábornokká. Nyugodj meg! Itt politikáról van szó. Gunthar bölcs döntést hozott. Laurana tisztában volt e szavak igazságával és mélyen elpirult. Ő biztos választást jelentett mindaddig, amíg Gunthar újrarendezheti a lovagság sorait és megszilárdíthatja saját nagymesteri pozícióját.

— De ez teljesen példátlan jelenség! — érvelt tovább Patrick, de kerülte Laurana tekintetét. — Biztos vagyok benne, hogy... a Szabályzatnak megfelelően... nők még a lovagok sorába sem léphetnek...

— Tévedsz — vágta rá Astinus határozottan. — Erre is van példa. A Harmadik Sárkányháború idején lovaggá ütöttek egy fiatal hölgyet, atyja és fivérei hősi halálát követően. A Kard lovagjának rangjáig emelkedett, maga is dicső küzdelemben lelte halálát és lovagtársai szívből meggyászolták.

Senki nem szólt semmit. Lord Amothus végtelenül zavartnak látszott... sőt, zavarában kis híján az asztal alá süllyedt Sir Markhamnak holmi szőrös mellekről tett megjegyzése hallatán. Astinus hűvös tekintetet vetett Sir Patrickra. Sir Markharc a boroskupájával játszadozott és Laurana felé pillantva elmosolyodott. Rövid, arcáról is leolvasható, kemény belső küzdelem után Sir Patrick a fogát csikorgatva visszatelepedett a helyére. — A parancsnokunkra! — emelte föl a kupáját Sir Markham.

Laurana nem válaszolt a gesztusra. Ő volt a parancsnok. De ugyan minek a parancsnoka? — gondolta magában keserűen. A Palanthasba küldött solamniai lovagok vert seregének... a több száz hajóra szálló közül alig ötvenen maradtak életben. Igaz, győzelmet arattak, de milyen borzalmas áron? A sárkánygömb elpusztult, a Főpap Tornya romokban hever...

— Igen, Laurana — szólalt meg Astinus —, annyi maradt rád, hogy összeszedheted a széttört cserepeket.

A lány meglepetten nézett föl, megrémült ettől a különös férfitól, aki kimondta a gondolatait.

— Én ezt nem akartam — mormolta béna ajakkal,

— Nem hinném, hogy bármelyikünk is imádkozott volna a háború kitöréséért — jegyezte meg Astinus, mintegy mellékesen. — Ám a háború mégis eljött, és most neked kell megtenned mindent, hogy megnyerd! — Ezzel fölállt a helyéről. Palanthas Lordja, a tábornokok és a lovagok, valamennyien tiszteletteljesen követték a példáját.

Csak Laurana maradt ülve... szemét a kezére szegezte. Érezte,

hogy Astinus rámered, de ő csökönyösen megtagadta, hogy viszonozza a pillantását.

— Mindenképpen menned kell, Astinus? — kérdezte Lord Amothus szomorúan.

— Igen. Vár a munkám. Máris túl hosszú ideig maradtam távol tőle. Rátok is rengeteg munka vár mostantól, nagyrészt e világi és unalmas. Rám ehhez nincs szükségetek. Van már vezetőtök-mondta és könnyedén intett a kezével.

— Hogyan? — kiáltott föl Laurana, a szeme sarkából megpillantva Astinus kézmozdulatát. Most már a szemébe nézett, majd Palanthas Lordja felé fordult. — Hogy én? Ezt nem gondolhatod komolyan! Én csupán a lovagok parancsnoka vagyok...

— Ami azt jelenti, hogy Palanthas seregeinek is főparancsnoka vagy, ha megválasztunk — mondta a lord. — És ha Astinus téged javasol...

— Nem teszem — vágott közbe Astinus nyersen. — Én nem javasolhatok senkit. Én nem alakítom a történelmet... — itt váratlanul elhallgatott és Laurana meglepetten látta, hogy feslik le róla az álarc, helyet adva a szomorúság és bánat kifejezésének. — Vagyis arra törekszem, hogy n alakítsam a történelmet. Néha azonban kudarcot vallok... —

Fölsóhajtott, visszanyerte tartását, álarca is a helyére került. — Már megtettem azt, amiért idejöttem: föltártam előttetek a múlt ismeretét. Ez vagy befolyásolja majd, vagy'. nem a jövőtöket.

Astinus távozni készült.

— Várj! — kiáltotta Laurana és fölállt. Egy lépést tett felé, de mindjárt meg is torpant, amint a hideg, józan tekintet az övébe fúródott, visszautasítóan, akár egy ridegkőfal. — Te... szóval te... mindent látsz, ami a valóságban megtörténik?

— Így igaz!

-Akkor hát azt is megmondhatnád nekünk, hol vannak... és mit művelnek a sárkányseregek...

— Ugyan! Hiszen ezt te is éppoly jól tudod, mint én magam! — és Astinus ismét az ajtó felé fordult.

Laurana gyorsan végignézett a termen. Látta, amint a lord és a tábornokok szórakozottan merednek rá. Tudta, hogy megint úgy cselekszik, mint az egykori elkényeztetett gyereklány, de mindenképpen választ kellett kapnia. Astinus már az ajtó közelében járt, a szolgák éppen kitárták; előtte. Laurana megvetően végigmérte a többieket, ellépett az asztaltól és sietve átvágott a csillogó márványpadlón.; Közben igyekezetében megbotlott ruhájának esetlen uszályában. Astinus meghallotta a lépteit és megállt az ajtónyílásban. — Két kérdésem van — mondta Laurana halkan, amikor; beérte.

— Igen — felelte a tudós és mélyen belenézett a lány zöld

szemébe —, egy az eszedben, másik a szívedben. Tedd föl az elsőt!

— Létezik-e még ép sárkánygömb?

Astinus egy pillanatig nem szólalt meg. Laurana ismét fájdalmat látott a szemében, amint kortalan arca hirtelen valahogy megöregedett. — Igen — mondta végül —, de csupán ennyit mondhatok. Így még létezik. De képességeid határán túl van hogy fölhasználd vagy egyáltalán megszerezd. Ne is gondolj rá többé.

— Tanis birtokában volt — erőltette tovább a kérdést Laurana. — Ez azt jelenti, hogy elveszítette? Hol... — egy pillanatra megingott... ez volt a szívében bujkáló kérdés —, hol van most ő?

— Ezen se törd a fejed!

— Ezt hogy érted? — és a lány úgy érezte, hogy maga is megdermed a férfi fagyos hangjának hallatán.

— Én nem mondhatom meg előre a jövőt. Csak a jelent látom, amint éppen múlttá válik. Így láttam az idők kezdete óta. Láttam szerelmet, amely minden áldozatra kész volt és ezáltal visszaadta a világnak a reményt. Láttam szeretetet, amely le akarta küzdeni a büszkeséget és a buja vágyat a hatalomért, de kudarcot vallott. A világ sötétebbé vált általa, de ez csak annyi, mint egy napot eltakaró felhő. A nap... a szeretet maga... megmarad mögötte. Végül láttam szerelmet elveszni a sötétségben. Szerencsétlen, félreértett szerelmet, mert a szerető... férfi vagy nő... nem értette meg a saját szíve szavát.

— Rébuszokban beszélsz! — fakadt ki Laurana mérgesen.

— Valóban? — kérdezte Astinus és meghajolt. — Isten veled, Lauralanthalasa. Tanácsom az, hogy főleg a kötelességed teljesítésére ügyelj.

Ezzel a tudós kisétált az ajtón.

Laurana csak nézett utána, majd megismételte a szavait: szerelmet elveszni a sötétségben". Ez is valami rébusz, vagy tudja rá a választ, csak nem akarja elismerni, amire Astinus is utalt?

"Tanist otthagytam Roncsosdban, hogy intézkedjen a távollétemben" — így beszélt Kitiara... a Sárkány Nagyúr.. Kitiara, az ember-lány, akit Tanis szeretett.

Laurana szívében a fájdalom, amely egyfolytában marcangolta, amióta Kitiara kimondta azokat a szavakat... hirtelen elenyészett és hideg ürességet, kopár sötétséget hagyott maga után, mint azok a hiányzó csillagképek az éjszakai égbolton. "A sötétségben elveszett szerelem!" Tanis elveszett! Astinus nyilván ezt akarta megértetni vele. A kötelességed teljesítésére ügyelj! Igen, teljesíti a kötelességét mindenáron, hiszen mást úgy sem tud tenni.

Amikor szembefordult Palanthas Lordjával és tábornokaival, Laurana hátravetette a fejét, aranyló hajkoronája) megcsillant a gyertyafényben. — Átveszem a seregek parancsnokságát — mondta

csaknem olyan hidegen, amilyen fagyos volt a lelkében tátongó űr.

— Hé, ez aztán a kőmívesmunka! — állapította meg Kova elégedetten toporogva az óváros bástyafalán. — Kétség nem férhet hozzá, ezt csak törpék építhették! Nézd csak meg, ahogy minden egyes követ kifaragtak, hogy pontosa illeszkedjenek a_ falba és két egyforma sincs közöttük.

— Lenyűgöző — ásítozott TasslehofF —, és mondd, azt a tornyot is törpék építették, a... — Jobb, ha arról nem beszélsz! — förmedt rá Kova. törpék különben sem vettek részt az Ősmágia Legendás Tornyainak építésében. Azokat maguk a varázslók alkották,

egyenesen a föld kincseiből teremtették... úgy varázsolták elő a mélyből a hozzá való köveket.

— Csodálatos lehetett — sóhajtotta Tass és elszállt az álmossága —, bárcsak én is ott lehettem volna. Hogyan..

— Az mind semmi — fortyant föl a törpe —, az igazi törpe kőfaragók munkájához képest, akik több évszázadon a tökéletesítették a művészetüket. Nézd csak meg ezt követ! Figyeld meg a vésőnyomok finom erezetét...

— Itt jön Laurana — szólt közbe Tass boldogan, hogy ezzel véget vethet a törpe építészeti remekművekről szóló leckéjének.

Kova elfordította a szemét a falrészletről és meglátta Lauranát, amint kilép a bástyára nyíló széles kapun és megindul feléjük. A lányon ismét a Főpap Tornyában viselt páncélruha feszült. A vérfoltokat letisztították az arannyal cizellált mellvértről, a horpadt acélt kikalapálták. Hosszú, mézszínű haja kilógott vöröstollforgós sisakja alól és ragyogott Solinari sugaraiban. Lassan lépdelt, szemét a keleti látóhatárra szegezte, ahol a hegyek fekete árnyékokként meredtek a csillagos ég felé. A holdfény az arcán is végigsimított. Kova mélyen fölsóhajtott, amint meglátta.

— Nagyon megváltozott — suttogta Tasslehoff fülébe. — Az elfek pedig nemigen változnak. Te emlékszel rá, amikor először megláttuk őt Qualinestiben? Ősszel, alig hat hónappal ezelőtt! Mégis, mintha évek múltak volna el...

— Még mindig nem heverte ki Sturm halálát, hiszen még egy hete sincs — mormolta TasslehofF, örökké csintalan surranó képén szokatlanul komoly, elgondolkodó kifejezéssel.

— Nem csak erről van szó — csóválta meg a fejét a vén törpe. — Az a találkozása Kitiarával, ott a Főpap Tornyának bástyáján, az is megviselhette. Biztosan Kitiara mondott neki valamit. Hogy az ördög vinné el! — morogta zordan. — Soha nem bíztam benne! Még e régi szép napokban sem. Engem nem is lepett meg igazán, hogy a Sárkány Nagyurak maskarájában látom. Hegységnyi acélpénzt adnék, ha megtudhatnám, mit pusmogott neki, amivel így letörte. Önmaga árnyéka volt, amikor lehoztuk a bástyáról, miután Kitiara meg a kék

sárkánya elszelelt. A szakállamat tenném rá — dünnyögte a törpe —, hogy Tanisszal kapcsolatos a dolog.

— Én nem hiszem, hogy Kitiara Sárkány Nagyúr lett, hiszen mindig... mindig olyan... — Tass nem találta a megfelelő szót — ...izé... mulatságos volt!

— Mulatságos? — morogta Kova összefutó szemöldökkel. — Meglehet, de amellett kőszívű és önző is. Ó, persze, nagyon is bűbájos tudott lenni, ha akart. — Kova suttogóra fogta, mert Laurana már olyan közel járt hozzájuk, hogy meghallhatta volna. — De ezt Tanis sohasem vette észre... ő mindig többet föltételezett Kitiaráról. Azt képzelte, hogy ő ismeri egyedül, hogy a lány csak kemény burokkal veszi körül magát, hogy azzal álcázza túlságosan is lágy szívét. Haj! De annyi szív sem volt benne, mint itt, ezekben a kövekben.

— Mi újság, Laurana? — kérdezte Tass kedvesen, amint az elf-lány odaért hozzájuk. Laurana rámosolygott öreg barátaira, de — ahogyan Kova, mondta, ez már nem az elf-hajadonnak az az ártatlan mosolya volt, amelyet Qualinesti nyárfaligetében láttak.,. Most inkább olyannak tűnt, minta sápadt napfény a hideg, téli égen. Fénylett, de nem adott meleget... talán azért, mert a szemében sem maradt semmi melegség.

— Én lettem a seregek főparancsnoka — jelentette ki közömbösen.

— Gratulá... — kezdte Tass, de torkán akadt a szó a lány arckifejezése láttán.

— Igazán nincs mihez gratulálnod — mondta Laurana' keserűen. — Ugyan kinek is parancsolhatnék? Egy maroknyi lovagnak, akik egy romos toronyban kuksolnak a Vingaard hegységben, mérföldekre innen és talán még ezer embernek, akik itt rostokolnak, ennek a városnak a falai mögött. — Ezzel ökölbe szorította kesztyűs kezét és elnézett a keleti látóhatár felé, ahol tétován derengett a hajnal. Ott kint kellene lennünk! Most! Amíg a sárkánysereg még nem rendezte a sorait. Most könnyen megverhetnénk őket!' De nem, nem merünk kilépni a síkságra, még a sárkánydárdákkal sem! Ugyan mire használhatjuk Őket a magasan szálló sárkányokkal szemben? Ha lenne egy sárkánygömbünk is...

Egy pillanatra elhallgatott, azután mélyen felsóhajtott és arcvonásai megkeményedtek. — De hát nincs! Így gondolni sem érdemes rá. Egyszóval itt állunk Palanthas bástyáin és várjuk a közelgő halált.

— Ugyan, Laurana — szólalt meg Kova és megköszörülte kiszáradt torkát —, talán mégsem ennyire sötét a helyzet. Jók és erősek ennek a városnak a falai. Ezer ember könnyedén megvédheti őket. A gnómok a katapultjaikkal őrzik a kikötőt. A lovagok vigyázzák a Vingaard hegysége egyetlen járható hágóját és erősítést is küldtünk

nekik. És igenis vannak sárkánydárdáink... még ha csak néhány is, de Gunthar már megüzente, hogy újabbak is úton vannak. No és ha nem tudunk a röpülő sárkányokra rátámadni! Ezután kétszer is meggondolják, hogy átrepüljenek-e a falaink fölött!

— Ez mind nem elég, barátom — sóhajtotta Laurana. — No persze, a sárkányseregeket visszatarthajtuk egy hétig, kettőig, talán még egy hónapig is. De mi jön azután? Mi lesz, ha már elfoglalták körülöttünk az egész vidéket? A sárkányokkal szemben csak annyit tehetünk, hogy bezárkózunk előlük biztonságos kis menedékeinkbe. Hamarosan a világ nem lesz más, csupán néhány parányi fénysziget a sötétség óceánjának közepén. És akkor ez a sötétség, szépen, egyenként elnyel majd minket is.

Laurana nekitámaszkodott a falnak és a kezére hajtotta a fejét.

— Mond csak, mióta nem aludtál? — kérdezte tőle Kova szigorú hangon.

— Nem is tudom — felelte a lány —, az ébrenlétem és az álmaim lassan teljesen összemosódnak. Éjszakáim felét járkálással töltöm, mint egy holdkóros, a nappalok felét meg végigálmodom.

— Akkor most épp ideje, hogy aludj egy kicsit — mondta Kova olyan hangon, amit Tasslehoff "nagypapásnak" nevezett. — Lassan mi is megyünk... az őrségünk hamarosan lejár. — Nem tehetem — mondta Laurana és megdörgölte a szemét. Az alvás említésére jutott el a tudatáig, mennyire kimerült. — Azért jöttem, hogy nektek is megmondjam... jelentést kaptunk róla, hogy sárkányokat láttak, amint Kalaman városa fölött nyugati irányban röpültek.

— Akkor errefelé közelednek — dünnyögte Tass, emlékezetében fölidézve a megfelelő térképet.

— És kijelentette? — kérdezte a törpe gyanakvón.

— A griffek! Mit fintorogsz? — Laurana halványan elmosolyodott Kova utálkozása láttán. — A griffek már eddig is rengeteget segítettek nekünk. Ha az elfek semmi mással nem járulnak hozzá ehhez a harchoz, csak a griffjeikkel, máris igen sokat tettek az ügyért.

— A griffek ostoba állatok — jelentette ki Kova. Körülbelül annyira bízom meg bennük, mint egy surranóban. Különben is — folytatta a törpe, ügyet sem vetve Tass méltatlankodó pillantására —, ennek semmi értelme. A Nagyurak nem küldik harcba a sárkányaikat, ha nem fedezik Őket a seregeik...

— Talán az a sereg nem is szóródott szét annyira, ahogy-, mi gondoljuk — mondta Laurana és bánatosan fölsóhajtott.` — Vagy az is lehet, hogy a sárkányokat csak azért küldték előre, hogy a lehető legnagyobb zűrzavart keltsék... meg törjék a várost... fölperzseljék az egész környező vidéket. Nem tudom. Látod, a hírük máris megelőzi őket.

Kova körülnézett. A szolgálatukat letöltött katonák továbbra is a

helyükön maradtak és bámultak kelet felé ahol a hófödte csúcsok lassan rózsaszínbe öltöztek a+, világosodó hajnalban. Halkan pusmogtak maguk között, mialatt egyre többen csatlakoztak hozzájuk olyanok, akik éppen most ébredtek föl és csak most hallották a híreket.'

— Ettől féltem a legjobban — sóhajtotta Laurana. Bármikor kitörhet a pánik. Figyelmeztettem Lord Amothust, hogy tartsa titokban a dolgot, de a palanthasiak nem szoktak hozzá, hogy bármit titokban tartsanak. Most itt van, mondtam, hogy ez lesz!

A mellvédről letekintve láthatták, amint az utcák megtelnek telnek félig öltözött, álmos, rémült emberekkel. Amint nézték, hogyan rohannak házról házra, Laurana elképzelte magában, miféle rémhírek kaphatnak szárnyra.

Beharapta az ajkát, zöld szeme haragosan villant. — Most majd leparancsolhatom a katonák egy részét a falakról, hogy visszatereljék az embereket a házaikba. Nem hagyhatom, hogy' az utcán lófráljanak, amikor a sárkányok lecsapnak! Hé, katonák, gyertek velem! — intett oda. Laurana egy csoport, közelben ácsorgó fegyveresnek és elsietett. Kova és Tass csak nézett utána, amint leszalad a lépcsőn, a lord palotája felé. Hamarosan meglátták utcákra benyomuló fegyveres őrjáratokat, amelyek megpróbálták visszakényszeríteni otthonaikba a tömeget, hogy; megfékezzék a kitörőben lévő pánikot. — No ezzel aztán sokra megyünk! — morgott az orra alatt Kova, miközben percről percre egyre többen özönlöttek ki az utcára.

De Tass, aki egy kőtömbön állva-bámult le a mellvéd párkánya fölött, megrázta a fejét. — Úgysem számít — suttogta reménytelenül —, odanézz...

A törpe is sietve fölkapaszkodott a barátja mellé. Az emberek máris fölfelé mutogattak, óbégattak, íjaik és dárdáik után kapkodtak. Imitt-amott egy-két sárkánydárda tüskés ezüsthegye is megvillant a holdfényben.

— Hányan vannak? — kérdezte Kova szemét hunyorítva.

— Tízen — válaszolta Tass csöndesen. — Két kötelék... és méghozzá a nagyobb fajtákból. Meglehet, olyasfélék, amilyeneket Tarsisban láttunk. Nem látom jól a színüket abban a pirkadatban, de azt igen, hogy lovasaik is vannak. Talán Nagyurak... még az is lehet, hogy Kitiara... Hohó! — kiáltott föl Tass a hirtelen támadt gondolatra. — Remélem, hogy ezúttal beszélhetek vele! Biztosan érdekes dolog Sárkány Nagyúrnak lenni...

Szavai elenyésztek a város minden tornyából fölzengő harangzúgásban. Az utcán tolongók fölnéztek a mellvértre, ahol a katonák mutogattak a magasba és üvöltöztek. Mélyen odalent, Tass Lauranát is megpillantotta, amint kilép a Lord palotájából, Amothus és két tábornok kíséretében. A surranó a vállának állásából is

megállapíthatta, hogy Laurana roppant dühös. A tornyok felé mutogatott... bizonyára el akarta hallgattatni a harangokat. De elkésett vele. Palanthas népének máris eszét vette a rémület. A tapasztalatlan katonák jó része is legalább annyira használhatatlan volt, akár a civilek. Sikolyok, rikoltások és rekedt üvöltések hallatszottak minden irányból. Tassnak a legsötétebb tarsisi emlékek jutottak az eszébe... amikor az emberek halálra taposták egymást az utcákon és egész házsorok lobbantak lángra.

A surranó lassan hátrafordult. — Azt hiszem, még sincs kedvem beszélni Kitiarával — suttogta halkan és kezéből ellenzőt formálva nézte, amint a sárkányok egyre közelebb és közelebb szállnak feléjük. — Valójában semmi kedvem megtudni, milyen lehet Sárkány Nagyúrnak lenni... biztosan szomorú, sötét és borzalmas dolog... Várj csak!

Meredten bámult kelet felé. Nem akart hinni a szemének, ezért annyira kihajolt a mellvéden, hogy kis híján lezuhant.

— Kova! — rikoltotta, szélesen hadonászva.

— Mi az? — bődült rá a törpe. Elkapta Tass kék térdnadrágjának övét és heves mozdulattal visszarántotta a kalimpáló surranót.

— Ez olyan, mint Pax-Tharkasban! — makogta Tass értelmetlenül. — Mint Huma sírjánál. Ahogy Fizban megmondta! Itt vannak hat! Ők jöttek el!

— Kik vannak itt? — bömbölte Kova türelmét veszítve.

A surranó az izgalomtól föl-le ugrándozott, az erszényei csak úgy kalimpáltak körülötte, aztán válasz nélkül megfordult és otthagyta a lépcsőn füstölgő törpét, aki tehetetlenül ordította utána: — Kik vannak itt, te hígagyú?

— Laurana! — rikoltotta Tass éles hangon, amely úgy hasított a hajnali légbe, akar a riadót lefújó trombitaszó. — Laurana, megérkeztek! Itt vannak! Ahogy Fizban megmondta! Laurana!

Kova a surranót átkozva visszafordult kelet felé. Gyorsan körülnézett, aztán hirtelen benyúlt egyik mellényzsebébe. Sietve előhúzott egy szemüveget... még egyszer körülnézett, nem latja-e valaki... és az orrára biggyesztette.

Jól látta most a halvány, rózsaszín fénycsíkot, amelye itt-ott megtörtek a hegylánc sötétebb csúcsai. A törpe nehezen fölsóhajtott... Könny szökött a szemébe. Gyorsan lekapta a szemüveget, beletette a tokjába, és visszatuszkolta a zsebébe. Mar tudta, mit látott: a hajnal rózsaszín fényében megcsillanó sárkány-szárnyakat... rózsaszínben játszó, hatalmas ezüst szarnyakat.

— Tegyétek el a fegyvereiteket, legények! — morogta Kova a körülötte lévő katonáknak és közben a könnyeit itatgatta Tasslehoff valamelyik zsebkendőjével. — Dicsőség a nagy Reorxnak! Most mar van némi esélyünk. Most mar van némi esélyünk...

8.

Amint a sárkányok leereszkedtek Palanthas nagy városának peremén, szárnyaik vakító sugárzással töltötték be a hajnali eget. A tömeg félelemtől reszketve tolongott a városfalakon és csak bámulta a fenségesen gyönyörű teremtményeket.

Az emberek először annyira megrémültek a hatalmas lényektől, hogy mindenáron el akartak űzni őket, hiába bizonygatta Laurana, hogy azok egyáltalán nem gonoszak. Végül magának Astinusnak kellett ismét előjönnie a könyvtárából és tájékoztatnia Amothust, miszerint ezek a sárkányok nem fogjak bántani az embereket. Erre Palanthas népe vonakodva ugyan, de letette a fegyvert.

Laurana ugyan tudta, hogy a nép, amely Astinusnak még azt is elhinné, ha egyszer azt állítaná, hogy ma éjfélkor jön föl a nap, a sárkányok esetében nem hisz neki.

Mindaddig, amíg ő maga is ki nem ment a városból és meg nem ölelte a férfit, aki az egyik gyönyörűséges szörnyeteg hátán lovagolt, az emberek nem hitték, hogy bármi igazság lehet az efféle dajkamesékben.

Ki lehet az az ember, aki idevezette hozzánk a sárkányokat? És egyáltalán, miért jöttek azok ide?

A nép ott tolongott a városfalakon, mindenki csak találgatott. Odakint a völgyben a sárkányok szárnyukat csapkodva melengették magukat a reggel hűvösében. Mialatt Laurana a férfihoz sietett, hátasáról egy másik alak szállt le, mellette egy nő, akinek ezüst haja éppúgy csillogott, mint a sárkányszárnyak. Laurana őt is megölelte. Ekkor, a bámészkodók legnagyobb meglepetésére, Astinus mindhármukat a könyvtárhoz vezette, ahová a szerzetesek szó nélkül beengedték őket. A nagy kapu csöndesen becsukódott mögöttük.

A lakosok továbbra is ott téblábóltak a falakon, kérdések özöne záporozott soraikban, miközben gyanakvó pillantásokkal méregették a lent várakozó ezüst sárkányokat.

Ekkor másodszor is megkondultak a harangok: Lord Amothus szólította gyűlésbe népét. Az emberek sietve elhagyták a városfalakat és megtöltötték a palota előtti nagy teret, ahol a lord palotájának erkélyéről kívánt megfelelni a kérdéseikre.

— Ezek az ezüst sárkányok — kiáltotta —, jólelkű teremtmények és azért jöttek el hozzánk, hogy segítségünkre legyenek a gonosz sárkányok elleni harcunkban, akárcsak Huma legendájában! És városunk alá nem más vezette el őket, mint...

De a lord szavait elnyelte a vad üdvrivalgás. Ismét megkondultak a harangok, ezúttal ünnepélyesen. A nép' dalolva, táncolva özönlött végig az utcákon. Végül, miután a lord még egy hiábavaló kísérletet

tett beszéde folytatására, nem tehetett mást... ünneppé nyilvánította ezt a napot és visszavonult az erkélyről.

Következzék itt egy részlet a Krynn Története című Krónikából, ahogyan azt Astinus följegyezte a "Sárkányok esküje" című fejezetben.

Miközben én, Astinus lejegyzem e sorokat, az ifjú elf-lord, Gilthanas arcát nézem, aki Solostarannak, más néven a Napszónoknak, Qualinost Lordjának másodszülött fia,

Gilthanas sokban hasonlít húgára, Lauranára, és ez a hasonlóság nem csupán abból fakad, hogy testvérek. Mindkettejük vonásai finomak és kortalanok, mint az elfekéi általában. Mégis valahogy különböznek a többiektől. Arcukon látszanak a bánat mély vonásai, ami idegen Krynn elfjeinek arckifejezésétől. Bár attól félek, hogy még e háború befejezése előtt sok-sok elf válik hozzájuk hasonlatossá. De ez talán nem is olyan nagy baj, mivel ezáltal az elfek végre megtanulják, hogy ők is csupán részei e világnak és nem fölötte állnak.

Gilthanas jobbján a húga foglal helyet, balján pedig az egyik legszebb nő, akit valaha láttam Krynn földjén. Látszólag ő is olyan, mint egy elf-hajadon, ő egy vadonbéli elf-lány. Ám az én szememet nem tévesztheti meg varázstudományával. Nem nőként született e világra... sem elfként, sem másként. Ó egy sárkány... egy ezüst sárkány, annak a húga, aki Solamnia lovagját, Humát szerette. Silvara sorsa úgy diktálta, hogy a nővéréhez hasonlóan ő is egy halandóval essen szerelembe. De Humától eltérően, ez a halandó, Gilthanas, nem hajlandó elfogadni sorsát. Most ránéz a nőre... s a nő visszatekint rá. Szerelem helyett izzó haragot érzek a férfi szívében, amely lassan megmérgezi mindkettejük lelkét.

Most Silvara beszél. Hangja édesen dallamos. Gyertyám fénye megcsillan szép ezüst haján és éjkék, mély szemében.

"Miután fölruháztam Vasverő Therost az erővel a sárkánydárdák kikovácsolásához, ott az Ezüst Sárkány Szobrának a szívében" — meséli nekem Silvara — "hosszú időt töltöttem el a társasággal, mielőtt eljuttattuk e fegyvereket a Fehér Kő Tanácsa elé. Megmutattam nekik a sárkányszobor belsejét, a képeket a Sárkányháborúról, amelyeken láthatták, hogyan harcolnak a jólelkű ezüst-, arany— és bronzsárkányok gonosz társaik ellen."

— És hol van a ti népetek? — kérdezték tőlem. — Hol vannak ezek a jószívű sárkányok? Miért nem segítenek nekünk szorultságunkban?

"Ameddig csak tudtam, ellenálltam kérdéseik ostromának..."

Itt Silvara elhallgat és forró pillantást vet Gilthanasra. De a férfi nem néz vissza rá, inkább a padlóra szegezi a szemét. Silvara fölsóhajt

és folytatja történetét.

"Végül képtelen voltám ellenállni az ő... és társai unszolásának. Beszéltem nekik az Esküről.

Amikor Takhisis, a Sötétség Királynője és gonosz sárkányai vereséget szenvedtek, a jó sárkányok is eltávoztak a földről, hogy helyre álljon az egyensúly a jó és a gonosz között. A Világ mélyéből vétetvén, visszatérünk oda, hogy időtlen álomba merüljünk. Aludhattunk volna ott az álmok világában tovább, de akkor bekövetkezett az Összeomlás s Takhisis újból megtalálta az utat, vissza, ebbe a világba Már régen készült erre a visszatérésre, ha a sors megadj neki a lehetőséget, így az nem érte őt fölkészületlenül Mielőtt Paladine tudomást szerezhetett volna róla, fölébresztette a gonosz sárkányokat és elküldte őket a világ rejtett zugaiba, hogy lopják el a jó sárkányok tojásait miközben azok békésen alszanak tovább...

A gonosz sárkányok el is vitték testvéreik tojásai Sanction városába, ahol a sárkányseregek gyülekeztek. Ott rejtették el őket, azokban a vulkánokban, amelyek a Pusztítás Urainak neveznek.

Hatalmas volt a jó sárkányok bánata, amikor végre Paladine fölébresztette őket és tudomást szereztek történtekről. Elmentek Takhisishoz, hogy megtudják tőle, milyen árat kell fizetniük a még meg nem született gyermekeikért. Borzalmas volt az az ár. Takhisis eskütételre kényszerítette őket. Valamennyi jó sárkánynak meg kellett fogadnia, hogy nem vesz részt az általa Krynn földjén tervezett háborúban. Az előző háborúban ugyani, a jó sárkányok mérték rá a döntő vereséget. Ezúttal a királynő előre biztosítani akarta, hogy ők nem avatkoznak bele a harcba."

Ekkor Silvara könyörgő szemmel néz rám, mintha én lennék az, akinek ítélkeznie kell fölöttük. Erre én komoran megrázom a fejemet. Távol áll tőlem, hogy bárki fölött is ítélkezzem. Én csupán történész vagyok.

Silvara így folytatja hát:

"Mit tehettünk volna? Takhisis kijelentette, hogy könyörtelenül lemészárolják tojásaikban szunnyadó gyermekeinket, ha nem tesszük le azt az esküt. Még Paladine sem segíthetett rajtunk. Előttünk állt a választás..."

Silvara lehajtja a fejét, haja elfedi az arcát. Hallom, ahogy hangja elfúl a könnyeitől. Utolsó szavait alig hallottam...

"És akkor vállaltuk a fogadalmat."

Megértettem, hogy képtelen a folytatásra. Ekkor Gilthanas ránézett egy pillanatra, megköszörülte a torkát és nyers hangon megszólalt:

"Én... vagyis... Theros, a húgom és én, végül meggyőztük Silvarát, hogy az esküjük nem lehet végleges. Azt mondtuk, kell lennie valami módnak arra, hogy visszaszerezzük a jó sárkányok elrabolt tojásait.

Talán emberek kisebb csapata végrehajthatná ezt a hőstettet. Silvara ugyan nem hitte el teljesen, hogy igazunk lehet, de végül... hosszas győzködés után... csak beleegyezett, hogy elvisz engem Sanction városába, ahol a saját szememmel győződhetek meg róla, vajon kivihető-e egy ilyen terv vagy sem.

Az utunk hosszú volt és nehéz. Egyszer majd talán az átélt veszedelmekről is beszélhetek, de most képtelen vagyok rá. Túlságosan kimerültem, és időnk sincs rá. A sárkányseregek ujjászerveződnek. De még készületlenül érhetjük őket, ha azonnal lecsapunk rájuk. Látom, hogy Lauranát most is hajtja a vágy, hogy üldözőbe vehesse őket, mialatt itt beszélünk. Így tehát rövidre fogom a történetet.

Silvarát, ebben az "elf-alakjában", ahogy most láthatjátok... (az elf-lord hangjában bujkáló keserűség leírására nincsenek megfelelő szavak), ... és engem, Sanction város falai előtt elfogtak és börtönbe vetettek a Sárkány Nagyúr Ariakas katonái."

Gilthanas keze ökölbe szorul, arca elsápad a haragtól é félelemtől.

"Lord Verminaard, semmi, de igazán semmi volt Ariakashoz képest. Ennek az embernek a gonoszsága egyszer rűen végtelen. És legalább olyan okos, mint amilye kegyetlen. Ez a hadművészetének lényege, amely által győzelemről győzelemre vezette a seregeit. Leírhatatlan az a szenvedés, amelyet a karmai között ki kellett állnunk. Azt nem hiszem, hogy valaha is kép leszek mindent elmondani, amit velünk műveit."

Az ifjú elf-lordot vad reszketés keríti hatalmába. Silvara már nyújtja is felé a kezét, hogy megvigasztalja, de ő odébb húzódik és folytatja történetét:

"Végül... némi segítséggel... sikerült megszökniük. Sanction városában voltunk, abban a rettegett városban, amely a Pusztulás Urai nevű tűzhányók alkotta völgyben épül Azok a hegyek emelkednek ott mindenek fölé, fojtogat füstjükkel teli a levegő. Épületei mind újak és modernek rabszolgák ezreinek vérével építették őket. Az egyik he oldalában tornyosul Takhisis, a Sötétség Királynőjének temploma. A sárkánytojásokat itt a vulkánok mélyé rejtették el. Silvarával idetartottunk a Sötétség Királynőjének Templomába.

Mit mondhatnék erről a templomról egyebet, mint hogy az a sötétség és a lángok palotája. Oszlopai abból a tüzes kőből épültek, amely most is ott fortyog a hegy kénköves gyomrában. Takhisis papjai által ismert titkos utakon ereszkedtünk egyre mélyebbre. Azt kérditek, ki volt segítségünkre? Nem árulhatom el, mert ezzel végkép megpecsételném a sorsát. Csak annyit mondhatok, hogy valamelyik isten biztosan rajtunk tartotta a szemét." "Paladine"— suttogja közben Silvara, de Gilthanas kunt' kézmozdulattal leinti.

"Végre leérkeztünk a legmélyebb kamrákba és ott m is találtuk a

jó sárkányok tojásait. Eleinte minden simán ment. Volt egy... tervem. Most már nincs jelentősége, d' akkor úgy tűnt, a segítségével megmenthetjük a tojások De, amint mondtam, most már mit sem számít. Egyik kamrából haladtunk a másikba és a tűz fényében ott csillogtak az ezüsttel, arannyal, bronzzal tarkálló tojások. És akkor..." Az elf-lord egy pillanatra elhallgat. Holtsápadt arca még jobban elhalványodik. Tartván tőle, hogy mindjárt elájul, intek az egyik szerzetesnek, hogy hozzon neki némi bőrt. Kortyint egyet, valamelyest magához tér, és folytatja az elbeszélést. Távolba révedő szemén látom, hogy most is előtte van minden átélt borzalom. Ami pedig Silvarát illeti, róla is írok majd a maga helyén.

Gilthanas így folytatja:

"Egyszer csak elérkeztünk egy kamrához, amelyben... nem tojásokat találtunk... csak összerepedezett, széttört tojáshéjakat. Silvara fölkiáltott haragjában, én pedig megijedtem, hogy fölfedezhetnek bennünket. Sejtelmünk sem volt róla, mit jelenthet ez, de úgy megdermedt tőle a vérünk, hogy még a tűzhányó forrósága sem melegíthette föl." Gilthanas elhallgat. Silvara nagyon halkan fölzokog. A férfi ránéz és én... most először... szerelmes szenvedélyt látok megcsillanni a szemében.

"Vigyétek ki innen!" — fordul az egyik esztétához — "pihennie kell!"

A szerzetesek kíméletesen kivezetik őt a szobából. Gilthanas megnyalja kiszáradt, cserepes ajkát és csöndesen folytatja:

‚Ami ezután történt, még halálom után is nyomasztani fog. Napközben is ezzel álmodom. Azóta ugyan nem aludtam, mégis úgy érzem néha, hogy sikoltozva ébredek.

Ott álltunk Silvarával a kamra előtt, ahol az összetört tojáshéjak hevertek, csak bámultunk és töprengtünk, amikor valamiféle varázsige hangjait hallottuk a lángokkal megvilágított folyosó felől."

"A mágia szava!" — suttogta Silvara.

"Óvatosan közelebb húzódtunk, rémülten, mégis valamilyen szörnyű erő vonzásában. Egyre közelebb és közelebb értünk... és végre megláttuk..."

Gilthanas behunyja a szemét... Laurana megérinti karját, tekintete elhomályosul az együttérzéstől. A férfi visszanyeri a tartását, és tovább beszél.

"A tűzhányó legmélyén lévő barlangteremben áll Takhisis egyik oltára. Hogy mit ábrázolhatnak a faragványai azt meg nem mondhatom, mivel olyan vastagon borítja a, zöld vér és a fekete nyálka, hogy nem látszik többnek valami borzalmas lávakitüremkedésnél. Az oltár körüle csuklyás alakok... Takhisis papjai és Fekete Köpönyege varázslók álltak. Elhűlten láttuk Silvarával, hogy egy sötét ruhás pap előrelép, kezében egy fénylő, arany

sárkánytojással és leteszi azt a vérgőzös oltárra. A Fekete Köpönyege varázslók és a sötét papok ekkor megfogták egymás kezét és elkezdték szőni igéjüket. Szavaik beleégtek a tudatunkba. Silvarával egymásba kapaszkodtunk, és attól rettegtünk, hogy beleörülünk a gonoszságba, amelyet ott érzünk magunk körül, de képtelenek vagyunk megérteni.

És akkor... akkor az oltáron heverő aranytojás sötéted kezdett. A szemünk előtt változott először undorító zöldre azután feketére. Silvara remegni kezdett.

A megfeketedett tojás ekkor fölrepedt az oltáron és héjból valami lárvaszerű teremtmény bujt elő. Olya irtóztató volt, hogy a látványától is elborzadtunk... hirtelen öklendezni kezdtem. Egyetlen gondolatom az volt, hogy meneküljek erről a helyről, de Silvara megértette, történik és nem akart eljönni. Együtt néztük hát, ami a lárva szétfeszíti nyálkával borított bőrét és a mélyéből gonosz alakok... sárkányfattyak sereglenek elő." Itt. iszonyodó nyögés szakítja meg a beszámolót Gilthanas feje a tenyerébe hanyatlik. Képtelen a folytatásra. Laurana vigasztalón fonja köré a karját, testvére belekapaszkodik a kezébe. Végül az elf-lord reszkető fölsóhajt.

"Silvarával együtt... majdnem fölfedeztek bennünket. mégis... ismét segítséggel... sikerült elmenekülnünk San tionból. Azután félig elevenen, félig holtan, emberek elfek elől egyaránt bujkálva menekültünk a jó sárkányok ősi rejtekhelyére."

Gilthanas fölsóhajt... arcán megjelenik a béke kifejezése "Az átélt borzalmak után ez édes pihenésnek tűnt számunkra egy lidérces éjszaka végén. Ezen a szépséges helyen még elképzelni is nehéz volt, hogy valóság lehetett, amit korábban láttunk. Amikor Silvara elmondta a sárkányoknak, mit művelnek a tojásaikkal, eleinte ők sem hittek a szavának. Némelyek még azzal is megvádolták őt, hogy az egészet csak kitalálja... így akarja elnyerni a támogatásukat. De valahol, a szívük mélyén azért tisztában voltak szavainak igazságával és... végül... csak elismerték, hogy rútul becsapták őket; s ezért az esküjük többé nem érvényes.

A jó sárkányok így most a segítségünkre sietnek... elrepülnek a föld minden tája felé, hogy fölajánlják erejüket. Visszatértek a Sárkányszoborhoz is és segédkeztek a sárkánydárdák előállításában, éppen úgy, ahogy Huma idején. És elhozták magukkal a Nagy Dárdákat is, amelyeket egyenesen a sárkányok hátára lehet erősíteni, ahogy az a képeken látható. Most már magunk is sárkányháton indulhatunk a csatába és a Sárkány Nagyurakkal még az égben is szembeszállhatunk."

Gilthanas elmond még néhány, jelentéktelenebb részletet, amelyeket nem szükséges itt följegyeznem. Ezután a nővérével együtt távozik a palotába, ahol Silvarával végre kipihenhetik magukat. Tartok tőle, hogy az iszonyat még sokáig kísérti majd őket, ha

egyáltalán valaha is megszabadulhatnak tőle. É világ annyi szépsége mellett megeshet, hogy az ő szerelmüket is elnyeli a sötétség, amely kiterjeszti Krynn fölött szennyes szárnyait.

Így végződik palanthasi Astinus Írása a sárkányok esküjéről. Egy lábjegyzet utal arra, hogy Gilthanas és Silvara. Sanctionba tett utazásának további részletei, ottani kalandjaik és szerelmük szomorú története Astinus tollából később szintén bekerült e Krónikába és föllelhető a további kötetekben.

Laurana késő este még nekiült, hogy papírra vesse másnapi parancsait. Gilthanas még alig egy napja érkezett meg az ezüst sárkányokkal, de a parancsnok máris elké szült az ellenség bekerítésének végleges tervével. Még pár nap és sárkánydárdákkal fölfegyverzett sárkánylovasok kötelékeit vezetheti csatába.

Mindenekelőtt Vingaard Torony fölszabadítására, az ottani foglyok és rabszolgák kiszabadítására törekedett. Azután a tervek szerint dél és kelet felé nyomul tovább, maga előtt űzve a sárkányseregeket. Végül seregeivel beszorítja őket a Dargaard hegység közé oda, ahol Solamnia és Vadkelet elválik egymástól. Ha visszafoglalhatná Kalamant és kikötőjét, azzal elvághatná a kontinensnek ezen a részén tartózkodó sárkányseregek létfontosságú utánpótlási vonalait.

Laurana annyira elmerült a haditervekben, hogy tud mást sem vett az ajtó előtt álló őr harsány kérdéséről é az arra adott válaszról. Az ajtó kinyílt, de azt gondol hogy csak valamelyik hadsegédje jött be és föl sem nézet a munkájából, míg be nem fejezte a hadparancs utolsó részleteinek kidolgozását is.

Csak akkor kapta föl a fej ét meglepetten, amikor váratlant látogatója letelepedett a vele szemben álló székre.

— Ó! — kiáltotta elpirulva. — Bocsáss meg Gilthanas! D úgy elmerültem ebben... Azt hittem, hogy te... de ne i törődj vele! Hogy érzed magad? Úgy aggódtam...

— Jól vagyok, Laurana — szakította félbe Gilthanas csak fáradtabb voltam, mint gondoltam és... és nem i aludtam rendesen Sanction óta. — Elhallgatott, leült és asztalon kiterített térképekre nézett. Szórakozottan fölvet egy frissen kihegyezett lúdtollat és végigsimított rajta.

— Mi a baj, Gilthanas? — kérdezte Laurana csöndesen A bátyja fölnézett rá és szomorúan elmosolyodott. Túlságosan is jól ismersz engem — mondta —, soha semmi sem tudtam eltitkolni előtted, még gyermekkorunkba sem.

— Apánkról van szó? — kérdezte a lány ijedten. — Hallott valamit felőle?

— Nem, nem hallottam róla semmit — felelte Gilthanas —, azon kívül, amit már elmondtam... hogy szövetkezte az emberekkel és most

közös erővel űzik ki a sárkányseregeket az Ergoth szigetekről, meg Sancristból.

— Ebben biztosan Alhana keze van — mormolta Laurana —, meggyőzte őket, hogy nem élhetnek tovább így, a világtól elzárva. Még Porthiost is sikerült meggyőznie... — És még miről győzte meg? — kérdezte Gilthanas, de nem nézett a húga szemébe.

Lyukakat fúrt a toll hegyével a pergamenbe.

— Igen, valami lakodalmat is emlegettek — mondta Laurana kimérten. — Ha igaz is, biztos vagyok benne, hogy csak afféle házassági egyezség lehet, a népeink egyesítése érdekében. El sem tudom képzelni, hogy Porthios szívében szeretet ébredhet bárki iránt, még ha olyan gyönyörű nőről van is szó, mint Alhana. Ami pedig magát az elf-hercegnőt illeti...

Gilthanas fölsóhajtott. — Az ő szívét eltemették a Főpap Tornyában, Sturmmal együtt. — Honnan tudod? — nézett rá Laurana álmélkodva.

— Láttam Őket együtt Tarsisban — felelte Gilthanas. — Láttam mindkettejük arcát. Mellesleg tudtam a csillagékszerről is, de mivel Sturm nyilvánvalóan titokban akarta tartani, nem szóltam róla. Kiváló férfiú volt — tette hozzá Gilthanas szelíden. — Büszke vagyok rá, hogy ismerhettem őt... és sohasem gondoltam, hogy valaha így nyilatkozom majd egy emberről!

Laurana nyelt egyet és keze fejével megtörölte a szemét. — Igen — suttogta tompán —, de ugye nem emiatt jöttél ide.

— Nem — ismerte el Gilthanas —, mégis majd meglehet, hogy ide lyukadunk ki. —Egy pillanatig némán ült a helyén, mint aki a gondolatait akarja összeszedni. Végül fölsóhajtott. — Történt valami Sanctionban, Laurana, amit még Astinusnak sem mondtam el. Nem mondanám el senki másnak sem, még ha magad kérnél rá akkor...

— És miért éppen nekem mondod el? — sápadt el Laurana. Remegő ujjakkal tette le a tollát. Úgy látszott, hogy Gilthanas nem is hallotta, amit a húga suttogott. Beszéd közben mereven a térképet bámulta. — Amikor... amikor menekültünk Sanctionból, vissza kellett mennünk Lord Ariakas palotájába. Ennél többet még neked sem mondhatok, mert ezzel elárulnám azt, aki annyiszor megmentette az életünket és még ma is ott él, veszélyek közepette és megtesz minden tőle telhetőt, hogy segítse népét.

— Azon az éjszakán, amikor ott rejtőzködtünk, a szökés lehetőségére várva, véletlenül kihallgattuk Lord Ariakas és az egyik Nagyura beszélgetését. Egy nő volt az — nézett föl végre Gilthanas a húgára —, egy Kitiara nevű emberlány.

Laurana nem szólt semmit. Az arca elsápadt, a szem tágra nyílt és a gyér lámpafényben valahogy elszíntelene dett.

Gilthanas fölsóhajtott, közelebb hajolt hozzá és megfogta a kezét.

A bőre olyan hideg volt, mint egy kihűlt tetem és ekkor a bátyja megérezte, hogy a lány tisztában v vele, mit szándékozik mondani neki.

— Ekkor eszembe. jutott, amit Qualinestiből való távozásunk előtt mondtál... hogy ez az ember-lány, akit Tanis, Fél-Elf szeret... Raistlin és Caramon nővére. Annak alapján ismertem föl, amit a fivérek meséltek róla. Persze, egyé ként is fölismertem volna, annyira hasonlít Raistlinre. És.. és akkor, ott Tanisról beszélt, Laurana! — Itt Gilthanas elhallgatott egy pillanatra, fölmérte, hogy beszélhet-e tovább. Laurana meg sem moccant, úgy ült a helyén, arca, akár egy jégmaszk.

— Bocsáss meg, Laurana, hogy fájdalmat okozok neked de tudnod kell róla — mormolta végül. — Kitiara és ez Lord Ariakas gúnyosan kinevette Tanist és a lány mondta... — Gilthanas elvörösödött —, azt nem tudom megismételni... de szeretői egymásnak, Laurana, ennyit mondhatok. Erről egészen érzékletesen beszélt és engedélyt kért Ariakastól, hogy előléptethesse a sárkányseregek tábornokává... valami olyan hír fejében, amit hamarosan megkap tőle... egy bizonyos Smaragdemberről...

— Ne tovább! — suttogta Laurana alig hallhatóan.

— Sajnálom, húgom — szorította meg a kezét Gilthanas arcán őszinte szomorúsággal. — Tudom, mennyire szere őt. Én... én most már megértem, mit jelent ennyi szeretni... — ezzel behunyta a szemét és lehajtotta a fej — És sejtem, milyen lehet, ha elárulják ezt a szerelmet

— Hagyj most magamra, Gilthanas! — motyogta Laurana Az elf-lord néma együttérzéssel megszorította a lány kezét, fölállt és halkan kiment a teremből... behúzta maga mögött az ajtót.

Laurana hosszú percekig ült a helyén, mozdulatlanul. Végül összeszorította az ajkát, fölvette a tollát és folytatta az írást, ott, ahol abbahagyta, amikor a bátyja megjelent előtte.

9.
A győzelem

Várj csak, majd bakot tartok! — rikkantotta Tass segítőkészen.

— Nee... majd én... várj! — ordította Kova, de már hiába. A lelkes surranó már neki is veselkedett a törpe csizmájának, nagyot taszított rajta és egyenesen, fejjel nekilökte a barátját a fiatal bronzsárkány kemény, izmos testének. Kova kétségbeesett hadonászással nagy nehezen elkapta a sárkány nyakából lelógó kantárt és az életéért fohászkodva kapaszkodott meg benne, lassan pörögve, akár egy kampóról csüngő zsák. — Mit művelsz már megint odafönt? — kiáltott utána Tass és némi megvetéssel nézett föl rá. — Most nincs időnk itt játszadozni! Naa, hadd segítsek már végre...

— Állj, megállj! Hagyd abba! — bömbölte Kova és vadul rugdalt Tasslehoff keze felé. — Hátra! Lépj hátra, vissza, ha mondom!

— Hát akkor mássz föl magad! — dünnyögte Tass sértődötten és maga fürgén fölkapaszkodott.

A vöröslő képpel fújtató törpe lehuppant a földre. — Majd én is fölszállok, amikor eljön az ideje — morogta vad tekintettel méregetve a surranót. — Méghozzá a te segítséged nélkül! — Jól van na, de igyekezz! — rikoltozta Tass hadonászva. — Nézd, a többiek már mind nyeregbe szálltak!

A törpe a szeme sarkából még egyszer végigmérte a nagy bronzsárkányt, majd makacsul összefonta karját a mellén. — Ezen még gondolkodnom kell egy kicsit...

— Naa, Kova, gyere már! — fogta könyörgőre Tass. — Csak hátráltatsz bennünket! Repülni akarok! Kérlek, Kova, siess! — a surranó szeme hirtelen fölragyogott. — Tényleg, magam is mehetnék...

— Azt ugyan meg nem teszed — mordult föl Kova. — A szerencse végre nekünk kedve... de csak szálljon föl egy surranó sárkányháton, befellegzik mindannyiunknak! Már csak annyi lenne a dolgunk, hogy átnyújtsuk a Nagyúrnak a város kulcsait. Laurana is megmondta, ha egyáltalán repülhetsz, hát csak velem!

— Akkor meg szállj föl! — rikoltotta Tass élesen. — Vagy nélkülünk ér véget a háború. Nagypapa leszek, amíg végre elmozdulsz onnan!

— Méghogy te nagypapa! — dörmögte Kova és még egyszer odasandított a sárkányra, aki... legalábbis neki úgy tűnt... barátságtalanul méregeti őt. — Háát, azon a napon leszel te nagypapa, amikor nekem kihull a szakállam...

Khirshah, a sárkány türelmetlenül meresztette a szemét a két furcsa alakra. A fiatal sárkány... legalábbis a Krynn földjén élő

sárkányok mércéjével mérve, a surranóval értett egyet: itt volt az idő a fölszállásra, a harcra. A legelsők között jelentkezett a hívásra, amelyet valamennyi arany,

ezüst, bronz és rézsárkányhoz intéztek. Csak úgy lobogott benne a harci láz.

Mégis, a fiatal bronzsárkány igen nagy tiszteletet és megbecsülést érzett a világ vénei iránt. Bár éveit tekintve sokkal öregebb volt Kovánál, Khirshah mégis a hosszú, teljes, gazdag életjeleit látta a törpén, akit ezért tisztelnie kell. Viszont, gondolta magában, ha én nem csinálok valamit, még a surranónak lesz igaza és a csata végét is lekéssük. — Bocsáss meg nekem, tiszteletre méltó uram — szólt közbe Khirshah, a törpék egyik legméltóságteljesebb megszólításával —, nem lehetnék én a segítségedre?

Kova meglepetten pördült meg, kereste, vajon ki szólt hozzá.

A sárkány meghajtotta előtte hatalmas fejét: — Nagyérdemű és tisztelt Uram — mondta a sárkány még egyszer, törpe nyelven.

Kova döbbenten hátrált, belebotlott a valahogy mögé került Tasslehoffba és ledöntötte a lábáról.

A sárkány kígyózó nyakkal előrenyújtotta nagy fejét, hatalmas agyaraival puhán megfogta a surranót szőrmebekecsénél fogva és talpra állította, mint egy csipás kismacskát. — Háát, n....nem is tudom — dünnyögte Kova és elvörösödött zavarában, hogy így szólította meg egy sárkány. Szóval segíthetsz is... meg nem is. — Méltóságát visszanyervén a törpe elhatározta, hogy tekintélyt parancsolóan viselkedik. — Számtalanszor csináltam már ilyesmit, ne feledd. A sárkánylovaglás semmiség nekem, csak éppen... szóval, hogy... én már...

— Életedben még sohasem ültél sárkányháton — szólt' közbe Tasslehoff ingerülten — és... jajj!

— Szóval az utóbbi időben sokkal fontosabb dolgokkal kellett foglalkoznom — emelte meg a hangját Kova és közben jól oldalba bökte a surranót. — Így belekerülhet egy kis időbe,. míg újra belejövök.

— Hát persze, uram — felelte Khirshah, a leghalványabb mosoly árnyéka nélkül. — Nevezhetlek Kovának? — Csak nevezz — morogta a törpe.

— Én meg Tasslehoff Fúróláb vagyok — mondta a surranó és a sárkány felé nyújtotta apró kezét. — Kova soha sehová sem megy nélkülem. Ó, bocsánat, hiszen neked nincs igazán mivel kezet fognod... de sebaj. És téged hogy hívnak?

— A halandók számára Tűzfény a nevem — és a sárkány kecsesen meghajtotta a fejét. — És most, Sir Kova, ha utasítanád surranó fegyvernöködet...

— Fegyvernök! — ismételte meg Tasslehoff döbbenten, de a sárkány nem törődött vele. Parancsold meg a fegyvernöködnek, hogy jöjjön föl, majd én segítek neki, hogy megigazítsa számodra a nyerget és a dárdát.

Kova elgondolkodva megvakarta a szakállát, aztán nagyvonalúan intett.

— Hé, fegyvernök-mordult a surranóra, aki tátott szájjal meredt rá —, no, ugorj csak föl oda és tedd, amit mondtak!

— Én... te... mi... — dadogta Tass, de sosem fejezhette be, amit elkezdett, mivel a sárkány ismét fölkapta őt a földről. Agyaraival keményen megragadta a surranó bekecsét és föllódította őt a széles bronzhátára szíjazott nyeregbe.

Tasst annyira lenyűgözte a sárkánylovaglás gondolata, hogy önkéntelenül befogta a száját, ami pontosan megfelelt Khirshah szándékának.

— Most pedig, Tasslehoff Fúróláb — dörögte a sárkány —, figyelj csak! Az előbb háttal próbáltad bebillenteni uradat a nyeregbe, viszont úgy van jól, ahogy most te ülsz. A dárda fémbilincsének a lovas előtt jobbra kell a nyereghez kapcsolódnia, míg a harcosnak egyenesen előre nézve kell ülnie a jobb szárnyizületemen, pontosan a vállam fölött. Érted már?

— Igen, értem — rikkantotta Tass vad izgalommal.

— A pajzs, odalent a földön, megvéd a legtöbb fajta sárkánylehelettől...

— Hohóó! — bömbölte a törpe és dühös tekintettel újból összefonta a karját. — Mit értesz azon, hogy "legtöbb fajta"? És különben is, hogy üljek ott, egyszerre tartva a dárdát meg a pajzsot? Arról nem is beszélve, hogy ez a vacak pajzs nagyobb, mint én és a surranó együttvéve!

— Én meg úgy tudtam, hogy már nemegyszer csináltál ilyesmit, Sir Kova! — visongott Tass. A törpe képe elvörösödött a haragtól és már üvöltésre nyitotta a száját, de Khirshah lágyan közbeszólt.

— Sir Kova talán még nem szokott hozzá ehhez az új modellhez, Fúróláb fegyvernök. A pajzs rákapcsolódik a dárdára. A dárda abba a gyűrűbe illeszkedik, a pajzs meg a nyeregre támaszkodik és jobbra-balra elfordítható azon a nyélen. Ha rád támadnak, egyszerűen lehúzódsz mögé.

— No, nyújtsd csak föl azt a pajzsot, Sir Kova! — rikoltotta Tasslehoff.

A törpe dörmögve ügetett oda a földön heverő terjedelmes pajzshoz. Nyögött a súlya alatt, de valahogy csak fölcsúsztatta a sárkány oldalán. Khirshah segítségével ketten nagy nehezen helyére is illesztették. Akkor Kova visszament a sárkánydárdáért. Hátradőlt és fölnyújtotta a hegyét Tassnak, aki elkapta és... billegve, hogy majd'

kiesett a nyeregből... belehelyezte a pajzson lévő nyílásba. Amint a csuklócsap a helyére kattant, a dárda kiegyensúlyozódott és könnyedén mozgatható lett, még a surranó kis mancsával is. — Óriási! — dünnyögte Tass és vígan gyakorlatozott vele. — Pufi! Itt egy sárkány! Püff! Ott egy másik! Majd én... uuuh! — és Tass fölegyenesedett a sárkány hátán, éppoly vadul billegve, mint a dárda. — Kova! Igyekezz már! Mindjárt elindulnak! Ott van Laurana, annak a nagy ezüstösnek a hátán. Seregszemlét tart és épp errefelé közeleg! Égy perc és megadja a jelet az indulásra! Csipkedd magad, Kova! — ugrándozott Tass föl-alá izgalmában!

-Először, Sir Kova-mondta Khirshah-, föl kell venned a védő mellényt. Úgy... nagyon jól van! Most azt a szíjat fűzd be a csatba! Nem, nem azt, hanem a másikat... no lám, máris sikerült!

— Most úgy nézel ki, mint az a szőrös mamut, amelye láttam egyszer-vihogott Tass. —Meséltem már róla neked?

— A fenébe vele! bömbölte Kova, esetlenül totyogva a vastag, prémszegélyes mellényben. — Most aztán igazán nincs idő egyik bugyuta történetedre sem! — Eddigre a törpe orra majdnem összeért a sárkányéval. — Nagyszerű,

szörnyecském! És most; hogy másszak föl? És előre mondom, nehogy hozzám merj érni az agyaraiddal!

— Szó sincs róla, Sir — felelte a sárkány mélységes tisztelettel. Lehajtotta a fejét és az egyik bronzszínű szárnyát teljes hosszában végignyújtotta a földön.

— No, így már mindjárt más! — dünnyögte Kova, megsimogatta a szakállát és elégedetten vigyorgott a surranóra. Ünnepélyes képpel rátelepedett a sárkány szárnyára,

fölemelkedett rajta a magasba és királyi testtartással elhelyezkedett a nyereg első felében.

-Elhangzott a jel! —rikoltotta Tass és maga is beszökkent a törpe mögé. Sarkával megrugdalta hatalmas hátasuk oldalát és elbődült: — Gyerünk! Indulás!

— Nono, ne olyan hevesen! — morogta Kova és kipróbálta a sárkánydárda működését. — Hé! És hogyan kormányozzalak?

— A zabla megfelelő rándításával jelezheted, hogy jobbra vagy balra óhajtasz-e fordulni. — Közben Khirshah maga is leste az indulás jelét. Végre megérkezett!

— Ó, már én is látom! — kiáltotta Kova és lehajolt valamiért. — Végül is, én vagyok a parancsnok... jajj!

— Természetesen, Sir! — és Khirshah felszökkent a levegőbe, kiterjesztette hatalmas szárnyait, hogy befogja a fölfelé szálló légáramlatokat a kis szirt fölött, ahol eddig tartózkodtak.

— Várj, a kantár... — kiáltotta Kova és vadul utánakapott' a markából kicsúszó szíjaknak. Khirshah csak mosolygott magában és

úgy tett, mint aki nem hallott semmit.

A jó sárkányok és leendő lovasaik, a lovagok a Vingaard hegység lankás, alsó lejtőin gyűltek össze. Itt a hideg, téli szelek átadták helyüket az észak felöl kerekedő langyos szellőknek, amelyek lassan fölolvasztották a föld fagyát. A megújuló élet friss illata töltötte be a levegőt, miközben a sárkányok ragyogó ívben röppentek a helyükre kötelékeikben. A látvány egyszerűen lélegzetelállító volt. Tasslehoff úgy érezte, hogy az örökkévalóságig... vagy tán még azon is túl emlékszik majd e napra. A reggeli fényben ezüst, réz és bronzszínű szárnyak ragyogtak. A "Nagy Sárkánydárdák" ezüsthegye visszaverte a napsugarakat. A lovagok páncélja vadonatújként csillogott. Az aranyszövésű, viharmadaras zászló fényesen lengett a szélben.

Az elmúlt pár hét maga volt a dicsőség. Kova szavai szerint a háborúban végre nekik kedvezett a szerencse.

Az Aranytábornok, ahogyan Lauranát nevezték a katonái, látszólag a semmiből kovácsolt hadsereget. A föllelkesült palanthasiak csak úgy özönlöttek a hívására. Még Solamnia lovagjainak tiszteletét is kivívta merész terveivel és kemény, határozott döntéseivel. Laurana gyalogos csapatai kirontottak Palanthas városából, elözönlötték a síkságot és a Sötét Hölgyként ismert Sárkány Nagyúr seregeit fejvesztett menekülésre kényszerítették. Most, miután győzelmet győzelemre halmoztak és a sárkányseregek egyre csak menekültek előlük, az emberek úgy érezték, hogy máris megnyerték a háborút.

Laurana azonban jobban átlátta a helyzetet. A Nagyúr sárkányaival még csak ezután kellett megküzdeniök. Hogy hol lehetnek, és mindeddig miért nem bocsátkoztak harcba, arról sem a parancsnoknak, sem tisztjeinek fogalmuk sem volt. Laurana állandó készenlétben tartotta a lovagokat és hátasaikat, hogy szükség esetén azonnal a levegőbe parancsolhassa őket.

Végül elérkezett annak a napja is. Az előörsök megpillantották a sárkányokat... a jelentések szerint kék és vörös kötelékek szárnyaltak nyugat felé, hogy megfékezzék a vakmerő tábornokot és szedett-vedett seregeit.

A Fehér Kő sárkányai, ahogy elnevezték őket, fénylő ezüst-bronz láncként húzódtak szét Solamnia síkságai fölött. Bár a sárkánylovas lovagok annyit gyakorolták a repülést, amennyit csak a szűk idő megengedett (az egy Kova kivételével, aki kereken megtagadta a dolgot), a világnak ez a sötét, alacsonyan szálló felhőkkel és nyirkos levegővel terhes fertálya még mindig nagyon idegen volt számukra.

Zászlóik vadul csapkodtak a szélben. A gyalogosok a füves pusztán vonuló bogaraknak látszottak alattuk. Némelyik lovag számára lelkesítő élmény volt a repülés, másoknak viszont az utolsó csepp bátorságát is próbára tette.

Laurana azonban jól vezette őket, példamutatóan mindig legelöl

repült, azon a hatalmas ezüst sárkányon, amelyen a bátyja érkezett meg a Sárkányszigetek felöl. Maga a napsugár sem volt aranylóbb, mint hajának a sisakja alól elővillanó aranyzuhataga. A lány olyan jelképpé vált a szemükben, mint maguk a sárkánydárdák: karcsú volt, kecses, ragyogó és halálos. Akár Abyss mélységes mélyének Kapujáig is elmentek volna a nyomában.

A Kova válla mögül kikukucskáló Tasslehoff is jól látta az élen szárnyaló Lauranát. A harcvonal legelején haladt, néha hátrapillantott, nem maradoznak-e le mögötte lovag-. jai, máskor előrehajolt, hogy megtárgyaljon valamit ezüst hátasával. Látszott, hogy szilárdan kezében tartja a dolgokat, azért Tass úgy döntött, hogy lazíthat egy kicsit és kiélvezheti a repülés örömét. Valóban ez volt eddigi életének legnagyszerűbb kalandja. Könnyáztatta arccal bámult le a földre a legnagyobb gyönyör kifejezésével.

A térképkedvelő surranó végre a legtökéletesebb térképet láthatta maga alatt.

Odalent csodálatos részletességgel rajzolódtak ki a folyók és a fák, a hegyek és völgyek, a városok és megművelt földjeik. Most azt kívánta legjobban a világon, hogy megragadhassa, és örökre emlékezetébe véshesse ezt a csodálatos látványt.

Miért is ne? Villant az eszébe váratlanul. Térdével és csípőjével megtámaszkodott a nyeregben, elengedte Kova vállát és turkálni kezdett a szütyőéiben. Előkotort egy pergamendarabot, ráterítette a törpe hátára és már rajzolt is rá egy fasszéndarabkával. — Ne ficánkolj már! — kiáltott barátjára, aki még mindig a gyeplő után kapkodott. — Mit művelsz ott, te tökfej? — dörögte a törpe és úgy csapkodott Tass felé, mintha valami elérhetetlen szúnyogot akarna elhessegetni.

— Térképet rajzolok! — visongott Tass boldogan. — Egy tökéletes térképet! Híres leszek általa! Idenézz! Itt vannak a katonáink, ezek a pici hangyák, ez meg itt a Vingaardszoros... ne mozogj!... máris összekuszáltam miattad!

Kova felnyögött, lemondott a gyeplőről és egyúttal a surranó lerázásáról is. Úgy döntött, legjobb lesz, ha a sárkányra és a reggelijére összpontosítja a figyelmét, de ekkor elkövette a hibát, hogy lenézett. Rémülten előre szegezte a tekintetét és megfeszítette minden izmát. Griffsörény sisakforgója vadul csapkodta az arcát a heves szélben. Madarak szálltak az égen, méghozzá alatta! Kova itt és most eldöntötte magában, hogy listáján a sárkányok a lovak, csónakok és ehhez hasonlók a "minden áron elkerülendő dolgok" mellé kerülnek.

— Ó! — rikoltott föl Tass lelkesen. — Ott vannak a sárkánycsapatok... micsoda csata... és én az egészet láthatom! — A surranó mélyen kihajolt a nyeregből, úgy bámult lefelé. Olykor-olykor, a légörvények zúgásán keresztül hallani vélte a páncélok csattogását és a küzdők ordítozását. — Nem repülhetnénk egy kicsit közelebb? Én

is... ajjajj! Neem! A térképem!

Khirshah váratlanul meredeken lecsapott. A szélroham kitépte Tass kezéből a pergament. Gyászos képpel nézett utána, amint ellibegett a semmibe, mint egy hulló falevél. De nem volt ideje a szomorkodásra, mert egyszer csak látta, hogy Kova teste még jobban megfeszül.

— Mi van? Mi történt? — sikította Tass.

Kova is ordítozott valamit és előre mutogatott. Tass is erőlködött, hogy meglásson vagy meghalljon valamit, de ebben a pillanatban belefúródtak egy alacsonyan szálló ' felhőbe és a surranó "még az orra hegyét sem látta", ahogy a mocsári törpék mondják.

Khirshah hamarosan kibukkant a felhőgomolyból és akkor Tass is meglátta, miről van szó.

— Ó, uram! — nyögött föl a surranó döbbenten. Alattuk, közvetlenül az emberhangya-seregek fölött, több sorban törtek előre a sárkányok. Kék és vörös bőrszárnyaik gyászlobogókként terültek szét, amint alábuktak az Aranytábornok védtelen seregére.

Tasslehoff elborzadva látta, hogy az emberek előbb még szilárd sorai meginognak és széttöredeznek, amint hatalmába keríti őket a kegyetlen sárkányiszony. De nem volt hová elfutniok, hová elrejtőzniök a sima, füves pusztaságban. Hát ezért vártak eddig a sárkányok, jutott Tass eszébe és a rosszullét kerülgette a gondolatra, hogy a villámló, dörgő tűzcsóvák lesújtanak a védtelen seregre.

— Meg kell állítanunk őket... jaajj!

Khirshah olyan váratlanul fordult, hogy Tass majdnem leharapta a nyelvét. Egyik oldalán az égbolt fölbillent és egy pillanatra a surranó azt a lenyűgöző élményt élte át, hogy fölfelé zuhan. Inkább az ösztönére, semmint az eszére hallgatva, Tass megragadta Kova övét és hirtelen eszébe jutott, hogy neki is be kellett volna szíjaznia magát, ahogy a törpe tette. Helyes, legközelebb majd nem felejti el!

Persze, ha lesz egyáltalán legközelebb. A szél bömbölt körülötte, a föld pedig pörgött alatta, amint a hátasuk szűk spirálban zuhant lefelé. A surranók rajongtak az új élményekért... és ez kétségkívül az egyik eddigi legérdekesebb tapasztalata volt, de azért jobban szerette volna, ha a föld mégsem olyan gyorsan zuhanna felé.

— Nem úgy értettem, hogy most rögtön kell megállítanunk őket! — ordította Tass Kovának. Fölnézett... vagy inkább le?... és meglátta a többi sárkányt is magasan fölöttük... nem, mélyen alattuk! Minden teljesen összezavarodott. A sárkányok most már mögöttük voltak! Maguk előretörtek, a front élére... teljesen egyedül! Mit művel ez a Kova?

— Jaj, ne olyan gyorsan! Lassítsd le valahogy ezt az izét! — sikoltotta a törpének. — Mindenkinek elébekerültünk... még Lauranának is!

Kova semmire sem vágyott jobban, mint hogy lelassíthassa a sárkányukat. Az az utóbbi bukórepülés végképp elérhetetlenné tette számára a gyeplőt és most, minden erejével kapaszkodva üvöltötte: — Hóha, szörnyecském, hóha! —visszaemlékezett rá, hogy ez a varázsige a lovaknál legalábbis bevált. Hanem a sárkány föl sem vette!

A törpét csöppet sem vigasztalta a látvány, hogy nem csak ők küszködnek reménytelenül a sárkány irányításával. Hátuk mögött az egyenletes ezüstös-bronz vonal, mintegy néma parancsszóra szétszakadozott, amint a sárkányok kisebb csoportokra... kettes-hármas kötelékekre oszlottak.

A lovagok kétségbeesetten rángatták a gyeplőt, hogy szabályos, tömör lovagi rendbe kényszerítsék vissza sárkányaikat. Azok viszont jobban értették a dolgukat... az ég az ő birodalmuk volt. A légi harc egészen más volt, mint a földi. Majd ők megmutatják ezeknek a lónyúzóknak, hogyan harcoljanak sárkányhátról!

Khirshah kecsesen keringve alábukott egy másik felhőbe, mire Tass, amint magába nyelte a sűrű pára, azonnal elveszítette minden tájékozódó képességét, hogy mi van fönt vagy lent. A következő pillanatban majd megvakította a napfényes égbolt, ahogy a sárkány előbukkant a felhőből. Most már tisztában volt vele, hol van lent és hol van fönt... és az a lent igencsak közelinek bizonyult.

Ekkor Kova rémülten felüvöltött. Tass meglepetten fölnézett és látta, hogy egyenesen belerohannak egy kék sárkánykötelékbe, amelynek tagjai annyira belemerültek a gyalogság üldözésébe, hogy nem vették észre őket.

— A dárda! A dárda! — visítozta Tass.

Kova babrált a dárdával, de nem volt rá elég ideje, hogy pontosan beállítsa és a vállához illessze. Nem mintha ez számított volna. A kékek ugyanis még mindig nem látták meg őket. A felhőből előbukkanó Khirshah pontosan a hátukba került. Ekkor, akár egy bronzszínű láng, a fiatal sárkány a kékek csoportja fölé villant és megcélozta a vezetőjüket, egy kéksisakos lovast cipelő, hatalmas kék sárkányt. A sebesen és némán előresuhanó Khirshah mind a négy, gyilkosan éles karmú lábával belemart a vezérsárkányba.

Az ütközés ereje nekifeszítette Kovát a szíjainak. Tass a nyakába zuhant és leterítette. A törpe megpróbált fölülni, de a surranó szorosan tartotta az egyik karjával. Tass sisakjával csépelte Kova sisakos fejét és üvöltve bátorította sárkányukat.

— Ez nagyszerű volt! Csapi le rá megint! — visította vad gyönyörűséggel és tovább döngette Kova sisakját.

Kova dühödten káromkodott törpe nyelven és lerázta magáról a surranót. Ebben a pillanatban Khirshah fölfelé lendült és máris eltűnt a legújabb felhőben, még mielőtt a kékek agyáig eljutott volna, honnan támadhatták meg őket.

Egy pillanatig kivárt, talán azért, hogy meggyötört lovasai kissé rendbe szedjék magukat. Kova nagy nehezen fölült és Tass szorosan átnyalábolta. Valahogy úgy tűnt föl neki, hogy a törpe igencsak furcsán néz ki, olyan különösen elszürkült és furcsán gondterhelt. No persze, látta öt már ilyennek, emlékeztette Tass önmagát. Ám mielőtt megkérdezhette volna Kovát, hogy érzi magát, Khirshah ismét előrontott a felhőből.

Tass újra megpillantotta alattuk a kék sárkányokat. A vezérsárkány jóval följebb emelkedett és lomhán lebegett hatalmas szárnyain. Döbbent volt ugyan, de a sebesülése nem súlyos. Törzse hátsó részén csorgott a vér, ott, ahol a bronzsárkány éles karma belemart kemény, pikkelyes testébe. A sárkány és lovasa egyaránt az eget kémlelte, vajon honnan érhette őket a támadás? A sárkánylovas egyszer csak előremutatott. Tass megkockáztatott egy gyors hátrapillantást és elakadt a lélegzete. A látvány valóban lenyűgöző volt, amint ezüstös-bronz villanásokkal előtörtek a felhőtakaróból a Fehér Kő sárkányai és fülsiketítő bömböléssel lesújtottak a kék kötelékre. Annak szabályos rendje azonnal fölbomlott, amint följebb röppentek, hogy magasságot nyerjenek és megakadályozzák, hogy hátulról támadjanak rájuk. Egyszerre több helyen bontakozott ki az ütközet. Villámok cikáztak recsegve, hogy a surranó majdnem megvakult tőlük... ekkor a jobb oldalukon fölsikoltott egy nagy bronzsárkány és feketére összeégett fejjel alázuhant. Tass látta, hogy lovasa kétségbeesetten kapaszkodik a kantárba, szája üvöltésre nyílik, amit ugyan nem hallott, ahogy a földhöz csapódók tompa puffanását sem.

Most éppen azt figyelte, hogy száguld feléjük a föld és azon járt az esze, vajon milyen érzés lehetne becsapódni a füves pusztába? De nem töprenghetett sokáig, mert a következő pillanatban Khirshah félelmetes üvöltést hallatott.

A kék vezérsárkány éppen ekkor pillantotta meg őt és jutott el a füléig zengő kihívása. Elfordult a többi küzdőtől és vadul előrelendült, hogy folytassa párbaját a bronzszínűvel. — Most rajtad a sor, törpe! Célozd be a dárdát! — bődült el Khirshah. Széttárta hatalmas szárnyát és egyre följebb és följebb emelkedett... hogy jobban tudjon manőverezni és a törpének is időt adott a fölkészülésre.

— Majd én fogom a gyeplőt! — süvöltötte Tass.

De a surranónak fogalma sem volt róla, hallotta-e Kova vagy sem. A törpe arca kőkemény volt, lassan, gépiesen mozgott. A türelmetlenségtő) reszkető Tass nem tehetett semmit, kapaszkodott hát a kantárba és figyelte, amint Kova elszürkült ujjakkal babrálja a dárdát, míg a nyelét a vállához nem illeszti, hogy előreszegezze, ahogy tanították. Utána csak meredt előre, teljesen kifejezéstelen arccal.

Khirshah még emelkedett egy darabig, azután egyenesbe állt és Tass körülkémlelhetett, vajon merre van az ellenség? A kék sárkány és lovasa teljesen eltűnt a szemük elől. Egyszer csak Khirshah még följebb lendült, amitől Tass tehetetlenül felnyögött. Ott volt az ellenfél... közvetlenül szemben velük.

Látta, amint a kék kitátja ijesztő, agyaras pofáját. Eszébe jutott a villám, mire Tass gyorsan lebukott a pajzs mögé. Ekkor vette csak észre, hogy Kova még mindig egyenes derékkal ül, sötéten mered előre a pajzs széle fölött a feléjük száguldó sárkányra. Előrenyúlt, megragadta a törpe szakállát és lerántotta a fejét a védőpajzs mögé. Fölvillant a láng és süvítve zúgott körülöttük. Mennydörgő robaja szinte mindkettőjüket megbénította. Khirshah felbődült fájdalmában, de töretlenül robogott tovább előre. A két sárkány fejjel egymásnak rontott, a sárkánydárda beléhatolt kiszemelt áldozatába. Egy pillanatig Tass semmi mást nem látott, csak vörös és kék foltokat. A világ szédülten kavargott körülötte. Egyszer egészen közelről villant rá a másik sárkány iszonyú, gyűlölettől dühödten izzó szeme. Karmok villantak a levegőben. Khirshah fölrikoltott, a kék sikoltozott. Szár

nyak kavarták a levegőt. Odalent a föld vadul keringett, ahogy a viaskodó sárkányok lefelé zuhantak.

Miért nem engedi el Tűzfény? — gondolta Tass ingerülten... és a következő pillanatban meglátta...

Összeragadtunk!... tudatosult benne a szörnyű felismerés.

A sárkánydárda elvétette a célját. A kéknek csak a szárnyizületét találta el, beléhatolt a vállába és nem moccant onnan! A kék is elkeseredetten küzdött a szabadulásért, de a harci láztól elvakult Khirshah rendületlenül tépázta éles karmaival és marcangolta félelmes agyaraival.

Élethalálharcuk közepette mindkét sárkány megfeledkezett lovasairól. Tass maga sem törődött a másik sárkánylovassal mindaddig, amíg tanácstalanul föl nem pillantott és meg nem látta, hogy a kéksisakos sárkánytiszt bizonytalanul kapaszkodik az ő nyergébe, alig pár lábnyira tőle.

Aztán megint összekeveredett egymással föld és ég, amint a két sárkány még gyilkosabb indulattal egymásnak esett. Tass ködösen látta, hogy a tiszt fejéről leesik a kék sisak és szőke haja kibomlik a szélben. A szeme hideg volt, csillogó és a legkevésbé sem ijedt. Mereven nézett Tasslehoff szemébe.

Valahogy ismerősnek tűnik, gondolta Tass különös érzéssel, mintha mindez valamely más surranóval történne meg, ő pedig kívülről szemlélné a dolgokat. Vajon hol láthattam már ezt az alakot azelőtt? Vele együtt Sturm jelent meg az emlékezetében.

A sárkánytiszt kiszabadította magát szíjazatából és fölállt a kengyelben. Egyik keze élettelenül csüngött a törzse mellett, a másikat

viszont határozottan előrelendítette... Tass számára hirtelen minden megvilágosodott. Pontosan tudta, mire készülődik a sárkánytiszt... olyan volt, mintha beszélt volna hozzá, megmondta volna, mit akar. — Kova! — kiáltotta Tass sürgetően. — Szabadítsd ki a dárdát! Szabadítsd már ki! De a törpe csak markolta tovább a dárdanyelet, különös, távolba révedő kifejezéssel az arcán. A sárkányok tovább

hadakoztak, marakodtak a levegőben... a kék gyötrődve tekergett, egyszerre szeretett volna szabadulni a dárdától és ellenfelétől egyaránt. Tass látta, amint a kék lovasa ordít valamit, mire a sárkány egy pillanatra abbahagyja a küzdelmet és mozdulatlanná dermed a levegőben.

A tiszt lenyűgöző lendülettel átvetette magát egyik sárkányról a másikra. Ép karjával átnyalábolta Khirshah nyakát, följebb húzta magát, majd mindkét izmos lábát is a vergődő sárkány nyaka köré fonta.

Khirshah ügyet sem vetett az emberre. Gondolatait teljesen lekötötte igazi ellensége. A tiszt gyorsan hátrapillantott Tasslehoffra és a közöttük ülő törpére és azonnal látta, hogy a két, szabályszerűen beszíjazott alak nem jelent számára valódi veszélyt. Ekkor kivonta hosszú kardját, lehajolt és lecsapni készült a nyerget a bronzsárkány mellkasához erősítő szíjazatra.

— Kova! — üvöltötte Tass. — Engedd már el azt a dárdát! Nem látod? Ha ez itt elvágja a tartóhevedert, a nyergünk mindenestől lezuhan! A dárda is leesik... és mi is vele együtt! Kova lassan odafordította a fejét és megértette a helyzetet. Még mindig halálos lassúsággal mozogva, reszkető kézzel tapogatta a dárda kioldószerkezetét, hogy segítségével a sárkányok kibontakozhassanak halálos ölelésükből. De sikerül-e neki időben?

Tass látta, hogy a hosszú kard ismét megvillan a levegőben, döbbenten nézte, hogy az egyik hevederszíj máris szakadtan fityeg. Nem volt ideje gondolkodásra vagy tervezésre. Mialatt Kova a kioldószerkezettel bajlódott, Tass óvatosan fölemelkedett és a derekára hurkolta a gyeplőt. Azután a nyereg szélébe kapaszkodva addig kúszott előre, míg egészen Kova elé nem került. Ott végighasalt a sárkány nyakán, lábát körülkulcsolta pik kelysörényes

gerincén és lassan előrearaszolva, a tiszt mögé került.

A katona nem törődött a mögötte lévő sárkánylovasokkal, miután úgy vélte, hogy mindketten szorosan beszíjazták magukat. Csak a céljára figyelt oda... a hevedereket már csaknem teljesen átvágta... s így sohasem tudta meg ki és mi csapott le rá.

Tasslehoff ugyanis kiegyenesedett és rápattant a tiszt hátára. Az meglepődött, vadul kapkodva próbálta megőrizni egyensúlyát, kiejtette kezéből a kardját és a sárkány nyaka után kapott.

Dühtől vicsorogva próbálta megállapítani, mi támadhatott rá,

amikor egyszerre minden elsötétült előtte. Kis kezek fonódtak szorosan a fejére és eltakarták előle a fényt. Kétségbeesésében elengedte karjával a sárkányt, hogy megszabadítsa magát attól a valamitől, amiről megzavarodott elméje azt gondolta, hogy legalább hat keze és lába van és mindegyikkel úgy tapad rá, mint valami pók. De máris érezte, hogy csúszik lefelé, s így kénytelen volt visszakapaszkodni a sárkánysörénybe.

— Kova! Engedd el a dárdát! Kova... — Tassnak semmi más nem jutott az eszébe. A föld vészesen közeledett felé, amint az elgyöngült sárkányok lefelé keringtek. Agya teljesen megbénult. Szeme előtt fehér villámok cikáztak, ahogy minden erejével a tisztet szorította, aki még mindig erőteljesen küzdött alatta.

Egyszer csak hatalmas, fémes csattanást hallott.

A dárda kiszabadult. A sárkányok elszakadtak egymástól.

Khirshah kiterjesztette szárnyait és zuhanásából egyenesbe tornászta magát. Az ég és a föld ismét megszokott helyére került. Tass arcán sűrűn szánkáztak /a könnycseppek. De azért mégsem fél, bizonygatta magának zokogva. Soha nem látott még olyan gyönyörűséget, mint az a csodálatosan kék égbolt... odafönt, a helyén.

— Jól vagy, Tűzfény? — üvöltötte a surranó.

A bronzsárkány kimerülten bólintott.

— Foglyot ejtettem! — rikoltotta Tass, fölismerve a valós helyzetet. Lassan elengedte a férfit, aki kábultan, fuldokolva rázta a fejét.

— Jobban teszed; ha nem mész sehová — mordult rá Tass. Lesiklott a tiszt hátáról, végigkúszott a pikkelysörényen a sárkány széles válla felé. Látta, amint a tiszt fölnéz az égre, keserű indulattal ökölbe szorítja a kezét, megpillant va, hogy sárkányait Laurana és csapata fokozatosan leszorítja az égről. A tiszt mindenekelőtt a lányra szegezte a szemét... és ekkor Tass hirtelen rájött, hol is látta már azelőtt.

A surranó hirtelen magához tért ámulatából. — Most jobb lesz, ha leteszel bennünket a földre, Tűzfény — kiáltotta remegve —, igyekezz!

A sárkány hátrafordította a fejét, hogy megnézze lovasait, s ekkor Tass meglátta, hogy az egyik szeme súlyosan megsérült. Bronzfejének egyik oldalát sebek és égésfoltok díszítették, föltépett orrlikából csöpögött a vér. Tass körülpillantott, hol lehet a kéksárkány, de nem látta sehol.

Amikor újra a tisztre nézett, hirtelen csodálatos érzés töltötte el... most jött csak rá, mit is műveltek tulajdonképpen.

— Hé! — kiáltotta lelkesen Kovának. — Hát megcsináltuk! Megküzdöttünk egy sárkánnyal és én még foglyot is ejtettem! A saját kezemmel!

Kova lassan bólintott válaszul. Tass visszafordult és nézte, miképp

növekszik egyre alatta a föld, s közben arra gondolt, hogy még soha, de soha nem látta ilyen gyönyörűnek és igazán földszerűnek.

Khirshah leszállt. A gyalogosok kiáltozva, üdvrivalgással, sereglettek köré. Valaki elvezette a fogoly tisztet és Tass nem is igen bánta a távozását, mivel a sárkánytiszt éles, átható pillantással mérte végig, mielőtt elhurcolták. De a, következő percben már el is felejtette és fölnézett Kovára.

A törpe szánalmasan kuporgott a nyeregben, arca most igazán vén és törődött volt, ajka teljesen elkékült.

— Valami baj van?

— Semmi.

— De a melledet tapogatod... megsebesültél? — Nem, nem, dehogy.

— Akkor meg minek...

Kova savanyúan elfintorodott. Látom, úgysem lesz, nyugtom, míg nem mondok valamit... nős, ha mindenáron tudni akarod, az a nyavalyás dárda az oka. És akárki találta is ki ezt az ostoba mellényt, még nálad is nagyobb gügye lehetett! A dárda nyele egyenesen a kulccsontomnak

ütődött. Kék-zöld foltok lesznek rajta egy jó hétig. Ami pedig a foglyodat illeti, hajszálon múlott, hogy mind a ketten ki nem nyúltatok, te tyúkeszű! Méghogy elfogtad, haha! Inkább afféle baleset volt, ha engem kérdezel. Sőt, még egyebet is mondhatok. Bármeddig élek, egyetlen ilyen böhöm baromra sem szállok föl soha többé!

Kova haragosan, keményen összeszorította a száját és olyan indulattal meresztette szemét a surranóra, hogy Tass jobbnak látta, ha megfordul és sietve eltűnik, mivel tudta, hogyha a törpe ilyen hangulatban van, a legokosabb, ha békén hagyják, amíg kifújja magát. Ebéd után már biztosan sokkal jobban lesz.

Már este volt és Tasslehoff összegömbölyödve, kényelmesen búját a nagy bronzsárkány oldalához, amikor eszébe jutott, hogy Kova a mellkasának a baloldalát fájlalta! Pedig a dárda a törpe jobb vállának feszült neki!

Második Könyv

1.
A tavaszi hajnal

A mikor a hajnal arany e rózsaszín fénye szétömlött a földön, Kalaman városának lakói harangzúgásra ébredtek. A gyerekek kiugráltak az ágyukból és becsörtettek szüleik hálószobájába, követelték, hogy apjuk és anyjuk is keljen föl és végre kezdetét vegye ez a különleges nap. Bár egyesek morogtak és takarójuk. után kapkodtak, hogy a fejükre húzzák, a legtöbb szülő nevetve kecmergett ki az ágyból, legalább olyan várakozó képpel, mint maguk a gyerekek.

Nevezetes volt ez a nap Kalaman történetében. Nem csak azért, mert ma volt a Tavaszelő Ünnepe, hanem azért i mert most ünnepelték a solamniai lovagok győzelmét.városfalakon túl táborozó sereg parancsnokával, a már legendás elf-lány tábornokkal együtt délben vonul be diadalmasan a városba.

Mikorra az első napsugár bekukucskált a városfal fölött, a levegőt a házitűzhelyek füstje töltötte be és nem sokkal később a sistergő sonka, meleg lepénykék, a sercegő szalonna és a frissen pörkölt kávé illata még a legmegrögzöttebb álomszuszékot is előcsalogatta meleg ágyából. Különben is mindenképpen fölébredtek volna, mivel az utcákat is azonnal elárasztotta a lármás siserehad. Tavaszelő napján megszűnt számukra a szokásos fegyelem. A hosszú téli bezártság után erre a napra "szabadon engedték" őket. Estére persze jó néhányuknak púp nő a fején, lehorzsolódik a térde és hascsikarása lesz a sok édességtől, mégis ez a nap a dicsőség napja lesz mindenki számára.

Délelőttre már javában tombolt az ünnep. Vándorkereskedők kínálták portékájukat tarka sátraikban. A hiszékenyebbek szerencsejátékokon herdálták el a pénzüket. Az utcákon táncoló medvék bólogattak, bűvészek ejtették ámulatba a fiatalokat és öregeket egyaránt. Délben azután ismét megkondultak a harangok. Az utcák elnéptelenedtek. A lakosság fölsorakozott a járdákon, a város kapuit kitárták és Solamnia lovagjai fölkészültek a diadalmenetre.

A tömeg néma csöndben várakozott. Az emberek kíváncsian bámultak előre és lökdösődve keresték a helyet, ahonnan jobban láthatták a lovagokat és különösen az elf-lányt, akiről már annyi izgalmas történetet hallottak. Ó lovagolt legelöl, egyedül, egy hófehér paripán. Az üdvrivalgásra felkészült tömeg meg sem tudott nyikkanni, úgy lenyűgözte a tábornokasszony fenséges szépsége. A kovácsolt aranydíszekkel ékes, ragyogó ezüstpáncélt viselő Laurana pompás lován beléptetett agyapun és nekivágott a főutcának. A fölsorakozott gyerekcsapatoknak virággal kellett volna behinteniük előtte az utat, de a csillogó páncélt viselő, gyönyörű hölgy látványa annyira lenyűgözte

őket, hogy görcsösen markolták a csokraikat és egyetlen szál virágot sem hajítottak elé.

Az aranyhajú elf-hajadon nyomában két olyan alak következett, akikre sokan mutogattak szelíd ámulattal: egy surranó és egy törpe, egyetlen, széles hátú, bozontos pónin lovagolva. A surranón látszott, hogy pompásan érzi magát: nagyokat rikkantva integetett a bámészkodóknak, de a mögötte ülő, társát görcsösen átkaroló törpe olyan vadul tüsszögött, hogy félő volt, mindjárt lepottyan a nyeregből.

A törpe és a surranó után egy elf-lord következett, aki annyira hasonlított az élen haladó elf-hajadonhoz, hogy mindenki magától rájött: csak testvérek lehetnek. Közvetlenül mellette egy másik, ezüstös hajú és éjkék szemű elf-lány lovagolt szégyenlősen és idegesen a nagy zsivajgástól. Utánuk következett vagy hetvenöt erős termetű, fénylő páncélruhát viselő solamniai lovag. Ekkor végre megjött a zászlókat lobogtató sokaság hangja.

Az üdvrivalgás hallatán néhányan sötét pillantást váltottak egymással, arra gondolva, hogy ha egy hónappal azelőtt jelennek meg Kalamanban, bizonyára egészen más fogadtatásban részesülnek. Most azonban hősökként köszöntötték őket. Három évszázad gyűlölete, keserűsége és igaztalan vádaskodása mintegy varázsütésre foszlott semmivé az emberek tudatában, amint lelkesen köszöntötték azokat, akik megszabadították őket a sárkányseregek rémuralmától.

A lovagok nyomában több ezer gyalogos masírozott. Végül a tömeg legnagyobb gyönyörűségére sárkányok özönlötték el az eget a várós fölött... és nem azoknak a kékeknek és vörösöknek a kötelékei, amelyek árnyékában a nép egész télen át rettegett. Most a napsugarak ezüst-, bronz— és aranyszárnyakon csillogtak, amint a lenyűgözően nagyszerű teremtmények rendezett sorokban köröztek fönn, a magasban. Nyergükben lovagok ültek, sárkánydárdáik tüskés hegye szikrázott a reggeli fényben.

A diadalmenetet követően a tömeg összesereglett, hogy meghallgassa lordjának a hősök tiszteletére mondott rövid köszöntő beszédét. Laurana elpirult zavarában, amikor meghallotta, hogy egyedül az ő érdeme a sárkánydárdák megtalálása, a jó sárkányok visszatérése és a seregek

minden dicső győzelme. Dadogva próbált szabadkőzni... bátyjára és a lovagokra mutatott, de a tömeg üdvrivalgása beléfojtotta a szót. Tanácstalanul fordult Lord Michael, Gunthar Uth Wistan Nagymester képviselője felé, aki az utolsó pillanatban érkezett, de Michael csak szélesen rámosolygott.

— Legyen meg a hősük! — kiabálta túl a rivalgást. —Vagy a hősnőjük... úgy is mondhatnám. Megérdemlik. Az egész telet rettegésben töltötték, várva, mikor jelennek meg a sárkányok a

városuk fölött. Most pedig van egy gyönyörű szabadítójuk, aki egyenesen a mesékből lépett elő, hogy megmentse őket.

-Ez nem igaz-tiltakozott Laurana és közelebb húzódott Lord Michaelhez, hogy az meg is értse a szavát. Nyalábnyi téli rózsát ölelt magához, amelyek illata szinte fojtogatta, de senkit sem akart megsérteni azzal, hogy leteszi őket. — Én egyáltalán nem holmi meséből léptem elő, hanem tűzből, sötétségből és vértengerből. Parancsnoki kinevezésem pedig politikai mesterfogás volt csupán Lord Gunthar részéről... és ezt mindketten jól tudjuk. Ha pedig a bátyám és Silvara életüket kockáztatva nem irányítják ide a jó sárkányokat, most láncra verve masíroznánk itt, a Sötét Hölgy csapatai nyomában.

— Ugyan, de ez nekik így jó... — És nekünk sem rossz — tette hozzá Michael, és integetés közben Lauranára pillantott a szeme sarkából. — Pár hete ettől a lordtól még egy penészes kenyérmorzsát is hiába kértünk volna. Most pedig... az Aranytábornoknak köszönhetően... kész elszállásolni a sereget a városban, sőt, ellátja élelemmel, lovakkal és mindennel, amit csak kívánunk tőle. Az ifjak tolonganak, hogy beléphessenek a seregbe... csapataink jó ezer fővel is gyarapodhatnak, mielőtt megindulunk Dargaard felé. Mellesleg a saját katonáinkba is sikerült lelket verned. Nő és a lovagok... láttad őket a Főpap Tornyában... és nézz rájuk most!

Igen — gondolta magában Laurana keserűen —, valóban láttam őket. Láttam a széthúzást soraik között, a becstelenség árnyát, az intrikákat és összeesküvéseket. A lárma, a rózsák illata... ami mindig Sturmot juttatta eszébe... a csaták fáradtsága, a déli nap heve... mind, mind hullámokban tört rá, fojtogatta, szinte elkábult és attól félt, hogy mindjárt elájul. Valahogy még mulatságos is volt a gondolat. Micsoda látvány lenne... amint az Aranytábornok lekonyul, mint egy elhervadt virág! Ekkor erős kar szorítását érezte a vállán.

— Tarts ki, Laurana! — suttogta bátorítóan Gilthanas, a másik oldalon Silvara bukkant föl és átvette tőle a rózsákat. Laurana fölsóhajtott, kinyitotta a szemét és halványan rámosolygott a lordra, aki éppen második beszédét fejezte be, falrengető taps kíséretében.

Csapdába estem-villant át a felismerés Laurana agyán. Most itt ülhet a nyeregben egész délután, hallgathatja a hősiességét magasztaló beszédek végtelen sorát, amikor egyebet sem kíván, minthogy visszavonulhasson egy sötét, hűvös szobába és aludjon... aludjon. És ráadásul mindez összezagyvált hazugság. Ó, ha ezek itt tudnák az igazságot! Mi lenne, ha most fölállna és elmondaná nekik: a csatákban annyira rettegett, hogy csupán lidérces álmaiban emlékezik azokra vissza. Ha kijelentené, hogy nem volt több egy bábunál a lovagok játszmájában. Ha elmondaná, hogy csupán azért van itt most, mert megszökött hazulról... elkényeztetett csitriként vetette magát egy félelf férfi után, aki ráadásul nem is szereti őt! Erre vajon mit

válaszolnának?

— És most — zengte túl Kalaman Lordjának hangja a tömeg lármáját — az a rendkívüli kegy és megbecsülés jutott osztályrészemül, hogy bemutathatom nektek azt az asszonyt, aki megfordította e háború menetét, aki úgy futamította meg a sárkányseregeket, hogy most a puszta életükért menekülnek földjeikről, az asszonyt, aki előzte egünkről a gonosz sárkányokat, akinek harcosai foglyul ejtették a kegyetlen Bakarist, a Sárkány Nagyúr seregeinek parancsnokát, az asszonyt, akinek nevét ezentúl a nagy Humáé mellett kell emlegetnünk, Krynn leghatalmasabb hősei között. Egy héten belül megindul a Dargaard-hágó felé, hogy megadásra szólítsa föl a Sötét Hölgy néven ismert Sárkány Nagyurat…

A lord szavai belevesztek az üdvrivalgásba. Szünetet tartott tehát, majd hátranyúlt és szinte úgy vonszolta előre Lauranát. — Itt áll Lauralanthalasa, Qualinesti királyi házának hercegnője!

Leírhatatlan volt az örömujjongás. A zsivaj visszaverődött az épületek magas falairól. Laurana végigtekintett a kitátott szájak és lobogó zászlók tengere fölött. Ezek nem kíváncsiak az én félelmeimre, állapította meg szomorúan. Éppen elég rettegésben volt részük maguknak is. Nem óhajtanak hallani sötétségről és halálról. Dajkamesékre kíváncsiak csupán, szerelemről, újjászületésről és ezüst sárkányokról.

Mint mi is mindnyájan.

Laurana fölsóhajtott és Silvara felé fordult, visszavette tőle a rózsákat, fölemelte őket a magasba és meglengette az ünneplő tömeg felé. Azután belekezdett saját beszédébe.

Tasslehoff Fúróláb igazán pompásan töltötte az idejét. Nem volt nehéz elkerülnie Kova figyelő tekintetét és leosonnia az emelvényről, ahová őt is fölállították a többi híresség közé. Elvegyült a tömegben és most szabadon nekiláthatott ennek az érdekes városnak az újra fölfedezéséhez. Valamikor régen járt már Kalamanban a szüleivel és igen kellemes emlékeket őrzött magában a szabad ég alatti bazárról, a kikötőről, ahol kikötve ringtak a fehérszárnyú hajók… és még ezernyi érdekes csodáról.

Céltalanul kószált az ünneplő tömegben, éles szemét nem kerülte el semmi, keze pedig szorgosan gyömöszölte szütyőjébe a legkülönfélébb tárgyakat. Ejnye — gondolta magában Tass —, ezek a kalamaniak igazán vigyázatlanok. Az erszényeknek szinte szokásává vált, hogy az emberek övéről belepottyanjanak Tass markába. Akár ékszerek borították volna az utcákat, olyan könnyűszerrel tett szert gyűrűkre és különféle más csecsebecsékre. Az igazi gyönyörűség pillanata akkor érte utol a surranót, amikor rábukkant egy térképárus kirakatára. Szerencsecsillaga ráadásul úgy hozta, hogy a térképész éppen elment, hogy megnézze a diadalmenetet. Az üzlet ugyan zárva

volt és ezt a tényt jókora tábla is hirdette.

— Ó, milyen kár! — dünnyögte Tass — de aligha veheti rossz néven, ha egy pillantást vetek a térképeire. Odanyúlt, szakértő ujjakkal megforgatta a zárat és boldogan elvigyorodott. Még egy-két ügyes csavarintás és a lakat már nyitva is volt. "Igazán nem gondolhatja komolyan, hogy távol tartja boltjától a látogatókat, ha ilyen kezdetleges zárat tesz csak az ajtajára! Csak beugrom egy pillanatra és lemásolok egy-két térképet a gyűjteményem fölfrissítése végett!"

Tass egyszer csak egy kezet érzett a vállán. Mérgesen, hogy valaki éppen egy ilyen nagyszerű pillanatban zavarja meg, hátrafordult és egy különös, de mégis oly ismerős alakkal találta szemben magát. Az illető vastag ruhát és súlyos köpönyeget viselt, a gyorsan melegedő tavaszi nap ellenére. Még a kezét is valami fáslifélébe bugyolálta. Affene... egy pap — gondolta a surranó bosszúsan és rossz előérzettel.

— Bocsánatot kérek — mondta Tass a papnak, aki keményen fogva tartotta-, nem akartam én semmi rosszat csak éppen...

— Fúróláb? — szakította félbe az alak, hideg, sziszegő hangon. — Az Aranytábornok seregével tartó surranó?

— Háát, igen — motyogta Tass, meglepetten, hogy ez az alak fölismerte. — Én vagyok... már régen együtt járok' Laura... izé... az Aranytábornok seregével. Lássuk csak... alighanem a múlt ősszel lehetett, igen, akkor találkoztunk Qualinestiben, röviddel azután, hogy megszöktünk a hobgoblinok fogolyszállító szekeréből, miután nem régen végeztünk egy fekete sárkánnyal Xak Tsarothban. Ez aztán az igazán érdekes történet... — és Tass teljesen megfeledkezett a térképekről. —Tudod, ott jártunk, abban az ősrégi városban, amelyik lezuhant valami barlangba és dugig volt mocsári törpékkel. Találkoztunk ott egy Bupu nevűvel is akit Raistlin elvarázsolt...

— Pofa be! — mordult rá az alak és a keze Tass válláról a gallérjára siklott. A pap ügyes, gyakorlott mozdulattal megcsavarta és fölemelte a surranót a levegőbe. Bár surranók általában nem ismerik a félelem érzését, Tass mégis rettenetesen kellemetlennek érezte, hogy nem kap levegőt.

— Most jól figyelj ide! — sziszegte a pap, és úgy rázta meg a rúgkapáló surranót, ahogy a macska a madarat, ha el akarja törni a nyakát. — Úgy, úgy, maradj nyugton és akkor nem fáj annyira. Szóval üzenetet hoztam az Aranytábornok számára — suttogta halálosan lágyan a hang —, itt van — és Tass érezte, hogy a durva kéz valamit belegyömöszöl a mellényzsebébe. — Gondod legyen rá, hogy átadd neki, valamikor ma este, amikor egyedül van! Megértetted?

Az alak szorításától fuldokló Tass sem szólni, sem bólintani nem tudott, de kettőt pislantott válasz helyett. A kámzsás fej biccentett, a kéz visszapottyantotta a surranót a földre és az alak sebesen elsietett

az utcán lefelé.

A levegő után kapkodó, összetört surranó csak bámult utána, amint távolodik lobogó köpönyegében. Tass szórakozottan megtapogatta a zsebébe tuszkolt pergamentekercset. Ez a hang igen kellemetlen emlékeket ébresztett föl benne: a csapdát a vigaszi úton, azokat a súlyos kámzsába burkolózó, papokra emlékeztető alakokat... akik persze egyáltalán nem papok voltak! Összerázkódott: egy sárkányfattyú, itt Kalamanban! Tass a fejét ingatva fordult vissza a térképész pultjához, az örömének erre a napra végképp befellegzett. Még akkor sem érzett semmi, kellemes izgalmat, amikor a pult lakatja is belepottyant apró mancsába.

— Hé, te — rikoltotta egy éles hang —, nyavalyás surranó! Nem takarodsz innen!

Egy férfi rohant felé fújtatva, kivörösödött képpel. Meglehet, maga a térképész! — Nem kellett volna úgy rohannod — mondta neki Tass szenvtelenül —, ne fáraszd magad azzal, hogy kinyitsz számomra!

— Méghogy kinyitok! — esett le az ember álla. — Nyavalyás kis tolvaj, hiszen éppen hogy idejében ideértem...!

— Akkor is hálás köszönet — pottyantotta Tass a lakatot az alak markába és könnyű léptekkel elslisszolt az utána kapó kéz elől. — Most már inkább megyek. Nem valami jól érzem magam. Ó, különben tudod, hogy a kinti lakat is letörött? Nem ér semmit. Jobban kellene vigyáznod. Sohasem tudhatod, ki surranhat még be ide. Ó, nem, nem kell megköszönnöd, amúgy sincs rá időm. Viszlátásra!

És Tasslehoff elszelelt "tolvaj, tolvaj!" üvöltésekkel a nyomában. Fölbukkant egy városi gárdista és Tassnak be kellett húzódnia egy hentes üzlet ajtajának boltíve alá, hogy az belé ne botoljon. A surranó fejét a világ romlottsága fölött csóválva körülnézett, hátha megpillanthatja a csirkefogót, de mivel nem látott semmi érdekeset, tovább. ballagott és azon zsörtölődött magában, hogy Kova hogyan téveszthette már megint szem elől őt. Laurana becsukta az ajtót, elfordította a kulcsot a zárban, háttal nekidőlt az ajtónak és élvezte a szoba békéjét, nyugalmát és édes magányát. A kulcsot ledobta az asztalra és az ágyához ballagott... még arra sem gondolt, hogy gyertyát gyújtson. A hősszú, keskeny ablaknyílás ólombetétes üvegén beszűrődtek az ezüst hold sugarai.

Odalentről, a palota földszinti termeiből még most is jól hallhatta az általa éppen otthagyott mulatozás vad lármáját. Már két órája próbálkozott a távozással. De az végül is csupán Lord Michael közbelépésével sikerült. A lord a csaták okozta kimerültségére hivatkozott, mire Kalaman városának urai és hölgyei kegyesen búcsút vettek tőle. A feje megfájdult a fülledt levegőtől, a sokféle, erős illatszertől és a sok bortól. Tisztában volt vele, hogy nem lett volna

szabad annyit innia. A bőr hamar a fejébe szállt és különben sem szerette igazán az ízét. De a fejfájást sokkal könnyebb volt elviselnie, mint a szívét mardosó fájdalmat.

Lefeküdt az ágyra, halványan fölrémlett előtte, hogy talán be kellene zárnia az ablaktáblákat, de olyan vigasztaló volt a besütő holdvilág... Laurana nem szeretett sötétben feküdni... mindenféle alakok imbolyogtak olyankor a homályban, készen arra, hogy rávessék magúkat. Le kellene vetkőznöm — gondolta magában —, még összegyűröm ezt a szép ruhát... ráadásul úgy kaptam kölcsön...

Ekkor valaki megkopogtatta az ajtaját.

Ijedten, reszketve riadt föl... csak egy pillanat múltán jutott el a tudatáig, hol is van. Fölsóhajtott, mozdulatlanul fekve maradt és újból lehunyta a szemét. Majdcsak meg. értik, hogy már elaludt és békén hagyják.

Megint kopogtattak, ezúttal erősebben, mint az imént.

— Laurana...

— Majd reggel elmondod, Tass — szólt vissza, igyekezve, hogy hangján ne érződjék az ingerültség.

— Nagyon főntős, Laurana — erősködött Tass —, Kova is itt van velem!

Laurana valóban csoszogó hangot hallőtt az ajtó előtt.

— Gyere csak, mondd meg neki...

— Én ugyan nem! Ez a te mesterséged!

— De azt mondta, hogy nagyon főntős és én...

— Nő, jól van, jövök már — sóhajtott föl Laurana, kikászálódott az ágyból, matatva megkereste a kulcsot az asztalon, kinyitotta a zárat és kitárta az ajtót.

— Üdv, Laurana! — rikkantotta Tass vidáman és beviharzott. — Hát nem nagyszerű volt a mulatság? Eddig még sohasem ettem sült pávát...

-Mondd már Tass, mi a baj!-sóhajtotta a lány, miközben becsukta látogatói mögött az ajtót.

Sápadt, megnyúlt arcát látva Kova megbökdöste a surranó hátát. Tass bosszús képet vágott a törpe felé, majd benyúlt szőrmebekecse egyik zsebébe és egy kék szalaggal átkötött pergamentekercset húzott elő belőle.

— Valami... papféle mondta, hogy ezt föltétlenül adjam át neked, Laurana — mormolta Tass. — Ennyi az egész?! — csattant föl a lány és kirántotta a tekercset a surranó kezéből. — Lehet, hogy valami házassági ajánlat... Már vagy húszat kaptam, csak a múlt héten. Nem is beszélve az egyéb, sajátős természetű ajánlatokról.

— Ó, nem — mondta Tass, váratlanul elkomolyodva. — Ez' egyáltalán nem ilyesmi, Laurana, ez egy... izé — itt elhallgatott.

— Vajon honnan is tudhatnád, kitől való? — szegezte a lány

szigorú tekintetét a surranóra. — Háát.,. szóval... izé... belekukkantottam — ismerte el Tass kényszeredetten. De rögtön föl is csillant a szeme: —De csak azért, mert nem akartalak zavarni valami jelentéktelen dologgal.

Kova fölhorkant.

— Köszönöm szépen — mormolta Laurana. Széthajtotta a tekercset és az ablakhoz lépett, ahol a világos holdfényben nyugodtan elolvashatta.

— Most inkább magadra hagyunk — mormolta a törpe és az ajtó felé terelgette a tiltakozó surranót.

— Ne! Várjatok! — kiáltott föl Laurana elfúló hangon.

— Valami baj van? — kiáltotta a törpe és odasietett hozzá. — Menj gyorsan Silvaráért! — szólt vissza a surranónak.

— Nem, nem! Ne hívjatok senkit...! Nincs... semmi bajom. Tudjátok, mi áll ebben a levélben? — kérdezte csöndesen.

— Én megpróbáltam elmondani neki — dünnyögte Tass sértődötten, de meg sem hallgatott.

Laurana remegő kézzel nyújtotta át a tekercset Kovának A törpe széthajtotta, és hangosan olvasni kezdte:

"Tanis, a Fél-Elf, megsebesült a vingaard-szorosi csatában. Könnyűnek tűnt a sebe, de aztán annyira rosszabbodott az állapota, hogy már a sötét papok sem segíthetnek rajta. Megparancsoltam, hogy szállítsák át a Dargaardszorosba, ahol gondot viselhetek rá. Tanis tisztában van a sebesülése súlyosságával. Azt kéri, hogy veled lehessen halála pillanatában, szeretne elmondani neked valamit, hogy békében nyugodhasson.

Ajánlatom a következő: nálatok van egy tisztem, Bakaris, akit a vingaard-szorosi csatában ejtettetek foglyul. Tanis, Fél-Elfet ajánlom föl cserébe Bakarisért. A cserére holnap hajnalban kerülhet sor, a városfal alatti kis ligetben. Bakarist hozzátok magatokkal! Ha nem bízol bennem, veled tarthat még Tanis két barátja, Tűzkovács Kova és Tasslehoff Fúróláb, de senki más! Jelen üzenet vivője a város kapuja előtt vár válaszodra. Holnap, napkeltekor találkozhatsz vele. Ha ő úgy találja, hogy minden rendben van, elvezet benneteket a fél-elfhez. Ám ha nem, többé nem látod Tanist élve!

Mindezt azért teszem, mert mindketten nők vagyunk, akik megértik egymást.

Kitiara."

Egy pillanatig néma csönd volt, majd Kova fölhorkant és összegöngyölte a tekercset. — Hogyan lehetsz ilyen nyugodt? — nyögte Laurana és kitépte a pergament a törpe kezéből. — És te is — nézett haragosan Tassra-, miért nem szóltál erről már korábban? Hisz jól ismersz! Olvastad benne, hogy Tanis haldoklik és te olyan... olyan...

Laurana a tenyerébe temette az arcát.

Tass tátott szájjal meredt rá egy pillanatig. — Laurana — szólalt meg végül —, nem gondolhatod komolyan, hogy Tanis...

A lány hirtelen mozdulattal kapta föl a fejét. Sötét, döbbent tekintettel mérte őket végig. — Nem hiszitek, hogy ez az üzenet igazat mond, ugye? —kérdezte hitetlen hangon.

— Hát persze, hogy nem! — válaszolta Kova.

— Nem! — csattant föl Tass. — Ez valami csapda! Egy sárkányfattyú adta a kezembe. Különben is, Kitiara Sárkány Nagyúr lett. Ugyan, mi köze lehetne hozzá Tanisnak... Laurana hevesen elfordította a fejét. Tasslehoff elhallgatott és Kovára nézett, akinek arca hirtelen még jobban megöregedett.

hát így állunk — suttogta halkan a törpe. — Láttuk, amikor Kitiarával beszéltél a Főpap Tornyában. Tehát többről volt szó köztetek... nem csak Sturm haláláról, igaz?

Laurana csak bólintott és szótlanul bámult ölében nyugvó kezére.

— Eddig nem említettem nektek — mondta végül alig hallhatóan —, nem voltam rá képes... még mindig reménykedtem..., de Kitiara azt mondta... azt mondta, hogy otthagyta Tanist, valami Roncsosd nevű helyen..., hogy ügyeljen a dolgokra az ő távollétében.

— Hazudik! — vágta rá Tass gondolkodás nélkül.

— Nem! — rázta meg a fejét Laurana. — Amikor azt mondja, hogy mindketten nők vagyunk, akik megértik egymást, igaza van. És nem hazudott... az igazságot mondta... tudom. És a toronyban még az "álmukat" is megemlítette. — Laurana föltekintett. — Ti emlékeztek arra az álomra?

A törpe kényszeredetten bólintott, Tasslehoff csak egyik lábáról a másikra állt. — Csak Tanis beszélhetett neki arról az álomról, amelyet :r egyszerre láttunk valamennyien! — és Laurana torka összeszorult. — Láttam őt Tanisszal abban az álomban, ahogy előre láttam benne Sturm halálát is. És most, az álmok valóra válnak...

— Nő, várj csak egy percet! — mondta Kova mogorván és úgy kapaszkodott a valóság parányi morzsájába, ahogy a , fuldokló kap az utolsó szalmaszál után. — Azt is mondtad, hogy abban az álomban a saját halálodat is láttad, közvetlenül Sturmé után... de te mégsem haltál meg! És Sturm testét sem koncolta föl senki.

— És még én sem haltam meg, mint abban az álomban — sietett barátja segítségére Tass. — És már rengeteg zárat fölnyitottam, nő nem rengeteget, de azért jó néhányat, és még egyetlen mérgezett sem akadt közöttük. Különben is, Laurana, Tanis sohasem...

Kova figyelmeztető pillantást vetett a surranóra. Tass nyomban el is hallgatott. Laurana azonban látta és meg is értette a törpe jeladását. A szája keményen összeszorult. — De igenis, megtenné! Mindketten jól tudjátok... hiszen szereti őt! Laurana egy pillanatra elhallgatott,

majd megszólalt: — Elmegyek! Odaadom érte Bakarist!

Kova fölsóhajtott... már várta ezt. — Laurana...

— Várj egy percet, Kova! — szakította félbe a lány. — Ha Tanis hírt kapna felőle, hogy te haldokolsz, ő vajon mit,' tenne?

— Nem erről van szó — dünnyögte Kova.

-Ha magába Abyss mélységes mélyére kellene leszállnia, ezer sárkány között, akkor is elmenne érted...

— Talán igen, talán nem... — morogta a törpe. — Akkor, semmi esetre sem, ha ő lenne egy egész sereg parancsnoka. Akkor sem, ha egy egész népért lenne felelős. Ő tudná" hogy én megérteném...

Laurana arcát akár márványból faragták volna, olyan érzéketlen, tiszta és hideg volt a kifejezése. — Én sohasem kerestem ezt a felelősséget... sohasem akartam! Úgy is" tekinthetjük a dolgot, mintha Bakaris megszökött volna...

— Ne tedd meg, Laurana — könyörgött Tass. — Ő az a, tiszt, aki visszahozta Derek és Lord Alfred tetemét a Főpap

Tornyába, ő az, akit a nyílvessződdel megsebeztél a karján. Gyűlöl téged, Laurana! Én... én láttam, hogyan nézett rád azon a napon, amikor elfogtuk őt!

Kova összevonta szemöldökét. — A lordok és a bátyád még mindig odalent vannak.

Megbeszéljük velük, hogyan lehetne ezt a legjobban...

— Semmit nem beszélek meg senkivel! — jelentette ki Laurana és a törpének oly jól ismerős, királynői mozdulattal vetette föl az állát. — Én vagyok a tábornok! És a döntésem ez!

— Mégis, talán kikérhetnéd valaki tanácsát...

Laurana keserű derűvel nézett a törpére. — Ugyan kiét? Talán Gilthanasét? Ugyan, mit mondhatnék neki? Hogy Kitiarával ki akarjuk cserélni a szeretőinket? Nem. Erről nem szólunk senkinek! Különben is, mit tennének a lovagok Bakarisszal? Kivégeznék őt a saját törvényeik szerint. De tartoznak nekem valamivel ezért, amit értük tettem! S én Bakarist veszem el tőlük fizetség gyanánt.

Laurana — szólalt meg Kova és elkeseredetten töprengett rajta, hogyan hatolhatna be kőszikla álarca mögé —, a fogolycserének is megvannak a maga szabályai. Abban igazad van, hogy te vagy a tábornok, tehát tudnod kell, milyen főntős azok megtartása. Elég hősszú időt töltöttél atyád udvarában... — Ezt hiba volt kimondania! A törpe abban a pillanatban tisztában volt vele, ahogy kicsúszott a száján és némán korholta magát érte. — De többé nem vagyok atyám udvarában — vörösödött el Laurana. — És Abyss mélységes mélyébe a szabályokkal! — ezzel fölkelt és olyan ridegen nézett a törpére, mintha most látná először életében. Kovát a lány most nagyon emlékeztette arra, amilyennek legelőször látta, Qualinestiben, azon az estén, amikor Laurana megszökött otthonából, hogy kamaszős hévvel

Tanis után vesse magát.

— Köszönöm, hogy elhoztátok ezt az üzenetet. Még nagyon sok tennivalóm van reggelig. Ha a legcsekélyebb jóérzés még megvan bennetek Tanis iránt, kérlek, menjetek vissza a szobátokba, és erről ne szóljatok senkinek!

Tasslehoff riadtan nézett a törpére. Kova elvörösödött és kapkodva próbálta kiköszörülni a csorbát.

— Ugyan, Laurana — dünnyögte gyászosan —, ne vedd annyira a szívedre, amit mondtam! Ha a döntésed végleges, én melletted állok. Hóbortos vén nagyapó lett belőlem, ennyi az egész. Még most is aggódom érted, hogy tábornokká lettél. És engem is magaddal kellene vinned..., ahogy az üzenetben is áll...

— És engem is! — kiáltott föl Tass sértődötten.

Kova lesújtó pillantást vetett a surranóra, de Laurana nem vette észre. Arckifejezése megenyhült. — Köszönöm, Kova, és neked is, Tass — suttogta kimerülten. — Sajnálom, hogy így rátok ripakodtam. De mégis azt hiszem, hogy egyedül kell mennem.

— Nem! — jelentette ki a törpe makacsul. Én is éppúgy törődöm Tanis sorsával, akárcsak te. Ha tényleg arról van szó, hogy hal... — a törpe torka elszorult és keze fejével megdörgölte a szemét. Nagy nehezen nyelt egyet és csak ennyit mondott: — Szóval, mellette akarok lenni!

— És én is! — dünnyögte Tass gyámolatlanul.

— Jól van hát — mosolyodott el Laurana szomorúan —, nem hibáztathatlak érte... és abban is biztos vagyok, hogy ő is szeretné, hogy ott legyetek mellette.

Olyan határozottan, olyan magabiztosan beszélt, mintha máris látná Tanist. A törpe világosan érezte ezt a tekintetéből és még egy utolsó kísérletet tett. — És mi van, Laurana, ha ez tényleg valami csapda... ha trükk az egész...

A lány arca erre ismét megmerevedett. Szeme haragosan összeszűkült, mire Kova tiltakozását elnyelte a szakálla. Odanézett a surranóra, de Tass megrázta a fejét. A vén törpe mélyen fölsóhajtott.

2.
A hűtlenség ára

itt van, Sir — mondta a sárkány, egyhatalmas, vörös szörnyeteg, szénfekete szemmel és az éjszaka árnyait idéző, gigászi szárnyakkal. — A Dargaard-szőrős. Várj csak, mindjárt meglátod a holdfényben... ha szétválnak a felhők.

— Látom — válaszolta egy mély hang. — A sárkány meghallotta a férfi hangjában a gyilkos indulatot, hát sebesen ereszkedni kezdett, egyre kisebb és kisebb köröket írva le, amint a hegyek között zúgó széláramlatokat próbálgatta. A sárkány feszülten leste az égbe nyúló hegyek éles sziklái által körülvett szőrőst és megfelelő helyet keresett a könnyű, sima leszálláshoz. A világért sem merte volna csak úgy lezöttyenteni Lord Ariakast.

A Dargaard hegység legtávolibb, északi pontján állt úticéljuk, a Dargaard Hágó Tornya, olyan zordan és sötéten, amilyenek a róla szóló legendák. Régen, amikor még fiatal volt a világ, a Dargaard Torony a hegyek ékessége volt, rózsaszín falai egyenesen a büszke hegyoldalból íveltek elő kecsesen, akár a rózsa szirmai. De mostanra, gondolta zordan Ariakas, elhervadt az a rózsa. A Nagyúr nem volt költői lélek, sem a kéjrepülések kedvelője, de a tűztől megfeketedett, omladozó épület ott fönn, a sziklacsúcson annyira emlékeztetett egy elhervadt rózsára, hogy a látványa még őt is megrendítette. Az egyik romos toronytól a másikig ívelő fekete rácsozat többé nem ,,-hasonlított rózsaszirmokra, inkább olyan, morfondírozott magában Ariakas, mint azoknak a pókoknak a hálója, amelyek mérgükkel elpusztították a virágot.

A hatalmas, vörös sárkány még egy utolsót csapott a szárnyával. Az udvart övező déli fal az Összeomlás idején jó ezer lábnyira lezuhant, egészen a szirtek aljáig, szabadon hagyva az utat, egyenesen a torony kapujához. A vörös sárkány megkönnyebbülten sóhajtott föl, amikor meglátta odalent a sima, kövezett udvart, amelyen csak itt-ott mutatkoztak kisebb repedések... ez a hely megfelelőnek látszott a sima leszálláshoz. Még a sárkányok... akiknek igazán kevés félnivalójuk akadt Krynn egész földjén... még ők is jobbnak látták, ha elkerülik Lord Ariakas haragját.

Odalent az udvaron hirtelen lázas sürgés-forgás kezdődött, mint egy hangyabolyban, amelynek lakóit megzavarták. Sárkányfattyak mutogattak a magasba nagy kiáltozással. Az éjszakai őrség kapitánya fölsietett a bástyára és lenézett az udvarba. Jól látták a sárkányfattyak: a kövezetre valóban leszállt egy vörös sárkánykötelék, amelynek egyik tagja, a páncéljából ítélve, magas rangú tisztet hozott

a hátán. A kapitány szorongva nézte, amint a tiszt leszökken a nyeregből, még mielőtt a sárkány végleg megáll. A sárkány dühödten fölcsapta a szárnyát, nehogy kárt tegyen lovasában. Holdfényben úszó porfelhőket kavart körülötte, mialatt gazdája határozott léptekkel átvágott a kövezett udvaron, a kapu felé. Fekete csizmájának patkója úgy csengett a köveken, mint valami lélekharang.

Ezt gondolva, a kapitány rémülten felnyögött, amikor hírtelen fölismerte a tisztet. Megfordult, majdnem fölbukott a mögötte álló sárkányfattyúban, rábődült a szerencsétlen katonára és nekivágott a toronynak, hogy megkeresse Garibanust, az ügyeletes parancsnokot.

Lord Ariakas páncélkesztyűs keze olyan erővel sújtott le a deszkakapura, hogy forgácsok röppentek szerteszét. Sárkányfattyak rohantak lélekszakadva, hogy kitárják a kaput, majd hátrarebbentek, amint a Sárkány Nagyúr bevonult mellettük, olyan hideg szélroham kíséretében, amelytót kialudtak a gyertyák és megrebbent a fáklyák lángja.

A küszöböt átlépve, Ariakas sárkánysisakjának villogó maszkja mögül gyorsan körülnézett és megállapította, hogy megroggyant kupolájú, tágas, kerek előcsarnokba ért. A bejárat mindkét oldalától széles, faragott kőlépcsősor vezetett föl az emeleti erkélyhez. Amint Ariakas felnézett, meglátta a lépcső tetejéhez közeli ajtón kilépő Garibanust. A parancsnok lázasan gombolta a nadrágját és éppen az ingébe bújt, miközben a mellette álló, remegő kapitány lefelé mutogatott, a Sárkány Nagyúrra.

Ariakas egy pillanat alatt kitalálta, kinek a társaságát élvezte éppen az ügyeletes parancsnok. Úgy látszik, hogy minden tekintetben igyekszik helyettesíteni a távollévő Bakarist.

"Tehát itt van a nő!" — gondolta magában Ariakas elégedetten. Keresztülvágott a csarnokon és a lépcsőfokokat kettesével szedve fölszaladt az emeletre. A sárkányfattyak patkányokként iszkoltak félre az útjából. Az őrség kapitányának nyoma veszett. Ariakas már félúton járt a lépcsőn, mire a parancsnok annyira rendbe szedte magát, hogy tiszteleghessen neki.

-L...lord Ariakas — dadogta és ingét a nadrágjába gyűrve nekiiramodott a lépcsőnek. — Micsoda... öööö... váratlan megtiszteltetés!

— Nő, nem egészen váratlan, gondolom —mondta Ariakas sima, de mégis különös, fémesen csengő hangon a sárkány sisak mélyéből.

— Nős, talán, valóban — felelte Garibanus halványa nevetve.

Ariakas továbbhaladt a lépcsőn, s közben szemét le ne vette. a fenti ajtóról. Amikor megértette, hová igyekszik lord, Garibanus Ariakas és az ajtó közé vetette magát. — Lordságod — makogta bocsánatkérőn. — Kitiara éppen öltözködik. Izé...

Ariakas szó nélkül... még a lépteit sem lassítva le. lesújtott

vaskesztyűs öklével. Az ütés a mellkasán talált Garibanust. Sípoló hang hallatszott, mint amikor a kovácsfújtatóból kieresztik a levegőt, azután csontok rop gésa és végül egy csattanás, ahogy a szörnyű csapás ereje a szemközti, jó tízlépésnyire lévő falhoz röpítette a fiatal tisztet. Az elernyedt test lerogyott a padlóra, de Ariakas ügye sem vetett rá. Vissza sem nézett, fölrohant a lépcső tetejéig s közben a szemét le nem vette az ajtóról.

Lord Ariakas, a sárkányseregek főparancsnoka éles esz férfiú, igazi katonai lángelme volt, aki kizárólag magára a Sötétség Királynőjének tartozott elszámolással. Az kezében összpontosult az uralom Ansalon csaknem egész földje fölött. Ariakas máris "császárnak" neveztette magát. Királynője igazán nagyra tartotta, sokszor és bőkezűen megjutalmazta. Most azonban ügy érezte, hogy nagyszerű álma kisiklik az ujjai közül, elszáll, akár az őszi avartüzek gyér füstje. Jelentések futottak be hozzá arról, hogy csapatai fejvesztve menekülnek Solamnia pusztáin, hátrálnak Palanthas alól,' visszavonulnak a Vingaard-szorosból és föladják Kalaman ostromának tervét. Az elfek szövetségre léptek az emberek erőivel Észak— és Dél-Ergothban. A hegyi törpék előbújtak thorbardini föld alatti erődjükből és a beszámolók szerint szövetségre léptek ősi ellenfeleikkel, a dombi törpékkel és egy csapat menekült emberrel, hogy megpróbálják kiszorítani a sárkányseregeket Abanasinia földjéről. Silvanesti fölszabadították. Egy Sárkány Nagyúr elesett a Jégfalnál, és ha hinni lehet a pletykáknak, Pax-Tharkast egy csapat mocsári törpe tartja megszállva!

A lépcsőn fölfelé rohantában Ariakasnak ez járt az eszében, amitől egyre jobban elöntötte a düh. Eddig kevesen élték túl Lord Ariakas haragját. Dührohamait pedig soha senki! Tekintélyes rangját Ariakas az apjától örökölte, aki nagy hatalmú főpap volt a Sötétség Királynőjének közvetlen környezetében. Bár még alig negyven éves volt, Ariakas már jó húsz éve töltötte be pozícióját, apjának... saját fia kezétől elszenvedett... korai halála következtében. Ariakas mindössze kétéves volt, amikor végignézte, hogy mészárolja le kegyetlenül apja az anyját, aki menekülni próbált tőle kisfiával, még mielőtt azt is hozzá hasonlóan megszállja a gonosz.

Bár a fiú látszólag mindig megadta az apjának a tiszteletet, soha nem felejtette el anyja meggyilkolását. Mindig keményen dolgozott és kitűnően tanult, amire apja módfelett büszke volt. Sokan elgondolkodtak már azon, vajon akkor is olyan büszke volt-e az atya, amikor tizenkilenc éves fia a kést a testébe döfte, hogy megbosszulja anyja halálát és elnyerje a Sárkány Nagyúr áhított trónusát?

Mindez bizonyára nem volt olyan nagy tragédia a Sötétség Királynője számára, aki hamarosan több fantáziát talált az ifjú Ariakasban, mint amennyi veszteséget jelentett számára kedvenc

papjának elveszítése. A fiatalembernek nem volt sok kedve a papi pályához, viszont a varázstudományok terén megmutatkozó képességeivel hamarosan megszerezte a fekete köpönyeget és tanítómesterei, a gonosz varázslók legjobb ajánlásait. Bár sikerrel kiállta a keserves próbatételt az Ősmágia Legendás Tornyában, a mágia nem vált igazi szenvedélyévé. Ritkán használta és sohasem viselte a fekete köpönyeget, amely kifejezte volna a gonosz varázslókhoz való tartozását.

Ariakas igazi szenvedélye a háborúskodás volt. Ő eszelte ki azt a stratégiát, amely lehetővé tette a Sárkány Nagyurak és seregeik számára, hogy csaknem egész Ansalont uralmuk alá hajtsák. Ő érte el, hogy szinte semmi ellenállásba sem ütköztek, mivel ragyogó hadvezetésének lényege a gyors hadmozdulatokban és abban rejlett, hogy külön-külön csapott le az emberek, az elfek és a törpék erőire, mielőtt azok egyesülhettek volna, hogy az ő seregeit aprítsák miszlikbe. Nyárra Ariakas hadi sikerei lehetővé tették számára, hogy korlátlanul uralkodhassék Ansalon, fölött. Krynn más földrészeinek Sárkány Nagyurai leplezetlen irigységgel és félelemmel szemlélték Ariakas megerősödését, hiszen egyetlen kontinens aligha elégítheti feneketlen étvágyát. Már most is nyugat felé kacsingatott a Sirrion tenger túlsó oldalára.

De most... valami baj van!

Kitiara hálótermének ajtaját Lord Ariakas zárva talál Hidegen kiejtett egyetlen varázsigét és a súlyos ajtó csattanva kitárult. Ariakas kezét kardja markolatán tartva szikraeső és az ajtót nyaldosó kékes lángok közepette lépet be a szobába.

Kit az ágyában feküdt. Ariakas láttára fölkelt és karcsú testén összefogta könnyű selyemköntösét. Ariakas még tomboló dühében is kénytelen volt megcsodálni a nőt, akire minden parancsnoka közül a legbiztosabban támaszkodhatott. Bár érkezése nyilván váratlanul érte és tudnia kellett, hogy még az élete is veszélyben forog amiatt, hogy hagyta legyőzni magát, a nő hűvös és nyugodt tekintettel nézett szembe vele. A félelem egyetlen szikrája sem lobbant sötét szemében, a leghalkabb sikkantás sem hagyta el az ajkát.

Ez azonban csak még jobban fölszította Ariakas dühé emlékeztette rá, milyen mérhetetlenül elégedetlen vele Szó nélkül lekapta sárkánysisakját, áthajította a szobán és eltalált vele egy díszesen faragott faládát, amely üvegként repedt ezer darabra. Ariakas arcának láttán egy pillanatra még Kitiara elveszítette tartását, visszahanyatlott az ágyra és idegese babrálta selyemköntöse szalagját.

Kevesen akadtak, akik elsápadás nélkül állták Ariakas arcának látványát. Ezen az arcon sohasem tükröződött semmilyen emberi érzelem. Még haragját is csupán az álla oldalán remegő izom jelezte. Hosszú, fekete haj keretezte sápadt arcát. Az egynapos borosta kékes

színt kölcsönzött, egyébként simára borotvált bőrének. Fekete szeme hideg volt, akár egy befagyott tengerszem.

Ariakas egyetlen szökkenéssel az ágy mellett termett, letépte súlyos függönyét, előrenyúlt és megragadta Kitiara rövid, göndör haját. Kirántotta őt az ágyból és leterítette a kőpadlóra.

A lány megütötte magát, és rövid, fájdalmas kiáltást hallatott. De hamar magához tért és már szökkent is, mint egy macska, hogy talpra álljon, ám Ariakas hangja mozdulatlanná dermesztette.

— Állj térdre, Kitiara — dörögte, majd megfontolt lassúsággal előhúzta hosszú kardját. —Állj térdre és hajtsd előre a fejed, ahogy az elítélt teszi, amikor odaérnek vele a tőkéhez, mert én vagyok a te hóhérod, Kitiara! Így fizetnek az én parancsnokaim hűtlenségükért! Kitiara térden állva maradt, de fölnézett a férfira. A lány szemében fölvillanó sötét gyűlölet láttán Ariakas egy pillanatra megkönnyebbült, hogy nem emelte még ütésre a kardot. Ismét kényszerű csodálatot érzett a nő iránt. Még a lesújtó halállal szemben sem volt a szemében szemernyi félelem sem. Semmi, csak dac.

Fölemelte a pengét, de a csapásra nem került sor.

Csonthideg ujjak kulcsolódtak kardot tartó kezének csuklójára.

-Úgy vélem, meg kell hallgatnod a Nagyúr magyarázatát — mondta egy üresen kongó hang.

Lord Ariakas erős férfi volt. Egy dárdát olyan erővel volt képes elhajítani, hogy az teljesen keresztülhatolt egy ló testén. Egyetlen kézmozdulattal eltörhette egy felnőtt ember nyakát. Most mégis képtelen volt kiszabadítani a csuklóját a hideg szorításból, amely lassan kezdte összeroppantani a csontjait. Végül a fájdalomtól kiesett kezéből a fegyver. Csörrenve hullott a kőpadlóra.

Kitiara színleg döbbenten emelkedett talpra. Egy kézmozdulattal intett kísértetének, hogy engedje el Ariakas kezét. A lord villámgyorsan körbefordult, és már emelte a kezét, hogy varázserejével hamuvá égesse, a teremtményt.

Ám ekkor megtorpant, visszafogott lélegzettel hátratántorodott és a már-már kiejtett varázsige végképp törlődött az emlékezetéből.

Egy nála nem magasabb alak állt vele szemben, még az Összeomlás előttről származó, ősi páncélban. Egy solamniai lovag vértezete volt az. A Rózsa Rendjének jelképe díszítette az elejét, bár az a sokszázados használattól alig kivehetővé kopott. A páncélos alak nem viselt sisakot és nem volt nála fegyver. A rámeredő Ariakas mégis újabb lépést hátrált előle, mivel a tekintetét fogva tartó figura nem eleven ember volt.

A szellemalak arca átlátszó volt, Ariakas kivehette rajta keresztül a fal mintázatát. Mély szemüregében halvány fény pislákolt és egyenesen előre sugárzott, mintha keresztül akarna hatolni a férfin.

— Egy halállovag — suttogta döbbenettel.

A lord megdörzsölte sajgó csuklóját, amely megdermedt azok hidegétől, akik a meleg emberi hús világától oly távol tanyáznak. Ijedtebben, mint amennyire elismerte, Ariakas előrehajolt a kardjáért és közben az őt ért halálos érintés utóhatásait elűző varázsigét mormolt az orra alatt. Fölemelkedett és keserű pillantást vetett Kitiarára, aki hamismosollyal nézett vissza rá.

-Ez... ez a teremtmény a te szolgád? — kérdezte nyersen.

— Inkább mondjuk úgy, hogy hajlandók vagyunk szolgálni egymásnak — vonta meg a vállát a lány.

Ariakas növekvő csodálatot érzett iránta. Ferde pillantást vetett a halállovagra és hüvelyébe dugta kardját.

— És gyakran látogatja a hálószobádat? — vetette oda'; ingerülten... a csuklója még mindig kegyetlenül sajgott.

-Akkor jön vagy megy, amikor a kedve tartja-válaszolta Kitiara, Szórakozottan összébb húzta magán a köntöst, látnivalóan inkább a kora tavaszi levegő hűvössége, mintsem a szemérem miatt. Megrázkódott, ujjaival beletúrt göndör hajába és megvonta a vállát. — Végül is ez az ó vára.

Ariakas távolba révedő szemmel várt egy pillanatig, ősi legendák után kutatott az emlékezetében. — Lord Soth! —

mondta hirtelen és az alak felé fordult. — A Fekete Rózsa Lovagja!

A lovag elismerően bólintott.

— Megfeledkeztem a Dargaard Hágó ősi legendájáról — mormolta Ariakas és elgondolkodva mérte végig Kitiarát. — Erősebbek az idegeid, hölgyem, mint ahogyan eddig föltételeztem... elszállásolod magad egy elátkozott kastélyban! A legendák szerint Lord Soth csontváz-harcosok egész ármádiájának parancsol...

-Nagyon hatékony erő bármely csatában-felelte Kitiara és nagyot ásított. Odalépett a tűzhely mellett álló asztalkához és fölemelt róla egy metszett kristálykancsót. — A puszta érintésük — és mosolyogva nézett Ariakas szemébe — különben, magad is jól tudod, mit jelent az érintésük azoknak, akiknek nincs meg a varázserejük az ellene való védekezésre. Egy kis bort?

— Nagyon helyes — felelte Ariakas és le nem vette a szemét Lord Soth áttetsző arcáról. — És mi van a sötét elfekkel, azokkal a kísértet asszonyokkal, akik a legendák szerint az ő nyomában járnak?

— Ők is itt rejtőzködnek... valahol. — Kit ismét összerázkódott és fölemelte boroskupáját. — Talán nem is olyan soká hallasz majd róluk is. Lord Sothnak természetesen nincs szüksége alvásra. Azok a hölgyek segítenek neki eltölteni az éjszaka végtelen óráit. —Amikor ajkához emelte a kupát, Kitiara egy pillanatra elsápadt. Végül érintetlenül visszatette azt az asztalra és a keze könnyedén megremegett. — Nem kívánom — vetette oda röviden. Körülnézett, aztán megkérdezte

Ariakast: — Mit csináltál Garibanusszal?

Ariakas is letette kupáját és hanyagul legyintett kezével. — Otthagytam... a lépcső aljánál. — Holtan? — kérdezte Kitiara és újratöltötte a nagyúr kupáját.

Ariakas elvigyorodott. — Meglehet. Az utamba került. De számít ez?

— Izé... szórakoztatónak találtam őt — mormolta Kitiara. — Többféleképpen is betöltötte Bakaris helyét.

— Hmm, igen, Bakaris — és Lord Ariakas a második kupát is fenékig ürítette. — Szóval a parancsnokod hagyta foglyul ejteni magát, miközben a csapatai futásnak eredtek? — Teljesen bolond volt — jegyezte meg Kitiara hidegen. — Sárkánylovaglással próbálkozott, még így, nyomorék karral is.

— Hallottam róla. Mi is történt a karjával?

— Az az elf-nő lőtte meg a nyilával a Főpap Tornyánál. Ő maga volt benne a hibás és most meg is fizet érte. Elmozdítottam parancsnoki tisztéből és beosztottam a testőrségembe. De ragaszkodott hozzá, hogy megpróbál, hassa kiköszörülni a csorbát.

Nem úgy látszik, mintha nagyon gyászolnád — mormolta Ariakas és Kitiarára meresztette a szemét. A nyakánál egyetlen selyemszalaggal megkötött köntös nem sokat takart el vonzó alakjából.

Kit elmosolyodott. — Nem, Garibanus... egészen jól helyettesíti. Remélem, hogy mégsem ölted meg teljesen. Némi gondot jelentene, ha mást kellene keresnem, hogy holnap elküldjem Kalaman alá.

-Noés, mire készülsz Kalamannál... hogy megadd magad az elf-nőnek, meg a lovagjainak? — kérdezte Lord Ariakas keserű hangon. A bor meghozta a haragját.

— Nem — válaszolta Kitiara — éppenséggel arra készülök, hogy elfogadjam az ő megadásukat. — És hidegen nézett Ariakas szemébe.

— Haha! — hörrent föl a lord. — Azok sem bolondultak' meg. Tudják, hogy nekik kedvez a hadiszerencse. — Az arca elvörösödött a dühtől. — És teljesen igazuk is van! — Fölkapta a kancsót és maradék tartalmát beletöltötte a kupájába.

— A halállovagodnak köszönheted az életedet, Kitiara. Legalábbis ma éjszakára. De nem lesz mindig itt, a közeledben...!

— A terveim sokkal jobban sikerülnek, mint reméltem — válaszolta Kitiara simán, a legkevésbé sem zavartatva magát Ariakas villogó szemétől. Ha téged bolonddá tudtalak tenni, uram, kétségtelenül sikerült megtennem azt az ellenséggel is.

— És engem hogyan tettél bolonddá, Kitiara — kérdezte Ariakas halálos nyugalommal. — Azt állítod talán, hogy nem állsz vesztésre minden fronton? Hogy nem űzik ki seregeidet Solamniából? Hogy a sárkánydárdák és azok a jóságos sárkányok nem mértek rád

megsemmisítő vereséget? —és minden kiejtett szóval egyre emelkedett a hangja.

— Nem bizony! — kiáltotta Kitiara és az asztalon átnyúlva megfogta Ariakas kezét, mielőtt az ismét ajkához emelhette volna a boroskupát. — Ami a jó sárkányok visszatérését illeti, uram, a kémeim jelentései szerint ez egy elf-lordnak és egy ezüst sárkánynak köszönhető, akik behatoltak Sanction templomába, ahol fölfedezték, mi történik a jó sárkányok tojásaival. Az ugyan kinek a hibája? Ki vallott ott kudarcot? Annak a templomnak az őrzéséért te voltál felelős...

Ariakas dühödten tépte ki a kezét Kitiara szorításából. A kupát a szoba túlsó sarkába vágta, fölállt és szembefordult a lánnyal.

— Az istenekre, túl messzire merészkedsz! — üvöltötte, súlyosan lélegezve.

— Ugyan, ne pózolj! — mondta Kitiara. Hűvösen talpra állt és az ajtó felé indult. — Gyere velem a fegyverterembe és elmagyarázom a tervemet.

Ariakas mereven bámulta Észak-Ansalon térképét. — Lehetséges, hogy beválik — ismerte el.

— Hát persze, hogy beválik — mondta Kitiara, ásított és kéjesen nyújtózkodott egyet. — A csapataim úgy futottak előlük, mint valami gyáva nyulak. Kár, hogy a lovagok nem vették észre, hogy mindig dél felé húzódunk vissza és sohasem gondolkodtak el rajta, miért látszik úgy, mintha a seregeim egyszerűen szétszóródnának és eltűnnének. Most is, amíg mi itt beszélgetünk, a csapataim rendre gyülekeznek egy jól védett völgyben, éppen ezeknek a hegyeknek a déli lábánál. Így héten belül többezres had áll készen Kalaman lerohanására. Az "Aranytábornokuk" elveszítése megtöri majd a harci kedvüket. Még az is lehet, hogy a város harc nélkül megadja magát. Azt követően szépen visszahódítom azokat a területeket, amelyeket látszólag elveszítettünk. Engedd, hogy délre küldjem annak a hibbant Varangyhnak a seregét, küldd el nekem a repülő erődöket, amelyeket kértem és Solamnia úgy érzi majd, hogy újabb összeomlás zúdult a nyakába!

— De az az elf-nő...

— Nem kell törődnünk vele — mormolta Kitiara.

Ariakas megcsóválta a fejét. — Alighanem ez a leggyengébb láncszem az egész tervedben, Kitiara. És mi van azzal a fél-elffel? Biztos lehetsz benne, hogy nem avatkozik be?

— Ó egyáltalán nem számít. Egyedül az elf-nő jelent valamit, az pedig fülig szerelmes. — Kitiara megvonta a vállát. — Hisz nekem, Ariakas. Csak kuncogj nyugodtan, de így igaz! Ó nagyon is megbízik bennem, Tanis, a Fél-Elf pedig egyáltalán nem. De hát mindig is ez a helyzet a szerelmesekkel. Akiket a legjobban szeretünk, azokban bízunk meg a legkevésbé. Igazán szerencsénk volt, hogy Bakaris a

fogságukba esett.

Ariakas változást észlelt a lány hangjában, éles pillantást vetett rá, de Kitiara elfordult tőle, hogy ne láthassa az arcát. Abban a pillanatban rájött, hogy a nő korántsem olyan biztos magában, ahogy mutatja és megérezte, hogy hazudik is neki. Az a fél-elf! Mi van vele? Például, hol a csudában lehet? Ariakas már rengeteget hallott felőle, de még sohasem láthatta szemtől szembe. A Sárkány Nagyúr arra gondolt, hogy ezen a ponton most megszorongathatná a nőt, de azon nyomban el is vetette az ötletet. Sokkal okosabb, ha egyszerűen nem árulja el neki, hogy hazugságon érte. Ez hatalmat biztosít neki efölött a veszedelmes nő fölött. Hadd ringassa csak magát hamis illúziókban.

Ariakas mesterkélten ásított és közönyös arckifejezést kényszenített magára. — És mik a terveid az elf-nővel? — kérdezte, ahogy Kitiara el is várta tőle. Közismert volt Ariakas vonzódása a szép, szőke lányok iránt.

Kitiara fölvonta a szemöldökét és játékosan nézett vissza rá. — Igazán kár, uram — mondta csúfondárosan —, de ó Sötét Felsége már bejelentette igényét a hölgyre. Talán akkor megkaphatod, ha a Sötétség Királynője végzett vele.

Ariakas összerázkódott. — Hah! Akkor egy férfi már semmi hasznát sem veheti majd. Ajándékozd oda Lord

Soth barátodnak! Ha az emlékezetem nem csal, ő kedvelte az elf-nőket egy időben. — Jól emlékszel — dünnyögte Kitiara és a szeme összeszűkült. — Fölemelte a kezét. — Hallgasd csak — mondta lágyan.

Ariakas elhallgatott. Eleinte nem hallott semmit, azután lassan eljutott a tudatáig valami különös zaj... valami távoli vonítás, mintha egyszerre száz asszony siratná elesett szeretteit. Miközben fülelt, a hang egyre hangosabbá vált, belehasított az éjszaka csöndjébe.

A Sárkány Nagyúr letette boroskupáját és meglepetten vette észre, hogy remeg a keze. Amikor Kitiarára nézett, látta, hogy napbarnította bőre alatt elsápad, a szeme kitágul. Megérezve magán a férfi pillantását, Kitiara nyelt egyet és megnyalta kiszáradt ajkát. — Szörnyű, nem? — kérdezte reszelős hangon.

— Nem kevés szörnyűségben volt részem az Ősmágia Legendás Tornyában — mondta Ariakas csöndesen —, de az semmi volt ehhez képest. Mégis, mi ez?

— Gyere — mondta Kitiara és fölállt —, megmutatom neked, ha elég erősek hozzá az idegeid. Kimentek a fegyverteremből, Kitiara végigvezette a férfit a vár zegzugos folyosóin, míg vissza nem értek a megroggyant kupolájú, kerek előcsarnok fölött lévő hálószobájához. — Maradj a sötétben — suttogta Kitiara.

Fölösleges figyelmeztetés, gondolta magában Ariakas, miközben kiosontak a kerek csarnok fölötti erkélyre. A mellvéd fölött kihajoló Ariakas érezte, amint a lenti látvány hatására elönti a rémítő

borzalom. Verejtékezve, gyorsan húzódott vissza Kitiara hálószobájába.

— Hogy vagy képes ezt elviselni? — kérdezte, miután a nő is utánalépett és csöndesen becsukta maga mögött az ajtót. — És ez így megy itt minden éjszaka?

— Igen — suttogta a lány reszketve. Mély lélegzetet vett és behunyta a szemét. Egy pillanat múlva a régi volt megint. — Néha úgy érzem, hogy már egészen hozzászoktam, és akkor elkövetem a hibát, hogy ismét lenézek oda. A hang még nem is olyan szörnyű...

-Rémületes —motyogta Ariakas és törölgette homlokáról a hideg verejtéket. — Szóval Lord Soth így ül odalent a trónján minden éjjel, körülötte csontvázseregével és hallgatja azoknak a sötét szukáknak az éji énekét!

— És mindig ugyanazt fújják! — mormolta Kitiara. Megremegett, szórakozottan fölvette az asztalról az üres boroskancsót, majd ismét visszatette. — Bár a múlt borzalmas tanszenvedés számára, sehogyan sem menekülhet tőle. Folyvást azon töri a fejét, vajon mit tehetne a sors ellen, amely arra ítéli, hogy megállás nélkül kóboroljon a világon. Ázok a sötét elf-nők, akik részesei voltak a bukásának, kénytelenek vég nélkül újraélni vele a történteket. Minden éjszaka meg kell ismételniök.

— És mit énekelnek?

— Most már én is majdnem olyan jól tudom, akár ő maga — kacagott föl Kitiara, de rögtön össze is rázkódott megint. — Hozass még egy kancsó bőrt, és én elmesélem neked a történetét, ha van rá időd.

— Van elég időm — mondta Ariakas és visszatelepedett a székébe. — Bár reggel mindenképpen el kell mennem, ha ide akarom küldeni a repülő erődöket.

Kitiara erre megajándékozta azzal a pajkos, ferde mosolyával, amelyet oly sokan éreztek már rabul ejtőnek.

— Köszönöm, uram — mondta —, többé nem okozok csalódást neked.

— Nem bizony — mondta Ariakas hűvösen és megrázott •. egy kis ezüstcsengőt —, efelől én is biztosíthatlak, Kitiara, mert ha megcsalsz, akkor az 6 sorsa — mutatott lefelé, ahol a nyüszítés hátborzongató sivalkodássá fokozódott — kellemesnek tűnik majd a sajátodhoz képest.

A Fekete Rózsa Lovagja

Amint te is tudod — kezdte Kitiara —, Lord Soth Solamnia igaz és nemes lovagja volt. Ugyanakkor rendkívül nagytermészetű férfi is volt,

minden önfegyelem híján, s végül ez okozta a vesztét.

Soth beleszeretett egy gyönyörű elf-hajadonba, Istar Papkirályának udvarhölgyébe. Akkor már házasember volt, de az elf-lány szépsége láttán a feleségét nyomban elfelejtette. Egyszerre szegte meg házassági és lovagi esküjét, kizárólag új szenvedélyének élt. Á lányt hazug szavakkal elcsábította, idehozta a Dargaard Toronyba, vele élt, sőt, házasságot is ígért neki. Á feleségének baljós körülmények között nyoma veszett. Kitiara megvonta a vállát és folytatta:

— Annak alapján, amit én ebből a vonításból megértettem, az elf-lány hűséges maradt hozzá, még azután is, hogy fény derült szörnyű gaztetteire. Mishakal istennőhöz imádkozott, hogy a lovag jóvátehesse bűneit és úgy látszik, könyörgése meghallgatásra talált. Lord Soth megkapta az erőt, amellyel megelőzhette volna az Összeomlást, bár ezért az életével kellett volna fizetnie.

A megrontott lány szerelméből merített erő birtokában Lord Soth el is indult Istarba, azzal a föltett szándékkal, hogy megfékezi a Papkirályt és helyreállítja becsületét.

Ám a lovagot útközben elf-nők, a Papkirály hívei tartóztatták föl, akik tudtak Lord Soth bűneiről és pusztulással fenyegették. Az elf-lány szerelmének rá gyakorolt hatását azzal gyengítették, hogy megvádolták a kedvesét: távollétében hűtlen lett hozzá.

Soth szenvedélye ismét fölülkerekedett józan eszén. Féltékenységi rohamában visszavágtatott a Dargaard Toronyhoz. Alighogy belépett az ajtón, máris hűtlenséggel vádolta meg az ártatlan leányt. Ekkor sújtott le a világra az Összeomlás. A bejárat mellett álló hatalmas kandeláber végigzuhant a padlón, föllobbanó lángjai elemésztették az elf-lányt és gyermekét. Halála pillanatában a gyötrelmes örök élet kínszenvedéseivel átkozta meg a lovagot. Soth egész, kíséretével elpusztult a tűzben, hogy a következő pillanatban rémisztő szellemlényekként szülessenek újjá valamennyien.

— Szóval ez az, amit állandóan hallania kell — mormolta Ariakas és maga is hallgatta a lidérces éneket.

S az álmok ködén át, ha visszaidézed őt, ha az álmok világa remegő fénnyé teljesedik, ha a napsütött boldogság peremén állsz,

akkor mi segíteni fogunk az emlékezésben, új életet adunk neked a test hosszú tagadása révén.

Mert kezdetben sötétség voltál a fény fonákján, úgy terjedve, mint egy folt, mint a rák; mert a lassú víz cápája voltál, mely mozogni kezd;

mert a kígyó levágott feje voltál,

mely örökké érzi a meleget s a formát;

mert a jászol megmagyarázhatatlan halála voltál, a hűtlenül elhagyott hosszú ház. S még rettenetesebb voltál mindezeknél

a látomások hangos fasorában,

mert sértetlenül s változás nélkül haladtál rajta át,

mikor a nők sikongva bontották szálakra a csendet, s kettévágva a világ kapuját, szörnyetegeket szültek;

mikor egy gyermek tűzparabolákra nyílt szét két lángban álló ország határán;

mikor meghasadt a világ, vissza akarva nyelni téged, minden egyebet félbehagyva, csak hogy elveszíthessen a sötétben.

Sértetlenül s változás nélkül haladtál mindezeken át, de most látod, amint eléd feszíti őket szavunk — saját képzeleted, amikor az éjből — az éj felismerésébe lépsz, megtudva, hogy a gyűlölet a filozófusok nyugalma hogy díja örökre szól,

hogy meteorokon húz keresztül, átlyuggatott teleken,

hervadó rózsán,

a cápa vizén,

az óceánok fekete nyomásán, sziklán — magmán,

önmagadig — a semmi tályogáig, melynek semmi voltát felismered,

s melyről tudod, hogy vissza-visszatér azonos törvények szerint.

Bakaris hánykolódva aludt börtöncellájában. Bár napközben dölyfösen és arcátlanul viselkedett, álmában Kitiara iránti vágyai gyötörték és látta saját kivégzését a solamniai lovagok által. Vagy tán éppen annak rémképét, hogy Kitiara kardja által hal meg? Amikor hideg verejtékben úszva fölébredt, sohasem lehetett biztos benne, melyik álmot is látta valójában. Cellája hidegében fekve az éjszaka csöndes óráiban, amikor nem jött álom a szemére, Bakaris elátkozta az elf-nőt, akinek bukását köszönhette. Újból és újból eltervezte, milyen szörnyű bosszút áll majd rajta... csak egyszer kerüljön a kezébe.

3
csapda…

Álom és ébrenlét között lebegve akkor is erről álmodozott, amikor a cellája ajtajának zárjában megcsikorduló kulcs hangjára talpra szökkent. Már közeledett a hajnal, a kivégzés órája! Talán éppen a lovagok jönnek érte?

— Ki az? — kiáltotta érdes hangon.

— Psszt! — intette le egy suttogó hang. — Nem fenyeget veszély, ha nyugton maradsz és úgy teszel, ahogy mondják.

Bakaris döbbenten huppant vissza priccsére. Fölismerte a hangot… álmában is fölismerte volna! Éjszakáról éjszakára szólt hozzá bosszúálló álmaiban. Az elf-nő! A sárkányparancsnok két másik, apró alakot is látni vélt a homályban. Alighanem a törpe és a surranó. Mindig ott sündörögnek az elf-nő körül.

A cella ajtaja kitárult. Beosont rajta az elf-lány. Súlyos csuhát viselt és egy másikat tartott a kezében.

— Igyekezz! — parancsolta ridegen. — Vedd föl ezt!

— Addig nem, míg meg nem tudom, miről van szó — felelte Bakaris gyanakvóan, bár lelkét öröm töltötte el.

— Kicserélünk a… egy másik fogolyért — válaszolta Laurana.

Bakaris összeráncolta a homlokát… nem szabad túlságosan türelmetlennek látszania! — Nem hiszek neked! — jelentette ki és visszadőlt a priccsre. — Biztosan csapda… — Nem törődöm vele, elhiszed-e vagy sem! — csattant föl Laurana türelmetlenül. — Akkor is velem jössz, ha le kell üsselek hozzá! Az nem számít, eszméletlen vagy-e vagy sem mindaddig, amíg föl tudlak mutatni Kiti… annak, aki látni kíván.

Kitiara! Tehát erről van szó! Vajon mit tervelt ki? Miféle játékot játszik megint? Bakaris tétovázott. Semmivel sem bízott jobban Kitiarában, mint amennyire a lány bízott meg benne. Nyugodtan fölhasználhatta saját céljaira… és kétségkívül most is valami ilyesmit forgatott a fejében. Másrészt talán ő maga is fölhasználhatja a lányt. Ó, csak azt tudhatná, mire megy ki az egész! De Laurana sápadt, rideg arcára nézve Bakaris megértette, hogy az elf-n6 készen áll fenyegetésének beváltására. Ki kell várnia az alkalmas pillanatot.

— Úgy látom, nincs választásom — mormolta. A mocskos cella rácsős ablakán beszűrődő holdfény megcsillant Bakaris arcán. Már hetek óta tartják börtönben. Hogy pontosan mennyi ideje, nem is tudta, emlékezetében összefolytak a napok. Mikor a csuháért nyúlt, elkapta Laurana hideg, zöld tekintetét, áthatóan rászegeződő, undortól résnyire szűkült szemének pillantását.

Bakaris öntudatosan fölemelte ép kezét és megvakarta frissen kinőtt szakállát.

— Bocsásson meg, milady — mormolta maró gúnnyal —, de a háziszolgái nem tartották fontosnak, hogy borotvát is hozzanak nekem! Tisztában vagyok vele, mennyire ellenszenves az elfeknek az arcszőrzet.

Bakaris meglepetten látta, milyen sebet ejtettek a szavai. Laurana arca még jobban elsápadt, ajka krétafehérré vált. Láthatóan nagy erőfeszítéssel tudta csak fékezni indulatát. — Gyerünk! — mondta végül fojtott hangon.

E szóra a törpe lépett a helyiségbe, kezében harci szekercéjével. — Hallőttad a tábornok parancsát! —mordult rá Kova. — Mozogj már! Hogy a nyomorúságos porhüvelyed miért éri meg, hogy kicseréljék Tanis...

— Kova! — csattant föl Laurana kurtán.

Bakaris hirtelen megértette, miről van szó... Kitiara terve kezdett összeállni a fejében. — Szóval... Tanis... tehát ő az, akiért engem kicseréltek! — és élénken figyelte Laurana arcát, de nem tapasztalt semmilyen reakciót. Mintha csak 'valami idegenről beszélnének és nem arról a férfiról, akibe — Kitiara szerint — ez az elf-nő szerelmes. Még egyszer próbálkozott, hogy ellenőrizze elméletét. — Én nem nevezném őt fogolynak, hacsak nem a szerelem fogságáról van szó. Kit mára biztosan ráunt. Nős, jól van... szegény ember. Hiányozni fog... olyan sok a közös tulajdonság bennünk...

Na, most végre reagált! Látta, amint a finom metszésű áll görcsbe rándul, s a lány válla megremeg a csuha alatt. Laurana szó nélkül megfordult és kiment a cellából. Tehát eltalálta. Valami köze van a dolognak ahhoz a szakállas fél-elfhez. De mi lehet az? Tanis elhagyta Kitiarát Roncsosdban. Talán Kit ismét megtalálta őt? Vagy tán a férfi tért vissza hozzá? Bakaris elhallgatott és magára kanyarította a csuhát. Nem mintha számítana a dolog..., legalábbis nem neki. Viszont, amit most megtudott, fölhasználhatja személyes bosszújához. Visszaemlékezve Laurana elkínzott, hideg arcára, Bakaris hálát rebegett a Sötétség Királynőjének a segítségért, miközben a törpe kitaszigálta a cella ajtaján. A nap még nem jött föl, de a keleti látóhatár keskeny, rózsaszín csíkja jelezte, hogy a hajnal már nem lehet messzebb egy óránynál. Kalaman városában még a sötétség uralkodott csönd volt és nyugalom, amint a nép az igazak álmát aludta az éjszakába mélyen belenyúló mulatozás után. Még az őrök is ásítoztak őrhelyükön, sőt, néhányan mély álomba merülve, hangosan horkoltak. A négy, súlyos csuhát viselő alaknak nem jelentett gondot észrevétlenül keresztülosonni a városon, míg meg nem érkeztek egy, a várost körülvevő falba vágott, kis zárt ajtó elé.

— Ez itt valami lépcsőre nyílik, amely fölvezet a falra, aztán le,

odakint, a másik oldalon — suttogta Tasslehoff és közben lázasan kotorászott egyik zsákocskájában, míg meg nem találta a tolvajkulcsait.

— Honnan tudod? — dörmögte Kova és idegesen tekingélt körbe.

— Kiskoromban már jártam Kalamanban — dünnyögte Tass. Végre előhúzott egy vékony drótdarabkát és karcsú ujjaival ügyesen beledugta a zárba. — A szüleim hoztak el egyszer... sőt, nem is egyszer és mindig ezen az úton jártunk ki-be.

— És miért nem a főkaput használtátok... vagy túlságosan is egyszerű lett volna? — morogta Kova.

— Siess már! — sürgette Laurana türelmetlenül.

— Szívesen jártunk-keltünk volna a foltapun — mormolta Tass, miközben szorgosan dolgozott a fémdarabkával. — No, megvan! — Kivette a zárból a drótot és gondosan visszatette a helyére, azután nyugodt mozdulattal kitárta az ajtót. —Hol is tartottam? Ja, persze! Szívesen használtuk volna a főkaput, de akkoriban surranókat nem engedtek be a városba.

— De a te szüleid azért csak eljöttek! — dörmögte Kova Tass nyomában csoszogva az ajtón át, majd föl a keskeny kőlépcsőn. A törpe csak fél füllel figyelt oda a surranóra. Szemét Bakarison tartotta, aki Kova véleménye szerint túlságosan is rendesen viselkedett. Laurana gondolataiba mélyedt, semmi mást nem hallottak tőle, csak kurta, sürgető parancsszavakat.

— Nos, hát persze — csicseregte Tass kedélyesen —, ők ezt mindig is túlzásnak tekintették... Úgy értem, miért vettek volna bennünket egy kalap alá a goblinokkal? Valaki biztos tévedésből sorolt mellé jük bennünket! De a szüleim véleménye szerint nem lett volna udvarias dolog erről vitatkozni, ezért jártunk ki-be mindig ezen az oldalajtón. Így mindenkinek könnyebb volt a dolga. No, itt is volnánk. Nyisd ki azt az ajtót...! Általában nem zárják be. Hoppá, vigyázat! Ott egy őr! Várjuk csak meg szépen, míg elmegy! A falhoz simulva meghúzódtak az árnyékban, amíg az őr fáradtan elporoszkált mellettük, jártában is majdhogynem aludt. Utána néma csöndben átmásztak a falon, beléptek egy következő ajtón, lesiettek a másik lépcsőn és máris kívül voltak a városfalon.

Egyedül .voltak. Kova körülkémlelt, de senkinek és semminek nyomát sem látta a hajnal előtti félhomályban. Reszketett csuhája alatt és érezte, amint lassan eltölti a gyanakvás. És mi van, ha Kitiara tényleg igazat mondott? Mi van, ha Tanis valóban vele volt? És mi van, ha igazán haldoklik?

Kova mérgesen elhessegette magától ezeket a gondolatokat. Majdhogynem reménykedett benne, hogy csapdába sétálnak. Sötét töprengését váratlanul reszelős hang szakította meg, olyan közelről, hogy ijedten hátrahőkölt.

— Te vagy az, Bakaris?

— Igen. Örülök, hogy újra látlak, Gakhan.

Kova remegve odafordult és meglátta, amint egy sötét árnyék bontakozik ki a fal melletti homályból. Az is súlyos csuhát viselt és valamiféle pólyát. A törpének eszébe jutott, milyennek írta le Tass a sárkányfattyút.

— Valami más fegyver is van náluk? — kérdezte Gakhan és szemét Kova harci szekercéjére szegezte.

— Nincs — felelte Laurana élesen.

— Motozd meg őket! — utasította Gakhan Bakarist.

— Becsületszavamra mondom! — kiáltotta Laurana mérgesen. — Én Qualinesti hercegnője vagyok...

Bakaris ekkor egy lépést tett felé. — Az elfek másképpen értelmezik a becsületet — vetette oda. — Legalábbis te magad mondtad így aznap este, amikor belém lőtted azt az átkozott nyilat!

Laurana elpirult, de nem szólt semmit és meg sem hátrált a nekiszegezett vád előtt. Bakaris közvetlenül elé lépett és bal kezével fölemelte a jobb karját, majd hagyta, hogy az bénán visszahulljon. — Ezt te tetted! Kettétörted a pályámat, tönkretetted az életemet! Laurana megőrizte merev tartását és mozdulatlanul nézett szembe a férfival. — Azt mondtam, hogy nincs nálunk fegyver!

— Engem nyugodtan megmotozhatsz! —rikkantotta Tasslehoff, és... mintegy véletlenül... ott termett Bakaris és Laurana között. — Tessék! — borította egyik szütyőkéje tartalmát a félkarú lábára.

— Menj a fenébe! — káromkodta el magát Bakaris és oldalról fejbe vágta a surranót. — Kova! — sziszegte Laurana figyelmeztetően, összeszorított foggal, amikor látta, hogy a törpét elönti a pulykaméreg. Szavára azonban Kova nagy nehezen lehiggadt.

— Nagyon s...sajnálom, igazán — motyogta Tass és buzgón kotorászott a földön, szétszórt kincsei után.

— Ha sokáig vacakolsz még ott, nem is kell fölébresztenünk az őröket! — mormolta Laurana hidegen és elhatározta, hogy nem remeg meg a férfi utálatos érintésétől. — Mindjárt feljön a nap és úgy látnak majd bennünket, akár a tenyerüket.

— Az elf-nőnek igaza van, Bakaris — morogta Gakhan, némi éllel reszelős hüllőhangjában. — Vedd el a törpe szekercéjét, aztán tűnjünk innen!

Bakaris a világosodó látóhatárra, majd a csuklyás köpönyeget viselő sárkányfattyúra nézett, végül gyilkos pillantást vetett Lauranára és kikapta a törpe kezéből a harci szekercét.

— Ez nem veszélyes... ugyan, mi kárt tehetne bennünk egy ilyen vénség! — mondta Bakaris. — Indulás, ahhoz a ligethez, rejtőzködve... és ne próbáljátok riasztani az őrséget... értek a mágiához és a varázsigéim halálosak! A Sötét Hölgy megparancsolta, hogy épségben

vigyünk oda, "tábornok", de a társaidra nézve nincsen semmilyen utasításom.

Gakhan nyomába szegődtek a várős kapuja előtti nyílt, sík terepen, és amennyire lehetett, árnyékba húzódva igyekeztek a nagyobbacska liget felé. Bakaris Laurana mellett lépkedett. A lány fölszegte a fejét és szántszándékkal nem vett tudomást a férfi puszta létezéséről sem. Amikor a fákhoz értek, Gakhan előremutatott.

— Itt vannak a hátasaink — mondta.

— Egy lépést sem megyünk tovább — felelte Laurana ingerülten és ijedten nézett a teremtményekre.

Kova először azt hitte, hogy kisebbfajta sárkányok azok, de amint közelebb lépett hozzájuk, elakadt a lélegzete.

— Ősgyíkok! — lihegte.

A sárkányok távoli rokonai, az ősgyíkok jóval kisebbek és fürgébbek. A Sárkány Nagyurak gyakran használták őket futárként, ahogyan az elf-lordok a griffeket. Az ősgyíkok távolról sem olyan értelmesek, mint a sárkányok, vészont nevezetesek kegyetlen és kiszámíthatatlan természetükről. A fák között várakozó teremtmények vörös szemüket a társaságra meresztették és ijesztően csapkodtak skorpiószerű farkukkal. A farok mérges tüskéinek szúrása pillanatok alatt végez a megdöfött áldozattal.

— Hol van Tanis? — kérdezte Laurana követelődzőn.

— Rosszabbra fordult az állapota — felelte Gakhan. — Ha látni akarod, el kell jönnöd a Dargaard-szorosba!

— Nem! — lépett hátra Laurana, de abban a pillanatban megérezte a karján Bakaris erős szorítását.

— Ne kiálts segítségért — mondta a férfi nyájasan —, vagy az egyik barátod azonnal meghal! Azt hiszem, meg kell tennünk ezt a kis utazást a Dargaard-szoroshoz. Tanis igen jó barátom, nagyon bosszantana, ha nem találkozhatna veled! — Ezzel Bakaris a sárkányfattyúhoz fordult: Gakhan, te menj vissza Kalamanba! Tájékoztass bennünket róla, miképp fogadta a népség a tábornoka" elveszírésének hírét!

Gakhan tétovázott, sötét hüllőszemével gyanakvóan méregette Bakarist. Kitiara előre figyelmeztette rá, hogy megeshet valami ilyesmi. Sejtette, mit forgat a fejében ez az ember... a saját, személyes bosszúját! Bakarist ugyan megállíthatta volna, nem ez jelentette számára a fő nehézséget, de fönnállt annak a veszélye is, hogy a háború zűrzavarában valamelyik fogoly kiszabadul, és segítséget hívhat. Túlságosan is közel vannak még a város falaihoz! Á, fenébe ezzel a Bakarisszal! Gakhan összecsikordította a fogát, de rögtön rájött, hogy semmit sem tehet, csak reménykedhet benne, hogy Kitiara előre számolt ezzel a lehetőséggel is. Gakhan tehát megvonta a vállát és azzal a gondolattal vigasztalta magát, milyen sors vár Bakarisra, ha

egyszer visszajut a Sötét Hölgy karmai közé.

— Hát hogyne, parancsnok — mormolta végül simán a' sárkányfattyú. Meghajolt és visszahúzódott a homályba. Látták, amint kámzsás alakja egyik fától a másikhoz szökellve távolodik Kalaman felé. Bakaris képén megjelent a mohóság kifejezése, borostával övezett szája körül elmélyültek a kegyetlen vonások.

— No, gyerünk, tábornok! — taszította Bakaris Lauranát az ősgyík felé.

Ám Laurana ahelyett, hogy előre lépett volna, hirtelen szembefordult a férfival. — Egyet árulj el nekem! — suttogta elfehéredő ajakkal. Igaz, igaz, hogy Tanis... Kitiarával él? Az üzenetben az állt, hogy a Vingaard-szorosnál sebesült meg... és haldoklik... Látva a lány szemében a rettegést... nem önmagáért, hanem a fél-elfért... Bakaris elvigyorodott. Soha nem is álmodott róla, hogy a bosszú ilyen édes lehet. — Honnan tudhatnám, hiszen a ti koszos börtönötökben ültem. De azt nehezen tudnám elképzelni, hogy megsebesült. Kit

sohasem engedte, még a csata közelébe se! Különben is csak a szerelmi csatározásokra alkalmas...

Laurana feje lehanyatlott. Bakaris csúfondáros, tettetett együttérzéssel tette a karjára a kezét. Á lány dühödten lerázta magáról és elfordult tőle, hogy ne láthassa az arcát. — Nem hiszek neked — dörmögte Kova —, Tanis sohasem engedné meg Kitiarának, hogy ilyesmit...!

— Ó, ebben bizonyára igazad van, törpe — mormolta Bakaris, megérezve, hogy meddig mehet el hazugságaival. — Tanis nem is tud minderről semmit. Á Sötét Hölgy már hetekkel ezelőtt elküldte ót Nerakába, hogy fölkészüljön a királynő kihallgatására.

— Te is tudod, Kova — jelentette ki Tass komolyan hogy Tanis valóban nagyon szerette Kitiarát. Emlékszel arra az összejövetelre, az Otthon fogadóban? Tudod, arra, amelyik Tanis felnőtté avatásának napján volt! Akkor érte el a megfelelő életkort..., elf-mérce szerint... Hááát... az volt aztán az igazi mulatság! Caramon egy egész kancsó sört kapott a fejére, amikor Dezra szoknyája után kapkodott, Raistlin meg túl sok bort ivott és egyik eltévesztett varázsigéjével leégette Otik kötényét... Kit meg Tanis pedig félrehúzódott abba a sutba, ott a kandalló mellett és aztán...

Bakaris gyilkos indulattal nézett Tasslehoffra. A parancsnok sohasem szerette, ha arra emlékeztették, milyen közel állt egymáshoz Kitiara és a fél-elf.

— Mondd meg a surranódnak, hogy maradjon csöndben, tábornok — morogta Bakaris —, különben megetetem az ősgyíkkal! Két fogoly éppen olyan jó lesz a Sötét Hölgynek, mint három.

— Tehát mégiscsak csapda — suttogta Laurana és tanácstalanul

körülnézett. — Tanis egyáltalán nem haldoklik... még csak nincs is ott... hogy én micsoda bolond voltam! — Nem megyünk veled sehova — jelentette ki Kova és keményen megvetette a lábát a földön.

Bakaris hűvösen végigmérte. — Láttad már valaha, hogyan mar halálra valakit egy ősgyík? — Még nem — szólt közbe Tass érdeklődéssel —, viszont egyszer láttam egy skorpiót. Ez is valami olyasmi? Persze, nem mintha igazán ki akarnám próbálni — remegett meg a surranó hangja, amint megpillantotta Bakaris elsötétülő képét.

— Még a városfalon álló őrök is jól hallanák a sikoltozásodat — mondta Bakaris Lauranának, aki úgy hallgatta a szavait, mintha valami ismeretlen nyelven beszélne. — De akkor már úgyis késő lenne.

— Ostoba voltam — ismételte meg Laurana csöndesen.

— Csak egyetlen szót szólj, Laurana — morogta Kova csökönyösen — és küzdünk...

— Nem — sóhajtotta a lány halk, szinte gyermeki hangon — Nem teszem kockára az életeteket... sem Tassét, sem tiédet. Az én ostobaságom volt az oka mindennek... én is fizetek meg érte! Engem magaddal vihetsz, Bakaris, d engedd szabadon a barátaimat! — Elég legyen ebből! — fortyant föl Bakaris türelmetlenül — És nem engedek el senkit! — Ezzel fölkapaszkodott egyik ősgyík hátára és Laurana felé nyújtotta a kezét. Csak kettő van belőlük, úgyhogy kettesével kell utaznunk Laurana kifejezéstelen arccal elfogadta Bakaris segítségét és fölkapaszkodott az ősállatra. A férfi ép karjával átnyalábolta és vigyorogva magához szorította.

Az érintéstől Laurana arca valamelyest visszanyerte színét. Dühödten próbált kiszabadulni az undok ölelésből

— Így sokkal nagyobb biztonságban vagy, tábornok recsegte Bakaris, egyenesen a fülébe. — Nem szeretné, ha leesnél.

Laurana összeszorította a száját, mereven előre nézett és erővel elfojtotta feltörő sírását. — Vajon ezek a teremtmények mindig ilyen büdösek? — kérdezte Tass undorral nézve az ősállatra, miközben Kova fölsegítette a hátára. — Azt hiszem, rá kellene vennünk őket, hogy néha mosakodjanak...

— Nézd csak a farkát! — figyelmeztette Bakaris hideg a surranót. — Az ősgyíkok rendszerint nem ölnek, amíg nem kapnak rá parancsot, de igen hirtelen természetűek a legapróbb dolgoktól is dühbe jönnek.

— O — nyelt nagyot Tass —, én egyáltalán nem akarta megbántani! Tulajdonképpen, azt hiszem, még a szagát meg lehet szokni... egy kis idő után...

Bakaris jelére a két ősgyík kiterjesztette bőrszárnyait és föltornászta magát a levegőbe, utána lassan előrelendült a szokatlan súly alatt. Kova szorosan kapaszkodott Tasslehoffba és szemét a Bakarisszal előttük röpülő Lauranára meresztette. A törpe látta, hogy a

férfi néha közelebb hajol Lauranához, aki hevesen eltaszítja ót magától. Kova arca elkomorodott.

— Ez a Bakaris valami rosszban sántikál — súgta a törpe a surranó fülébe.

— Mi az? — kérdezte Tass hátrafordulva.

— Azt mondtam, hogy Bakaris rosszban sántikál! — bömbölte erre Kova. — És a nyakamat rá, hogy a saját szakállára csinálja, nem holmi parancsnak engedelmeskedik. Ennek a Gakhan fickónak csöppet sem tetszett, hogy elzavarta.

— Micsoda? Semmit sem hallok! — rikoltotta Tass. —I ... Ez az átkozott szél...

— O, ne is törődj vele! — A törpe váratlanul valami zsibbadtságot érzett és azt is, hogy a légzése elnehezül. Megpróbálta elterelni a gondolatait saját magáról, inkább lenézett a fölkelő nap halvány fényében lassan kibontakozó lombokra.

Egy jó órányi repülés után Bakaris intésére az ősgyíkok körözni kezdtek, hogy valami tisztást találjanak a sűrű erdő borította hegyoldalon, ahol simán leszállhatnak. Egy, a 'fák között alig kivehető, kicsiny tisztás felé mutogatva, Bakaris valamilyen utasításokat kiabált az elöl röpülő szörnyeteg fülébe. Az ősgyík a parancsnak megfelelően simán leszállt és a sárkánytiszt leszökkent a hátáról.

Kova növekvő félelemmel nézett körül... nyoma sem volt sehol semmiféle erődnek. Sőt, életnek sem volt semmi jele. Egy aprócska irtáson voltak, körülöttük magas fenyőfák, amelyeknek öreg, sűrű ágai csaknem teljesen kirekesztették a napvilágot. Körös-körül áthatolhatatlan erdő, tele némán suhanó árnyalakokkal. A tisztás egyik oldalán Kova a sziklafalba vájt barlangnyílásra lett figyelmes.

— Hol vagyunk? — kérdezte Laurana komoran. — Ez itt nem lehet a Dargaard-szoros. Miért álltunk meg?

— Éles szemű megfigyelés, tábornok — felelte Bakaris hízelegve. — A Dargaard-szoros körülbelül egy mérfölddel följebb van a hegyekben. De ott még nem várnak bennünket. A Sötét Hölgy talán még meg sem reggelizett... Nem lehetünk olyan neveletlenek, hogy megzavarjuk, nem igaz? — Visszanézett Kovára és Tasslehoffra. — Ti ott... fönnmaradtok — parancsolt rájuk, amint látta, hogy a surranó már kászálódik is lefelé. Tass megdermedt. Bakaris Laurana mellé lépett és kezét rátette az ősgyík nyakára. A szörnyeteg szemhéj nélküli szeme olyan várakozón követte minden mozdulatát, mint egy csontot leső kutya. — Te viszont szállj csak le, Lady Laurana! — mondta Bakaris halálos kedvességgel. Égészen közel lépett hozzá, amint ott ült az őslény hátán és haragos szemmel nézett le rá. — Nekünk is van egy kis időnk némi... reggelire...

Laurana szeme fölvillant és olyan megszokott mozdulattal kapott a kardja után, mintha valóban ott lenne az oldalán. — Takarodj a

közelemből ! — kiáltotta olyan tekintéllyel, hogy Bakaris egy pillanatra megtorpant. De aztán,,, elvigyorodott, fölnyúlt és megragadta a lány csuklóját.

— Nem, hölgyem. Én nem harcolok veled! De ne feledd az ősgyíkot... és a kis barátaidat a hátán! Egyetlen szavamba kerül és borzalmas kínhalál vár rájuk.

Laurana félénken hátranézett és meglátta az ősszörny mérgezett tüskékkel teli skorpiófarkát, közvetlenül Kova háta mögött. A teremtmény reszketett a gyilkolás vágyától.

— Nee, Laurana... — esedezett Kova holtra váltan, de a lány éles pillantásával eszébe juttatta, hogy még mindig ő a tábornok. Arcából azonban kifutott a vér és megengedte Bakarisnak, hogy lesegítse.

— Jöjj, úgy látom, mintha megéheztél volna! — És Bakaris sötéten elvigyorodott. —Engedd el őket-követelte Laurana-, hiszen én vagyok, akit akarsz!

— Ebben igazad van — mondta Bakaris és hirtelen erősen átölelte a derekát —, viszont az ittlétük kényszerít rá, hogy, rendesen viselkedj.

— Velünk ne törődj, Laurana! — ordította Kova.

— Pofa be, törpe! —reccsent rá Bakaris dühösen. Lauranát nekitaszította az ősgyík oldalának, majd merev tekintettel a törpe és a surranó felé fordult. Kova ereiben meghűlt a vér, amint meglátta a férfi szemében a téboly vad tüzét.

— É...én azt hiszem jobb, ha úgy teszünk, ahogy mondja — nyekeregte Tass —, különben még bántaná Lauranát...

— Hogy bántanám... noo, nem is olyan nagyon — kacagott Bakaris. — Még egészen használható marad utána Kitiarának, bármilyen célra is kell neki. De meg ne moccanj, törpe! Még utóbb megfeledkezem magamról! — figyelmeztette Kovát Bakaris, amint meghallotta a törpe dühödt lihegését. Visszafordult Lauranához. — Ami Kitiarát illeti, aligha kifogásolja majd, ha előtte egy kicsit elszórakozom a hölggyel. No nee..., el ne ájulj nekem!

Ősi elf védekezési mód volt ez. Kova már jó néhányszor látta, és tettre készen megfeszült, amint észrevette, hogy Laurana szeme kifordul, teste elernyed és a térde is mintha megroggyanna.

Bakaris ösztönösen utána kapott, hogy megtartsa.

— Nee, ne csináld! Én az eleven nőket szeretem igazán! Phűű!

Laurana ökle ebben a pillanatban belevágott Bakaris gyomrába, mire sípolva távozott annak tüdejéből a levegő. A fájdalomtól összegörnyedt és előrebukott. Laurana fölemelte a térdét és keményen állon vágta vele. Amint Bakaris elnyúlt a sárban, Kova elkapta a megrökönyödött surranót és lecsúszott vele az ősgyík hátáról.

— Rohanjatok Kova, gyorsan! — lihegte Laurana, távolabb ugorva az ősállattól és a földön nyöszörgő alaktól. — Tűnjetek el az

erdőben!

De Bakaris dühtől eltorzult arccal utána kapott és megragadta a bokáját. A lány megtántorodott és elvágódott, közben kétségbeesetten rúgkapált a férfi felé. Kova fölragadott egy göcsörtös botot és rávetette magát a föltápászkodni próbáló sárkánytisztre. Bakaris meghallotta Kova üvöltését, megpördült és visszakézből belevágott a törpe arcába. Ugyanazzal a mozdulattal elkapta Laurana karját, és talpra rántotta a lányt. A következő fordulattal már Tassra vetette magát, aki odarohant az eszméletlen törpe mellé.

— Mi ketten, a miladyvel bemegyünk abba a barlangba... — mondta Bakaris, nehezen kapkodva a levegőt. Ezzel hátracsavarta Laurana karját, aki fölkiáltott a fájdalomtól. — Ha megmoccansz, surranó, menten eltöröm a karját, és ha egyszer bent leszünk a barlangban, azt akarom, hogy senki se háborgasson! Itt van ez a tőr az övemben... végig ott lesz a hölgy nyakán... megértetted, kis idióta?

— Igen u...uram — dadogta Tasslehoff —, á ... álmomban sem jutna eszembe, hogy háborgassam. Szépen idekint m...maradunk, Ko...kovával.

— És az erdőbe se merészkedjetek! — figyelmeztette őket Bakaris, mialatt a barlang felé vonszolta Lauranát. — Tele van sárkányfattyú-őrjáratokkal!

— N...nem, uram — nyögött Tass és tágra meredt szemmel letérdelt Kova mellé.

Bakaris még egy elégedett pillantást vetett a görnyedező surranó felé, majd a barlang bejáratához taszigálta Lauranát.

A könnyeitől elvakított lány tehetetlenül botladozott előre és mintha csak szorult helyzetére akarná emlékeztetni, Bakaris még egyet csavarintott a karján. Pokoli fájdalom hasított belé. Reménytelen volt kiszabadulnia a férfi vasmarkából. Laurana átkozta magát, hogy belesétált ebbe a csapdába, de megkísérelte leküzdeni félelmét, hogy tisztábban gondolkodhasson. Nem ment könnyen... A férfi keze nagyon erős volt, és az illata... az emberszag... valahogy ijesztően emlékeztette őt Tanisra.

Mintha a gondolatát találta volna ki, Bakaris szorosabban magához vonta és sima arcához dörgölte borostás képét.

— Te leszel a másik nő, akin megosztozunk a fél-elffel — lihegte nyersen Bakaris, de a hangja a következő pillanatban gyötrelmes bugyborékolásba fulladt.

Egy másodperc töredékéig a férfi szorítása az elviselhetetlenség határáig fokozódott a lány karján. Azután elernyedt. Keze tehetetlenül lecsúszott róla. Laurana vad mozdulattal kiszabadította magát és villámgyorsan szembefordult vele.

Vér fröcskölt Bakaris ujjai közül, amint az oldalához kapott, ahol Tasslehoff apró tőre még most is tövig ült a sebében. A férfi kirántotta

saját tórét és a szemtelen kis surranó felé döfött vele.

Laurana bensőjében megpattant valami, s olyan féktelen düh és gyűlölet tört fel belőle, amelynek létezéséről mindeddig sejtelme sem volt. Többé nem érzett félelmet, nem törődött vele, él-e hal-e, Lauranát egyetlen gondolat vezérelte: meg kell ölnie ezt az emberhímet!

Vad rikoltással rávetette magát, és testének súlyával leterítette a földre. Bakaris felnyögött, majd elcsöndesedett alatta. Laurana elkeseredetten próbálta elragadni tőle a tőrt. Ekkor vette csak észre, hogy a test nem mozdul többé. Lassan felállt, miközben minden porcikája remegett.

Egy pillanatig semmit sem látott a szeme előtt kavargó, vörös ködtől. Amikor a látása kitisztult, arra figyelt fel először, hogy Tasslehoff éppen hanyatt fordítja a tetemet. Bakaris holtan hevert előtte. Szeme meredten bámulta az eget, arcán a mélységes meglepődés és döbbenet kifejezése ült.

— Mi történt? — kérdezte Laurana, reszketve a haragtól és a hirtelen megkönnyebbüléstől. — Ledöntötted a lábáról, és estében beledőlt a saját késébe — válaszolta Tass nyugodtan. — De azelőtt...

— Ó, hát megböktem — felelte Tass, majd kihúzta a kését a halott oldalából és büszkén megszemlélte. — És Caramon még azt mondta rá, hogy semmire sem jó, hacsak nem találkozom valami vérszomjas nyúllal. Csak várd meg, mit mondok majd neki!

— Tudod, Laurana — folytatta Tass némiképpen elszontyolodva —, mindig, mindenki lebecsül bennünket, surranókat. Bakaris is jobban tette volna, ha átkutatja a zsákocskáimat. Különben az az ájulásos trükk sem volt ám kutya! Mondd csak...!

— Hogy van Kova? — szakította félbe Laurana... csöppet sem volt kedve visszaemlékezni arra a néhány utolsó, borzalmas pillanatra. Nem tudta igazán, hogy mit csinál és miért, a lány lekanyarította válláról a csuhát és ráterítette a borostás arcra. — El kellene tűnnünk innen.

— Nem lesz semmi baja — mormolta Tass és a törpére nézett, aki dörmögve rázta a fejét. — És mi a helyzet az ősgyíkokkal? Gondolod, hogy ránk támadnak?

— Nem tudom — válaszolta Laurana és a vadállatokra meredt. Az őshüllők tanácstalanul forgatták a fejüket, nem értették, mi történhetett a gazdájukkal. — Úgy tudom, nem valami értelmesek. Általában nem támadnak a saját akaratukból. Lehet, hogy... ha nem teszünk semmilyen hirtelen mozdulatot... eltűnhetünk az erdőben, mielőtt rájönnének, mi történt. Segíts Kovának!

-Gyere már, Kova! — dünnyögte Tass sürgetőn és hevesen ráncigálta a törpét. — El kell mene...

A surranó szavát rémült sikoly szakította félbe, olyan félelemmel

és iszonyattal teli sikoltás, amitől Tass haja égnek meredt. Fölnézve látta, hogy Laurana egy alakra mered, amely szemmel láthatóan a barlangból lépett elő. Az alak láttán Tasslehoffot az eddig tapasztalt legborzalmasabb érzés töltötte el. A szíve kalimpált, a keze megdermedt, lélegzete elakadt.

— Kova! — nyögte keservesen, a félelemtől összeszoruló torokkal.

A törpe olyan árnyalatot érzett ki a surranó hangjából, amilyet eddig még soha és nehézkesen megpróbált fölülni. — Mi a...

Tasstól csak mutogatásra futotta.

Kova a Tass által mutatott irányba fordította rövidlátó szemét.

— Ó, te hatalmas Reorx... — nyögte a törpe és szánalmasan megtört a hangja.

Az alak könyörtelenül haladt előre, Laurana felé — aki az általa rábocsátott varázslat alatt — semmit sem tehetett, csak bénán meredt rá. Ősi páncéljából ítélve, akár solamniai lovag is lehetett volna. De a vért úgy megfeketedett, mintha tűzben égett volna sokáig. Sisakja alatt narancsszínű fény imbolygott, miközben úgy látszott, hogy maga a sisak a puszta levegőben lebeg.

A lidérc előrenyújtotta páncélos karját. Kova fulladozott a borzalomtól. A kar végéről hiányzott a kéz! A lovag látszólag a semmivel ragadta meg Lauranát, de a lány fájdalmasan fölsikoltott és térdre hullott a szellemalak előtt. Feje előrebukott és érzéketlenül összecsuklott a dermesztő érintéstől. Ekkor a lovag lazított a szorításán és hagyta, hogy a bénult test elvágódjon a földön. Ekkor lehajolt és karjába emelte a lányt. Tass már mozdult volna, de a lovag felé fordította rőtsárgán lobogó tekintetét és a surranó bénultan bámult a teremtmény szemének narancsszín lángjába. Sem ő, sem Kova nem volt képes félrefordítani a fejét, bár a törpe úgy érezte, hogy az iszonyattól menten elveszti az eszét. Csak a Laurana iránti aggodalma és szeretete tartotta meg öntudatánál. Egyre csak azt hajtogatta magában, hogy tennie kell valamit, meg kell mentenie őt! De reszkető testét képtelen volt engedelmességre szorítani. A lovag sziporkázó tekintete egyszerre szegeződött mindkettőjükre.

— Menjetek vissza Kalamanba! — dörögte egy üresen kongó hang. — Mondjátok el, hogy az elf-nő a fogságunkban van! A Sötét Hölgy holnap délben ér oda, hogy megtárgyalja a megadás föltételeit.

A lovag ezzel megfordult és keresztülgázolt Bakaris tetemén... tompán csillogó páncélja úgy hatolt keresztül a holttesten, mintha már nem is létezne. A következő pillanatban a lovag, karjában Laurana elernyedt testével, elenyészett az erdő sűrűjében.

A lovag távozásával a varázslat ereje is szertefoszlott. Tass gyöngének, betegnek érezte magát és tehetetlenül reszketni kezdett. Kova nagy keservesen föltápászkodott.

— Utána megyek-jelentette ki a törpe, bár a keze annyira

remegett, hogy még a sisakját is alig tudta fölemelni a sárból.

— N...ne! — dadogta Tasslehoff és elgyötört, sápadt arccal nézett az eltávozott lovag után. — É...én megrémültem, Kova — és a surranó megrendülten csóválta a fejét. — Sa...sajnálom, de erre nem tudok ránézni... erre az izére, többé soha! Vissza kell mennünk Kalamanba..., hátba szerezhetünk valami segítséget...!

És Tass futva nekivágott az erdőnek. Kova még egy pillanatig dühödten és tanácstalanul állt és nézett Laurana hűlt helyére. Mélységes fájdalmat érzett. — Igazad van... — mormolta —, én sem merek utána menni. Akármi volt is, nem e világi lehetett!

Kova is megfordult és még egy pillantást vetett Bakaris, Laurana csuhájával letakart tetemére. Éles fájdalom hasított a törpe szívébe. Kova nagy nehezen legyűrte, majd hirtelen föleszmélt. — Hazudott Tanisról... és Kitiara is! mormolta maga elé. — Tanis nincs vele... tudom! — A törpe ökölbe szorította a kezét. — Nem tudom, hol lehet Tanis de egy napon szembe kell néznem vele és meg kel mondanom neki... de, hisz cserbenhagytam! Rám bízta őt hogy vigyázzak rá és én kudarcot vallottam! — A törpe behunyta a szemét... és ekkor meghallotta Tass hív kiáltását. Fölsóhajtott és vakon botladozva megindult surranó után. — De hogyan mondhatom el ezt neki valaha is? — nyögte. — Hogyan?

4.

Nos, jól van — mondta Tanis az előtte ülő, végtelenül nyugodt embernek. — Válaszokat akarok tőled! Szándékosan kormányoztál bennünket az örvénybe. Miért? Tudtad, hogy ez a hely itt van? Különben, hol vagyunk? És hol vannak a többiek?

Berem egy keményfa karosszéken ült Tanisszal szemben. A széket az elf-nemzetség körében oly népszerű, faragott madár— és állatalakok díszítették. Az egész valahogy Lorac trónusára emlékeztette Tanist, ott Silvanestiben, az elátkozott elf-királyságban. A hasonlóság csöppet sem nyugtatta meg a fél-elf lelkét... Berem pedig kínosan feszengett egyre haragosabb pillantása előtt. A középkorú férfihoz képest oly fiatalos kezek idegesen csipkedték rongy nadrágját, s közben zaklatottan nézett körbe.

— A fenébe! Válaszolj már! — tajtékzott Tanis. Beremre vetette magát, megragadta a férfi ingének gallérját és fölrántotta őt a székbot. Összegörbülő ujjai a másik torka felé kaptak. — Tanis! — kiáltotta Aranyhold fürgén felpattanva és kezét megnyugtatóan a fél-elf karjára tette, de Tanist már túlságosan elöntötte a hév. Még az arca is úgy eltorzult a félelemtől és a haragtól, hogy Aranyhold alig ismert rá. Elszántan kapott a Beremet fojtogató kezek után. — Zúgószél, gyere, segíts megállítani!

A magas síkföldi megragadta Tanis csuklóját, elráncigálta őt Beremtől, és keményen tartotta erős markában.

— Hagyd őt békén, Tanis!

Tanis egy pillanatig még küzdött vele, azután föladta és keservesen fölsóhajtott. — Hiszen néma — mondta Zúgószél komoran. — Még ha meg is akarná mondani az igazat, akkor sem tudná! Nem tud beszélni...

— De tudok.

Mindhárman meglepetten meredtek Beremre.

-Tudok beszélni-ismételte meg nyugodtan, köznyelven.. Szórakozottan dörzsölte a torkát, ahol barna bőrén élénkpirosan rajzolódtak ki Tanis ujjainak nyomai.

— Akkor miért tettél úgy, mintha nem tudnál? — kérdezte Tanis, súlyosan lihegve. Berem, még mindig a nyakát dörzsölve, fölnézett Tanisra. — Az emberek nem tesznek föl kérdéseket annak, aki nem tud beszélni...

Tanis nagy nehezen lecsillapodott és elgondolkodott a dolgon. Zúgószélre és Aranyholdra nézve látta, hogy a síkföldi fogvicsorítva rázza a fejét. Aranyhold csak könnyedén vállat vont. Végül Tanis maga alá húzott egy másik széket és leült Beremmel szemben. Látva, hogy a szék háttámlája törött és lötyög, óvatosan ereszkedett le rá. — Berem!

— szólalt meg Tanis nyugodtan, elfojtva mardosó türelmetlenségét. — Lám, megszólaltál előttünk... ezek szerint a kérdéseinkre is válaszolsz?

Berem a fél-elfre emelte a szemét és bólintott.

— Miért? — kérdezte Tanis.

Berem megnyalta az ajkát és körülnézett. — Én... segítenetek kell... kijutnom innen... m...már nem bírom sokáig...

Tanis megborzongott.

— Veszélyben vagy? s mi, veszélyben vagyunk? Végül is, mi ez a hely?

— Nem tudom — motyogta Berem és tanácstalanul körülnézett. — Nem tudom, hol lehetünk. Csak annyit tudok, hogy nem bírom itt... Vissza kell mennem!

— Mi végre? A Sárkány Nagyurak vadásznak rád. Az egyik Nagyúr... — Tanis felköhögött, majd fojtott hangon folytatta: — Az egyikük azt mondta nekem, hogy te vagy a Sötétség Királynője győzelmének legfőbb kulcsa. Miért, Berem? Mid van, amit ők annyira akarnak? — Nem tudom! — kiáltotta Berem ökölbe szorított kézzel. — Csak annyit tudok, hogy vadásznak rám, én pedig menekülök előlük már... már évek óta! Nincs nyugalmam... nem pihenhetek meg!

— Mégis mióta? — kérdezte Tanis megértően. — Hány éve üldöznek?

— Évek óta! — mormolta Berem fojtott hangon. — Évek... nem tudom pontosan, mióta! — Fölsóhajtott és úgy tűnt, mindjárt visszamerül egykedvű nyugalmába. —

Háromszázhuszonkét éves vagyok, vagy huszonhárom, huszonnégy? —Megvonta a vállát. —A Királynő ezeknek az éveknek jó részében végig vadászott rám.

— Háromszázhuszonkettő! — kiáltott föl Aranyhold megrökönyödve. — De... de hiszen... ember vagy! Ez lehetetlen!

— Igen, ember vagyok — mondta Berem és kék szemét Aranyholdra szegezte. — És tudom, hogy ez lehetetlen. Meg is haltam... már sokszor. Ti is láttatok meghalni egyszer — fordult Tanis felé — Pax-Tharkasban. Azonnal fölismertelek, ahogy erre a hajóra léptetek. — Akkor haltál meg, amikor azok a sziklák rád zuhantak! — kiáltott föl Tanis. — De hiszen ott láttunk az esküvőn! Sturm és én...

— Igen, én is megláttalak benneteket... azért menekültem el... az újabb kérdések elöl. — Berem megrázta a fejét. Hogyan magyarázhattam volna meg nektek a túlélésemet?

Hiszen magam sem tudom, hogy lehetséges! Csak annyit tudok, hogy néha meghalok... azután élek megint. Útból és újból! — És a férfi a kezébe temette az arcát. — Egyetlen vágyam a nyugalom!

A fél-elf teljesen megzavarodott. A szakállát vakargatva bámult a férfira. Csaknem teljesen biztos volt benne, hogy hazudik. Ó, persze nem arról, hogy meghal, azután újra föltámad! Erről Tanis a saját

szemével is meggyőződhetett. De tudta, hogy a Sötétség Királynője csaknem minden erejével, amit még a háború mellett bevethetett, ezt az embert keresteti... neki pedig tudnia kell, hogy miért!

— Berem, hogyan került az a smaragd... öööö... a testedbe?

— Nem tudom — válaszolta Berem alig hallhatóan. — Kezét öntudatlanul a melléhez emelte, mintha fájdalmai lennének. — Épp olyan része lett a testemnek, mint a csontjaim vagy a vérem. A... azt hiszem, ez hőz mindig vissza az életbe.

— És nem tudod eltávolítani? — kérdezte Aranyhold kedvesen, miközben letelepedett Berem mellé egy ülőpárnára és a karjára tette a kezét.

Berem hevesen megrázta a fejét, hősszú, szürke haja a szemébe hullott. — Már megpróbáltam — motyogta —, hányszor megpróbálkoztam vele, hogy kitépem! De ugyanezzel az erővel, akár a saját szívemet is megpróbálhattam volna kitépni!

Tanis összerázkódott és keservesen fölsóhajtott. Ez nem segít semmit! Még mindig fogalmuk sincs róla, hol lehetnek. Titokban abban reménykedett, hogy Berem talán megmondhatja. Tanis még egyszer végigfuttatta tekintetét furcsa környezetükön. Egy láthatóan ősi épület tágas csarnokában voltak. Sejtelmes fény világította meg, amely mintha a falakat tapétaként borító mohából áradt volna. A megviselt, rozoga bútorzat éppolyan öregnek látszott, mint maguk a falak, de minden jel szerint, valaha roppant értékes lehetett. A helyiségnek nem voltak ablakai és kívülről nem hallatszott be semmi. Azt sem sejtették mennyi ideje tartózkodhatnak ott. Az idő folyása összekuszálódott, csak néha szakították meg azzal, hogy ettek valamit a föllelhető különös növényekből és aludtak egyegy sort nyugtalanul.

Tanis Zúgószéllel földerítette az épületet, de nem talált semmiféle kijáratot, sem életnek bármi más jelét... már arra is gondolt, nem valami varázslat telepedett-e rájuk, amely megakadályozza, hogy kijussanak onnan... Bármikor indultak ugyanis földerítő útra, a szűk, homályosan megvilágított folyosók mindig ugyanabba a csarnokba vezették vissza éket.

Kevésre emlékeztek abból, ami azután történt velük, hogy a hajót elnyelte az örvény. Tanisnak rémlett, hogy hallotta a hajó fa testének recsegését. És sikoltásokat is hallőtt... látta, amint Caramont elsodorja egy hatalmas hullám. Visszaemlékezett Tika vörös hajára, amint ott lebeg a tenger vizében... azután a lánynak is nyoma veszett. Azután ott volt az a sárkány... és Kitiara... A sárkánykarmok-ejtette sebek most is ott sajogtak a karján. Azután újabb hullám következett... emlékezett rá, hogy visszatartja a levegőt, míg úgy nem érzi, hogy a tüdeje menten szétpattan. Emlékezett a gondolatra, hogy könnyű és szívesen látott lenne a halál, miközben kétségbeesetten kapaszkodott valami fadarab után. Emlékezett rá, hogy fölbukkan az örvénylő

vízből, csak hogy megint alámerüljön... és tudta, hogy ez a vég!

Végül ezen a különös helyen tért magához, a tengervízben ronggyá ázott ruhában... Zúgószél, Aranyhold és Berem társaságában.

Berem eleinte halálosan rémültnek látszott, csak kuporgott egy sarokban és nem engedte őket közel magához. Aranyhold türelmesen beszélt hozzá és vitt neki némi ennivalót. Kedves gondoskodásával lassanként visszanyerte a férfi bizalmát. Ez kavargott Tanis emlékezetében és... erre csak most jött rá... a kínzó vágy, hogy elmehessen innen. Amikor hozzákezdett Berem faggatásához, Tanis úgy vélte, hogy a férfi szándékosan kormányozta a hajót az örvénybe, mert tudott ennek a helynek a létezéséről... hogy tudatosan vezette őket ide.

Ám most már nem volt olyan biztos a dolgában. Berem zavart és ijedt arckifejezéséből kiviláglott, hogy ő sem sejti, hol lehetnek. A puszta tény, hogy hajlandó volt beszélni hozzájuk, őszintesége mellett szólt. Teljesen elkeseredett és ki akart szabadulni innen... de miért?

— Berem! — szólalt meg újból Tanis, fölkelt a helyéről és föl-alá járkált a teremben. Állandóan magán érezte a fért tekintetét. — Ha valóban a Sötétség Királynője elöl menekülsz, ez a hely eszményi búvóhelynek tűnik...

— Neem! — üvöltötte Berem, félig fölemelkedve székéből.

Tanis hirtelen szembefordult vele. — És miért nem? Miért akarsz mindenáron kijutni innen? Miért akarsz visszamenni oda, ahol előbb-utóbb úgyis megtalál?

Berem összerezzent és visszazöttyent a székbe. — É...én semmit sem tudok erről a helyről. Esküszöm! De m...mindenképpen vissza kell jutnom! ...Van egy hely, ahová el kell mennem... magam is vadászom valamire! ...Amíg azt meg nem találom, sohasem lesz nyugalmam.

— Megtalálni! Mit akarsz megtalálni? — ordította Tanis teli torokból. Érezte kezén Aranyhold csitító érintését, tudta, hogy viselkedése egy hisztériás árülté, de annyira szívszorongató volt a helyzet! Itt van az, akiért a Sötétség Királynője a fél világot odaadná... és nem tudja, miért?!

— Nem mondhatom meg! — nyöszörögte Berem.

Tanis visszafogta a lélegzetét, becsukta a szemét, megpróbált lehiggadni. Halántéka lüktetett és úgy érezte, nyomban szétpattan. Aranyhold fölemelkedett. Mindkét kezét a vállára tette és megnyugtató szavakat suttogott a fülébe, amelyekből nem értett semmit... csak Mishakal nevét. A szörnyű érzés lassan elenyészett... nem maradt utána más, csak végtelen kimerültség.

— Jól van, Berem — sóhajtotta a fél-elf. Jól van. Bocsáss meg! Többé nem beszélünk róla! Mondjál magadról valamit... honnan való vagy?

Berem tétovázott egy pillanatig, szeme összeszűkült, teste

megfeszült. Tanist meglepte Berem különös viselke

dése. — Én Vigaszból való vagyok... és te? — vetette oda még egyszer, mintegy véletlenül. Berem elgyötörten nézett föl rá. — Biztos sohasem hallottatok róla... egy kis faluból... nem messze... nem messze... Nerakától — nyögte ki, miután nagyot nyelt és megköszörülte a torkát.

— Nerakától? — kérdezte vissza Tanis és Zúgószél felé fordult.

A síkföldi megrázta a fejét: — Igaza van... én sem hallottam róla még soha.

— Ahogy én sem — mormolta Tanis —, nagy kár, hogy nincs itt Tasslehoff a térképeivel. Berem, és miért...

— Tanis! — kiáltott föl ekkor Aranyhold.

A rémült hangra a fél-elf fölpattant és odakapott nem létező kardjához. Homályosan visszaemlékezett rá, hogyan húzta az le a mélybe, amikor vadul küszködött a tenger vizével. Elátkozta magát, amiért nem állította az ajtó mellé őrködni a síkföldit, de most már nem tehetett mást, csak némán bámult a vörös köpönyeget viselő alakra az ajtónyílásban.

— Üdvözlet — szólalt meg az idegen lágyan, köznyelven.

A vörös öltözék Raistlin képét idézte föl Tanis emlékezetében, olyan élesen, hogy a szeme belekáprázott. Azután kitisztult a látása. Ez a varázsló öregebb, sokkal öregebb volt... és az arca őszintén kedves.

— Hol vagyunk? — kérdezte tőle Tanis nyersen. — És ki vagy te? — Miért hoztak bennünket ide?

— KreeaQUEKH — mondta erre az alak utálkozva, majd megfordult és elment.

— A fenébe! — ugrott előre Tanis, hogy megragadja, és erővel visszarángassa. De ekkor erős szorítást érzett a vállán.

-Várj! —csillapította őt Zúgószél. —Nyugodj meg, Tanis... Ez az ember mágia-űző. Akkor sem harcolhatnál ellene, ha itt lenne a kardod. Menjünk inkább utána és nézzük meg, merre tart! Ha elvarázsolta ezt a helyet, talán föl kell oldania a varázslatot, ha maga is ki akar jutni innen!

Tanis nagyot sóhajtott. — Persze, igazad van! — és nyögve kapkodott levegő után. — Bocsáss meg... nem is tudom, mi van velem. Olyan feszültnek érzem magam, akár a dobra húzott bőr. Utánamegyünk. Aranyhold, te maradj itt Beremmel...

— Neee! — kiáltotta Berem, fölpattant a székbál és olyan erővel kapaszkodott Tanisba, hogy kis híján ledöntötte a lábáról. — Ne hagyjatok itt! Nee!

— Nem akarunk itt hagyni — nyugtatta Tanis és megpróbálta kiszabadítani magát a férfi halálos szorításából. Jól van, na... menjünk együtt.

Kirontottak a folyosóra és nekivágtak a szűk, halványan megvilágított járatnak. — Ott megy! — mutatott előre Zúgószél.

A félhomályban csak annyit láttak, hogy a vörös köpönyeg szárnya libbenve eltűnik egy fordulónál. Halk léptekkel eredtek a nyomába. A folyosó egy másikba torkollott, amelyből további helyiségek nyíltak.

— Ezek nem voltak itt azelőtt! — kiáltott föl Zúgószél. Mindenütt csak tömör falakat találtunk! — Tömör szemfényvesztés! — mormolta Tanis. A helyiségbe belépve kíváncsian körülkémleltek. Az üres folyosóról az övékéhez hasonló, ütött-kopott bútorokkal berendezett szobák nyíltak. Ezek is néptelenek voltak és ugyanaz a sejtelmes fény világította meg őket. Talán valami fogadó lehetett valaha. Ha így volt, hát ők most az egyetlen vendégei... meglehet jó néhány évszázad óta.

Düledező folyosókon és tágas oszlopcsarnokokon haladtak keresztül. Nem volt rá idejük, hogy jobban körülnézzenek, legalábbis addig, amíg az egyébként igazán gyorsnak és fürgének bizonyuló vörös csuhás után igyekeznek. Kétszer is úgy érezték, hogy elveszítették a nyomát, hogy aztán megpillantsák a vörös villanást, valahol alattuk, egy csigalépcső fordulójában vagy egy tágas helyiség túlsó oldalán.

Egyik kereszteződésnél meg kellett állniok egy pillanatra... elveszettnek, tanácstalannak érezték magukat.

Váljunk szét —javasolta Tanis egy pillanat múlva. — De ne menjünk messzire! Ugyanitt találkozunk. Ha bármi nyomát észleled, egyet füttyents. Én is azt teszem majd!

A síkföldi és Aranyhold némán bólintott és megindult az egyik folyosón, míg Tanis, a szó szerint sarkát taposó Seremmel a másiknak vágott neki.

Nem talált semmit... a folyosó tágas, kísértetiesen megvilágított terembe vezetett, ahol a fény épp olyan volt, mint mindenütt, ezen a különös helyen. Körülnézzen-e odabent, vagy forduljanak vissza? Röpke tétovázás után Tanis úgy döntött, hogy gyorsan körülpillant odabent. Egyetlen hatalmas, kerek asztal kivételével a terem teljesen üres volt. Az asztalon viszont, ahogy közelebb lépett hozzá, csodálatos térképet vett észre.

Tanis mohón fölé hajolt, hátha megtudhatja belőle, mi és hol található ez a rejtélyes hely. A térkép tulajdonképpen egy város kicsinyített mása volt. Átlátszó kristálybúrája alatt a város olyan élethűnek látszott, hogy Taníst különös érzés fogta el: a búra alatti város valóságosabbnak tűnt föl előtte, mint a hely, ahol állt.

— Milyen kár, hogy nincs itt Tass — gondolta magában szomorúan, elképzelve a surranó örömét.

A város ősi stílusban épült: karcsú tornyok törtek a kristályégbolt felé, a fényben szikráztak a fehér kupolák. A virágos sugárutak fölött

kőhidak íveltek át. Az utcák hatalmas pókhálót alkotva igyekeztek egyenesen a város központja felé.

Tanis arra lett figyelmes, hogy Berem idegesen rángatja zekéje ujját és néma mozdulatokkal távozásra inti. Bár kiderült, hogy tud beszélni, a férfi úgy látszik, hozzászokott a némasághoz, sőt, talán még szerette is.

— Igen, egy pillanat — mormolta Tanis, de semmi kedve nem volt a távozáshoz. Zúgószéltől nem jött semmi jeladás... és ez a térkép talán megmutathatja nekik a kivezető utat! A kristálybúra fölé hajolt és figyelmesebben megvizsgálta a kicsinyített modellt. A város központi tere körül hatalmas pavilonok és oszlopos paloták sorakoztak. Üvegkupolák alatt mindenféle virágok nyíltak a tél havának ölelésében. A város kellős közepén egy számára ismerősnek látszó épület emelkedett, bár Tanis tudta, hogy életében soha nem járt még ezen a helyen. Valahogy mégis fölismerte.

Ahogy, az emlékezetét megfeszítve tovább szemlélte, hirtelen a lélegzete is elállt. Az épület az isteneknek emelt templomnak látszott. És ez volt a leggyönyörűbb építmény, amelyet eddig látott, szépsége fölülmúlta a Nap és a Csillagok Tornyaiét az elf-királyságokban. Hét hatalmas torony emelkedett az ég felé, mintha az isteneket dicsőítenék a megteremtésükért. A központi torony viszont úgy tört a magasba, mintha nem dicsérni akarná az isteneket, hanem versenyre kelne velük. Tanis tétován idézte föl az elf-tanítómestereitől hallottakat... az Összeomlásról, a Papkirály történetéről... Elakadó lélegzettel tántorodott hátra a miniatűr várostól. Berem ijedten bámult rá, arca halottsápadttá vált.

— Mi ez itt? — hörögte rémülten és belekapaszkodott a fél-elibe.

Tanis száján nem jött ki szó, csak megrázta a fejet. A szörnyű felismerés, hogy hol lehetnek és mi történik velük, úgy tört rá, akár a Vértenger hullámai.

Berem zavartan meredt a városközpontjára. Szeme tágra nyílt, majd felüvöltött, olyan sikoltással, amilyet Tanis még sohasem hallott eddigi életében. Berem váratlanul egész testével rávetette magát a kristálybúrára és úgy döngette öklével, mintha darabokra akarná zúzni.

-A Kárhozat Városa! —nyögdécselte Berem. —A Kárhozat Városa!

Tanis már mozdult felé, hogy megnyugtassa, de ebben a pillanatban fölharsant Zúgószél éles füttyszava. Tanis megragadta Berem ruháját és elvonszolta őt a kristálybúrától. — Tudom már — mondta sietve —, ...gyere, ki kell jutnunk innen.

De hogyan? Hogyan juthat ki bárki is egy városból, amely a legendák szerint eltűnt Krynn színéről? Hogy juthat ki akárki egy városból, amelynek a Vértenger legmélyebb fenekén kell feküdnie?

Hogy juthat ki az ember... innen?

Miközben Beremet a térképterem ajtaja felé vezette, Tanis fölnézett az ajtónyílás tetejére. Porladó márványba vésett szavak ötlöttek a szemébe. Szavak, amelyek a világ egykori csodáinak egyikét dicsőítették. Szavak, amelyek nek betűi lassan elenyésztek a vastag mohatakaró alatt... de még el tudta olvasni őket: Isten hozott, ó Nemes Látogató, szép városunkba!

Légy üdvözölve az istenek kedvelt városában!

Isten hozott, Tiszteletre méltó Vendégünk Istarban!

5.
Egyszer már megöltem őt...

Egyszer már láttam, mit műveltetek vele! Meg akarjátok ölni ót! — ordította Caramon Par-Salian felé. Az ősmágia Legendás Tornyának főnöke — az utolsóé, amely Wayreth kísérteties, vad erdejének közepén állt — Par-Salian volt, aki a Krynn földjén ma föllelhető valamennyi varázsló között a legmagasabb rangot viselte.

Az alig húszéves harcos a hófehér köpönyeget viselő, törékeny öregembert olyannak látta, mint akit akár puszta kézzel is könnyűszerrel összeroppanthatna. Az ifjú harcos rengeteget tűrt az utóbbi két év alatt, de most végképp elfogyott a türelme.

— Egyáltalán nem akarunk megölni senkit — válaszolta par-Salian halk hangján. — A fivéred tisztában volt vele, mire vállalkozik, amikor erre a próbatételre jelentkezett. Azt is tudta, hogy itt a kudarc büntetése maga a halál

-Nem, nem tudta igazán!-motyogta Caramon, és öklével törölgette a szemét. — Vagy ha igen, hát nem vette komolyan. Néha... néha a mágia iránti szeretet egészen elködösíti az agyát.

— Szeretet? Nem — mosolyodott el Par-Salian szomorúan _, nem hiszem, hogy ezt szeretetnek nevezhetnénk.

— Hát akkor, legyen akármi — mormolta Caramon —, de nem fogta föl, hogy mit akartok művelni velei Olyan átkozottan komoly ez az egész...

— Természetesen — válaszolta Par-Salian csöndesen. — Mi lenne veled, harcos, ha úgy indulnál csatába, hogy nem tudod, miként használhatod a kardodat?

Caramon rávicsorította a fogát: —Ne próbálj meg kitérni a...

— Nos, akkor mi lenne? — kérdezte Par-Salian.

— Akkor megölnének engem — felelte Caramon azzal a kimért türelemmel, ahogy az ember valami, második gyermekkorába lépő öregemberrel beszél. — És most...

— De nem csak te halnál meg, hanem a társaid is — folytatta Par-Salian —, akik számítanak rád, azok is elpusztulhatnának a te tapasztalatlanságod miatt.

— Hát, igen — mondta Caramon türelmetlenül, és máris folytatta volna panaszáradatát, de hirtelen elhallgatott.

— Látom, megértetted, miről beszélek — mormolta Par-Salian kedvesen. — Nem követeljük meg mindenkitől ezt a Próbát, aki varázslással óhajt foglalkozni. Sokan akadnak, akik az egész életüket leélik, elégedetten azokkal a legegyszerűbb varázsigékkel, amelyeket az iskolákban is megtanulhatnak. Ez pontosan elegendő hozzá, hogy

boldoguljanak a mindennapi életben és ók nem is kívánnak többet. De néhanap fölbukkan egy-egy olyan is, mint a te fivéred. Számára a képességei többet jelentenek a mindennapi kenyér megszerzésének puszta eszközénél. Számára az élet ajándék. Magasabbra tör. Olyan tudást és hatalmat akar, amely veszedelmes is lehet... és nem csupán a mágia-űző számára, hanem a környezetében lévőkre is. Ezért kényszerítünk minden mágia-űzőt, aki az igazi hatalmat ígérő szférákba kíván bejutni, hogy tegye le a Próbát, vesse alá magát a megpróbáltatásainak. Így rostáljuk ki az erre alkalmatlanokat...

— És mindent megtettetek érte, hogy Raistlint is kirostál játok! — fortyant föl Caramon. — O nem alkalmatlan, de törékeny és most szeggyötört is... lehet, hogy máris a halálán van. — Nem, ő valóban nem alkalmatlan, éppen ellenkezőleg! A testvéred nagyon is jól helytállt. Leküzdötte minden ellenségét. Úgy viselkedett, mint egy igazi, nagy varázsló. Talán túlságosan is! — Par-Salian elgondolkodott. —Kíváncsi lennék rá, nem érdeklődik-e valaki nagyon is a te fivéred iránt...

— Én honnan tudjam —keményedett meg Caramon hangja az eltökéltségtől. — És nem is törődöm vele. Egyet tudok csak biztosan, hogy ennek véget vetek... mégpedig must, rögtön.

— Nem teheted Be sem engednek. Különben nem haldoklik...

— Nem állhattok az utamba! — jelentette ki Caramon hidegen. — Méghogy mágia! Holmi trükkök, gyerekek szórakoztatására. Igazi hatalom! Marhaság! Semmi értelme meghalni holmi...

-A fivéred úgy véli, vari értelme — vágott közbe Par-Salian lágyan. —Megmutassam neked, mennyire hisz a mágiában? Megmutassam neked az igazi erőt?

— Ügyet sem vetve Par-Salianra, Caramon egy lépést tett előre, hogy véget vessen testvére szenvedésének. Ez volt az utolsó lépése... legalábbis egy időre. Moccanni sem bírt, úgy dermedt meg egy álltó helyében, mintha jégtömbbe fagyott volna a lába. Hatalmába kerítette a rettegés. Ez volt az első eset, hogy elvarázsolták, és az idegen erőnek való tökéletes kiszolgáltatottság érzése sokkal félelmetesebb volt, mint akár hat, baltával hadonászó goblin látványa.

— Most figyelj! — és Par-Salian különös szavak kántálásába kezdett. — Mutatok neked egy látomást arról, mi történhetett volna akkor, ha...

És Caramon hirtelen önmagát látta, amint belép az Ősmágia Legendás Tornyának kapuján! Csak pislogott döbbenten. Belépett a toronyba és végighaladt a kísérteties folyosókon A képzet annyira valóságos volt, hogy Caramon rémülten nézett le saját testére, olyasféle rémülettel, hogy az talán nem is létezik valójában. De ott volt. Úgy tűnt, hogy két helyen is tartózkodik egyidejűleg. Igazi hatalom. A harcost elöntötte a verejték, majd megborzongott.

Caramon... a toronyban lévő Caramon... a fivére után kutatott. Föl s alá kóborolt a néptelen folyosókon, Raistlin nevét kiáltozva. Végül rátalált.

Az ifjú mágus a hideg kőpadlón hevert. Szája sarkán vér buggyant elő. Mellette feküdt egy sötét elf teteme... Raistlin varázsereje végzett vele. De szörnyű árat kellett fizetnie diadaláért. Úgy látszott, maga az ifjú varázsló is a halálán van.

Caramon odarohant a testvéréhez és törékeny testét fölnyalábolta izmos karjába. Ügyet sem vetve Raistlin kétségbeesett könyörgésére, hogy hagyja át békén, a harcos nekivágott, hogy kivigye ikerfivérét a gonosznak ebből a tornyából. Akkor is elvitte volna onnan Raistlint, ha belepusztul.

Ám, amint a toronyból kivezető ajtóhoz értek... egy szellemalak jelent meg előttük. Még egy Próba — gondolta Caramon sötéten. Nos, ez lesz az a Próba, amellyel Raistlinnak nem kell megküzdenie. A harcos kíméletesen letette testvérét és szembefordult a vészjósló kihívással.

Ami ezután történt, teljesen érthetetlen volt számára. Caramon csak némán pislogott a döbbenettől. Önmagát látta, amint valami varázsigét kiált. Eldobta a kardját, valami furcsa tárgyakat tartott a kezében és olyan szavakat mormolt maga elé, amelyeket nem értett. Ujjaiból villámok törtek elő A szellemalak visítva elenyészett.

A hús-vér Caramon vadul meredt Par-Salianra, de a mágus csak megrázta a fejét és... szótlanul... visszamutatott a kísértetre, amely ismét ott lebegett a harcos szesze előtt. Caramon rémülten és zavarodottan bámult a jelenésre.

Látta, amint Raistlin lassan fölemelkedik.— Ezt hogyan csináltad? — kérdezte Raistlin és hátával a falnak támaszkodott.

Caramon nem tudta hogyan csinálhatott volna bármit is, amiért a testvérének éveket kellett tanulással eltöltenie? De a harcos látta magát, amint valami magyarázat-félét dadog, s ugyanakkor a testvére arcán megjelenő kínzó fájdalom kifejezése sem kerülte el a figyelmét.

— Nee, Raistlin — kiáltotta a valódi Caramon —, ez csak valami trükk! Ennek a vénembernek a trükkje! Én nem tudnám ezt megcsinálni! Hogyan vehetném el én tőled a varázserődet? Soha nem venném el! Soha!

Viszont a szellem-Caramon... támolyogna és szédelegne... továbbhaladt, hogy "megmentse kistestvérétit .. megmentse őt saját magától.

Raistlin fölemelte és a fivére felé nyújtotta a kezét, de nem azért, hogy átölelje őt. Nem! Az összetört és beteg ifjú mágust teljesen hatalmába kerítette a féltékenység és kezdte megfogalmazni azt... az utolsó... varázsigét, amelyre még maradt ereje.

Raistlin kezéből lángok törtek elf. A varázstűz előrelendült és

beborította a testvérét. Caramon iszonyodva, némán és erőtlenül bámulta, amint a lángok elemésztik tulajdon képmását. Közben látta, hogy fivére összerogy és elnyúlik a hideg kőpadlón. — Neem! Raist!...

Hűvös, finom kéz érintette meg az arcát. Hallott valami hangokat, de a szavak nem jelentettek számára semmit. Megérthette volna őket, ha akarja..., de semmi kedve sem volt hozzá. A szemét becsukta. Ki is nyithatta volna, de nem akarta. Ha úgy tesz és megérti azokat a szavakat, a szörnyű fájdalom valóságossá válik.

— Pihennem kell! — hallotta Caramon a saját hangját és elmerült a sötétségben.

Most is egy toronyhoz, egy másik toronyhoz közeledett. A Csillagtoronyhoz, Silvanestiben. Fivére most is vele volt, csak hogy most fekete köpönyeget viselt. Most rajta lett volna a sor, hogy segítsen Caramonon. A nagydarab harcos súlyosan megsebesült. Patakzott a vér a szörnyű sebből, ahol egy lándzsa majdnem teljesen lehasította a fél karját. — Pihennem kell! — suttogta most is Caramon.

Raistlin óvatosan letette, kíméletesen elhelyezte, hátát nekitámasztotta a torony hideg kőfalának. Utána megfordult, hogy eltávozzon.

-Nee! Raist! —kiáltott utána Caramon. —Nem hagyhatsz itt!

A sebesült, védtelen harcos körülnézett és azoknak az élőholt elfeknek egész hordáit látta, amelyek Silvanestiben támadtak rájuk és most is csak azt várják, hogy rávethessék magukat. Egyetlen dolog tartotta vissza őket: a fivére varázsereje.

— Raist! Ne hagy itt! — sikoltotta a harcos.

— Nos, milyen érzés a gyöngeség és a magány? — kérdezte tőle Raistlin lágyan.

— Raist, testvérem...

-Egyszer már megöltem őt, Tanis, megtehetem másodszor is!

— Raist! Nee, Raist!

— Caramon kérlek... — ez egy másik hang... gyengéd. Puha kéz érintését érzi. — Caramon, kérlek! Ébredj! Gyere vissza, Caramon! Gyere vissza hozzám! Szükségem van rád!

Nem! Hárította el magától Caramon a hangot, taszította el a puha kezet. Nem! Nem akarok visszamenni. Nem is megyek. Fáradt vagyok. Mindenem fáj... pihenni akarok! De sem a hang, sem a kéz nem hagyja őt pihenni. Megragadják és húzzák, visszafelé abból a mélységből, ahová olyan szívesen elmerülne.

És mrost csak esik, zuhan, valami rettentő, vöröslő sötétségbe. Csontvázkezek kapkodnak utána, üres szemgödrű koponyák suhannak el mellette, szájuk néma üvöltése nyílik. Mély levegőt vesz és alámerül a vérbe. Küzd, vergődik, nagy nehezen ismét a felszínre törés levegő után kapkod. Raistlin! De nincs itt, eltűnt. A barátai, Tanis... szintén odavannak. Látja, amint a fél-elfet elsodorja a hullám. A hajó...

elmerül... kettétörik. Matrózok szakadnak darabokra, vérük elkeveredik a tenger vérszínű vizével.

Tika itt van mellette... közelebb húzza magához. Ő is levegő után tátog. De nem tudja megtartani őt... a hullám elszakítja tőle és magával sodorja. Ezúttal már nem talál vissza a felszínre Tüdejét marja a tűz... égeti Ez a halál... pihenés,., édes, meleg...

És megint azok a kezek! Vissza akarja húzni arra a borzalmas felszínrel Hogy ismét a tüzes levegőt szívja bel Nem! Hagyjatok menni...

Hirtelen újabb kezek emelkednek ki a vérvörös vízből. Erős kezek, azok húzták le a mélybe. Csak zuhant lefelé, lefelé... a könyörületes sötétbe. Elsuttogott varázsigék nyugtatják és lélegzik.. vizet lélegzik... a szeme lecsukódik... a víz vigasztalóan meleg... Kisgyerek megint.

De mégsem teljes... nincs itt az ikerfivére Nem! Az ébredés maga a kínszenvedés. Hagyják, hadd lebegjen ebben a sötét álomban... önikre Sokkal jobb, mint az éles, keserű fájdalom.

De azok a kezek csak húzzák, azok a hangok duruzsolnak a fülébe.

"Caramon, szükségem van rád.." Tika az!

— Én ugyan nem vagyok gyógyító, de azt hiszem, most már jobban lesz. Hagyd aludni egy darabig!

Tika gyorsan letörölte a könnyeit... erősnek és határozottnak akart látszani.

— Mi... mi volt a baja? — kérdezte Tika erőltetett nyugalommal, de a remegését nem tudta legyőzni.-Megsebesült, amikor a hajó... elmerült az örvényben? Ilyen volt napokig... egészen azóta, hogy ránk találtál.

— Nem, nem hinném. Ha megsebesült is, a tengeri elfek biztosan meggyógyították. Ez a baj valahol a bensőjében lapul. Különben, ki az a Raist, akit folyton emleget?

— Az ikerfivére — suttogta Tika tétován.

— És mi történt vele? Meghalt talán?

— Nem, nem. Nem tudom biztosan, mi történhetett vele. Caramon nagyon szerette a testvérét, de ő... Raistlin, elárulta...

— Értem — bólogatott a férfi ünnepélyesen. — Odafönt eléfordul az ilyesmi. És te még csodálkozol, hogy én miért választottam ezt a lenti életet!

Megmentetted az életét — mormolta Tika — és én még a nevedet sem tudom.

Zebulah — válaszolta a férfi mosolyogva. — És nem is én mentettem meg őt... az irántad érzett szerelme hozta vissza!

Tika lehajtotta a fejét, vörös fürtjei eltakarták az arcát. — Remélem, valóban — suttogta maga elé — ...annyira szeretem őt! Az életemet is odaadnám érte, ha ezzel megmenthetem.

Most, hogy már biztos lehetett Caramon fölépülésében, Tika jobban megnézte magának ezt a különös férfit. Középkorúnak látszott, arcát simára borotválta, nagy szeme éppoly őszinte volt, mint a mosolya. Ember volt, és vörös köpönyeget viselt. Az övéről mindenféle kis erszénykék fityegtek.

— Te is mágia-űző vagy — kiáltott föl Tika hirtelen —, akárcsak Raistlin!

— Ó, e z mindent megmagyaráz! — mosolyodott el Zebulah. — Amikor ez a fiatal harcós fél-önkívületben meglátott engem... a testvérét juttattam az eszébe...

— És te, mit csinálsz itt? — nézett körül Tika a furcsa helyiségben, először igazán tüzetesen, amióta itt van.

Persze eddig is látta már, amikor az a különös idegen idehozta, de bánatában nem figyelt föl a részletekre. Most jutott el a tudatáig, hogy egy romos, düledező épület valamilyen csarnokában vannak. A levegő fojtogatóan meleg volt. A növények gazdagon burjánzottak a párában.

Akadt valami bútorzat is, de éppolyan roskatag, mint a helyiség maga, amelyben szétszórva álltak. Caramon egy háromlábú ágyon feküdt, amelynek negyedik sarkát régi, penészes fóliánsokkal támasztották alá. A kőfalon apró, csillogó kígyókként, keskeny vízerecskék csordogáltak lefelé... maga a fal is nedvesen fénylett. Valójában minden nyirkosan csillogott a falakon megtelepedett mohából szivárgó, zöldes fényben. A moha különben mindent elborított, mindenféle színben és formában. Mélyzöld, aranysárga, korallvörös foltokban kúszott föl a falakon és tovább, a mennyezet kupoláján.

— És én mit keresek itt — kérdezte a lány —, és hol van ez az itt?

— Itt... nos, azt hiszem, nyugodtan nevezhetjük egyszerűen "itt"-nek — mosolyodott el Zebulah. — Különben a tengeri elfek mentettek meg a vízbefúlástól, utána pedig én hoztalak benneteket ide.

— Tengeri elfek? Még sohasem hallottam tengeri elfekről — mondta Tika, és kíváncsian körülnézett, mintha azt remélné, hogy megpillanthat egyet valamelyik szekrényben. — És arra sem emlékszem, hogy elfek mentettek volna meg... csak valami hatalmas, nyájasképű halra emlékszem...

— Ó, fölösleges a tengeri elfek után leskelődnöd, úgysem láthatnád meg őket. Nem bíznak meg a KreeaQUEKH-ekben, a levegőszívókban és félnek is tőlük. Azok a halak pedig tengeri elfek voltak, abban az egyetlen alakban, ahogy a KreeaQUEKH-ek előtt hajlandók megjelenni. Ti odafönt delfineknek nevezitek őket.

Caramon ekkor megmozdult és felnyögött álmában. Tika nyomban a homlokára tette a kezét és nedves haját hátrasimítva megcirógatta.

— Akkor miért mentettek meg bennünket? — kérdezte a lány.

— Ismersz te egyáltalán elfeket... szárazföldieket? — érdeklődött Zebulah.

— Igen — felelte Tika halkan és Lauranára gondolt.

— Akkor tudhatod, hogy az élet minden elf szemében szent dolog.

— Értem — bólintott Tika. — És ugyanúgy, ahogy a földi elfek, ók is inkább visszavonulnak a világtól... nem segítenek rajta.

— Mindent megtesznek, amivel csak segíthetnek — igazította helyre a lányt Zebulah szigorúan. — Ne bíráld azt, ifjú hölgy, amit nem értesz!

— Bocsáss meg! — pirult el Tika és inkább témát váltott. — De te... te ember vagy. Miért...? — Hogy miért vagyok itt? Sem időm, sem kedvem nincs hozzá, hogy elmondjam neked a történetemet, mert valószínűleg azt sem értenéd meg, hiszen a többiek sem értik. Tika visszafogta a lélegzetét. — Hát mások is vannak itt? Láttál valaki mást is a hajónkról... a barátaink közül?

Zebulah megvonta a vállát. —Mindig akad idelent valaki. A romok hatalmasak és sok helyütt megszorult bennük gémi levegő. Akiket kimentünk, azokat elvisszük a legközelebbi épületbe, de ami a barátaidat illeti... nem tudnám megmondani. Ha együtt voltatok azon a hajón, akkor majdnem biztos, hogy odavesztek. A tengeri elfek megadták a halottaknak a végtisztességet és lelküket elindították túlvilági útjukra. — A férfi fölállt. — Annak örülök, hogy a te ifjú barátod túlélte. Élelem akad itt rengeteg... a legtöbb növény, amit látsz, ehető. Nyugodtan sétálhatsz is a romok között, ha úgy tartja kedved. Varázslatot bocsátottam rájuk, így nem fordulhat e16, hogy kitévedsz a tengerre és megfulladsz. Derítsd föl a helyet... bútort is találhatsz még eleget!

— De... várj! — kiáltotta Tika. — Nem maradhatunk itt... vissza kell jutnunk a felszínre! Lennie kell valamilyen kiútnak!

— Mind ezt követelik tőlem — mondta Zebulah csipetnyi ingerültséggel a hangjában. — És őszintén egyet is értek mindenkivel... kell, hogy legyen valami kiút. Azt hiszem, egyesek néha meg is találják. Aztán itt vannak azok, akik... hozzám hasonlóan... úgy döntenek, hogy mégis inkább maradnak. Jó néhány régi barátom van, aki már évek óta itt tartózkodik. De győződj meg róla magad, nézz körül! Csak arra ügyelj, hogy a romoknak azon a részén maradj, amit biztonságossá tettünk! — Ezzel Zebulah az ajtó felé indult. — Várj! Ne menj még! — Tika fölpattant a rozoga székről, föl is borította és a vörös köpönyeges m ági a-űző után vetette magát. — Esetleg találkozhatsz a barátaimmal. Megmondhatnád nekik...

— Ő, nem hinném — felelte Zebulah. — Igazat szólva... és meg ne sértődj ifjú hölgy... lassan elegem lesz ebből a beszélgetésből is. Minél régebben vagyok itt, annál jobban idegesítenek a hozzád hasonló KreeaQUEKH-félék. Mindig sietnek valahová... sohasem elégedettek a

hellyel, ahol vannak. Te és fiatal barátod, sokkal boldogabbak lehetnétek idelent, ebben a világban, mint odafönt, abban másikban. De nem, még az életetek árán is készek vagytok rá, hogy megkeressétek az oda visszavezető utat. És ugyan mi vár rátok odafönt? Csupa árulás! — és Zebulah Caramonra nézett.

— Odafönt háború van — kiáltotta Tika szenvedélyese —, a népek szenvednek! Ez neked nem jelent semmit?

— A népek mindig szenvednek valamitől odafönt mormolta Zebulah —, de én igazán nem tehetek ellene semmit. Nem, nekem nem jelent semmit. Végül is, ti mire mentek azzal, hogy törődtök vele? És mire ment vele ő? _ Zebulah ingerülten Caramon felé intett, megfordult és a rozoga ajtót hangosan becsapva maga mögött távozott.

Tika bizonytalanul nézett a férfi után, mérlegelve, hogy nem kellene-e utána futnia és belekapaszkodnia? E pillanatban úgy tűnt, ő az egyetlen lehetséges kapcsolatuk a fönti világgal. Akármi légyen is ez az "idelent"!

— Tika...

— Caramon! — a lány abban a pillanatban megfeledkezett Zebulapról és odarohant a harcoshoz, aki küszködve próbált fölülni.

— Abyss mélységeire, hol vagyunk? — kérdezte és tágra nyílt szemmel körülnézett. — Mi történt? A hajó...

— Én... én nem is tudom — bicsaklott meg Tika hangja. — Elég jól érzed magad hozzá, hogy fölülj? Talán jobb is lenne, ha visszafeküdnél...

— Jól vagyok! — csattant föl Caramon, de rögtön megérezte, hogy a lánynak rosszul esett a nyersessége, kinyújtotta hát a kezét és magához vonta őt. — Ne haragudj, Tika, bocsáss meg, én... én csak...! — és megrázta a fejét.

— Értelek — mondta a lány csöndesen. A harcos mellére hajtotta a fejét és elmondta neki Zebulah és a tengeri elfek történetét. Caramon hallgatta őt és csak pislogott zavarban, mialatt lassan megemésztette a hallottakat. Acsarogva nézett az ajtó felé.

— Jó lett volna, ha én is magamnál vagyok — motyogta. — Ez a Zebulah ismeri a kivezető utat, ebben biztos vagyok. Én rávettem volna, hogy meg is mutassa!

— Én nem vagyok olyan biztos benne — mondta Tika kétkedőn. — Ő is mágia-űző, akárcsak... — de ijedten elhallgatott. Meglátta Caramon arcán a fájdalmat, közelebb húzódott hozzá és fölnyúlt, hogy megsimogassa az arcát.

— Tudod, Caramon — mondta csöndesen —, talán mégis igaza van. Itt boldogabbak lehetnénk. Hát nem látod, hogy most vagyunk először igazán egyedül? Úgy értem, hogy valóságosan egyedül, csak mi ketten. És olyan békés, nyugodt és szép is itt valahogy. Ennek a

mohának a sugárzása olyan lágy és sejtelmes, nem bántóan éles, mint a napé. És hallgasd csak a víz csobogását, egyenesen énekel nekünk! Aztán itt vannak ezek a régi, ősöreg bútorok, meg ez az ágy...

Tika elhallgatott. Érezte, hogy Caramon erősebben szorítja magához. Ajkát hozzáérintette a lány hajához. Tika iránta érzett szerelme végigszáguldott az erein, a szíve kis híján megállt a fájdalmas vágyakozástól. Gyors mozdulattal ő is átkarolta és szorosan magához ölelte a férfit, érezte, hogyan olvad össze szívük dobogása.

— Ó, Caramon — suttogta Tika elhalón —, legyünk mi együtt boldogok! Kérlek! Tu...tudom, hogy egyszer majd el kell mennünk innen... meg kell keresnünk a többieket és vissza kell térnünk a fönti világba. De most egy kicsit legyünk még egyedül... együtt!

-Tika! —ölelte át a lányt Caramon olyan hevesen, mintha a kettejük testét egyetlen, eleven lényben akarta volna egyesíteni. — Tika... nagyon szeretlek, d...e egyszer már megmondtam neked, hogy addig nem lehetsz teljesen az enyém, amíg én is nem szentelhetem magam teljesen neked. Nem tudom megtenni. Most még nem!

— De igenis, tudod — fortyant föl Tika haragosan. Eltaszította magát a férfitól és mélyen a szemébe nézett. — Raistlin elment, Caramon! Most már a tiéd az egész életed!

Caramon szelíden megrázta a fejét. — Raistlin a még mindig a részem... és örökké az is marad éppen úgy, ahogy én is az 6 része vagyok! Meg tudod te ezt érteni?

Nem, Tika nem tudta, de bólintott rá, ám a feje úgy is maradt, lehajtva.

Caramon elmosolyodott és mélyet sóhajtott, aztán az álla alá nyúlt Tikának és fölemelte az arcát. "Milyen szép a szeme"-gondolta magában. Zöld, apró, barna pöttyökkel.., és most könnyektől ragyog. A szabad levegőn töltött hónapok alatt a bőre lebarnult... és szeplősebb volt, mint valaha. Azok a szeplők nagyon bosszantották a lányt. Tika hét esztendőt adott volna az életéből, ha olyan krémsima bőre lehetett volna, mint Lauranának. Caramon viszont külön szeretett minden egyes szeplőt és szerette a kezét csiklandozó, kócos, vörös göndör fürtöket is.

Tika érezte a harcos szeméből sugárzó szerelmet. Visszafogta a lélegzetét. Caramon közelebb húztam agához, szíve hevesebben kalapált, úgy suttogta a lány fülébe: Neked adok magamból mindent, amit csak tudok, Tika, ha te is megelégszel ennyivel... és miattad is azt kívánom, hogy ez minél több lehessen!

-Szeretlek! — suttogta Tika... többre nem telt az erejéből és a férfi nyaka köré fonta a karját.

Caramon szeretett volna megbizonyosodni felőle, hogy a lány igazán megértette. — Tika... — folytatta volna a mondókáját.

— Csitt, Caramon...

6.
Apoletta

Miután hosszan kóboroltak a várős utcáin, amelynek málló szépsége nyomasztd volt Tanis szemében, elérkeztek a városközpont egyik igazán szép pontjára. Átrohantak egy halott kerten, aztán valami csarnokon, megkerültek egy sarkot és hirtelen megálltak. A vörös köpönyeges férfit nem látták sehol.

— Vigyázz, lépcső! — kiáltott föl Zúgószél váratlanul. Miután a szeme hozzászokott a különös fényhez, Tanis látta, hogy egy márványlépcső tetején állnak, amely olyan meredeken ereszkedett alá, hogy a követett személyt szem elől tévesztették miatta. Amikor kiértek a lépcső szélére, ismét megpillantották a vörös köpönyeget, amint sebesen lobog lefelé.

— Maradjunk a fal árnyékában — figyelmeztette őket Zúgószél és a lépcső széle felé intett, amely egyébként olyan széles volt, hogy egyszerre akár negyven ember is sétálhatott volna rajta lefelé, egymás mellett.

A falakat díszítő kifakult és repedezett freskók még így is olyan nagyszerűek és elevenek voltak, hogy Tanisnak az a lázas képzete támadt, hogy a rajtuk ábrázolt személyek sokkal inkább élnek, mint ő maga. Talán némelyek éppen ezen a helyen álltak közülük, amikor a tüzes hegy alázuhant az égből, egyenesen a Papkirály Tornyára... De Tanis elhessegette a tolakodó gondolatot és továbbindult.

Vagy húsz lépcsőfoknyival lejjebb egy széles pihenőre értek, amelyet életnagyságú ezüst— és aranyszobrok díszítettek. Innen újabb lépcsősőr vezetett egy másik pihenőig, majd ismét lépcsók jöttek és újabb pihenő, és ismét lépcsők, egészen addig, míg valamennyien teljesen ki nem merültek. A vörös köpönyeg azonban még most is ott lebegett előttük. Tanis hirtelen változást észlelt a levegőben: egyre nedvesebbé vált és erősebben érződött a tenger illata. Hegyezte a fülét és meg is hallotta a kének csapódó hullámok morajlását. Ekkor Zúgószél fogta meg a karját és visszahúzta őt az árnyékba. Már majdnem leértek a lépcső aljára. A vörös köpönyeges férfi előttük állt a lépcsősor legalján és a sötét víztükörre nézett, amely hatalmas barlang mélyén tárult a szemük elé.

A vörös csuhás letérdelt a víz szélénél, és ekkor Tanis egy másik alakot is észrevett... a vízben! Halványzöld fényű hajtömeg csillant meg a fáklyafényben. Két fehér, karcsú kéz pihent a kőlépcsőn, a test többi része a víz alá merült. Az alak a karjára hajtotta a fejét, a tökéletes pihenés nyugodt pózában. A vörös köpönyeges férfi kinyújtotta a kezét és megérintette a vízben lebegő alakot, aki erre

fölemelte a fejét.

— Már régóta várlak — mondta egy női hang szemrehányóan.

Tanis eltátotta a száját: a nő elf-nyelven szólalt meg. Most már az arcát is láthatta... nagy, csillogó szemét, hegyes fülét, finom vonásait... egy tengeri elf!

Zavarős, gyermekkori mesék elevenedtek meg Tanis emlékezetében, amint megpróbálta követni a beszélgetés fonalát a vörös köpönyeges ember és az elf-n6 között, aki szeretettel mosolygott vissza rá.

— Bocsáss meg, kedvesem — mondta a vörös csuhás megnyugtató hangon, szintén elf-nyelven és letelepedett a n8 mellé. — Elmentem, hogy megnézzem, mi van azzal az ifjúval, akinek a sorsa miatt úgy aggódtál. Most már hamarosan rendbe jön. Különben igazad volt... valóban meg akart halni. Valamit motyogott a testvéréről, egy mágia-űzőről, aki elárulta őt.

— Caramon — mormolta Tanis. Zúgószél kérdőn nézett rá. A síkföldi természetesen nem értette az elf-nyelvű beszélgetés szavait. De Tanis megrázta a fejét, semmit sem akart elszalasztani a beszélgetésből.

— QueaKI'lCHKeecx — mondta a nő bánatosan. Tanis elcsodálkozott, mert ez a szó elf-nyelven semmit sem jelentett.

— Igen — vonta össze szemöldökét a férfi. — Miután meggyőződtem róla, hogy az a kettő biztonságban van, elmentem és megnéztem néhányat a többiek közül is. Egyikük, egy szakállas alak, egy fél-elf, úgy nekem ugrott, mintha egészben akarna lenyelni. A többiek, akiket sikerült kimentenünk, mindnyájan jól vannak.

-A halottakat mind szertartásosan kiterítettük— mondta a nő és Tanis kiérezte a hangjából az elfek ősrégi, mélységes szomorúságát minden elveszített élet fölött.

— Szerettem volna megkérdezni tőlük, mit kerestek Istar Vértengerén? Egyetlen olyan őrült hajóskapitányról sem hallőttam még, aki bemerészkedett volna ebbe az örvénybe. A lány azt mondta, hogy valami háborúskodás folyik odafönt. Lehet, hogy nem volt más választásuk.

Az elf-nőjátékosan vizet fröccsentett a vörös köpönyeges felé. — Odafönt mindig zajlik valamilyen háború. Túlságosan is érdeklődő vagy, kedvesem. Néha még az is eszembe jut, hogy utóbb elhagysz engem és visszatérsz abba a világba. Különösen azután, hogy beszéltél ezekkel a KreeaQUEKH-ekkel.

Tanis őszinte aggodalmat érzett ki a nő hangjából, bár az még mindig játékosan fröcskölte a vizet a férfira.

A vörös köpönyeges lehajolt és megcsókolta a lány sejtelmes, zöld fénnyel csillogó haját. — Nem, Apoletta, mi meghagyjuk nekik a háborúikat és testvéreket eláruló testvéreiket. Maradjanak az övék a

féktelen fél-elfek és félbolond hajóskapitányok. Mindaddig, amíg a varázserőm kitart, én itt maradok, a hullámok alatt...

— Ha már a féktelen fél-elfekről van szó... — szólt közbe Tanis elf-nyelven és gyors léptekkel leszaladt a lépcsőn. Aranyhold, Zúgószél és Berem szó nélkül követte, bár semmit sem értettek az elhangzottakból.

A férfi riadtan fordította hátra a fejét, az elf-lány pedig olyan villámgyorsan tűnt el a vízben, hogy Tanis egy pillanatig a létezését is képzelete játékának vélte. A víz sötét felszínén a legkisebb fodor sem árulta el, hol volt egy szemvillanásnyival ezelőtt. Tanis egy ugrással lenn termett a lépcső alján és elkapta a mágia-űző kezét, aki máris vetette volna magát a vízbe a tengeri elf-lány után.

— Várj! Nem akarlak én keresztben lenyelni! — kérte Tanis. — Sajnálom, hogy úgy viselkedtem odafönt. Tudom, az sem kelt jó benyomást, hogy így lihegünk a nyomodban, de nincs más választásunk. Azt sem akadályozhatom meg, hogy valami varázslatot vagy hasonlót vess ránk. Tudom, hogy tüzet bocsáthatsz rám, elaltathatsz vagy éppen pókhálóba bugyolálhatsz. Volt már elég dolgom varázslókkal. De nem hallgatnál meg inkább bennünket? Kérlek, segíts rajtunk! Hallőttam, amikor megemlítetted két barátunkat... egy nagydarab férfit és egy csinos, vörös hajú lányt. Azt mondtad, hogy a harcős kis híján meghalt és hogy a fivére elárulta őt. Szeretnénk megtalálni őket. Nem árulnád el, hol vannak most?

Az alak tétovázott.

Tanis hadarva folytatta, beszéde összefüggéstelenné vált az igyekezettől, hogy visszatartsa azt az embert, aki esetleg segíthet rajtuk. Láttam itt, veled azt a nőt és hallottam, mit mondott. Azt is sejtem, hogy kicsoda... egy tengeri elf, nem igaz? Különben eltaláltad: én valóban fél-elf vagyok, de elfek között nőttem föl és ismerem a legendáikat. Azt hittem, hogy a tengeri elfek is csak azokban a legendákban léteznek. Odafönt egyébként tényleg háború dúl. És abban is igazad van, hogy mindig van valahol valami J háborúskodás. De ez a mostani háború nem áll meg odafönt. Ha a Sötétség Királynője győzedelmeskedik, biztos lehetsz benne, hogy előbb-utóbb tudomást szerez a tengeri elfek létezéséről is. Azt ugyan nem tudom, léteznek-e víz alatti sárkányok is, de...

— Igen, léteznek tengeri sárkányok, Fél-Elf — szólalt meg egy hang és az elf-nő ismét megjelent a víz felszínén. Ezüstös-zöldes csillogással siklott végig a sötét tengeren, míg el nem érte a kőlépcső szélét. Ekkor kikönyökölt a 1 szélére és Tanisra emelte ragyogó, zöld szemét. — És arról is hallőttunk, hogy visszatértek, bár nem adtunk hitelt ezeknek a pletykáknak. Egyáltalán nem tudtunk róla, hogy a sárkányok fölébredtek. Vajon ki lehet ebben a hibás?

— Számit ez? —kérdezte Tanis szomorúan. —Tönkretették,

elpusztították régi otthonainkat... Silvanesti most komor pusztaság. A qualinestieket elűzték hazájukból... a sárkányok mindenfelé égetnek és gyilkolnak. Senki és semmi nincs biztonságban. A Sötétség Királynőjének egyetlen célja van: uralkodni akar minden élő teremtmény fölött. Talán te biztonságban lehetsz... akár idelent, a tenger mélyén? Mert föltételezem, hogy valóban a tenger alatt vagyunk.

— Eltaláltad, Fél-Elf — sóhajtotta a vörös köpönyeges férfi. — A tenger alatt vagytok, Istar romvárosában. A tengeri elfek mentettek meg és hoztak benneteket ide, ahogy minden hajótöröttet, ha tehetik. Tudom, hol vannak a' barátaitok és el is vezethetlek hozzájuk, de azon túl igazán nem tudom, mit tehetnék értetek?

— Juttass ki innen bennünket! — mordult föl Zúgószél haragosan, miután végre számára is érthető nyelven beszéltek. Zebulah ugyanis köznyelven válaszolt Tanisnak. — Ki ez a nő, Tanis? Elfnek látszik!

— Tengeri elf, a neve pedig... — Tanis elhallgatott.

— Apoletta — mondta az elf-lány mosolyogva. — Bocsáss' meg, hogy nem üdvözöllek, ahogy illik, de mi nem takarjuk ruhával a testünket, mint ti, KreeaQUEKH-félék... még a páromat sem sikerül sehogy rávennem, hogy hagyjon föl azoknak a nevetséges gúnyáknak a viselésével, amikor kilép a szárazföldre. Szemérmetlen, azt mondja. Ezért ne hózlak zavarba sem titeket, sem őt azzal, hogy kilépek vízből és illendően köszöntelek. Tanis elvörösödő képpel fordította le az elf-lány szavait. Aranyhold tágra nyílt szemmel hallgatta. Berem mintha nem is hallotta volna, teljesen elmerült valami belső álmodozásban és csak homályosan fogta föl, mi történik körülötte. Zúgószél arckifejezése semmit sem változó úgy látszott, hogy bármit hall az elfekről, már semmi sem lepődik meg.

— Egyszóval, a tengeri elfek mentették meg az életünket — magyarázta barátainak Tanis. — A többi elfekhez hasonlóan ők is szentségként tisztelik az életet és mindenkinek a segítségére sietnek, akit valami baj ért a tengeren vagy éppen fuldoklik. Ez a férfi, az ő párja...

— Zebulah — mondta a férfi és kinyújtotta a kezét.

— Én Tanis, Fél-Elf vagyok, ők Aranyhold és Zúgószél, ez pedig Berem... öööö... — Tanis hangja megbicsaklott, majd elhallgatott, nem jutott eszébe, hogy is folytathatná. Apoletta udvariasan elmosolyodott, de a mosoly nyomban le is hervadt az arcáról. — Zebulah — fordult a férfihoz keresd meg azokat, akikről a Fél-Elf beszél és hozd i őket! — Szívesen elkísérünk — ajánlotta föl Tanis. — Ha az gondoltad rólam, hogy keresztbe lenyellek, hát nem tudóm, mit gondolhatnál majd Caramonról...

— Nem — rázta meg a fejét Apoletta. A víz megcsillant haján és végiggyöngyözött sima, halványzöld bőrén. — C

a barbárokat küldd, Fél-Elf. Te maradj itt... szeretnék beszélgetni veled, hogy többet megtudjak arról a háborúról, amely szerinted még minket is fenyeget. Nagyon elszomorítottál a sárkányok fölébredésének hírével. Ha ez igaz, akkor tartók tőle, hogy másban is igazad lesz... a világunk sem maradhat többé biztonságban.

Sietek vissza, kedvesem — szólt közbe Zebulah. Apoletta odanyújtotta kezét a férjének. A férfi az ajkához emelte és gyöngéden megcsókolta, azután elsietett. Tanis sietve elmagyarázta a helyzetet Aranyholdnak és Zúgószélnek, akik máris készségesen indultak Caramon és Tika fölkutatására.

Szórósan Zebulah nyomában haladtak, aki végigvezette őket a romos utcákon. A férfi közben Istar pusztulásának történetéről mesélt nekik és megmutogatta a legérdekesebb részeket.

— Tudjátok — magyarázta —, amikor az istenek Istarra zúdították az égbot a tüzes hegyet, az mély krátert ütött a földbe. A tenger bezúdult ebbe az űrbe, s így keletkezett az, amit odafönt Vértengernek neveznek. Istar legtöbb épülete elpusztult, de azért meg is maradt néhány és némelyik kisebb-nagyóbb légbuborékokat is magába zárt. A tengeri elfek rájöttek, milyen pompás hely ez a süllyedő hajókról megmentett tengerészek számára. Legtöbbjük hamarosan egész otthonosan érezte itt magát.

A mágus némi büszkeséggel adta elő mondókáját, amit Aranyhold elég mulatságosnak talált, de nem mutatta ki, milyen jót derül a dolgon. A tulajdonos büszkesége rejtőzött emögött, mintha a romok Zebulahéi lettek volna és ő most szívesen megmutogatja őket újdonsült közönségének.

— De hiszen, te ember vagy és nem tengeri elf... hogyan kerültél ide?

A mágia-űző elmosolyodott, lelki szemei visszakalandoztak a régmúltba. — Ifjú voltam és mohó — mondta lágyan —, folyvást abban reménykedtem, hogy hamarosan megcsinálhatom a szerencsémet. Varázserőm segítségével leszálltam a tenger fenekére, hogy megkeressem Istar elmerült kincseit. Találtam is rengeteg kincset, igaz, nem aranyat és ezüstöt.

Egyik este megpillantottam a tengeri őserdő mélyén úszkáló Apolettát. Hamarabb megláttam őt, mint 8 engem, így nem változtathatta meg időben az alakját. Azonnal beleszerettem és sokáig harcoltam érte, hogy végre az enyém legyen. Ő nem élhetne odafönt és miután magam is oly sók ideje voltam már idelent, ezen a békés, nyugalmas, szép helyen, rájöttem, hogy nekem sincs többé semmi keresnivalóm a fönti világban. Alkalmasint viszont szívesen elbeszélgetek a hozzátok hasonlókkal, ezért néha elkóborlok a romok közé, hogy megnézzem, kiket hoztak ide a tengeri elfek.

Aranyhold végignézett a romokon, mialatt Zebulah kiszuszogta

magát két történet között. — És hol van Papkirály mesés tornya? — kérdezte.

A varázsló arcára árnyék telepedett. A kellemes érzés tükröző vonások helyére a mélységes bánat és valami haragféle kifejezése lépett.

— Ne haragudj — szabadkozott Aranyhold — nem akartam fájdalmat okozni neked...

— Nem, nem, nincs semmi baj — mondta Zebulah kesernyés mosollyal. — Tulajdonképpen nem árt néha visszagondolnom azokra a sötét és iszonyatos időkre. Nap mint nap kóborolok itt, a romok között és hajlamos vagyok megfeledkezni róla, hogy ez valaha kacagó, síró, lélegző, eleven lények városa volt. Gyerekek hancúroztak ezeken az utcákon, itt játszottak aznap este is, amikor az istenek lesújtottak ránk azzal a tüzes heggyel.

Egy pillanatra elhallgatott, majd csöndesen folytatta.

— Azt kérdezed, hol van az a templom? Többé nem áll. Azon a helyen, ahol abban a pillanatban a Papkirály tartózkodott és dühödt követelőzésével ostromolta az isteneket, most egy hatalmas gödör tátong. Bár azt is elárasztotta a tenger vize, semmi sem él meg benne. Senki sem tudja, milyen mély lehet, mert a tengeri elfek még a közelébe sem mennek. Sokáig bámultam sötét, mozdulatlan vizébe, amíg csak elviseltem a nyomasztó látványt most sem hiszem, hogy létezhet valami, még annál sötétebb. Olyan mély lehet, mint maga a gonoszság.

Zebulah megtorpant az egyik tengermély-sötétségű utcán és élesen Aranyhold szemébe nézett. —A bűnösük elnyerték büntetésüket... de az ártatlanok miért? Miért kellett azoknak is szenvedniük? Te Mishakal, a "gyógyító" jelvényét viseled. Te talán érted? Elmagyarázta neked istennőd?

Aranyholdat meglepte a kérdés, tétován elgondolkodott, kereste lelke mélyén a választ. Zúgószél komolyan és csöndesen állt mellette, mint mindig, gondolatairól semmi sem árulkodott.

— Ezen néha magam is elgondolkodom — mondta Aranyhold elcsukló hangon, majd közelebb húzódott Zúgószélhez és ujjaival megérintette a karját, mintha meg akart volna győződni róla, hogy valóban ott van mellette. — Egyszer, álmomban már megbüntettek a kíváncsiskodásom, a hitetlenkedésem miatt. A büntetésem az volt, hogy elveszítettem azt, akit a legjobban szerettem. — Zúgószél körülfonta erős karjával és szorosan magához ölelte. — Ám valahányszor szégyen fog el a kíváncsiságom miatt, eszembe jut az is, hogy a kérdezősködésem vezetett el végül is az ősi, igaz istenekhez.

Egy pillanatig Aranyhold nem szólt semmit. Zúgószél megsimogatta ezüst-arany haját, az asszony erre mosolyogva fölnézett rá. — Nem — válaszolta végül Zebulah kérdésére csöndesen —, nem

tudom a választ erre a nagy talányra. Máig nyitott kérdés előttem is. Mindig marcangol a düh, ha látom az ártatlanok szenvedéseit és az aljasság megjutalmazását. De ma már azt is tudom, hogy a haragom olyasmi lehet, mint a kovács izzó tüze. A lelkem, amely akár a nyers vasdarab, ennek a haragnak a hevében kovácsolódik és edződik hitem fénylő acéljává. Ez az acél vértezi föl gyarló testemet. Zebulah némán figyelte Aranyholdat Istar romjai között... ezüst-arany haja úgy ragyogott, mint a napsugár, amely többé sohasem érintheti ezeket a megroggyant épületeket. Arcának szépségén nyomot hagytak hosszú, rögös útjának megpróbáltatásai. De ezt a szépséget a szenvedés és keserűség vonásai sem csúfíthatták el, sőt, azt csak még inkább kihangsúlyozták... Szemében bölcsesség tükröződött, amelyet nagyszerűen kiegészített az a hatalmas ürüm, amely abból a tudatból fakadt, hogy testében új élet csírája fogant.

A varázsló ekkor az asszonyát oly nagy szeretettel ölelő férfit vette szemügyre. Az ő arcán is látszottak az átélt gyötrelmek keserű nyomai. Bár az az arc komor és közömbös volt, mint mindig, szemében mégis ott ragyogott az asszonya iránti mélységes szeretet. Talán mégis rosszul tettem, hogy ilyen sokáig a tenger alatt maradtam, gondolta Zebulah, s hirtelen nagyon öregnek és megkeseredettnek érezte magát. Talán segíthettem volna, ha fönt maradok és haragomat ugyanúgy, mint ez a két ember, arra használom, hogy magam is keresem a választ. De én inkább megfutamodtam és idelent rejtőztem el. — Indulnunk kéne — szólalt meg Zúgószél váratlanul. Caramon hamarosan a fejébe veheti, hogy maga keres meg bennünket, ha már eddig meg nem tette.

— Igen — mondta halkan Zebulah és megköszörülte a torkát. — Jobb, ha megyünk, bár nem hinném, hogy a fiatalember és ifjú hölgye bárhová elment. A férfi még nagyon gyönge volt...

— Megsebesült? — kérdezte Aranyhold aggodalmasan.

— A teste nem — válaszolta Zebulah, miközben beléptek egy rogyadozó épületbe az egyik mellékutcában. — De a lelke komolyan megsérült. Erre már azelőtt rájöttem, hogy a lány beszélt volna az ikertestvéréről.

Aranyhold kecses szemöldöke között sötét ránc jelent meg, ajkát keményen összeszorította.

— Bocsáss meg nekem, Síkföld asszonya — mondta Zebulah halvány mosollyal —, de annak a tűznek az izzását látom a szemedben, amelyről az imént beszéltél.

Aranyhold elpirult. — Mondtam neked, hogy még gyönge vagyok. Nem kellett volna kételkednem Raistlinben és abban, amit a fivérével tett. Hinnem kellett volna benne, hogy az valami nagyobb jónak a része, amit nem láthatok még tisztán. De attól félek, képtelen vagyok rá, még most is. A legtöbb, amit tehetek, hogy imádkozom érte, ne

kerüljön többé az utamba.

— De én nem! — csattant föl Zúgószél váratlanul nyers hangon. — Én aztán nem! — ismételte meg komoran.

Caramon feküdt és csak bámult a sötétbe. Tika mélyen aludt ölelő karjaiban. A férfi érezte a lány szívverését, hallotta nyugodt lélegzését. Beletúrt a vállára boruló vörös hajtömegbe, mire Tika összerezzent álmában és Caramon mozdulatlanná dermedt, nehogy fölébressze. A lánynak pihennie kell. Csak az istenek a tudói, mennyi ideig virraszthatott ébren fölötte. Azt viszont tudta, hogy Tika sohasem árulná el ezt neki. Amikor egyszer megkérdezte tőle, csak fölnevetett és csúfolódva megjegyezte, hogy hangosan horkolt.

Nevetése azonban nem volt őszinte és képtelen volt a férfi szemébe nézni.

Caramon vigasztalón megveregette a vállát, mire a lány közelebb fészkelte magát hozzá. A harcos megnyugodott, látva, hogy a lány mélyen alszik és nagyot sóhajtott. Alig pár hete fogadta meg Tikának, hogy addig nem fogadhatja el a szerelmét, amíg testestől és lelkestől nem szentelheti neki magát. Emlékezetében visszacsengtek akkori szavai: "Legfőbb fogadalmam a testvéremhez köt... én vagyok az ő ereje".

És lám, Raistlin most eltávozott... meglelte a saját erejét. Szemébe is vágta Caramonnak: "Többé nincs rád szükségem!"

Tulajdonképpen örülnöm kellene, mondta magának Caramon a sötétbe meredve.

Szeretem Tikát és ő is engem. Akkor most már neki szentelhetném magamat! Most már 6 lehet a legelső minden gondolatom között. Olyan sok, olyan adakozó szeretet van benne! Megérdemli, hogy őt is igazán szeresse valaki.

Raistlin sohasem érdemelte meg... legalábbis a többiek mind úgy vélekednek. Hányszor hallottam, amikor Tanis és Sturm arról beszélgettek... nem tudva, hogy tanúja vagyok a szavaiknak... miért viselem el a gúnyolódását, keserű vádaskodásait, fellengzős parancsolgatását? Láttam, hogy szánakozva tekintenek rám. Tudom, hogy néha lassú gondolkodásúnak tartottak... és az is vagyok, Raistlinhez képest. Én vagyok a csetlő-botló ökör, aki a terhet cipeli, és nem panaszkodik. Mind így gondolkodnak felőlem.

Nem értenek meg... nincs szükségük rám. Még Tikának sincs úgy, annyira szüksége rám, ahogy Raistlinnek volt. Ók sohasem hallották, amint kiskorában éjjel sikoltozva fölébred. Jaj, menyit voltunk egyedül... ő meg én! Senki más nem volt ott olyankor, aki megvigasztalja, csak én. Sohasem emlékezett azokra az álmaira, de rémisztőek lehettek. Egész vézna teste remegett a félelemtől. A szeme kitágult a borzalmaktól, amelyeket csak ő láthatott. Zokogva

kapaszkodott belém. És én akkor meséltem neki vagy mulatságős árnyképeket vetítettem a falra, hogy eltereljem a figyelmét.

"Odanézz, Raist" — mondtam például — "ott egy nyuszi" és föltartottam két ujjamat a lámpafénybe és úgy mozgattam, mint a nyúl a fülét.

Egy idő után aztán abbahagyta a reszketést. Nem nevetett, még csak el sem mosolyodott. Ilyesmi sohasem fordult elő vele gyakran, még kiskorában sem. De utána mindig megpihent.

— Aludnom kell... olyan fáradt vagyok — suttogta ilyenkor és szorongatta a kezemet. — De te maradj ébren, Caramon, vigyázz az álmomra! Tartsd távol tőlem őket, ne hagyd, hogy elragadjanak!

— Jó, majd virrasztok, nem hagyom, hogy bármi bántson, Raist — feleltem neki ilyenkor. Akkor aztán... majdnem... elmosolyodott és kimerülten becsukta a szemét. És én megtartottam a szavamat. Ébren maradtam mellette, amíg ő aludt. Mulatságos volt az egész... még az is lehet, hogy valóban miattam maradtak távol azok, mert a rémképei sohasem tértek vissza, amíg virrasztottam mellette.

Még később, amikor fölcseperedett, akkor is nemegyszer fölkiáltott álmában és utánam kapaszkodott. És én mindig ott is voltam mellette. De most vajon ki van mellette? Mit csinálhat nélkülem, amikor egyedül van, elveszetten és rémülten, a sötétségben? Caramon behunyta a szemét és csöndesen, rettegve, hogy Tikát fölébreszti vele, sírni kezdett.

7.
Berem. Váratlan segítség

Ez hát a mi történetünk — fejezte be Tanis egyszerűen.

Apoletta eleven, zöld szemét rászegezte, úgy hallgatta figyelmesen. Egyszer sem szólt közbe, és amikor Tanis elhallgatott, akkor sem szólt semmit. Kikönyökölt a vízbe merülő lépcső szélére és olybá tetszett, teljesen elmerül a gondolataiban. Tanis nem zavarta meg a nyugalmát. A békés derű, amely itt uralkodott, a tenger mélyén, őt is megnyugtatta. Hirtelen ijesztőnek tűnt fel a számára a visszatérés a szemkápráztató napsütés és a fülsiketítő lárma fenti világába. Milyen könnyű lenne legyinteni az egészre és itt maradni a tenger fenekén, örökre elrejtőzni ebben a csöndes világban.

— És ő? — kérdezte végül Apoletta és fejével Berem felé intett.

Tanis sóhajtva tért vissza a valóságba.

— Nem tudom — vonta meg a vállát és maga is Berem felé fordult. A férfi a barlang távoli, sötét mélységébe meredt. Az ajka mozgott, mintha valami varázsigét ismételgetne szakadatlanul.

A Sötétség Királynője szerint ő mindennek a kulcsa. H megtalálom őt — mondogatta —, enyém a győzelem.

Tanis pislogott... váratlanul érte a kérdés. Megvakarta a szakállát és elgondolkodott, latolgatott. Hogy mi lesz Beremmel, azzal még nem foglalkozott.

— Igaz... csatlakozott hozzánk — mormolta —, de ugyan, mit kezdhetnénk vele? Mi rejlik benne, ami meghozhatja a győzelmet bármelyik félnek?

— Ő maga nem tudja?

— Azt állítja, hogy nem. — Apoletta homlokát ráncolva nézett Beremre. — Nem csodálkoznék rajta, ha hazudna — mondta kis idő múlva —, de ő végül is ember, és én nem sokat tudok az emberi elme furcsa járásáról. Mégis, azt hiszem, megvan a módja, hogyan tudhatnánk meg. El kell menni Nerakába, a Sötétség Királynőjének templomába.

— Nerakába? — ismételte meg Tanis meglepetten. — De hiszen az... — Ekkor olyan, iszonyattal teli sikoly harsant, amitől majdnem belevetette magát a vízbe. Keze önkéntelenül üres kardhüvelyéhez kapott és szitkozódva megpördült... legkevesebb egy sárkányhorda látványára számított.

De csak Berem volt mögötte és tágra meredt szemmel bámult rá.

— Mi történt, Berem? — kérdezte ingerülten. — Láttál valamit?

— Nem látott semmit — mondta Apoletta, és érdeklődéssel vizsgálgatta Beremet. — Arra reagált így, hogy Neraka nevét

említettem...

— Neraka — ismételte meg Berem is és hevesen rázta meg a fejét. — Gonosz! Nagy gonosz! Nem... nem...

— De hiszen onnan származol! — lépett közelebb hozzá Tanis.

Berem határozottan nemet intett.

— Márpedig azt mondtad...

— Tévedtem! — motyogta Berem. — Nem Nerakára gondoltam, hanem... Takarra... Takar! Azt akartam mondani...

— Igenis Nerakára gondoltál! Tudod, hogy a Sötétség Királynőjének van ott egy temploma! — jelentette ki szigorúan Apoletta.

— Tényleg van? — nézett rá Berem egyenesen. Kék szeme ártatlanul kitágult. — A Sötétség Királynőjének Temploma lenne Nerakában? Nem, nincs ott semmi, csak egy kis falucska. Az én falum... — Ekkor váratlanul a gyomrához kapott és összegörnyedt, mint akinek nagy fájdalmai vannak. —Nem érzem jól magam... hagyjatok már! — nyögte, akár valami kisgyerek és lekuporodott a márványkövezetre a víz közelében. Ott ücsörgött tovább, a hasát tapogatta és csak bámult tovább a sötétségbe.

— Berem! — nógatta Tanis bosszúsan.

— Nem vagyok jól... — morogta Berem csökönyösen.

— Mit mondtál, hány éves is? — kérdezte Apoletta.

— Több, mint háromszáz, legalábbis azt állítja — felelte Tanis ingerülten. — Ha csak a fele is igaz, akkor úgy százötven lehet, ami ugyancsak túl nagy kor egy ember számára.

— Tudod — folytatta Apoletta elgondolkodón —, a Királynő nerakai temploma rejtély előttünk. Váratlanul bukkant föl az Összeomlás után, ennél többet nem tudunk e szentély sorsáról. Most pedig itt van ez az ember, aki a saját életét is ugyanoda és ugyanarra az időre vezeti vissza.

— Különös — mormolta Tanis és visszafordult Berem felé.

— Igen. Lehet, hogy nem több véletlen egybeesésnél, de ha az ember sokáig követi az ilyen véletleneket, végül csak valami sorsszerűséghez jut el... legalábbis a férjem így mondja — mosolyodott el Apoletta.

— Akár véletlen, akár nem, én nemigen megyek el Sötétség Királynőjének Templomába, hogy megkérdezzem, miért keres egy bizonyos embert egy öklömnyi smaragddal a mellében! — és Tanis komor képpel visszakuporodott a víz szélére.

— Magam sem tudom..., de valahogy nehéz elhinnem, amit mondasz, hogy a Királynő ilyen hatalomra tett szert, És mit csináltak egész idő alatt a jó sárkányok?

— Jó sárkányok — kiáltott föl meglepetten Tanis —, miféle jó sárkányok?

Ezúttal Apolettán volt a csodálkozás sora. — Hát az igazi jó sárkányok! Az ezüst— és az aranysárkányok, meg a bronzsárkányok. Nő és a sárkánydárdák. Azokat biztosan az ezüstsárkányoktól kaptátok, azok vigyáztak a titkukra...

— Én még sohasem hallőttam ezüstsárkányokról, hacsak nem valami, Humáról szóló régi énekben. És a sárkány dárdákat is oly régen keressük már minden eredmény nélkül, hogy már azt hiszem lassan, csak a gyermekmesékben léteznek.

-Nekem nem tetszik ez az egész-hajtotta állát a karjára Apoletta. — Itt valami nagy baj van — tette hozzá sápadt, megnyúlt arccal. — Valóban, hol vannak a jó sárkányok? Miért nem harcolnak? Eleinte nem is hittem a tengeri sárkányok visszatérésében, mivel a jó sárkányok azt úgyis megakadályoznák. De, ha a jó sárkányoknak csakugyan nyoma veszett, amit a veled való beszélgetés szerint lassan el kell hinnem, Fél-Elf, akkor az én népem is valóságős veszélyben van! —Ekkor a lány fölkapta a fejét. — Ó, nagyon jó, itt jön a párom a barátaitokkal. — Ellökte magát a kőlépcsőtől. — Most elmegyek vele a népemhez és megbeszéljük a dolgokat.

— Várj még! — kérte Tanis és közben a márványlépcső közeledő léptekre figyelt. — Meg kell mutatnod nekünk kivezető utat! Semmiképpen sem maradhatunk itt!

— De hisz én nem ismerek semmilyen kivezető utat — felelte Apoletta, mialatt karjának köröző mozdulataival tartotta fenn magát a víz felszínén. — És Zebulah semmi sohasem gondoltunk ilyesmire.

— Kóborolhatnánk itt a romok között hetekig — kiáltott föl Tanis —, vagy akár örökké! Ugye nincsenek is olyanok, akik valóban kijutottak már innen? Lehet, hogy csak meghalnak és kész!

— Amint már az előbb is mondtam — ismételte meg hidegen Apoletta-ilyesmivel mi nem foglalkoztunk soha.

— Nős, akkor foglalkozzatok! —förmedt rá Tanis és hangja baljóslatúan visszhangzott a víztükör fölött. Berem fölnézett rá és riadtan odébb húzódott. Apoletta szeme haragosan összeszűkült. Tanis keservesen fölsóhajtott és szégyenkezve összeszorította a száját. — Ne haragudj! — kezdett szabadkőzni, de ekkor Aranyhold odalépett mellé és megszorította a karját.

— Mi a baj, Tanis? — kérdezte.

— Semmi, csak éppen tehetetlenek vagyunk — és elnézett Aranyhold mellett. —

Megtaláltátok Caramont és Tikát? Jól vannak?

— Igen, megtaláltuk őket — felelte Aranyhold és követte a másik pillantását. Együtt nézték, amint barátaik lassan ballagnak lefelé a lépcsőn Zúgószél és Zebulah nyomában. Tika csodálkozva nézett körül. De Tanis észrevette, hogy Caramon mereven előreszegezi a tekintetét. A harcős arcának láttán aggódva fordult vissza

Aranyholdhoz.

— Nem válaszoltál a második kérdésemre — mormolta csöndesen.

— Tika teljesen jól van — felelte Aranyhold —, de ami Caramont illeti... — és szomorúan megcsóválta a fejét.

Tanis ismét Caramonra nézett és alig tudta visszafojtani a döbbenet kiáltását. Alig ismerte föl a derűs, jó természetű harcőst ebben a sötét, könnyáztatta arcú, karikás szemű alakban.

Tanis megrendült arckifejezésének láttán Tika közelebb húzódott Caramonhoz és szorosan belékarolt. Érintésére a harcős mintha fölébredt volna révedezéséből.

Rámosolygott a lányra. De volt valami Caramon mosolyában — olyan lágyság és aggodalom, amit azelőtt sohasem láthattak rajta.

Tanis fölsóhajtott megint. Újabb gondok... Ha visszatértek is az ősi istenek, vajon mi a szándékuk velük? Talán kipróbálják, mekkora az a teher, amely alatt végképp összeroppannak? Netán még jót mulatnak is a dolgon? Fogságba estek a tenger mélyén... Miért nem adják már föl a harcot? Miért nem maradnak végleg idelenn? Miért foglalkoznak a kiút keresésével? Maradjanak szépen itt és feledkezzenek el a világ bajairól! Feledjék el a sárkányo kat... Raistlint, feledjék el Lauranát... és Kitiarát... — Tanis! — rázta meg Aranyhold gyöngéden a fél-elfet.

Már megint mindenki őrá bámul... tőle várja, hogy mondja meg, mit csináljon!

Megköszörülte a torkát és megszólalt, de hangja megbicsaklott ás felköhögött. — Ne nézzetek így rám! — nyögte ki végül rekedten. — Nem tudok mit mondani... úgy tűnik,, csapdába estünk. Nem látok semmilyen kiutat.

Társai tekintetében azonban nem csökkent az iránta érzett hit és bizalom fénye. Tanis mérgesen viszonozta a pillantásukat. — Ne várjátok totem, hogy tovább vezesselek... hiszen elárultalak benneteket! Hát nem értitek?. Mindez az én hibám! Mindenben én vagyok a hibás... keressetek valaki mást...!

Elfordult, hogy ne lássák visszafoghatatlanul záporozó könnyeit, és csak nézte a feketén csillogó víztükröt... küzdött magával, hogy visszaszerezze az önuralmát. Mindaddig, amíg meg nem szólalt, arról sem vett tudomást, hogy Apoletta egész idő alatt figyelmesen nézte.

— Lehet, hogy végül mégiscsak segíthetek rajtatok — mondta csöndesen a tengeri elf-lány. —Apoletta, miről beszélsz?— kiáltott föl Zebulah rémülten és odarohant a part szélére. — Gondold meg, hogy...

— Már meggondoltam — felelte Apoletta. — A Fél-Elf mondta, hogy gondolnunk kell rá, mi történik a fönti félelmes világban... és igaza van. Velünk is megtörténhet ugyanaz, ami silvanesti

rokonainkkal. Ők is megtagadták a külvilágot és hagyták, hogy a gonosz erők sötét hatalmukkal elárasszák a földjüket. Bennünket még időben figyelmeztettek a veszélyre... mi még fölvehetjük a harcot a gonosszal. Lehet, hogy éppen a ti idejöveteletek mentett meg bennünket, Fél-Elf-tette hozzá megfontoltan. —Ezért tartozunk nektek valamivel.

_ Segítsetek hát, hogy visszatérhessünk a mi világunkba! — mondta Tanis.

Apoletta szomorúan bólintott. — Én megteszem... Hová akartok eljutni?

Tanis tehetetlenül megrázta a fejét, képtelen volt a gondolkodásra. — Azt hiszem, egyik hely éppen olyan jó, mint a másik — mormolta végül sötéten.

— Palanthasba — szólalt meg Caramon váratlanul. Mély hangja dörögve visszhangzott a sötét víztükör fölött.

Társai kényelmetlen csöndben meredtek rá... Zúgószél komoran összevonta a szemöldökét.

-Nem-válaszolta Apoletta és ismét kiúszott a lépcsőhöz. _ palanthasba nem juttathatlak el benneteket. A mi határaink csak Kalamanig terjednek. Annál tovább nem merészkedhetünk. Különösen ha igaz, amit mondtatok... Kalaman után kezdődik ugyanis a tengeri sárkányok birodalma.

Tanis megtörölte a szemét és orrát, majd visszafordult barátaihoz. — Nos, van más javaslat is?

De a többiek csak szótlanul néztek vissza rá. Végül Aranyhold lépett előre.

— Elmondhatok egy történetet, Fél-Elf!-kérdezte lágyan és Tanis karjára tette a kezét. — Egy eltévedt, magányos és rémült férfi és a párja történetét. Súlyos terhük alatt megroppanva érkeztek egyszer egy fogadóba. A nő elénekelt egy dalt, kék kristálypálcája valamiféle csodát művelt, mire a tömeg rájuk támadt. Egyetlen férfi kelt védelmükre... egyetlen embernek volt ereje a harc fölvételére. Ez a... számukra idegen férfi annyit mondott: "kimenekülünk innen a konyhán át" — és Aranyhold elmosolyodott. — Emlékszel erre, Tanis?

— Emlékszem — mormolta a fél-elf, lenyűgözötten a nő nyájasan kedves tekintetétől. — Nos, várunk rád, Tanis! — mondta Aranyhold egyszerűen.

A férfi szemét ismét elhomályosították feltörő könnyei, de gyorsan leküzdötte őket és végignézett barátain. Zúgószél komor arca valahogy megenyhült. Halvány félmosoly kíséretében Tanis karjára tette a kezét. Caramon tétovázott egy pillanatig, aztán egyik legkeményebb medve-öle, lésébe zárta a fél-elfet.

— Juttass el hát bennünket Kalamanba! — mondta Tanis Apolettának, nagyot sóhajtva. — Különben is oda igyekeztünk.

A társaság ott tért nyugovóra, közvetlenül a vízparton, hogy pihenjen, amennyit lehet az... Apoletta szerint.., hosszú és keserves utazás előtt.

-És hogyan utazunk majd, csónakkal? — kérdezte Tanis, s közben nézte, amint Zebulah lehányja magáról a ruháit és beugrik a vízbe.

Apoletta a férjére nézett, aki könnyedén taposta mellette a vizet. — Úszva — mondta az elf-n6. — Nem gondolkodtatok még el rajta, hogyan hoztunk le benneteket ide? A mi varázstudományunk lehetővé teszi majd, hogy éppoly könnyen szívjátok be a vizet, mint most a levegőt.

— Halakká akartok változtatni bennünket? — kémezte Caramon holtra rémülten.

— Azt hiszem, akár ezt is mondhatjuk — válaszolta neki Apoletta. — Apálykor jövünk majd értetek.

Tika megfogta Caramon kezét. A férfi hevesen viszonozta a szorítását és Tanis megkönnyebbült, látva, amint titkos pillantást váltanak egymással. Bármilyen viharok tombolnak is Caramon lelkében, szilárd horgonyra lelt, amely nem engedi, hogy elsodorják a sötét hullámok.

— Soha nem felejtjük el ezt a csodálatos helyet — suttogta halkan 'fika.

Apoletta csak elmosolyodott válasz helyett.

8.

— Apa! Apa!

— Mi az, kicsi Rogar? — A halász már hozzászokott kisfia lelkes fölkiáltásaihoz, aki már éppen akkorává cseperedett, hogy kezdte fölfedezni a világ csodáit, de munkájáról nem emelte föl a szemét. Fölkészült a beszámoló meghallgatására egy partra vetődött tengeri csillagról vagy a homokban talált fél pár cipőről és közben rendületlenül foltozta a hálóját, mialatt a gyerek odafutott hozzá.

— Papa — lihegte a kócos fiúcska... apja térde után kapott és közben alaposan belegabalyodott a hálóba-, egy csinos hölgy... ott, a parton, megfulladt!

— Ühüm — mormolta a halász szórakozottan.

— Egy szép nő... halott — mondta a fiúcska ünnepélyesen és maga mögé mutatott szurtos hüvelykujjával.

Erre a halász már abbahagyta a szorgoskodást és a fiúra nézett. Valahogy ez más volt, mint a szokásos gyerekbeszéd.

— Hogy? Egy csinos hölgy? Megfulladt?

A gyerek bólintott és megint a fövenycsík felé mutatott. A halász összehunyorította a szemét a ragyogó déli nap sütés ellen ás maga is végigfuttatta tekintetét a partvonalon. Utána visszafordult a fiához és, szigorúan összevonta a szemöldökét.

— Mi ez, a kis Rogar újabb meséje? — kérdezte zordan. — Mert ha így van, ma este állva vacsorázol!

A gyerek tágra nyílt szemmel megrázta a fejét. — Nem — mormolta és a múltkori emlék hatására megvakarta sovánka ülepét. — Megígértem...

A halász összeráncolt homlokkal nézett ki a tengerre. Igaz, nagy vihar volt tegnap éjszaka, de semmi olyasmit nem hallott, mint egy szirteknek ütköző hajótest csattanása. Talán a városiak közül csónakáztak ki páran a nevetséges sétahajóikon és elkapta őket a vihar sötétedés után... vagy, ami még rosszabb, meg is ölhettek valakit. Nem ez lenne az első holttest, amelyet késsel a szívében vetnek itt partra a hullámok.

A csónak fenekének kátrányozásával foglalkozó legidősebb fiát magához intette a halász, letette a munkáját és fölállt. Már azon volt, hogy a kisfiút beküldi az anyjához, de akkor eszébe jutott, hogy neki kell megmutatnia az utat.

— Vezess hát oda ahhoz a csinos hölgyhöz — mondta a halász komor hangon és jelentőségteljes pillantást vetett az idősebbik fiúra.

A kis Rogar, apját hevesen ráncigálva, nekiiramodott a fövenynek, de az apa és a fivér lassabban ballagott utána, előre borzongva tőle, vajon mit találnak.

Nem sokat haladtak még, amikor a halász észrevett valamit a parton, ami futásra kényszerítette. Nagyobbik fia közvetlenül a sarkában loholt.

— Hajótörés... ez már biztos — lihegte a halász. — Ostoba szárazföldi népség! Nincs jobb dolguk, mint hogy azokon a dióhéjnyi lélekvesztőkön csalinkázzanak.

Nem is egy, hanem mindjárt két csinos n6 is hevert a parton és mellettük még négy férfi. Valamennyien finom ruhát viseltek. Körülöttük törött fadarabok... nyilvánvalóan az összetört sétahajócska maradványai.

— Vízbe fúltak — motyogta a kisfiú, lehajolt és megérintette az egyik "csinos hölgyet". — Nem, nem fulladtak meg — jelentette ki a halász, miután megtapogatta a nő nyaki verőerét. Az egyik férfi már meg is mozdult... korosabb, olyan ötven körüli... nehézkesen fölült, és zavartan körülnézett. A halász láttán megrémült, négykézláb odakúszott egyik társához, hogy fölrázza 6t is.

— Tanis! Tanis! — kiabálta egy szakállas férfit ráncigálva, aki hirtelen mozdulattal fölült. — Nincs mitől félned — mondta nyugodt hangon a halász, a szakállas ijedtsége láttán. — Szívesen segítünk rajtatok, ha tudunk... Davey, szaladj csak gyorsan ás hívd anyádat. Mondd neki, hogy hozzon takarókat, meg azt az üveg pálinkát, amit a napfordulókor tettem félre. — Így ni, hölgyem — mormolta kedvesen, miközben az egyik nőnek segített fölülni. — Semmi aggodalom... mindjárt rendbe jön. Különös — motyogta a halász maga elé, mialatt a karjában tartotta a nőt és megnyugtatóan simogatta a vállát. — Ahhoz képest, hogy majdnem vízbe fúltak, egyiken sem látszik, hogy sokat nyelt volna... — A takarókba burkolózó partravetetteket hamarosan elkísérték a halász szerény kunyhójához. Ott kaptak egy-egy nyelet brandyt és mindenféle egyéb orvosságot, amit a halász felesége jónak vélt vízbefúlás ellen. A kis Rogar büszkén méregette őket, abban a biztos tudatban, hogy az egész falu egy jó hétig az ő "fogásáról" beszél majd.

— Még egyszer köszönjük a segítséget — mondta Tanis őszinte hálával.

— Szerencsétek, hogy épp ott voltam — morogta a férfi mogorván. — Legközelebb óvatosabbak legyetek... ha még kimentek olyan kis csónakkal, azonnal partra, ha a vihar első jele látszik.

— Óóó, igen, máskor úgy csinálom... csináljuk — felelte Tanis némi zavarral. — Ha pedig most megmondanád, hol is vagyunk tulajdonképpen...

— Itt, a várostól északra — intett kezével a halász. Két-három mérföldnyire. Davey odavihet kocsin.

— Ez igazán kedves tőletek — mondta Tanis és bizonytalanul a többiekre nézett. Azok viszonozták a pillantását..., de Caramon

óvatosan megkérdezte:

— Hmm, tudom, hogy ez különösen hangzik, de alaposan elsodort bennünket az áramlás... melyik városról is van szó?

— Miért, Kalaman, természetesen — mormolta a halász enyhe gyanakvással.

— Ó! — könnyebbült meg Tanis és nevetve fordult Caramonhoz:- Hát nem megmondtam? Mégsem vetődtünk olyan messzire, ahogy gondoltátok.

-Tényleg nem?-kérdezte Caramon tágra nyíló szemmel. — Hát persze — tette hozzá sietve, amint Tika jól oldalba bökte a könyökével. — Alighanem tévedtem, mint már annyiszor... hiszen ismerhetsz már, Tanis, annyiszor eltévedek...

— Azért ne vidd túlzásba — súgta a fülébe Zúgószél, mire Caramon elhallgatott.

A halász sötéten mérte végig őket. — Hát fura egy csapat vagytok, ammá igaz... még arra sem emlékeztek, hogy történtek össze, de még azt se tudjátok, hol vagytok. Tán mind jól berúgtatok, de ammá nem az én dolgom. Ha megfogadjátok a tanácsom, többet sose ültök csónakba, se részegen, se józanul. Davey, hozd elő a kocsit.

A halász utoljára még megvetően végigmérte őket, vállára emelte kisfiát és visszatért a munkájához. Idősebˈ bik fia eltűnt... föltehetően a szekérért mehetett.

Tanis sóhajtva nézett végig a barátain.

— Sejti legalább valamelyikőtök, hogyan kerültünk ide kérdezte — és miért viseljük éppen ezeket a ruhákat?

Egymás után mindnyájan megrázták a fejüket.

— Én emlékszem az örvényre és a Vértengerre — mondta Aranyhold. — Hanem a továbbiakat mintha csak álmodtam volna

— Én meg Raistra emlékszem — mormolta Caramon csöndesen, szomorú képpel. Ekkor érezte, hogy Tika lágyan megfogja a kezét, mire lenézett a lányra és vonásai rögtön kisimultak. — És arra is emlékszem, hogy...

— Csitt! — vörösödött el Tika és égő arcát a férfi karjához szorította.

Caramon belecsókolt vörös sörényébe. — Az nem volt álom — dünnyögte a lány csöndesen. — Én is emlékszem egy-két dologra — mondta Tanis sötéten és Beremre nézett. — De minden olyan töredékes és zavaros. Valahogy nem akar összeállni az emlékezetemben. Nos, talán jobb lesz, ha nem foglalkozunk annyit a múlttal, nézzünk inkább előre. Menjünk el most Kalamanba és nézzük meg, hogy áll a helyzet. Hmm, még azt sem tudom, milyen nap van ma! Sőt, hogy milyen hónapot írunk... szóval... azután...

-Palanthas-mondta Caramon. —Palanthasba megyünk.

— No jó, majd meglátjuk — sóhajtott föl Tanis. Előkerült Davey is

egy sovány gebe által vonszolt szekerével. A fél-elf Caramonra nézett. — Egész biztos vagy benne, hogy meg akarod találni a testvérkédet? — kérdezte nyugodt hangon.

Caramon nem válaszolt neki.

A társaság késő délelőtt érkezett meg Kalaman városába.

— Mi van itt? — kérdezte Tanis Daveytől, amint a fiatalember végigfurikázott velük a város utcáin. — Csak nem valami ünnep van éppen?

Mindenfelé tolongtak az emberek. A legtöbb üzlet zárva volt, redőnye lehúzva. Kisebb csoportok ácsorogtak mindenfelé, lázas beszélgetésbe merülve.

— Inkább úgy néz ki, mint valami temetés — mormolta Caramon —, biztosan meghalt valami fontos személyiség.

— Vagy az, vagy a háború — vélekedett Tanis. Asszonyok Pityeregtek, férjeik bánatosan vagy mérgesen bámultak maguk elé, a gyerekek rémülten néztek a szüleikre.

— Háború nem lehet, uram — jegyezte meg Davey különben két napja volt a Tavaszelő Ünnepe. Nem tudom mi lehet a baj... egy pillanat... kideríthetem, ha akarjátok, — Ezzel egy erős gyeplőrántással megállította a lovat.

— Eredj csak — mondta Tanis —, bár, várj egy kicsit! Miért mondod, hogy nem lehet háború? — Hogy miért? Hát, mert megnyertük a háborút — nézett a fél-elfre Davey megrökönyödve. — Az istenekre, uram, nagyon részegnek kellett lenned, ha erre sem emlékszel! Az Aranytábornok, meg a jó sárkányok...

— Hát persze! — vágta rá Tanis sietve.

— Álljunk meg itt, a halpiacnál — javasolta Davey —, itt biztosan tudják, mi a helyzet. — Mi is veled megyünk — mondta Tanis és intett a többieknek.

— Mi újság? — kiáltotta a legényke már futtában egy csapatférfi és nő felé, akik búsan álldogáltak egy halszagot árasztó üzlethelyiség előtt.

Azonnal többen fordultak felé és egyszerre kezdtek el beszélni. A Daveytől némiképp lemaradó Tanis csak foszlányokat értett meg az izgatott kiáltozásból. — Az Aranytábornokot elrabolták... a várős halálra van ítélve... az emberek menekülnek... a gonosz sárkányok...

Akárhogy is törték a fejüket, semmi értelmeset nem tudtak kihámozni ebből a zagyvaságból. Ráadásul az emberek láthatóan vonakodva beszéltek az idegenek füle hallatára... sötét, bizalmatlan pillantásokkal méregették őket, s különösen drága, finom ruháikat.

Még egyszer megköszönték hát Daveynek a fáradozását és otthagyták a barátai társaságában. Rövid vita után úgy döntöttek, hogy a piactérre mennek, hátha ott többet megtudhatnak a történtekről. A tömeg percről percre sűrűsödött, míg végül már úgy

kellett átverekedniük magukat a zsúfolt utcákon. Mindenfelé összevissza rohangáltak az emberek, faggatták egymást a legfrissebb fejleményekről, és legtöbben keserűen rázták a fejüket. Néha föltűnt egy-egy család, amint motyóba kötött szerény javaival igyekszik a várős kapuja felé.

-Fegyvereket kellene vásárolnunk-mormolta Caramon sötéten —, nem valami biztatóan hangzanak ezek a hírek. Különben mit gondoltok, ki lehet ez az Aranytábornok? Nagyon sokat várhat tőle ez a nép, ha ennyire kétségbeesik mindenki a foglyul ejtésének hírére. — Talán valami solamniai lovag — találgatta a fél-elf. — Abban pedig igazad van, hogy fegyvereket kell vennünk. — Ezzel az övéhez nyúlt. — A fenébe, volt egy egész erszényre való fura régi aranypénzem és most nincs sehol. Mintha nem lenne elég bajunk enélkül is...

— Várj egy kicsit — és Caramon is az öve körül matatott. _Nézd már... hogy a... azén erszényem még egy másodperce itt volt. A nagydarab harcős villámgyorsan körbefordult és megpillantott egy apró alakot, amint egy kopottas bőrerszénnyel a kezében éppen eltűnik a tömegben. — Hé te! Az ott az enyém! — bömbölte Caramon. Az embereket úgy szórta szét maga előtt, mint szélvész az avart és a csenevész tolvaj után vetette magát. Kinyújtotta hatalmas mancsát és vastag bekecsénél fogva fölkapta a levegőbe a visongó alakot. — Nő, add csak vissza az... — és a termetes harcős eltátotta a száját — ...Tasslehoff?

— Caramon — rikoltott föl Tasslehoff.

A harcős döbbenten visszapottyantotta a surranót a földre. Tasslehoff izgatottan körülnézett. — Tanis! — visította teli torokból, amint meglátta az emberek tömegén keresztülvergődő fél-elfet. — Ő, Tanis! — vetődött előre Tass és barátja köré fonta a karját. Képét Tanis övéhez szorította és keserűen sírva fakadt.

Kalaman népe fölsorakozott a város védőfalain. Pár napja is ugyanezt csinálták, csak akkor ünnepi hangulatban, amint szemlélték a lovagok, ezüst— és aranysárkányok diadalmenetét. Most néma csöndben álltak... kétségbeesetten. Csak bámultak a távolba vesző síkságra, miközben a nap delelőjéhez közeledett.

Tanis Kova mellett állt, karját a törpe vállán nyugtatta. A vén törpe kis híján elájult a barátja megjelenése okozta meglepetéstó].

Szomorú volt ez a találkozás. Kova és Tass tompa megtört hangon, egymás szájából kapkodva a szót, elmesélte társaiknak, mi történt velük, mióta Tarsisban elváltak egymástól. Egyikük addig beszélt, míg be nem rekedt, akkor a másik folytatta tovább. Így értesültek a többiek a sárkánydárdák újra fölfedezéséről, a sárkánygömb elpusztításáról és Sturm haláláról.

Tanis némán lehajtotta a fejét a szomorú hírek hallatán. Egy pillanatig el sem tudta képzelni a világot nemes lelké barátja nélkül.

Tanis gyászának láttán Kova rekedt hangon számolt be Sturm dicső győzelméről és arról, milyen békességet lelt a halálban. — Ő most már Solamnia igazi hőse — mondta Kova. Máris olyasféle történeteket mesélnek róla, mint a nagy Humáról. Az ő hatalmas áldozata mentette meg a lovagságot, úgy beszélik, és ő sohasem kívánt volna többet, Tanis.

A fél-elf némán bólintott, majd tétova mosoly kíséretében kérlelte Kovát: —Folytasd... mondd el, mit csinált Laurana, amikor megérkezett Palanthasba. Máig is ott van? Mert ha igen, mi is gondoltunk rá, hogy elmegyünk...

Kova és Tass keserű pillantást vetett egymásra, a törpe lehajtotta a fejét. A surranó félrefordult, kifújta és egyik zsebkendőjével törölgette az orrát.

-Mi történt — kérdezte Tanis, számára is idegen hangon. — Mondjátok el!

Kova kimért lassúsággal számolt be az eseményekről. — Nagyon sajnálom, Tanis — mormolta végül —, de én is hibás vagyok...

A vén törpe olyan keservesen zokogott föl, hogy Tanis szíve összeszorult a sajnálattól. Átkarolta és szorosan magához ölelte öreg barátját.

— Nem a te hibád volt, Kova — motyogta, könnyektől rekedt hangon. Miattam kockáztatta a halált, s még annál is rosszabbat. Ha bárki, hát én vagyok hibás a dologban.

— Ha elkezdjük a vádaskodást, végül az isteneket gyalázzuk majd — mondta Zúgószél és Tanis vállára tette a kezét. — Így szól az én népem régi mondása.

Tanist ez csöppet sem vigasztalta meg. — Mikor is érkezik... öö... a Sötét Hölgy? Délben — mormolta Tass csöndesen.

Lassan délre járt az idő és Tanis Kalaman népével együtt várta, hogy a Sötét Hölgy megérkezzék. Gilthanas kissé távolabb állt a fél-elftől és szándékosan nem mutatott iránta semmi érdeklődést. Tanis nem neheztelhetett rá érte. Gilthanas tisztában volt vele, mi volt az, amiért Laurana elhagyta a várost, tudta, milyen csalétekkel csalta lépre őt Kitiara, sőt, amikor megkérdezte Tanistól, hogy valóban együtt volt-e Kitiarával, a Sárkány Nagyúrral, a fél-elf nem tagadhatta le.

— Téged teszlek felelőssé, bármi történjék Lauranával — frocsögte Gilthanas tajtékozva. — És minden éjjel azért imádkozom az istenekhez, hogy bármily kegyetlen szenvedésben legyen is része, neked is azt kelljen elviselned, csakhogy százszorosan!

— Gondolod, hogy én nem viselném el mindazt boldogan, csak hogy őt kiszabadíthassam? — kiáltotta Tanis szenvedéllyel, de Gilthanas némán elfordult tőle.

Ekkor az emberek morgolódni kezdtek, és a távolba mutogattak.

Az égen sötét árnyék jelent meg... egy kék sárkány képében.

— Az az ő sárkánya — jelentette ki Tasslehoff megrendülten. — Már láttam a Főpap Tornyánál.

A kék sárkány lomhán, lassan körözött a város fölött, majd kényelmesen leszállt a várfaltól egy jó nyíllövésnyire. Halálos csönd állt be a falon, amint a sárkánylovas fölegyenesedett kengyelében. A Sötét Hölgy levette a sisakját és beszélni kezdett, hangja élesen szárnyalt a kristálytiszta levegőben.

— Mára már biztosan tudjátok, hogy foglyul ejtettem az elf-nőt, akit Aranytábornoknak neveztek. Ha bizonyítékra van szükségetek, íme, ezt mutathatom föl nektek! — kiáltotta Kitiara. — Fölemelte a kezét és Tanis finom mívű ezüstsisakot pillantott meg a vakító napfényben. — Másik kezemben, amit nem láthattok onnan, a falról, egy aranyszínű hajfürtöt tartok. Amikor elmegyek, ezeket itt hagyom a mezőn, hogy legalább valami emlékeztessen benneteket a "tábornokotokra"!

A falakon álló tömeg rekedten felhördült. Kitiara egy pillanatra elhallgatott és hidegen végigmérte az embereket. Láttára Tanis tenyerébe mélyesztette a körmét, hogy nagy nehezen megőrizze külső nyugalmát. Alig bírta visszafogni magát, hogy le ne ugorjon a falról és rátámadjon a nőre.

Vad, elkeseredett arckifejezése láttán Aranyhold közelebb húzódott hozzá és nyugtatóan a karjára tette a kezét. Megérezte a férfi remegését, majd azt, hogy érintésére hatalmas erőfeszítéssel lecsillapodik. Amikor lenézett a kezére, döbbenten vette észre, hogy ujjai közül vér szivárog.

— A Lauralanthalasa nevű elf-lányt a Sötétség Királynőjéhez vitettem, Nerakába. A királynő fogságában marad mindaddig, amíg nem teljesülnek a következő föltételek! A királynő először is azt követeli, hogy a Berem nevű személyt, az "Örökembert" azonnal szolgáltassátok ki neki! Másodszor, hogy a jó sárkányok haladéktalanul menjenek Sanctionba, ahol megadják magukat Lord Ariakasnak. Végül, a Gilthanas nevű elf-lord szólítsa föl a solamniai lovagokat, valamint a qualinesti és silvanesti elfeket, hogy, tegyék le a fegyvert. A Tűzkovács Kova nevű törpe pedig ugyanerre vegye rá a fajtájabelieket. — Ez őrültség! — kiáltotta Gilthanas, előrelépett a fal mellvédjéhez és lenézett a Sötét Hölgyre. — Nem fogadhatjuk el ezeket a feltételeket! Fogalmunk nincs róla, ki lehet ez a Berem és hol találhatnánk meg őt! Én nem felelhetek a népemért, sem a jó sárkányokért. Ezek a követelések teljességgel ésszerűtlenek!

— A Királynőnek egyáltalán nem ment el az esze válaszolta Kitiara színtelen hangon. — Ő Sötét Felség tisztában van vele, hogy mindeme követelései teljesítéséhez idő kell. Három hetetek van rá. Ha ezalatt nem találjátok meg azt a Berem nevű embert, aki értesüléseink

szerint valahol Roncsosd környékén tartózkodik, és nem külditek el a jó sárkányokat, ismét visszatérek, és akkor egy hajtincsnél többet teszek le a "tábornokotokból" Kalaman kapuja elé!

Kitiara itt kis időre elhallgatott.

A fejét találjátok majd itt, a porban.

Ezzel lehajította a sisakot sárkánya lába elé a földre, azután parancsszavára Skie kiterjesztette a szárnyát és fölemelkedett a levegőbe.

Hosszú pillanatokig senki sem mozdult és nem szólt semmit. Az emberek csak meredten néztek a kapu előtt heverő sisakra. Az ezüst sisakforgón vidáman libegő piros szalagok jelentették az egyetlen színt és mozgást, ameddig a szem ellátott. Egyszer csak valaki rémülten felüvöltött és a távolba mutatott.

Hihetetlen látvány bontakozott ki a látóhatáron. Olyan rémületes volt, hogy az első pillanatban senki sem hitt a szemének, mindenki úgy érezte magában, hogy biztosan megbolondult. De az a valami hamarosan közelebb lebegett a városhoz és kénytelenek voltak elismerni a valóságosságát, bár ez a legkevésbé sem csökkentette annak iszonyatos voltát.

Krynn lakói ekkor pillantották meg először Lord Ariakas zseniális harci gépezetét, a repülő erődöt.

Sanction templomainak kazamatáiban a fekete köpönyeges varázslók és sötét papok egy egész várat választottak le alapjairól és juttattak föl a levegőbe. És most, egy fehér villámok szaggatta, sötét viharfelhőn lovagolva, vörös és fekete sárkányok vagy százfőnyi kötelékének kíséretében a légi erőd Kalaman fölé siklott, elsötétítve a déli verőfényt és sötét árnyékot vetve az egész városra.

A tömeg rémülten menekült a falakról. A sárkányiszony lesújtott szörnyű varázserejével, páni félelemmel és reménytelenséggel töltve el Kalaman minden lakóját. Ám az erőd és sárkányai most még nem támadtak. Három hétig várnak, ahogy a Sötétség Királynője megparancsolta. Arra viszont bizonyára ügyelnek majd, hogy a lovagok és a jó sárkányok ez idő alatt meg ne vethessék lábukat a síkságon. Tanis barátaihoz fordult, akik ott álltak szorosan egymás mellett a falon és sötét tekintettel méregették a repülő erődöt. Ők már hozzászoktak a sárkányiszonyhoz, képesek voltak szembenézni vele és nem menekültek fejvesztetten, mint Kalaman népe. Kis csoportjuk magányosan állt odafönt a várfalon. — Három hét! — szólalt meg Tanis hangosan, mire barátai mind felé fordultak.

Mióta eltávoztak Roncsosdból, most látták először, hogy arcáról eltűnnek a tébolyító önvád vonásai. Szemében olyan megbékélés tükröződött, amiről Kovának a halott Sturm merev tekintete jutott az eszébe.

— Három hét — ismételte meg Tanis olyan vészjósló

nyugalommal, amitől a törpe hátán végigfutott a hideg. Szóval három hetünk van. Az éppen elég lesz. Elmegyek Nerakába, a Sötétség Királynőjéhez. — A közelben álldogáló, szótlan Beremre pillantott és hozzátette: — Te pedig velem jössz!

Berem szeme azonnal tágra meredt az iszonyú rémülettől. — Neem! — nyöszörögte és hátratántorodott. Látva, hogy a szerencsétlen mindjárt menekülésre fogja a dolgot, Caramon utánakapott hatalmas mancsával és keményen megragadta.

— Velem jössz Nerakába — mondta Tanis csöndesen — vagy ebben a szent pillanatban átadlak Gilthanasnak. Az elf-lord határtalanul szereti a húgát. Habozás nélkül átadna a Sötétség Királynőjének, ha úgy véli, hogy ezzel visszaszerzi Laurana szabadságát. Mi viszont jobban ismerjük a helyzetet... tudjuk, hogy a kiadatásod semmit sem változtatna a dolgok állásán. De ő nem így vélekedik. Ó ugyanis elf és meggyőződése, hogy a Királynő megtartaná a szavát.

Berem keserűen nézett Tanis szemébe. — És te... nem adsz ki neki?

— Először is megpróbálom kideríteni az igazságot — mondta hűvösen megkerülve a kérdést.-És mindenképpen szükségem van valakire, aki kiismeri magát azon a vidéken... Berem kiszabadította magát Caramon vasmarkából és űzött pillantást vetett a társaságra. — Inkább megyek — vinnyogta —, csak ne adjatok annak az elfnek a kezére.

— Rendben van — mormolta Tanis hűvösen — és hagyd abba a nyavalygást. — Sötétedés előtt indulok és addig még rengeteg a dolgom...

Váratlanul erős kéz szorítását érezte a karján. — Tudom, hogy mi jár a fejedben, Caramon — mondta Tanis, de nem fordult meg — és a válaszom... nem! Egyedül megyünk $eremmel! — Akkor egyedül mentek a halálba — felelte Caramon nyugodtan és nem engedte el a fél-elf karját.

— Akkor is így kell cselekednem! — Tanis hiába próbált kiszabadulni a bivalyerős férfi szorításából. — Egyikőtöket sem viszem magammal!

— És kudarcot vallasz! — morogta Caramon. — Talán ezt akarod? Keresed a halált, hogy végre megszabadítson a bűnödtől? Nos, ha így van, akár e pillanatban fölajánlhatom a kardomat! Ha viszont valóban ki akarod szabadítani Lauranát, mindenképpen segítségre lesz szükséged.

— Az istenek újra egyesítettek bennünket — szólalt meg ekkor Aranyhold csöndesen. — És éppen akkor vezettek el egymáshoz, amikor a legnagyobb szükségünk van rá. Ez maga az istenek akarata... ne is próbáld tagadni, Tanis!

A fél-elf némán lehajtotta a fejét. Nem tudott sírni… már nem maradtak könnyei. Ekkor Tasslehoff apró mancsa siklott a tenyerébe.

— És arra nem is gondolsz — csipogta a surranó kedvesen —, mennyi bajba keverednél nélkülem?

9.

Magányos gyertyaszál

Kalaman városa halál csöndbe burkolózott aznap éjszaka, amikor lakói értesül a Sötét Hölgy ultimátumáról. Lord Calof kihirdette hadiállapotot, ami azt jelentette, hogy be kell zárni mind kocsmát, elreteszelik és lezárják a kapukat... senki ne távozhat a városból. Be is csak a környékbeli kis földműves halászfalukban lakókat engedték. Az első menekülte alkonyattájt érkeztek és beszámoltak róla, hogy földjeik sárkányfattyak dúlják, a házaikat fosztogatják és falvaik fölperzselik.

Bár a kalamani előkelőségek némelyike hevesen tiltakozott a hadüzenet túlságosan szigorú intézkedései ellen Tanis és Gilthanas... végre egyetértésben... rávette a város Tordiát erre a határozott döntésre. Mindketten ijesztően eleven képekkel írták le Tarsis városának porrá égetését. Érveik meggyőzően hatottak. Lord Calof tehát kihirdette az ostromállapotot, de utána tanácstalanul nézett a két férfira. Nyilvánvalóan még csak sejtelme, sem volt róla, mit tehetne a város megvédelmezésére. A fölöttük lebegő repülő erőd félelmetes árnya teljesen kétségbe ejtette, és hadvezérei közül sem sokan voltak jobb állapotban nála. Miután végighallgatta néhány eszelős ötletüket, Tanis kért szót. — Volna egy ajánlatom Lordságodnak — mondta tiszteletteljesen. — Van itt, a városodban egy személy, aki jól képzett katona, s akire rábízhatnád a védelem megszervezését... — Talán te lennél az, fél-elf? — szaWtotta félbe Gilthanas keserű mosollyal — Nem — válaszolta Tanis szerényen —, hanem te, Gilthanas. !, 1

— Egy elf? — kiáltott föl Lord Calof elkeseredetten.

— Ő is ott volt Tarsisban. Tapasztalt harcos a sárkányfattyakkal és a sárkányokkal szemben. A jő sárkányok megbíznak benne és biztosan követik az utasításait.

— Ez igaz — ismerte el Calof. Hatalmas megkönnyebbülés tükröződött az arcán, amint Gilthanas felé fordult. — Tudom, uram, mint éreztek ti, elfek, az emberek iránt és... ezt el kell ismernem... az emberek többségének ugyanez a véleménye az elfekről. Mégis, örök hálával adóznánk neked, ha segítségünkre sietnél a megpróbáltatás óráján.

Gilthanas egy pillanatig csodálkozva nézett Tanisra, de semmit sem tudott kiolvasni a fél-elf szakállas arcából. Akár egy halott — gondolta magában. Lord Calof megismételte a kérdést, valami jutalomról" is motyogott közben, mivel úgy vélte, hogy Gilthanas ingadozásának oka a felelősségtől való elzárkózás.

— Nem, uram — ébredt fel Gilthanas hirtelen néma révedezéséből. — Semmi szükség holmi jutalomra, amit nem is kívánok. Ha segíthetek megvédeni ennek a városnak a népét, az pontosan elégséges jutalom nekem. Ami pedig a másságomat illeti — és Gilthanas még egyszer Tanis felé nézett —, remélem éppen eléggé megtanultam mára, hogy annak semmi jelentősége sincs. És soha nem is volt.

— Mondd hát meg, mit tegyünk! — kérte őt Calof mohón.

— Előtte szeretnék néhány szót váltani Tanisszal — mondta sietve Gilthanas, látván, hogy a fél-elf távozni készül.

— Természetesen. Van ott egy kis szoba, a jobb kezedre eső ajtó mögött, ott nyugodtan beszélhettek egymással. — És a lord a kis ajtó felé mutatott.

Miután beléptek a fényűzően berendezett kis helyiségbe, a két férfi hosszú pillanatokig kényelmetlen csendben állt egymással szemben, de egyikük sem nézett egyenesen a másik szemébe. Először Gilthanas törte meg a csöndet.

— Világéletemben megvetettem az embereket — mondta az elf-lord csöndesen —, és lám, most arra készülök, hogy megvédelmezzem őket.-Elmosolyodott. — És nem is olyan rossz érzés — tette hozzá lágyan és először nézett Tanis szemébe.

Tanis visszanézett Gilthanasra és arcvonásai némileg megenyhültek, de nem viszonozta az elf-lord nyílt mosolyát. A következő pillanatban azonban ismét lesütötte a szemét, arcára visszatért a komor kifejezés.

— Ezek szerint Nerakába készülsz, jól tudom? — kérdezte Gilthanas újabb hosszú szünet után.

Tanis szó nélkül bólintott válaszul.

— És a barátaid... A is veled tartanak?

— Néhányan — válaszolta Tanis. — Ugyan mindnyájan jönni akarnak, de... — nem volt ereje a folytatáshoz, amint eszébe jutott társainak töretlen hűsége. Csak megrázta a fejét. Gilthanas közben egy cifrán faragott asztalkára bámult, ujjai szórakozottan siklottak végig a fényezett felületen.

— Most mennem kell — mondta végül Tanis súlyosan és megindult az ajtó felé. — Sok mindent kell még elintéznem. Éjféltájra tervezzük az indulást... amikor Solinari már lenyugodott...

— Várj! — tette kezét Gilthanas a fél-elf vállára. — Én... én... csak annyit szeretnék mondani, hogy bocsáss meg...

a reggeli szavaimért! Ne! Tanis, ne menj még... hallgass végig! Nem könnyű dolog ez számomra! — Az elf-lord egy pillanatra elhallgatott. — Nagyon sokat tanultam mostanában, Tanis... magamról is. És igazán kemény leckékben volt részem..., de megfeledkeztem magamról, amint értesültem Laurana sorsáról. Dühös voltam és

rémült... ki kellett töltenem valakin a mérgemet... és te voltál a legközelebbi célpont. Amit Laurana tett, az irántad való szerelemből cselekedte. Látod, Tanis, a szerelemből is megtanulok lassan egyetmást. Legalábbis igyekszem! — Hirtelen megkeseredett a hangja. — Legtöbbét mégis a fájdalomról tanulok..., de ez legyen az én dolgom.

Tanis keményen állta a pillantását... Gilthanas keze még mindig a vállán pihent. — Most, miután már volt időm a gondolkodásra, azt is tudom — folytatta az elf-lord csöndesen —, hogy Laurana helyesen cselekedett. Mennie kellett, különben értelmetlen lett volna a szerelme. Hitt benned, annyira hitt, hogy azonnal elindult hozzád, amikor azt mondták neki, hogy halálodon vagy... Ment, lám, még úgy is, hogy tudta, arra a borzalmas helyre jut...

Tanis feje előrebukott. Gilthanas már mindkét kezével, erősen tartotta a vállát. — Vasverő Theros mondta egyszer, hogy mindabból, amit eddigi életében tapasztalt, soha, semmi rossz nem származott olyasmiből, amit szerelemből tett valaki. Hinnünk kell ebben, Tanis! És amit Laurana tett, az mind szerelemből fakadt. Amit pedig te készülsz megtenni, szintén szerelemből teszed. Biztos vagyok benne, hogy az istenek áldása lesz rajta.

-Talán Sturmon is rajta volt az áldásuk?! — csattant föl Tanis nyersen. — Hiszen ő is szeretett!

— Miért, hát nem volt? Ugyan honnan tudhatnánk?

Tanis keze rákulcsolódott Gilthanaséra. Némán megcsóválta a fejét... vágyott rá, hogy hihessen a szavai igazságában, hiszen olyan szépen, olyan csodálatosan hangzottak... akár a sárkánymesék. Gyerekkorában a sárkányokban is hinni szeretett volna...

Fölsóhajtott és ellépett az elf-lord mellől. Már a kilincsen volt a keze, amikor Gilthanas még egyszer utána szólt: — Ég veled..., testvér...!

A társasága várost övező fal tövében jött össze, Tasslehoff titkos ajtajának közelében, amely a fal tetején áthajló lépcsőn keresztül vezetett ki a síkságra.

Gilthanas természetesen engedélyt adhatott volna nekik a főkapun való távozásra is, de minél kevesebben tudnak sötét utazásuk tervéről, annál jobb, legalábbis Tanis véleménye szerint.

Hamarosan mindnyájan ott szorongtak a lépcső tetején lévő szűk helyiségben. Solinari éppen alábukott a távoli hegyek mögé. Tanis a többiektől kissé távolabb állva figyelte, amint az utolsó ezüstös sugarak megcsillannak a fölöttük lebegő félelmetes erőd bástyáin. Fölvillanó fényeket látott a repülő erőd lőrései mögött is. Mögöttük sötét árnyak mozogtak. Ugyan, kik lehetnek abban a halálos harci gépezetben? Sárkányfattyak? Vagy fekete köpönyeges varázslók és sötét papok, akiknek mágikus ereje szakította el a várat a földtől és lebegteti most a sűrű, szürke fellegek tömegei fölött?

Hallotta, hogy a háta mögött a többiek... Berem kivételével... halkan pusmognak. Az Örökember Caramon éber felügyelete alatt álldogált kissé távolabb, a félelemtől tágra nyílt szemmel.

Tanis hosszan elnézte őket, majd végül felsóhajtott. Újabb búcsúzás előtt állt és ez most olyan szomorúsággal töltötte el, hogy nem is volt biztos benne, lesz-e hozzá elég ereje. Visszafordulva látta, amint Solinari utolsó sugarainak visszfénye halványan megcsillan Aranyhold ezüstarany hajkoronáján... Látta komoly, békés arcát... még most is, hogy sötét és veszedelmes útra készülődik. A látványtól új erőre kapott.

Mély levegőt véve ellépett az ablak mellől és csatlakozott barátai kis csoportjához. —Itt van az idő, Tanis? — kérdezette Tasslehoff izgatottan.

Tanis elmosolyodott és kezét szeretettel előrenyújtva megsimogatta a surranó mulatságos kontyát. Lám, a surranók még ebben a fölfordult világban is a régiek maradtak.

— Igen — mondta Tanis. — Itt az idő. — És Zúgószélre nézett. Legalábbis egynémelyikünk számára.

A síkföldi keményen állta a fél-elf határozott, rezzenetlen pillantását, amelyen olyan világosan tükröződtek gondolatai, ahogy a sötét felhőfoltok rajzolódtak ki az égen. Zúgószél tekintetében most először nem látszott a megértés, mintha nem is hallotta volna Tanis szavait. Végül csak eljutott a tudatáig, mit mondtak neki. Most, hogy megértette, komor, szigorú arca elvörösödött, barna szeme megvillant. Tanis többet nem mondott neki... hanem most tekintetét Aranyholdra emelte.

Zúgószél is feleségére pillantott, aki csöndesen állt a holdfény ezüstös tócsájában... gondolatai valahol messze jártak. Ajkán kellemes mosoly vibrált. Olyan mosoly, amilyet Tanis csak mostanában látott tőle... talán már a gyermekét látta maga előtt, amint vidáman játszadozik a napfényben.

Tanis visszafordult a síkföldihez. Megérezte, milyen belső harc dúlhat Zúgószél lelkében és tudta, hogy Que-shu harcosa biztosan fölajánlaná... mi több, egyenesen követelné, hogy vele tarthasson, még akkor is, ha ezáltal hátra kellene hagynia asszonyát. Tanis odalépett hozzá, kezét a vállára tette és mélyen a síkföldi szemébe nézett. — Te már megtetted a kötelességedet, barátom — mondta neki. — Elég messzire jutottál előre a tél jeges útjain. Most el kell válnunk egymástól... a mi utunk ijesztő sivatagban vezet tovább. A tiétek a tavasz virágzó fái közé visz el benneteket. Felelősséggel tartozol azért a gyermekért, akinek ketten adtátok az életet. — A következő pillanatban Aranyhold vállát átkarolta és szorosan magához vonta a nőt, hogy megelőzze várható tiltakozását. — A kicsi ősszel jön majd a világra — mormolta Tanis lágyan —, amikor a selyemfák lombjai

rőtarany színűre válnak. Ne sírj, kedvesem! — ölelte át még szorosabban a fiatalasszonyt. — A selyemfák tavasszal kihajtanak megint. És egyszer elhozzátok az ifjú harcost... vagy hajadont Vigaszba, ahol meghallgatja majd annak a két embernek a történetét, akik igaz szerelmükkel visszahozták a reményt a sárkányok világába.

Megcsókolta a nő ragyogó haját. Ezután a csöndesen szipogó Tika lépett oda hozzájuk, hogy maga is búcsút mondjon Aranyholdnak. Tanis közben odafordult Zúgószélhez. A síkföldi komor álarcának nyoma veszett, tisztán rajzolódtak ki arcán a bánat mély vonásai, de Tanis alig látta őket kicsorduló könnyeitől.

— Gilthanasnak segítségre lesz szüksége a várős védelmének megszervezéséhez. — A fél-elf megköszörülte a torkát. — Azt kérném az istenektől, hogy e pillanatban szakadjon vége sötét teleteknek, de attól tartők, hogy az eltart még egy kis ideig.

— Az istenek velünk vannak, barátom... fivérem — mondta Zúgószél megbicsakló hangon és átölelte a fél-elfet. — Kívánom, hogy legyenek veletek is! Itt várunk majd a visszajöttötökre! Solinari végleg lebukott a hegyek mögött. Az égen nem maradt más fény, mint a csillagok hideg sziporkázása és a fölöttük lebegő légi erőd sárga szemeinek baljós villogása. Barátaik sorban elköszöntek a síkföldiektől. Azután Tasslehoff nyomában átmásztak a falon, beléptek a következő ajtón és nekivágtak a lefelé vezető lépcsőnek. Tass kitárta előttük a legalsó ajtót is. Óvatosan, kezüket fegyverükön tartva, léptek ki a távolba vesző sík mezőre.

Egy pillanatig még szorosan egymás mellett maradtak, úgy néztek végig a síkságon, amelyen — legalábbis úgy érezték — még a legsötétebb éjszakában is több ezer szempár láthatja őket a falak tetejéről vagy a repülő erődből. Tanis olyan szorosan állt Berem mellett, hogy érezte testének remegését és örült, hogy Caramonra bízta őrizetét. Amióta kijelentette, hogy Nerakába készülnek, olyan űzött rémületet látott a szerencsétlen férfi szemében, amilyen csak a csapdába ejtett vadállatok tekintetében tükröződik. Elfogta iránta a szánalom, de a következő pillanatban megkeményítette a szívét. Túl sok forgott most kockán! És Berem maga volt a kulcs... a válasz benne rejlett és Neraka városában. Hogy miként szerzik meg ezt

a választ, Tanis még nem döntötte el végleg, de a terv már kezdett megfogalmazódni lázasan dolgozó agyában.

A távolból fülsértő kürtszó törte meg az éjszaka csöndjét. A látóhatáron narancsszínű fény villant... sárkányfattyak égettek föl éppen egy falut. Tanis szorosabbra fogta magán a köpönyegét. Bár elérkezett és el is múlt a tavaszelő ünnepe, a tél hidege még ott lebegett a levegőben.

— Nős, akkor indulás! — szólalt meg csöndesen.

Várta amint társai egyenként, óvatosan keresztülügetnek a nyílt,

füves térségen és behúzódnak a közeli facsoport árnyékába. Kis, réztestű sárkányok vártak rájuk ott, hogy elröpítsék őket a hegyekbe.

Mindennek vége szakadhat azonban ezen az éjszakán — gondolta magában a fél-elf, miközben figyelte, amint Tasslehoff nesztelenül surran a sötétségben, akár egy egér. Ha a sárkányaikat fölfedezik vagy őket magukat észreveszik a repülő erődből..., egy csapásra vége mindennek. Berem a Sötétség Királynőjének karmaiba kerülve... Sötétbe borulna az egész világ.

Tasst Tika követte könnyed, ruganyos futással. Közvetlen mögötte Kova döcögött lihegve. A törpe most még öregebbnek látszott. Tanisban fölébredt a gyanú, hogy esetleg nincs jól, de tudta, hogy vén barátja semmi áron sem maradt volna hátra. Most Caramon vágott neki a sötétnek, csörömpölő vértezetével. Egyik kezével keményen szorította Berem karját, úgy vonszolta magával az Örökembert.

Én következem, jött rá Tanis, amint látta, hogy valamennyi társa biztonságosan elrejtőzött a fák sűrűjében. Hát akkor, rajta! A gonosz vagy a jó javára, de a harc hamarosan végleg eldől! Fölpillantva látta, amint Aranyhold és Zúgószél néz utánuk a toronyszoba parányi abla

kából.

Jöjjön hát a jő vagy a gonosz!

Csakugyan, mi lenne, ha végül is mindent elnyelne a sötétség? — gondolt rá Tanis most első ízben. Mi történne a világgal? És mi lenne azok sorsa, akiket hátrahagytam? Határozottan tekintett föl még egyszer arra a két emberre, akik olyan drágák voltak a számára, mint a családja..., amelyet sohasem ismert. Látta, amint Aranyhold meggyújt az ablakban egy gyertyaszálat. A kis láng egy pillanatra megvilágította a két síkföldi arcát. Búcsúintésre emelték a kezüket, azután eloltották a lángot, nehogy ellenséges szemek figyelhessenek föl rá.

Tanis mélyet felsóhajtott, megfordult és futásnak eredt.

Lehet, hogy győzhet a sötétség, de a reményt sohasem olthatja ki végleg. Bár egy gyertyaszál... vagy akár ezer... leéghet és kihunyhat, mindig lesz valaki, aki az utolsóról meggyújtja majd a következőt!

Így lobog örökké a reménység lángja, megvilágítja a sötétséget..., amíg el nem érkezik a nappal világossága.

Harmadik Könyv

1

Ősöreg aranysárkány volt, fajtájának legvénebbje. A maga idején derék harcos hírében állt. Győzelmeinek sebhelyei máig látszottakráncos, aranyló bőrén. Neve valaha éppúgy ragyogott, akár a dicsősége, amit már rég elfelejtett maga is. Néhány fiatalabb, tiszteletlen aranysárkány lekezelően csak Piritként, "a Bolondok Aranyaként" emlegette, annál is inkább, mivel a tudata gyakorta elkalandozott a jelenből és álmodóan elmerült a múltban. A legtöbb foga régen kihullott és szinte az örökkévalóság múlt el azóta, hogy utoljára bekebelezett egy szép darab szarvaspecsenyét vagy éppen ízeire szaggatott egy goblint. Mostanában már csak néha nyámmogott el egy-egy sovány nyulat, de leginkább zabkásán élt.

Amikor Pirit éppen a jelenben tartózkodott, értelmes, bár kissé ingerlékeny társ volt. A látása persze romlott, de semmi áron sem ismerte volna el és süket is volt, mint egy ágyú. Hanem az esze, akár a borotva. Szavai is élesek, akár az agyarak... beszélték róla sárkánykörökben. Csak éppen ritkára beszélt éppen arról, amiről a társaság többi tagja. Hanem amikor visszakalandozott a múltba, a többi aranysárkány sietve menekült a barlangjába. Midőn ugyanis eszébe jutottak a varázsigéi, még kiválóan tudta alkalmazni őket és a leheletében rejtőző fegyverei is éppolyan hatékonyak voltak, mint régen. Ezen a napon azonban Pirit nem tartózkodott sem a múltban, sem a jelenben. A Vadkelet síkságon heverészett és békésen szundikált a langyos tavaszi napfényben. Mellette üldögélt egy öregember és az oldalának támasztva a fejét, ugyanazt művelte.

Az öreg kopott, gyűrött kalapot húzott az arcába, hogy megvédje szemét a nap bántó sugaraitól. Hosszú, fehér szakálla vége kikandikált a kalap karimája alól. Bokáig érő, egérszürke köpönyege csak félig takarta csizmás lábát.

Mindketten hortyogva aludtak. Az aranysárkány oldala sípoló lélegzetének ritmusára emelkedett és süllyedt. Az öregember tátott szájjal aludt és néha önmagát ébresztette föl egy-egy hangosabb horkantással. Ilyenkor mindig hirtelen felült, süvegét leverte a Földre... ami semmivel sem javította az állapotát... és riadtan körülnézett. Mivel nem látott semmit, mérgesen zsörtölődött magában, visszatette a süvegét (miután megtalálta), ingerülten oldalba bökte a sárkányt és elszundított megint.

A véletlenül arra vetődő elcsodálkozhatott volna rajta, hogy hogy a fenébe szundikálhatnak ezek itt ketten békésen a Vadkelet síkságon, akármilyen kellemesen langyos is a tavaszi napsugár. Azt is gondolhatta volna az arra járó, hogy biztosan várnak valakit, mivel az öreg időnként fölébredt, levette a süvegét, és ünnepélyes pillantással

méregette az üres égboltot.

Szóval csodálkozhatott volna rajtuk az arrajáró... ha valóban járt volna arra valaki, de feléjük se vetődött senki. Legalábbis barátságos teremtmény nem. A Vadkelet síkságot ugyanis keresztül-kasul pásztázták a sárkányfattyú és goblin őrjáratok. Ha azok ketten tudták is, hogy veszélyes helyen szundikálnak, láthatóan mit sem törődtek vele. Egy különösen harsány horkantásától ismét felébredvén, az öreg már azon volt, hogy alaposan rápirít a társára, miért csap ilyen éktelen lármát, amikor váratlanul árnyék vetődött rájuk.

— Phú! — fortyant föl az öreg mérgesen és fölbámult az égre. — Sárkánylovasok! Egész díszmenet! Alighanem valami rosszban sántikálnak — és a vénember hófehér szemöldöke "V" alakban futott össze az orra fölött. —Éppen elegem volt már belőlük, és tessék, már megint az idegeimre mennek és ráadásul a napot is eltakarják előlem. Ébredj már! — rikoltotta és szúette, öreg botjával keményen oldalba bökte a sárkányt.

A vén Pirit fölmordult, kinyitotta egyik aranyló szemét, lenézett az öregemberre (akiből mellesleg csak valami szürke foltot látott), majd békésen újra leeresztette a szemhéját. Az árnyékok tovább húztak el fölöttük: négy sárkány, a hátukon lovasokkal.

— Azt mondtam, ébredj, te lomha álomszuszék! — ordította az, öreg. Az aranysárkány csak hortyogott tovább, hanyatt fordult, lábait az égnek meresztette, hasát kitárta a napsugarak előtt.

A vénember egy pillanatig haragosan meredt a sárkányra, majd hirtelen ötlettől vezérelve odasietett a fejéhez és beleüvöltött egyenesen az egyik fülébe: — Háborúúú! Háború van! Támadnak bennünket!

Megdöbbentő volta hatás. Pirit szeme villogva fölpattant, hasra fordult és a lábát olyan erővel feszítette a talajhoz, hogy mélyen feltépte vele a puha földet. Dühödten fölrikoltott, arany szárnyát kiterjesztette és olyan hevesen csapkodott vele, hogy mérföldnyi magasságba verte föl a port és a homokot.

— Háborúúú! — trombitálta. — Hadüzenet! Hívnak bennünket! Kötelékek, sorakozó!

Támadást elhárítani!

Az öregembert láthatóan meglepte ez a hirtelen átalakulás, ám pillanatnyilag szótlanságra volt kárhoztatva a véletlenül beszívott maréknyi por miatt. Ám amikor tudatára ébredt, hogy a sárkány fölszállni készül, a süvegével hadonászva elébe került.

— Várj — kiáltotta prüszkölve és köhögve —, várj meg!

— Ki vagy te, hogy én megvárjalak? — bömbölte Pirit és keresztülbámult a kavargó porfelhőn. — Te volnál az én varázslóm?

— Igen... igen — kiabálta vissza az öreg lihegve —, én a te... izé... varázslód vagyok. Tedd le egy kicsit a szárnyad, hogy fölmászhassak.

Úgy, úgy, lám, milyen derék legény vagy! Most... így ni... ó! Huhúúú! Még nem szíjaztam be magam! ...Odanézz! A süvegem! A fene egye meg! Még nem mondtam, hogy szállj föl!

— Időben oda kell érnünk a csatába — kiáltotta Pirit harci hévvel. — Huma különben magára marad!

— Huma! — mordult föl az öreg mérgesen. — Nos, azt hiszem, hogy azt a csatát végképp lekésted. Egy pár évszázaddal. De én nem is arra az ütközetre gondoltam. Hanem arra a négy sárkányra, ott, keleten! Gonosz dögök... meg kell állítanunk őket!

— Sárkányok! Persze! Látom már! — bömbölte Pirit és a magasba emelkedve vadul utána vetette magát két halálra rémült és mélységesen felháborodott sasnak.

— Nem! Neem! — üvöltötte a vénember, keményen rugdalva a sárkány oldalát. — Keletnek, te tökfej! Még két fokkal keletre!

— Biztos vagy benne, hogy te vagy az én varázslóm? — kérdezte Pirit mély,, dörmögő hangon. — A varázslóm sohasem beszélt így velem!

— Één... izé... bocs, öreg cimbora — hadarta az öreg —, csak egy picit ideges vagyok. Ez az új veszedelem, meg minden.

— Az istenekre! Ott négy sárkány is van! — nyögte Pirit döbbenten, miután most először megpillantotta őket.

— Vigyél hozzájuk egészen közel, hogy jól célozhassak — kiabálta a vénember. — Van egy igazán nagyszerű varázsigém... a tűzgolyós! Ejnye — dünnyögte magában mérgesen — sehogy sem jut eszembe, hogyan hangzik.

A sárkánysereg tisztjei négy sárgaréz sárkányból álló köteléken lovagoltak. Egyikük az élen haladt. Vezetőjük, egy szakállas férfi ütött-kopott, fejéhez képest kissé nagynak tűnő sisakja rostélyát leeresztette, hogy elárnyékolja a szemét. A másik tiszt a csoport mögött haladt. Hatalmas termete majd szétvetette fekete páncélját. A fején nem volt sisak... talán nem találtak neki elég nagyot... de komor és éber volt, különösen, amint a középen haladó két sárkány hátán kuporgó foglyaikat figyelte.

Különös fogolycsapat volt az: egy nő, nem rászabott páncélban, egy surranó, egy törpe és egy hosszú, kócos, szürke hajú középkorú férfi.

Ugyanaz az útonjáró, aki megbámulta volna az öreget a sárkányával, azt is észrevehette volna, hogy a tisztek és foglyaik le-letérnek az egyenes útról, hogy a Sárkány Nagyúr odalent masírozó gyalogos csapatai észre ne vegyék őket. Amikor a sárkányfattyak egyik csapata mégis felfigyelt rájuk és óbégatva próbálta fölkelteni a figyelmüket, szántszándékkal úgy tettek, mintha nem látnának odalent senkit. Egy igazán jó megfigyelő persze azon is elgondolkodott volna,

vajon mi keresnivalója van rézsárkányoknak a Sárkány Nagyúr szolgálatában.

Sajnos sem az öregember, sem a roskatag aranysárkány nem bizonyult igazán jó megfigyelőnek.

A felhők között bújkálva, lassan a kis csoport fölé húzódtak.

— A vezényszavamra azonnal csapj le rájuk — mondta az öreg, vígan kacarászva magában a közelgő harc izgalmától. — Hátba támadjuk őket!

— És hol van Sir Huma? — kérdezte az aranysárkány, vaksin pislogva előre a felhők közül. — Elesett — mormolta az öreg, minden figyelmét a varázsigéjére összpontosítva.

— Elesett? — bömbölte a sárkány elkeseredetten. — Akkor hát elkéstünk?

— Ne is törődj vele — csattant föl az öregember ingerülten. — Készen állsz?

— Elesett! — ismételte meg a sárkány bánatosan, de a következő pillanatban fölragyogott a szeme. — Akkor bosszút állunk érte!

— Iigen, helyes — motyogta a vénség. — És most, amikor jelzek... Neee! Még ne! Teee... De az öregember szavait elnyelte a szélroham, amint az aranysárkány alábukott a felhőkből és rávetette magát az alatta szálló kisebb társaira, mint valami, egyenesen az égből elhajított dárda.

A hátul haladó nagydarab sárkánytiszt valami mozgást észlelt a magasban és fölnézett. A szeme tágra nyílt.

— Tanis! — ordította riadtan az élen szárnyaló tiszttársának.

A fél-elf hátrafordult. Caramon hangjának hallatán komoly bajra számított, de nem látott semmi fenyegetőt. Akkor Caramon fölmutatott az égre.

Tanis odanézett.

— Az istenek szerelmére, mi az... — nyögte.

Az ég magasából, egyenesen feléjük rontott egy hatalmas aranysárkány. Hátán egy öregember... fehér haja lobogott a szélben (végképp elvesztette a süvegét), hosszú ősz szakálla a vállát verdeste. A sárkány üvöltésre tátotta a száját, ami igazán rémisztő lett volna, ha nem hiányzik minden foga.

-Alighanem egyenesen nekünk támad— nyögte Caramon döbbenten.

Tanis ugyanerre a megállapításra jutott. — Szétszóródni! — ordította ás közben magában káromkodott. Odalentről egész dandárnyi sárkányfattyú leste élénk érdeklődéssel a kibontakozó légicsatát. A legkevésbé sem kívánta, hogy fölfigyeljenek kis csapatára, és tessék... most egy bolond vénember romba dönti minden tervét.

Tanis parancsszavának hallatán a négy sárkány azonnal bontotta

a köteléket, de mégsem elég hamar. Ragyogó tűzgolyó csapott le, egyenesen közéjük, megzavarva röptüket.

Az éles fénytől egy pillanatra elvakulva, Tanis elengedte a kantárt és belekapaszkodott a féktelenül hengerbuckázó teremtmény nyakába.

Ekkor ismerős hang jutott el a tudatáig.

— Ez jól elkapta őket. Pompás varázsige... ez a tűzgolyó... — Fizban! — nyögött föl Tanis. Vadul pislogva elkeseredetten küzdött, hogy visszanyerje uralmát a sárkánya felett. De úgy látszott, hogy a fenevad jobban tudta, hogyan szedje rendbe magát, mint tapasztalatlanlovasa, mivel pillanatok alatt egyenesbe verekedte magát. Most, hogy már világosan látott, Tanis gyorsan körülpillantott a többieken. Sértetlennek tűntek, de szerteszét szóródtak az égen. A vénember sárkányával Caramon nyomába vetette magát, karját előrenyújtotta, nyilvánvalóan újabb pusztító varázsigére készen. Caramon torkaszakadtából ordítozott és hadonászott... biztosan ő is fölismerte a teljesen megvadult vén mágust.

Fizban háta megül Tasslehoff és Kova száguldott elő. A surranó harsányan visítozott örömében és szélesen integetett kis kezével, miközben Kova kétségbeesetten kapaszkodott az életéért. A törpe a leghatározottabban zöldnek látszott.

Hanem Fizban csak a zsákmányával törődött. Tanis hallotta, amint az öreg néhány különös szót kiált és előrenyújtja a kezét. Ujjai hegyéből villámok szökkentek elő. Szerencsére elvétette acélt. Az egyik villám közvetlenül Caramon feje fölött suhant el, amitől a termetes harcosnak előre kellett buknia, de különben semmi baja sem történt. Tanis olyan dühödten káromkodott, hogy végül maga is megrémült tőle. Megsarkantyúzta a sárkányát és a vénemberre mutatott.

— Támadj! — adta ki a parancsot. — Ne tégy kárt benne, csak takarítsd el az útból! Legnagyobb megdöbbenésére a rézsárkány nem engedelmeskedett. Ehelyett megrázta a fejét és körözni kezdett, amiből Tanis hirtelen megértette, hogy a teremtmény leszálláshoz készülődik.

-Mi az? Megőrültél?-mordult a sárkányra. — Egyenesen a sárkánysereg karmaiba juttatsz bennünket!

De a teremtmény mintha megsüketült volna... és a fél-elf most már rémülten látta, hogy a másik három rézsárkány is lefelé köröz.

Tanis hiába könyörgött a hátasának. Eközben a Tika mögött ülő Berem olyan szorosan nyalábolta át a lányt, hogy az alig kapott levegőt. Az Örökember a sárkányfattyakra szegezte a tekintetét, akik tömegével sereglettek arrafelé, ahová a sárkányok várhatóan leszállni óhajtottak. Caramon rémülten kapkodta a fejét, igyekezvén elkerülni a feléje csapkodó villámokat. Kova meglepő módon életre kelt és hevesen ráncigálta sárkányuk gyeplőjét, miközben Tass még mindig

vadul ordítozott Fizban felé. A vénember rendületlenül követte őket, úgy terelgetve a rézsárkányokat, mint valami szelíd birkanyájat.

A Khalkist-hegység lábának közelében értek földet. Tanis gyorsan visszanézett a síkságra és látta, hogyan özönlenek feléjük a sárkányfattyak.

Talán valami blöffel kivághatnánk magunkat, gondolta Tanis lázasan, bár álöltözéküket csak a Kalaman városába való behatolásra és nem egy egész csapatnyi gyanakvó sárkányfattyú megtévesztésére szánták. Egy próbálkozást azért mindenképpen megér a dolog. Csak Berem maradjon a háttérben és őrizze meg a nyugalmát!

Ám mielőtt Tanis akár egyetlen szót is szólhatott volna, Berem leugrott a sárkányuk hátáról és lélekszakadva futásnak eredt a dombok felé. Tanis látta, amint a sárkányfattyak ordítozva mutogatnak utána.

Hát, ennyit a háttérbe-húzódásról. Tanis tehetetlenül csikorgatta a fogát. A blöff azért éppen még sikerülhet... bármikor mondhatják azt, hogy az egyik foglyuk próbált elszökni. De mégsem, jutott eszébe keserűen, a sárkányfattyak egyszerűen Berem után vetik magukat és maguk fogják el őt. Márpedig, Kitiara állítása szerint, minden, Krynn földjén kószáló sárkányfattyú ismeri Berem személyleírását.

— Abyss mélységes mélyére! — Tanis minden erejével megpróbált lecsillapodni és tiszta fejjel gondolkodni, bár

a helyzetminden pillanatban zavarosabbá vált.-Caramon, eredj Berem után! Kova, te... ne, Tass, gyere csak vissza! Tika, te menj Tassal! Ne! Ha jobban meggondolom, maradjatok csak itt velem! Te is, Kova...

— De Tasslehoff már el is loholt ahhoz a vén bolond...

— És ha egy csöpp szerencsénk van, megnyílik a föld és elnyeli mind a kettőt! — nézett hátra Tanis a válla fölött és vadul káromkodott. Berem... a félelemtől űzve... úgy szökellt fölfelé a sziklákon és keresztül a tüskés bozóton, akár egy kőszáli kecske, míg Caramon, ormótlan sárkánypáncéljában és fegyvereinek súlya alatt két lábnyit csúszott hátra, mialatt egyet haladt előre.

A síkságra visszanézve, Tanis már egészen tisztán látta a sárkányfattyakat. A napfény meg-megvillant a páncéljukon, kardjukon és dárdáikon. Talán még mindig (enne esélyük, ha a rézsárkányok rájuk támadnának...

De abban a pillanatban, hogy kiadta volna nekik a parancsot, a vénember ügetett föl hozzájuk onnan, ahol ősöreg aranysárkányát hagyta. — Hess! — kiáltott az öreg a rézsárkányokra. — Hess! Félre az útból! Takarodjatok vissza, ahonnan jöttetek!

— Ne! Várj! — Tanis kis híján tövestől tépte ki a szakállát mérgében, látva, amint az öregember a rézsárkányok között futkos és úgy lengeti a kezét, ahogy egy parasztasszony, amikor a tyúkjait tereli

be az ólba. Egyszer csak a fél-elf tőrkán akadt a káromkodás, mivel, legnagyobb megrökönyödésére, a rézsárkányok lekushadtak a földre a vénség egérszürke köpönyege előtt. Azután kiterjesztették a szárnyukat és kecsesen föllibbentek a levegőbe.

Dühében még arról is megfeledkezve, hogy zsákmányolt sárkánypáncélt visel, Tanis keresztül csörtetett a magas fűben Tass nyomában, az öregember felé. Amint meghallotta a dobogásukat, Fizban hátrafordult és szembenézett velük.

— Azt hiszem a legjobban tenném, ha szappannal kimosnám a szádat! — bődült Tanisra villogó szemmel. — Ezennel a foglyaim vagytok! Gyertek csak szépen velem, különben megkóstoljátok a varázserőmet...

— Fizban! — rikoltotta ekkor Tasslehoff és karjait az öreg dereka köré fonta.

A vén mágus lenézett a surranóra, próbálta ellökni magától, aztán elképedve hátrált egy lépést.

— Hát ez... Tassle... Tassle... — dadogta.

— Fúróláb — mondta Tass, majd ő is hátralépett és udvariasan meghajolt. — Tasslehoff Fúróláb.

— A nagy Huma szellemére! — kiáltott föl Fizban.

-Ez itt Tanis, Fél-Elf, az meg Tűzkovács Kova! Emlékszel rá? — folytatta Tasslehoff és a törpe felé intett apró kezével. — Izé... igen, persze — motyogta Fizban elvörösödő képpel. — És Tika... az pedig odafönt Caramon... nő igen, most éppen nem láthatod. Aztán itt van még Berem is. Kala manban szedtük föl őt és... 6, Fizban! ...van neki egy nagy, zöld drágakő... a ...nee, Tanis, ez fáj!

Fizban megköszörülte a torkát és tétován körülnézett.

— Szóval ti... hmm... nem a... öööö... izé... sárkányseregből vagytok?

— Nem — felelte Tanis sötéten. — Nem közülük vagyunk. Legalábbis nem voltunk eddig közöttük. — És a háta mögé mutatott. — De a helyzet bármelyik pillanatban megváltozhat. —Egyáltalán nem vagytok a sárkányseregge? — faggatta őket tovább Fizban reménykedő hangon. — Biztosak vagytők benne, hogy nem csábítottak át? Kínzással vagy valami agymosással?

— Nem, a fenébe is! — tépte le a sisakját Tanis ingerülten. — Tanis, Fél-Elf vagyok, emlékezz...

Fizban felbődült: — Ő, Tanis, Fél-Elf! Úgy örülök, hogy újra láthatom, uram! — ezzel megragadta és szívből megrázta Tanis kezét.

-Ó, hogy a... — csattant föl Tanis tajtékozva és kirántotta a kezét az öregemberéből. — De hiszen sárkányokon lovagoltatok!

— Azok jó sárkányok voltak! — üvöltötte Tanis. — Végre visszajöttek!

— És nekem nem szólt róla senki —méltatlankodott nyögve a

vénember.

-Tisztában vagy vele, hogy mit tettél? — folytatta Tanis, ügyet sem vetve a közbeszólásra. — Lekergettél bennünket az égről! Elzavartad az egyetlen segítségünket, amellyel eljuthattunk volna Nerakába...

— Ó, nagyon is jól tudom, mit csináltam — motyogta Fizban. Hátrapillantott a válla fölött. — Az én, az én... Ó, azok a fickók, úgy látszik közelednek. Nem szabad, hogy elfogjanak. Nos, mit ácsorogtok itt tétlenül? — és keményen Tanis szemébe nézett. — Te valamiféle vezér vagy itt, ha nem tévedek! De úgy látom, mégis csak nekem kell átvennem a vezetést... Hol a süvegem?

— Körülbelül öt mérföldnyire innen — jelentette ki Pirit hatalmas ásítás kíséretében. — Hát te, még mindig itt vagy? — meredt Fizban az aranysárkányra bosszúsan.

— Miért, hol kellene lennem? — kérdezte a sárkány bánatosan.

— Azt mondtam, te is menj a többiekkel!

— Nem volt rá kedvem — mordult föl Pirit, és egy kisebb lángnyelv csapott ki az orra likán, a képe összeráncolódott. Attrakcióját gigászi tüsszentés követte. Megszívta az orrát és zsémbesen folytatta. — Azok a rézbőrű kölykök nem tisztelik a kort. Állandóan csak fecsegnek. Meg vihognak! Az idegeimre megy az az ostoba vihogásuk...

— No jó, de akkor egyedül kell visszarepülnöd! — ezzel Fizban közelebb lépett és belebámult a sárkány homályos szemébe. — Hosszú útra indulunk, veszélyes vidéken... — Indulunk? —kiáltott föl Tanis. — Ide figyelj, öreg, Fizban, vagy akárhogy hívnak, miért nem mész vissza te is ezzel az... izé... barátoddal együtt? Igazad van! Hosszú és veszedelmes út áll előttünk. Sokkal hosszabb így, hogy elveszítettük a sárkányainkat és...

— Tanis! — szólalt meg Tika figyelmeztetően, szemét le nem véve a sárkányfattyakról. — A hegyekbe, gyorsan! —kiáltotta Tanis és mély levegőt vett, hogy azzal próbálja leplezni félelmét és haragját. — Indulj, Tika! Te és Kova. Tass... — kapta el a surranó grabancát. — Neem, Tanis! Nem hagyhatjuk itt őt! — nyekeregte Tass.

— Tasa! — dörögte Tanis olyan hangon, amelybot kitűnt, hogy torkig van mindennel és többet már nem hajlandó eltűrni. Láthatóan az öregember is egyetértett vele.

— Ezzel a népséggel kell tartanom — fordult a vén mágus a sárkányhoz. Szükségük van rám... te pedig nem vághatsz neki a visszaútnak egyedül. Csak éppen annyi a dolgod, hogy átváltod...

— Átváltozom — morogta a sárkány méltatlankodva. — Átváltozom... ez a helyes szó. Sohasem tudod rendesen kimon...

— Akárhogy mondják — bődült rá az öregember —, csak gyorsan! Magunkkal viszünk. — Nagyon jó — dünnyögte a sárkány —,

nem árthat egy kis pihenés.

— Én nem hiszem... — kezdte Tanis és közben azon járt az esze, mihez kezdjenek egy nagydarab aranysárkánnyal, de elkésett.

Amíg Tass álmélkodva meresztette a szemét, Tanis meg szinte füstölgött a türelmetlenségtől, a sárkány kiejtett néhány szót a varázslás különös nyelvén. Valami fényesen fölvillant, a sárkánynak pedig hirtelen nyomaveszett.

— Mi az? Hol van? — tekingélt körbe a surranó.

Fizban lehajolt és fölemelt valamit a fűből.

— Na, mozgás! Gyerünk! — sürgette Tanis Tasst és az öregembert a dombok felé, Kova és Tika nyomában.

-Nesze! —lihegte Fizban Tass felé futás közben. —Tartsd a markod!

Tass némán engedelmeskedett. A következő pillanatban elakadt a lélegzete a megrökönyödéstől. Azonnal megállt volna, hogy közelebbről is megvizsgálja, mi van a kezében, de Tanis megragadta a karját és továbbráncigálta.

A surranó tenyerén apró, aranyló sárkányfigura csillogott... a legkisebb részletekig pontos mása a nagynak. Tassnak úgy tűnt, hogy még a sebhelyeket is látja repedezett szárnyán. Két parányi, vörös ékkő villogott a szemgödreiben, aztán, miközben Tass döbbenten bámulta, a csillogás kihunyt, amint rácsukódtak az aranyló szemhéjak.

— Ó, Fizban, ez... ez... gyönyörű! Tényleg magamnál tarthatom? — rikoltotta Tass a válla fölött az öregember felé, aki ott szuszogott, közvetlenül a nyomában.

— Hát persze, fiacskám — bömbölte Fizban. — Legalábbis addig, míg ez a kalandunk véget ér.

— Vagy végez velünk — mormolta Tanis és sebesen kapaszkodott fölfelé a sziklákon. A sárkányfattyak lihegése egyre közelebbről hallatszott mögöttük.

2.
Az aranyhíd

Egyre magasabbra másztak a hegyoldalon, nyomukban a sárkányfattyakkal, akik ekkor már nyilvánvalóan kémeknek tekintették őket.A kis csapat hamarosan elveszítette a Berem után igyekvő Caramon által taposott ösvényt, de arra nem volt idejük, hogy azt ismét megkeressék. Ezért aztán nem kis meglepetés érte őket, amikor megpillantották Caramont, amint békésen üldögélt egy sziklán, mellette Berem... eszméletlenül... kinyújtóztatott testével.— Mi történt? — kérdezte Tanis szaggatottan lihegve, kimerülten a megerőltető kapaszkodástól.

-Nagy nehezen utolértem — csóválta meg a fejét Caramon — és akkor szembe szegült velem. Kora ellenére meglepően erős. Kénytelen voltam fejbe kólintani... csak attól tartők, egy kicsit túl jól sikerült — tette hozzá a harcos és bűntudattal nézett le az ájult alakra. — Pompás! — Tanis ahhoz is fáradt volt, hogy káromkodjon.

— Majd én kezelésbe veszem — szólalt meg Tika és belekotort bőrtarsolyába.

— A sárkányfattyak már itt járnak a közeli nagy szirt mögött — lihegte a végre botladozva fölbukkanó Kova. A törpe úgy nézett ki, mint aki mindjárt beadja a kulcsot. Lerogyott egy kődarabra és szakálla végével itatta föl az arcán végigcsorgó verejtéket.

— Tika! — sürgette a lányt Tanis.

— Megvan! — kiáltott föl Tika győzelmesen és előhúzott egy apró üvegcsét. Letérdelt Berem mellé, kihúzta a dugót és a kis palackot a férfi orra alá tartotta. Az eszméletlen alak levegőt vett és abban a pillanatban hevesen felköhögött.

Tika megpaskolta az arcát. — Hé, talpra! — rikkantotta pincérlányos hanghordozással. —Hacsak nem akarod, hogy azok a fattyak elkapjanak.

Berem rémülten nyitotta ki a szemét. A fejéhez kapott és kóválygogva felült. Caramon segített neki fölállni.

— Ez csodálatos, Tika! — rikkantotta Tass izgatottan. — Én is hadd... — Mielőtt a lány megakadályozhatta volna, kikapta kezéből az üvegcsét és hevesen belészagolt.

— Iií! Óóóhh! — nyöszörögte és hátratántorodott, egyenesen bele a Kova nyomában fölbukkanó Fizbanba. — Ghmm! Tika! Hiszen ez... borzalmas! — Alig volt képes megszólalni. — Mi a fene ez?

— Otik valamilyen kotyvaléka — felelte 'Fika vigyorogva. — Minden pincérlánynak adott belőle. Nemegyszer nagyon is jól jött, ha érted, mire gondolok... — Arcáról lehervadt a mosoly. — Szegény Otik

— mormolta csöndesen. Vajon most mi lehet vele... és a fogadóval...

— Erre most nincs időnk, Tika — mordult rá Tanis türelmetlenül. — Tovább kell mennünk. Talpra, öregúr! — kiáltott oda Fizbannak, aki kényelmesen letelepedett egy szikla tövébe. — Van egy varázsigém — mondta gyorsan a mágus, közben Tass fölfelé rángatta a földről —, egy pillanat alatt elintézi azt a csürhét. Phűű! — Nem — vágott közbe Tanis-, szó sem lehet róla! Amilyen szerencsénk van, még óriásokká változtatod valamennyit.

— Kíváncsi vagyok, sikerülne-e... — ragyogott föl Fizban képe.

A délutáni nap már az ég pereme felé közeledett, amikor a hegyoldalban hosszan követett ösvény váratlanul kétfelé ágazott előttük. Az egyik ág a csúcs felé vezetett tovább, a másik vélhetően megkerülte a hegyet. Talán valami hágó lehet a csúcsok között — gondolta Tanis —, egy szőrős, amelyet szükség esetén meg is védhetnek.

De mielőtt egy szót is szólhatott volna, Fizban már neki is vágott a hegyet megkerülő csapásnak. — Erre! —jelentette ki az öreg határozottan és botjára támaszkodva előrebukdácsolt.

— De... — próbált tiltakozni a fél-elf.

— Gyerünk, gyerünk már! Erre! — morogta Fizban ellentmondást nem tűrő hangon.

Megfordult és szigorú pillantással mérte végig őket bozontos szemöldöke alól — Az az ösvény zsákutcába vezet... többféleképpen is ... tudom. Már jártam erre valamikor. Emez viszont megkerüli a hegyet és egy nagy völgykatlanba lyukad ki. Ott egy híd ível át a szakadékon. Azon átmehetünk és visszaverhetjük a sárkányfattyakat, ha utolérnek.

Tanis csak vigyorgott, képtelen volt megbízni a hóbortos, vén mágusban.

— Ez valóban jól hangzik — dünnyögte Caramon csöndesen. — Az egyszer biztos, hogy előbb-utóbb csak meg kell vívnunk velük. — És lemutatott üldözőikre, akik rendületlenül kapaszkodtak utánuk a hegyoldal ösvényein.

Tanis végignézett társain. Mindnyájan teljesen kimerültek. Tika arca sápadt volt, szeme lázasan csillogott...

Caramon karjára támaszkodott, aki még a dárdáit is hátrahagyta a bozótban, hogy valamit könnyítsen a terhén.

Tasslehoff kedélyesen vigyorgott Tanisra, de közben úgy lihegett, mint egy kiskutya és fél lábon egyensúlyozott.

Berem olyan volt, mint mindig, mogorva arcán ijedt kifejezés volt. De Tanis Kova miatt aggódott a legjobban. Menekülésük közben a törpe nem szólt egyetlen szót sem.

Hősiesen tartotta velük a lépést, de az ajka elkékült és hevesen kapkodta a levegőt. Olykor-olykor, amikor úgy vélte, hogy senki sem

látja, Tanis észrevette, hogy a mellkasára szorítja a kezét, és úgy masszírozza néha a bal karját, mintha erősen fájna.

— Jól van hát — döntött végül a fél-elf —, gyerünk tovább, vén mágus! Ámbár lehet, hogy egyszer még megbánom, hogy hallgattam rád-tette hozzá a bajusza alatt, miközben a többiek sietve megindultak Fizban nyomában.

Alkonyattájt a kis csapat megállt. Egy keskeny sziklaperemen voltak éppen, úgy háromnegyed úton a hegytető felé. Széles, mély szakadék tátongott előttük. Odalent a mélyben, a hasadék alján folyócska kanyargott előre sebesen, mint valami csillogó kígyó. Legalább négyszáz lábnyi mély — becsülte föl gyorsan Tanis a szakadékot. Az ösvény, amelyen megtorpantak, szorosan simult a hegy oldalába, egyfelől meredeksziklafal, másfelől semmi, csak levegő. A szakadékon egyetlen út vezetett keresztül.

— Az a híd — szólalt meg Kova, hosszú órák óta először — vénebb, mint én vagyok... és pocsékabb állapotban van. — Ez a híd már évszázadok óta itt áll — szólt közbe Fizban bosszúsan — még az Összeomlást is túlélte!

— Azt elhiszem — dünnyögte Caramon őszintén.

— De legalább nem túl hosszú — rebegte Tika reménykedve, de a hangja megbicsaklott. A keskeny szakadékon átívelő híd páratlan szerkezetnek látszott. Mindkét oldalon vastag selyemfaágak ékelődtek a sziklába, "X" alakban keresztezték egymást, úgy tartották alá a járópallókat. Valaha régen a szerkezet építészeti csodának számíthatott. Mára viszont a vastag deszkák elkorhadtak és szétrepedeztek. Ha volt is valamikor korlátja, régesrég lehullott a hasadék fenekére. Az ácsolat

még most is, ahogy nézték, recsegve himbálózott a hűvös esti szélben.

Ekkor a hátuk mögött torokhangú morgásra és a szik lához verődő acél csengősére figyeltek föl.

— Nos, ennyit a visszafordulásról — dörmögte Caramon.

— Át kell mennünk rajta, lassan, egyesével.

— Másra már nincs időnk — emelkedett talpra Tanis. — Csak abban reménykedhetünk, hogy az istenek velünk vannak. Nem szívesen ismerem el, de... Fizbannak igaza van. Ha egyszer átjutottunk, már könnyűszerrel föltartóz tathatjuk a sárkányfattyakat. Kiváló célpontot nyújtanak majd, odakint a hídon. Én megyek előre. Gyertek utánam... libasorban! Caramon, te leszel a hátvéd. Berem, te közvetlenül mögöttem jössz!

Amennyire a bátorságából tellett, Tanis olyan gyorsan lépett rá a hídra. Jól érezte, amint megremeg és meg is ing alatta a palló. Mélyen odalent, a kanyon falai között, fürgén tekergett előre a folyó. Fehéren tajtékzó vizéből éles sziklák meredeztek. Tanis visszafogta a lélegzetét

és gyorsan elfordult a látványtól.

— Ne nézzetek le! — figyelmeztette a többieket, miközben a gyomra helyén valami hideg ürességet érzett. Egy pillanatig képtelen volt megmozdulni, aztán összeszedte magát és óvatosan megindult előre. Berem közvetlenül a nyomában... a sárkányemberektől való félelem elnyomta az Örökember minden más egyébtől való rettegését.

Berem után Tasslehoff következett könnyed, ügyes surranó mozgással és ráadásul kíváncsian kukucskált lefelé a mélységbe. Mögötte a Fizban karjára támaszkodó, halálra vált Kova. Végül Tika és Caramon is rálépett az ingatag tákolmányra, ideges pillantásokat vetve a hátuk mögé.

Tanis körülbelül félúton járhatott, amikor a burkolat egy része fölmondta a szolgálatot... a korhadt fa beroggyant a lába alatt.

Ösztönösen kapott a palánk után és kétségbeesetten kapaszkodott meg a szélében. De a korhadt deszka szétmorzsolódott a markában... az ujjai megcsúsztak és... és akkor egy kéz kulcsolódott a csuklójára.

— Berem — nyögte a fél-elf —, tarts ki! — Lelkiereje maradékát összeszedve nyugodtan csüngött... tisztában volt vele, hogy a legkisebb mozdulat is végzetesen megkönnyítheti csuklóján a másik szorítását.

— Húzd föl — hallotta hátulról Caramon ordítását, majd: —, ne mozduljon senki! Az egész vacak bármikor leszakadhat!

Berem homlokát verejtékcseppek lepték el, miközben húzni kezdte Tanist felfelé. A fél-elf látta, amint a férfi karján kidagadnak az izmok, erei majd szétpattannak a bőre alatt. Külső szemlélő számára tébolyító lassúsággal, Berem fölhúzta Tanist, a megroggyant híd szélére. A fél-elfet minden ereje elhagyta. A rémülettel remegve feküdt a deszkába kapaszkodva és minden porcikája reszketett.

Ekkor meghallotta Tika kiáltását. Fölemelte a fejét és keserű vigyorral megállapította, hogy talán csak azért nyerte vissza az életét, hogy nyomban végleg el is veszítse. Legalább harminc sárkányfattyú bukkant föl mögöttük az ösvényen. Tanis visszafordult, és lebámult a híd közepén tátongó nyíláson. A járófelület túlsó oldala még épnek látszott. Átugorhatna a nagy lyuk fölött a biztonságba, követhetné példáját Berem és Caramon, de Tass, Kova, Tika és felfent a vén mágus semmiképpen.

— Azt mondtad, kiváló célpontok... — mormolta Caramon és kivonta kardját.

— Mondj valami varázsigét, jó Öreg! — szólalt meg váratlanul Tasslehoff.

— Micsoda? — pislogott Fizban.

— Varázsolj! — rikoltotta Tass és a sárkányfattyakra mutatott, akik... látva, hogy üldözőtteik csapdába estek a rozoga hídon... előrerontottak, hogy nyomban végezzenek velük. — Így is elég nagy

bajban vagyunk, Tass! — kiáltotta Tanis, miközben a szerkezet recsegett-ropogott a lába alatt. Caramon lassú mozdulatokkal mögéjük került és szembefordult a sárkányfattyakkal.

Tanis nyílvesszőt illesztett íja húrjára és kilőtte. Az egyik hüllőember a melléhez kapott és sikoltozva lezuhant a mélybe. A fél-elf újból lőtt és megint talált. A sor közepén tolongó sárkányfattyak tétován megtorpantak, zavarodottan összetorlódtak. Nem volt semmi fedezékük, nem volt hová rejtőzniük a fél-elf halálos nyílzápora elől. Az élen haladók azonban elszántan rohantak a híd felé.

Ebben a pillanatban fölhangzott Fizban varázsigéje.

A vénember kántálásának hallatán Tanis érezte, hogy eláll a szívverése, de mindjárt az is eszébe jutott, hogy ennél komiszabb helyzet már úgysem állhat elő. A mellette álló Berem sztoikus nyugalommal nézte a közelgő támadókat, amin Tanis elcsodálkozott, míg eszébe nem jutott, hogy Beremnek nincs mit félnie a haláltól. Úgyis mindig újra életre kel. Ismét lőtt tehát és egy újabb sárkányfattyú fájdalmas üvöltése volt rá a válasz. Annyira csak a célpontjaira figyelt, hogy közben teljesen megfeledkezett Fizbanról. Egészen addig, míg meg nem hallotta Berem döbbent kiáltását. Fölpillantva, Tanis meglátta, hogy a férfi az égre mereszti a szemét. Berem tekintetét követve a fél-elf úgy megdöbbent, hogy kis híján kiejtette kezéből az íját.

A felhők közül lebukó nap sugaraiban fényesen ragyogva, aranyló híd ereszkedett alá. A vén mágus kézmozdulataitól vezérelve az aranyív alászállt az égből és lassan rátelepedett a híd közepén tátongó nyílásra.

Miután Tanis ámulatából magához tért, körültekintve látta, hogy... legalábbis pillanatnyilag... a sárkányfattyak is meredten bámulják csillogó hüllőszemükkel az aranyló ívet.

— Futás! — ordított föl Tanis. Megragadta Berem karját és az Örökembert maga után vonszolva felszökkent a nyílás fölött már csak úgy lábnyira lebegő aranyívre. Nyomában Berem is esetlenül mellé tottyant. Már rajta álltak, de az aranyhíd még mindig lassan ereszkedett tovább, Fizban mutogatásának engedelmeskedve.

Az ív még mindig vagy nyolc hüvelyknyire lebegett a híd fölött, amikor Tass vad rikoltással fölpattant rá, maga után vonszolva az álmélkodó törpét. A sárkányfattyak hirtelen rájöttek, hogy a zsákmányuk mindjárt elszelel, és dühödt ordítozással előrerontottak, egyenesen rá a fahídra.

Tanis már az aranyív túlsó vége felé tartott... megfordult, és újabb nyílvesszőket röpített az élen haladó hüllőemberekre. Caramon hátul maradt és rendületlenül söpörte félre őket a kardjával.

— Menjetek át, gyorsan! — parancsolta Tanis Tikának, amint a lány melléért az aranyhídon. — Maradj Berem mellett és tartsd jól

szemmel! Kova, te is menj velük! Na, mozgás! — bődült rájuk vészjóslóan.

— Én veled maradnék, Tanis — ajánlkozott Tasslehoff.

Tika visszapillantott Caramonra és a parancsnak vonakodóan engedelmeskedve megfogta Berem gallérját és maga előtt terelve őt megindult vele a hídon. A közeledő sárkányfattyak láttán a férfinak nem kellett sok biztatás. Végigsiettek az aranyíven és ráléptek a fahíd megmaradt túlsó oldalára. A szerkezet ijesztően megroppant a súlyuk alatt. Tanis reménykedett benne, hogy kitart, de arra már nem volt ideje, hogy odanézzen. Biztató jelnek érezte Kova súlyos csizmájának dobogását a deszkákon.

— Sikerült! — kiáltotta Tika a szakadék túlsó oldaláról.

— Caramon! — ordította Tanis és lábát megvetve az aranyhídon újabb nyílvesszőt röppentett útjára.

— No, gyerünk! — mordult Fizban ingerülten Caramonra. — Én dolgozom! Helyére kell illesztenem ezt az ívet! Már csak pár ujjnyi van hátra, azt hiszem...

— Tasslehoff, te is gyere gyorsan! — kiáltotta Tanis.

— Nem hagyom itt Fizbant — motyogta a surranó csökönyösen, miközben Caramon föllépett az aranyhíd (vére. Amint a sárkányfattyak fölfigyeltek a nagydarab harcos távozására, újból támadásba lendültek. Tanis a lehető leggyorsabb ütemben lövöldözte rájuk nyilait. Egy hüllőember máris zöld vértócsában fetrengett a hídon, egy másik meg keresztülbukfencezett a peremén. A fél-elf azonban teljesen kimerült, s ami még rosszabb, fogytán voltak a nyilai. A sárkányfattyak meg csak özönlöttek előre. Caramon megállt Tanis mellett a híd közepén.

— Igyekezz, Fizban! — könyörgött Tasslehoff a vénember kezét ráncigálva.

— Na, végre — sóhajtott fal Fizban elégedetten-, pontosan illeszkedik... és a gnómok még azt mondták, hogy nem vagyok igazi mérnök!

Még el sem hangzottak a szavai, amikor az aranyív, Tanisszal, Caramonnal és Tasslehoffal a hátán, szilárdan beállt a fahíd megmarad részei közé.

Ebben a pillanatban a faszerkezet, amelyen a fél-elf tartózkodott, a hídnak az a megmaradt része, amely a kanyon túlsó oldalának biztonsága felé vezetett, megreccsent, összeroppant és leomlott a szakadékba.

— Az istenek szerelmére! — nyögött föl Caramon rémülten és Tanis után kapott, aki már emelte a lábát, hogy rálépjen a rozoga pallóra.

— Csapdába estünk! — mormolta Tanis reszelős hangon és a szakadékba zuhanó, pörgő fadarabok után nézett, mintha a lelke is

velük együtt hullana a semmibe. A másik oldalról Tika sikoltásai hallatszottak, összekeveredve a nyomukban lihegő sárkányfattyak diadalittas üvöltözésével.

Recsegő-ropogó lárma csattant fel mögöttük... s a hüllőemberek diadalordítása a rémület és iszonyat sikoltozásába fulladt.

— Odanézz, Tanis — visította Tasslehoff vad izgalommal —, odanézz!

Tanis visszatekintett és látta, amint a híd maradéka lezuhan a szakadékba, és magával ragadja az előrontó sárkányfattyak nagyobbik részét. Érezte, amint az aranyív megremeg a talpa alatt.

— Mi is lezuhanunk! — bődült el Caramon. — Nincs mi megtartson ben... A harcos nyelve odatapadt a szájpadlásához. Fuldokló nyeldeklléssel tekingetett jobbra-balra.

— Nem hiszem el... — motyogta.

— Én viszont valahogy mégis... — sóhajtott föl Tanis reszketve.

A szakadék közepe fölött, a puszta levegőben függött az aranyló varázshíd, csillogott a lemenő nap fényében, mialatt a faszerkezet maradványai mindkét oldalon aláhullottak a mélybe. A híd ívén négy alak állt és meredten nézett a lenti romhalmazra... és a szakadék mindkét partjától elválasztó, széles semmibe.

Hosszú pillanatokig csak a teljes, végzetes, halálos csönd uralkodott. Ekkor Fizban megdicsőült képpel fordult a fél-elfhez:

— Igazán pompás varázsige! — dörmögte büszkén a mágus. — Van nálatok kötél?

Már teljesen besötétedett, amikorra a társaság minden tagja lekecmergett végre az aranyhídról. Áthajítottak egy kötelet Tikának és megvárták, amíg a lány és a törpe hozzáerősíti azt egy vaskos fatörzshöz. Akkor Tanis, Caramon, Tass és Fizban egyenként leugrott a hídról, hogy a túlsó oldalon Berem lassan fölhúzza éket. Amint átértek, nyomban összerogytak a kimerültségtől. Annyira fáradtak voltak, hogy még búvóhelyet sem kerestek maguknak, csak leteregették takaróikat a csenevész fenyőfák tövében és kijelölték az őröket. Az őrt állókon kívül mindenki azonnal mély álomba merült. Másnap reggel Tanis merev, sajgó tagokkal ébredt. Legelőször a még mindig a puszta levegőben lebegő aranyhíd oldaláról visszaverődő napsugarak ötlöttek a szemébe. — Alig hiszem, hogy megszabadulhatsz ettől a dologtól — mondta Fizbannak, miközben a vén mágus Tassnak segédkezett szerény, quith-pa reggelijük előkészítésében.

— Attól tartok, tényleg nem — mormolta az öreg és bánatosan méregette az aranyhidat. — Hajnalban már megpróbálkozott néhány varázsigével — intett a fejével Tass egy teljesen pókhálóba burkolózó és egy másik, tövig elszenesedett fenyőfa felé. — Úgy gondoltam, jobb, ha abbahagyja, mielőtt tücskökké vagy valami ilyesmivé

változtat mindnyájunkat. — Jó ötlet volt — dörmögte Tanis, és továbbra is sötéten meredt a ragyogó ívre. — Nos, akkor sem hagyhatnánk feltűnőbb nyomot, ha jókora nyilat festenénk a sziklafalra. —

Megcsóválta a fejét, majd letelepedett Tika és Caramon mellé.

— Bármibe fogadhatsz, hogy hamarosan megint a nyomukban lesznek — dörmögte Caramon unottan rágcsálva némi szárított gyümölcsöt. — Elképzelhető, hogy sárkányok ' röpítik utánunk őket — tette hozzá és nagyot sóhajtva gyömöszölte vissza reggelije jó részét az iszákjába.

— Caramon — szólalt meg Tika —, nem valami sokat ettél...

— Nem vagyok éhes — mormolta a harcos és fölállt. — Jobbnak látom, ha kicsit körülkémlelek arra elől.-Vállára vetette csomagját és fegyvereit, majd kimért léptekkel nekivágott az ösvénynek.

Tika komor képpel látott neki holmija összeszedésének és a világért sem nézett volna Tanis arcába.

— Raistlin miatt bánkódik? — kérdezte tőle a fél-elf.

Tika megmerevedett, kezét az ölébe ejtette.

— Most már mindig ilyen búskomor marad, Tanis? — kérdezte a lány gyámoltalanul és szeretettel nézett a távozó alak után. — Nem értem!

— Én sem — mormolta Tanis és ő is a vadonban eltűnő, nagydarab harcos után fordult. — Bár igaz, nekem nem volt sem fivérem, sem nővérem.

— Én megértem — szólalt meg ekkor halkan Berem.

— Ezt hogy érted? — nézett rá kérdőn Tanis.

Az Örökember arcvonásai azonban ismét megkeményedtek.

— Semmi — felelte üres tekintettel.

— Várj csak! — ugrott föl Tanis fürgén. — Hogyhogy te megérted Caramont? — és Berem karjára tette a kezét.

— Hagyj engem békén! — ordított föl Berem mérgesen és eltaszította magától Tanist. — Idesüss, Berem! — nézett föl Tasslehoff vigyorogva, mintha semmit sem hallott volna. — Éppen rendezgettem a térképeimet és találtam közöttük egyet... rettentő érdekes... Berem riadtan nézett a fél-elfre, majd odacsoszogott Tasslehoffhoz, aki törökülésben kucorgott szerteszórt térképei között. Az Örökember a következő pillanatban már Tass pergamenjei fölé hajolt, és mindenről megfeledkezve, tátott szájjal hallgatta a surranó valamelyik izgalmas meséjét.

-Jobb lesz, ha békén hagyod őt, Tanis— tanácsolta Kova. — Ha engem kérdezel, csak azért érti meg Caramont, mert éppolyan kótyagos, akár Raistlin.

— Habár nem kérdeztelek, mégis azt hiszem, igazad van — dörmögte Tanis, letelepedett a törpe mellé és nekilátott saját quith-pa

adagjának elrágcsálásához. — Rövidesen indulnunk kell. Ha szerencsénk van, Tass talál valami térképet...

— Ajjaj! — nyögött föl Kova. — Azzal aztán igazán sokra megyünk. A legutóbbi térképe, amelyet követtünk, egy száraz kikötőbe vezetett bennünket!

Tanis elnyomta a mosolyát. — Ez talán másmilyen lesz — dörmögte. — De még mindig jobb, mintha Fizban útmutatását követnénk.

— Ebben, látod, igazad van —ismerte el a törpe kelletlenül. Ferde pillantást vetett Fizbanra és közelebb hajolt Tanis. hoz. — Sohasem gondolkodtál el rajta, hogyan élhette túl azt a zuhanást Pax-Tharkasban? — kérdezte rekedt suttogással.

— Én sok mindenen el-elgondolkodom — válaszolta Tanis csöndesen. — Például azon, hogy érzed magad?

A törpe csak meglepetten pislogott a váratlan kérdés hallatán. — Pompásan! — vetette oda elvörösödő képpel.

— Csak azért, mert láttam, hogy néha masszírozod a bal karodat — folytatta Tanis. — Reuma! — morogta a törpe. — Jól tudod, hogy minden tavasszal meggyötör. A földön alvás meg nem sokat segít rajta. De mintha azt mondtad volna, hogy rövidesen tovább kell mennünk — és a törpe lázas csomagolásba kezdett.

— No, jól van — fordult el tőle Tanis és nagyot sóhajtott. — Találtál valamit, Tass? — Igen, azt hiszem! — csipogta a surranó készségesen. Összecsavarta a térképeit, bedugta őket a tokjukba, a tokot az egyik tarsolyába, de közben nem mulasztotta el, hogy egy pillantást vessen arany sárkányocskájára. Habár azt látszólag fémből kovácsolták, a parányi alak mégis a legkülönbözőbb testhelyzeteket vette föl. Most éppen egy aranygyűrű köré csavarodott. Tanis gyűrűje volt az, amelyet Lauranától kapott, de visszaadta neki, amikor megvallotta a lánynak, hogy Kitiarát szereti. Tasslehoff annyira elmerült a gyűrű és a sárkány szemlélésében, hogy teljesen megfeledkezett a rá várakozó fél-elfről.

— Ó, ó — pötyögte, meghallván Tanis türelmetlen köhintését. — A térkép! Hát persze. Igen, tudod, egyszer régen, amikor még egészen kis surranó voltam, a szüleimmel jártunk már a Khalkist hegységben..., ahol most vagyunk.... útban Kalaman felé. Általában inkább a hosszabbik, északi utat választottuk. Arrafelé, Taman Busukban, minden évben nagy vásárt tartottak, ahol a legcsodálatosabb holmikat árusították, és ezt a vásárt apám sohasem mulasztotta el. Egyik évben azonban... azt hiszem éppen akkor, amikor letartóztatták és dutyiba csukták, mert valami félreértése adódott egy ékszerésszel... úgy döntöttünk, hogy inkább a hegyeken átmegyünk. Anyám mindig is meg akarta nézni Isten otthonát, egyszóval...

— Hol a térkép? — vágott a szavába Tanis.

— Persze, a térkép — sóhajtott föl Tass. — Itt van. Még az apámé volt, azt hiszem. Itt vagyunk most — bökött pici ujjával egy pontra —, legalábbis amennyire Fizban meg én meg tudjuk állapítani. Ez pedig itt Isten otthona.

— Az meg micsoda?

— Egy régi város. A romjait elhagyták az Összeomlás idején...

— És meglehet, dugig van sárkányfattyakkal — fejezte be a mondatot Tanis.

— Neem, ez nem az az Isten otthona — folytatta és a várost jelölő pötty mellé bökött a térképen. — Ezt a helyet is Isten otthonának nevezik. Valójában ezt a helyet már jóval régebben így nevezték, még mielőtt ott város született volna... legalábbis Fizban így tudja. Tanis a vén mágusra nézett, aki némán bólogatott válasz helyett.

— Valaha, nagyon régen, az emberek azt hitték, hogy ott laknak az istenek-mondta ünnepélyesen. — Az egy igazán szent hely!

— És alaposan el van rejtve — tette hozzá Tass — egy mély völgykatlanban, ezeknek a hegyeknek a közepén. Látod? Fizban szerint senki sem jár arra. Senki sem ismeri az odavezető utat, rajta kívül. Ezen a térképen pedig van egy ösvény, amely legalább a hegyek közé elvezet...

— Valóban, soha, senki nem jár arra? — kérdezte Tanis Fizbantól.

A vén mágus ingerülten összevonta a szemöldökét: — Soha!

— Mármint rajtad kívül? — erősködött tovább Tanis.

— Én már rengeteg helyen megfordultam, fél-elf! — mordult fel a varázsló. — Van rá egy éved? Szívesen elmesélem — fenyegette meg Tanist a mutatóujjával. — Te nem tisztelsz engem, fiatalember! Mindig csak gyanakszol! Mindazok után, amit értetek tettem... — Ohó! Ezt talán nem kellett volna megemlítened neki — motyogta Tass idegesen, látva Tanis elsötétülő arcát. — No, induljunk tovább, jó Öreg!

Mindketten nekivágtak az ösvénynek, Fizban mérgesen trappolva, reszkető szakállal. — Valóban ott éltek az istenek azon a helyen, ahová igyekszünk? — faggatta Tass az öreget, csak hogy távol tartsa Tanistól.

— Honnan tudhatnám? — vágott vissza Fizban mérgesen. — Talán úgy nézek ki, mint egy isten? — Dee...

— Mondta már neked valaha valaki, hogy fölöttébb sokat jár a szád?

— Majdnem mindenki — felelte Tass készségesen. — Neked meséltem már arról, amikor rátaláltam egy bozontos szőrű elefántra?

Tanis hallotta, amint Fizban felhördül. Tika sietett el mellette, hogy utolérje Caramont. — Kova, jössz már? — kiáltotta hátra a fél-elf.

— Igen — motyogta a törpe és váratlanul letottyant egy kőre. —

Egy pillanat... csak elejtettem a csomagomat. Te csak menj tovább!

Tanis, aki elmerült a surranó térképének tanulmányozásában, nem látta, amint a törpe összecsuklik. Nem figyelt fel hangjának furcsa csengésére és arra sem, amikor Kova arca összerándult a szívébe maró fájdalomtól.

— Jól van, csak siess! — mondta Tanis szórakozottan. — Nem szeretném, ha lemaradnál. — Igyekszem, pajtás — suttogta Kova a kövön ülve és várta, hogy elmúljon a fájdalom..., mint eddig minden esetben.

A vén törpe elnézte, amint barátja továbbhalad az ösvényen, még most is valahogy után mozogva sárkánypáncéljában. Nem szeretném, ha lemaradnál — Igyekszem, pajtás — ismételte meg Kova magában. Bütykös öklével gyorsan megdörgölte a szemét, fölkelt és barátai után eredt.

3.

Isten otthona

Hosszú és kimerítő napot töltöttek el a hegyek között céltalan bolyongással, ahogy a fél-elf mondaná.

Miután alig négy óra leforgása alatt már a második szakadékban kötöttek ki, Tanist egyetlen dolog tartotta vissza Fizban megfojtásától, az, hogy a vénember végül is a helyes irányba kalauzolta őket. Függetlenül attól, hányszor tévedtek el vagy fordultak vissza, hányszor esküdött meg a fél-elf, hogy harmadszor mennek el egyazon szikla mellett, akármikor, amikor fölnézett a napra, mindig megállapíthatta, hogy töretlenül haladnak délkelet felé.

Ahogy telt-múlt az idő, azonban egyre kevésbé és keveebbszer láthatták a napot. A tél hidege már elmúlt fölülük, sőt, a levegőben már sarjadó, növekedő zöld növények gyönge illatát hordozta a szellő. De hamarosan ólomszürke felhők takarták el az eget és megeredt az apró szemű, még a legvastagabb köpönyegen is áthatoló eső.

Délután vége felé már az egész társaság kedveszegett és fásult volt, még Tasslehoff is, aki pedig mindeddig hevesen vitatkozott Fizbannal az Isten otthona felé vezető útról. Mindez annál inkább bosszantotta Tanist, mivel mindebből kiderült, hogy egyikük sem sejtette, éppen hol vannak. (Fizbant egyszer még azon is rajtakapta, hogy fejjel lefelé tartja a térképet.) A vita azzal végződött, hogy Tasslehoff morogva visszagyömöszölte a térképet a tokjába és az istennek sem vette volna elő még egyszer, mire Fizban megfenyegette, hogy lófarokká varázsolja a kontyát.

Mikor már mindkettejükkel torkig volt, Tanis hátrazavarta Tasst, hogy higgadjon le kissé, megvigasztalta Fizbant és közben arról ábrándozott, hogy mindkettejüket befalazza egy barlangba.

A Kalamanban érzett békés nyugalom a gyötrelmes út során lassan elpárolgott a fél-elfből. Most jött csak rá, hogy az a nyugalom a lázas tevékenységből, a döntések meghozatalának kényszeréből és abból a vigasztaló érzésből fakadt, hogy végre valami érdemlegeset cselekedhet Laurana megsegítésére. Ezek a gondolatok tartották a körülötte tomboló sötéthullámok felszínén, pontosan úgy, ahogy a tengeri elfek Istar Vértengerének vizében. De lassan úgy érezte, hogy a sötét hullámok ismét összecsapnak a feje fölött.

Tanis gondolatai folyton Laurana körül jártak. Újból és újból fölmerültek benne Gilthanas szemrehányó szavai: —

Mindezt érted tette!

És, bár Gilthanas bizonyára megbocsátott neki, jól tudta, önmagának soha sem fog megbocsátani. Ugyan mi lehet Laurana sorsa

a Sötétség Királynője Templomában? Él-e még egyáltalán? Tanis megdermedt a gondolattól. Életben kell lennie! A Sötétség Királynője nem öli meg 8t... legalábbis addig nem, amíg szüksége van Beremre... Tanis a Caramon mellett ballagó férfira nézett. Mindent megteszek Laurana kiszabadításáért, esküdözött magában lihegve és ökölbe szorította kezét. Mindent! Akár még az életemet is föláldozom érte, hagy...

Megtorpant. Valóban képes lenne kiadni Beremet? Valóban eladná az Örökembert a Sötétség Királynőjének, olyan sűrű sötétségbe borítva esetleg ezzel az egész világot, hogy többé sohasem látnák a napot?

Nem! Mondta magának határozottan. Laurana különben is inkább meghalna, mintsem ilyen szennyes alku tárgya váljék belőle. Azután... alig néhány lépés megtétele után... hirtelen megváltoztatta az elhatározását. Csak vigyázzon magára a világ, ahogy tud, gondolta sötéten. Nekünk úgyis végünk. Bármi történjék is, semmiképpen sem győzhetünk. Laurana élete az egyetlen dolog, ami számít... az egyetlen dolog... Nem Tanis holt a csoport egyetlen, sötét gondolatokkal viaskodó tagja. Tika Caramon mellett szaporázta lépteit, vörös sörénye magányos meleg fényfolt holt a mindent elborító szürkeségben. De ez a fény csak vörösen vibráló tincseiben maradt meg, a szeméből teljesen kihunyt. Bár Caramon mindig kedves és gyengéd holt hozzá, ám azóta a csodálatos, rövid pillanat óta, ott a tenger mélyén, amikor teljesen magáénak érezhette a szerelmét, többé sohasem került igazán közel hozzá. A hosszú éjszakákon haraggal töltötte el ez az érzés... a férfi csak arra használja őt, hogy a saját fájdalmát enyhítse, döntötte el magában. Megfogadta, hogy faképnél is hagyja, amint vége lesz ennek a kalandnak. Volt Kalamanban egy módos nemesifjú, aki le nem vette róla a szemét... Ám ezek csak az "éjszaka szülte" gondolatok voltak. Amint napvilágnál a mellette, lehajtott fejjel bandukoló Caramonra nézett, azonnal megenyhült a szíve. Gyöngéden megérintette a harcost. Az fölnézett rá és elmosolyodott. Tika mélyet sóhajtott... hát, ennyit a gazdag nemes ifjakról!

Kova kitartóan döcögött a nyomukban, ritkán szólalt meg és sohasem panaszkodott. Ha Tanist nem kötötte volna le annyira a lelkében dúló vihar, már fölfigyelt volna rá, hogy ez rossz jel.

Ami Beremet illeti, senki sem sejthette, mire gondolhat... ha egyáltalán gondolt valamire. Minél messzebbre jutottak, annál idegesebbé és komorabbá hált. Fiatalos lánggal égő kék szeme ide-odajárt, mint egy csapdába ejtett hadállaté.

A hegyek közötti tévelygés második napján Beremnek nyoma veszett.

Reggelre kelve mindnyájan örvendeztek, amikor Fizban kijelentette, hogy most már hamarosan odaérnek Isten otthonához.

Örömükbe azonban némi üröm hegyült. Még az eső is jobban rákezdett. A vénember egyetlen órán belül harmadszor csörtetett keresztül velük a sűrű bozóton: "Ez az! Itt hagyunk!" kiáltozással, ...csak azért, hogy egy mocsárban, egy szakadék alján, hagy... utoljára egy égbe nyúló sziklafal tövében találják magukat.

Ekkor aztán Tanis úgy érezte, hogy menten megüti a guta. Még Tasslehoff is megszeppenve hátrált a fél-elf dühtől eltorzult arcának láttán. Tanis, végső erőfeszítéssel összeszedte magát... és ekkor vette észre...

— Hol van Berem? — kérdezte riadtan.

Caramon úgy pislogott, mint aki valami távoli világból pottyan vissza éppen. A nagydarab harcos sietve körülnézett, majd Tanishoz fordult, és arcát elöntötte a szégyen pírja. — Én... én nemtom, Tanis. Én... izé... azt hittem, itt van mellettem.

— Ő az egyetlen, aki elvezethet bennünket Nerakába — szűrte a szót a fél-elf összeszorított fogai között —, miatta tartják egyedül még életben Lauranát. Ha egyszer elkapják... Tanis elhallgatott, feltörő könnyei beléfojtották a szót. Halántéka majd szétpattant, úgy lüktetett, de mégis, minden erejét összeszedve megpróbált gondolkodni.

— Ne ess kétségbe pajtás — veregette meg a karját Kova —, biztosan megtaláljuk. — Ne haragudj, Tanis — motyogta Caramon —, én... izé... Raistra gondoltam. Tu...tudom, hogy nem kellett volna...

— Abyss mélységes mélységére, hogyan képes az a nyavalyás testvéred még úgy is bajt keverni, hogy nincs is itt?! — üvöltötte Tanis. De nyomban megbánta. — Bocsáss meg, Caramon — mondta és nagyot sóhajtott. — Ne vádold magadat... nekem is ügyelnem kellett volna rá... ahogy mindnyájunknak. Különben is mindenképpen vissza kell fordulnunk, hacsak Fizban keresztül nem tuszkol bennünket ezen a tömör sziklán... ne, ne is törődj vele, amit mondtam, jó öreg... Berem különben sem juthatott még messzire, és könnyen a nyomára bukkanunk. Nem ismeri ki igazán magát az erdőben.

Tanisnak igaza volt. Alig egy órája mentek visszafelé a saját maguk taposta úton, amikor fölfedeztek egy keskeny vadcsapást, amelyet errefelé jövet egyikük sem vett észre. Kova pillantotta meg elsőként az emberi lábnyomokat a sárban. Izgatottan rikkantott a többiek után és már csörtetett is befelé a bozótba, könnyűszerrel követve a világosan kirajzolódó nyomokat. A többiek is utána vetették magukat, de a törpét mintha valami titkos erő hajtotta volna előre. Akár a vadászkopó, amelyik érzi, hogy nem messze járhat előtte a préda, Kova vadul tiporta a tüskés indákat és tört magának utat a sűrűbe. Hamarosan el is tűnt a szemük elöl.

— Kovaa! — kiáltott utána Tanis nem is egyszer. — Várj meg!

De a csapat egyre jobban lemaradt a megvadult törpe mögött, míg

teljesen szem elől nem tévesztették. Kova nyomai azonban még élesebben látszottak mint Bereméi. Nem okozott különösebb gondot követniük a törpe súlyos csizmájának lenyomatait, nem is szólva a letöredezett faágakról és a tövestől kitépett indákról, amelyek kitűnően jelezték, merre nyomult előre.

Ekkor hirtelen meg kellett torpanniuk.

Újabb sziklafal elé értek, de ezúttal akadt benne valami átjáró... egy szűk nyílás, amely valami alagútfélében folytatódott. A törpe könnyűszerrel bebújhatott rajta... annak a jelei is jól láthatóak voltak... de annyira szűknek bizonyult, hogy Tanis csak elkeseredetten bámult le rá.

— Berem keresztülbújt rajta — állapította meg Caramon és a kövön fénylő friss vérfoltra mutatott.

— Az meglehet — mormolta Tanis bizonytalanul. — Nézd csak meg, mi van a túloldalon, Tass-utasította a surranót.

Semmi kedve nem volt addig belebújni a lyukba, amíg nem bizonyosodott meg felől e, hogy nem újabb zsákutcába vezet.

Tasslehoff könnyedén besurrant a résen, hamarosan meg is hallották lelkesen álmélkodó kiáltozását, de a visszhangtól nem értették meg a szavait.

— Fizban képe váratlanul fölragyogott. — Ez az! — rikoltotta a vén mágus magas, sipító hangon. —Megtaláltuk! Ott van Isten otthona! Ezen a nyíláson át lehet eljutni oda! — Másik nincs? — kérdezte Caramon és gyászos pillantással méregette a szűk rést. Fizban elgondolkodott. — Hmm, ha jobban belegondolok, úgy tű...

— Tanis! Siessetek! — hallatszott ekkor Tass éles kiáltása a túloldalról.

— Csak semmi újabb zsákutca — mormolta Tanis — ezen megyünk át... valahogy.

A társaság négykézlábra ereszkedett és egyenként gyömöszölték át magukat a nyitáson. Az út egyetlen arasznyi része sem bizonyult könnyebbnek... néha teljesen le kellett hasalniuk, úgy kúsztak előre a sárban, mint a kígyók. A széles vállú Caramonnak volt a legnehezebb dolga és Tanisnak még az is az eszébe jutott, nem kellett volna-e a nagydarab harcost otthagyniuk? A túloldalon Tasslehoff várta őket, izgatottan ugrándozva nézte, hogyan bújnak sorban elő. — Hallottam valamit. Tanis — hadarta. — Kova ordítását... arra elől. És várj csak, Tanis, míg megpillantod azt a helyet! Nem hiszel majd a szemednek!

De Tanis alig figyelt rá és körül sem nézett mindaddig, amíg valamennyien szerencsésen át nem értek. Mindnyájuk erejére szükség volt ahhoz, hogy Caramont is kicincálják valahogy, és amikor ez végre sikerült, a karját és vállát mindenütt vérző karculásuk borították.

— Ez az — állapította meg Fizban —, itt vagyunk!

Erre már a fél-elf is megfordult, hogy megnézze az Isten otthonának nevezett helyet. — Háát, nem egészen olyan, mint amilyen helyet én választanék otthonomnak, ha isten lennék — dünnyögte Tasslehoff bizonytalanul.

Tanis kénytelen volt egyetérteni vele.

A hegység kellős közepén álltak, egy kráter szélén. Miután alaposabban szemügyre vette Isten otthonát, Tanist legelőször a hely tökéletes elhagyatottsága és pusztasága ragadta meg. A hegymászás közben végig, mindenütt a megújuló életjeleivel találkoztak: rügyező fákkal, sarjadó fűvel, a sárból kibújó, friss virágokkal, itt-ott megmaradt hófoltokkal. De itt nem volt semmi! A kráter alja teljesen egyenes és sima volt, tökéletesen kopár, szürke és élettelen. A mélyedést körülölelő hegyek rideg csúcsai tornyosultak fölébük. A csúcsok szaggatott szirtjei mintha befelé dőltek volna és a szemlélőben azt a benyomást keltették, hogy valami lefelé nyomja őket, a lábúknál fölhalmozódott törmelékbe. Fölöttük az ég azúrkék, tiszta és hideg volt, nem látszott a nap, sem egy eltévedt madár vagy akár egy felhőfoszlány, pedig zuhogott az eső, amikor nekivágtak az alagútnak. Olyan volt az ég, mint egy szürke, mozdulatlan keretből rájuk meredő kék szem. Tanis megrázkódott, elfordította tekintetét az égről, hogy még egyszer körülnézzen a katlanban.

Egyenesen a bámuló szem alatt, a kráter közepén, szabálytalan szikladarabokból emelt kör állt. Az alaktalan kövekből rakott kör teljesen szabályos volt. Olyan szorosan sorakoztak egymás mellett és oly pontosan illeszkedtek egymáshoz, hogy Tanis onnan, ahol állt, bármennyire is erőltette a szemét, sehogy sem láthatta tisztán, mit őriznek olyan ünnepélyesen. A kőtörmelékkel borított, sivár terepen azok a sziklák nyújtották az egyetlen látványosságot.

— Olyan végtelenül szomorúnak látszik az egész — sóhajtott föl Tika. — Igaz, nem ijesztő... nem látszik gonosznak, csak éppen olyan búskomor! Ha az istenek valóban ellátogatnak ide, biztosan könnyeket hullat ez az egész hely a világ nyomorúsága fölött.

Fizban átható pillantással mérte végig a lányt és már szóra nyitotta volna a száját, amikor fölhangzott Tasslehoff rikoltása: — Tanis, idee!

— Látom — kiáltotta a fél-elf és futásnak eredt.

A katlan túloldalán két alak körvonalai rajzolódtak ki homályosan... egy alacsonyé és egy magasé... amint egymással harcolnak.

— Az ott Berem! — visította Tass. Éles surranó-szemével tisztán láthatta mindkét küzdőt. — És mintha bántaná Kovát. Tanis, siess!

Tanis átkozta magát, hogy hagyta idáig fajulni a dolgokat, hogy nem figyelt oda jobban Beremre, nem kényszerítette rá, hogy tárja föl előttük rejtegetett titkait és olyan sebességgel rohant át a köves

terepen, amit csak a félelem diktálhatott neki. Hallotta, amint a többiek kiáltoznak utána valamit, de nem törődött vele. Csak arra a két alakra figyelt és most már ő is világosan látta őket. A törpe a szeme láttára zuhant a földre. Berem ott magasodott fölötte.

— Kovaa! — bődült el Tanis.

A szíve hevesen vert, a tüdeje majd kiszakadt. Mégis fokozta léptei gyorsaságát és a következő pillanatban meglátta Berem rámeredő szemét. Úgy látszott, mintha a férfi mondani akarna valamit, de a fél-elf nem hallott semmit, úgy lüktetett. Kova ott hevert Berem lába előtt. A törpe szeme csukva volt, feje félrebillent, arca hamuszürke. — Mit tettél? — ordított Tanis Beremre. — Megölted őt! — Bánat, bűntudat, reménytelenség és harag egyszerre robbant Tanis bensőjében, akár a vén mágus valamelyik tűzgolyója, elviselhetetlen fájdalmat lobbantva a fejében. Nem látott semmit a vörös áradattól, amely elhomályosította a szemét.

Kardját markolta, de nem tudta, hogyan került a kezébe. Érezte a markolat vasának hidegét. Berem arca vérvörös tengerben úszott előtte és a férfi szemében nem rémület... hanem mélységes bánat tükröződött. Azután Tanis látta, amint az a szempár kitágul a fájdalomtól és csak ekkor jutott el a tudatáig, hogy a pengét belemártotta Berem ellenállást nem tanúsító testébe, olyan mélyen, hogy hallotta, amint áthatol húson, csonton és beleütközik a sziklába, amelynek az Örökember támaszkodott.

Forró vér ömlött Tanis kezére. Szörnyű sikoly feszítette a fél-elf agyát, utána súlyos test zuhant rá, kis híján ledöntve 8t a lábáról.

Berem teteme volt az, de Tanis észre sem vette. Tajtékozva rántotta ki fegyverét és ismét döfött. Ekkor erős kéz szorítását érezte a vállán, de tébolyában lerázta magáról. Végül kiszabadította a kardot és némán figyelte, amint Berem a földre rogy, miközben vastag sugárban dőlt a vér az iszonyatos sebből, közvetlenül a férfi mellében lévő, gonoszul villogó ékkő alatt.

Háta mögül mély, dörgő hangot, egy nő zokogó könyörgését és vékony, gyászos sivalkodás hangját hallotta. Tanis dühödten megpördült, hogy szembenézzen azokkal, akik akadályozni merészelik. Egy nagydarab férfi elkeseredett arcát és egy vöröshajú lányt látott, akinek szeméből patakzottak a könnyek, de nem ismerte föl egyiküket sem. Ekkor megjelent előtte egy vénséges vén ember. Az arca nyugodt volt, kortalan szemében mélységes szomorúság látszott. Az öregember nyájasan rámosolygott Tanisra, előrenyújtotta a karját és kezét rátette a fél-elf vállára.

Érintése olyan volt számára, mint lázas betegnek a hideg víz. Tanis érezte, amint visszatér belé az értelem. A véres köd eloszlott a szeme elől. Ledobta vöröslő kezéből a vértől csöpögő kardot és zokogva lerogyott Fizban lába előtt. Az öregember előrehajolt és

kedvesen megveregette a vállát.

— Légy erős, Tanis — mormolta lágyan —, mert el kell köszönnöd valakitől, aki hosszú útra indul.

Tanis emlékezete föléledt. — Kova! — hörögte.

Fizban szomorúan bólintott és Berem holttestére nézett. — No gyere. Itt már nincs semmi tennivalód.

Tanis a könnyeit nyeldekelve, nehézkesen fölállt. Félretolta útjából a varázslót és odatámolygott a földön heverő törpéhez, akinek feje Tasslehoff ölében pihent.

A törpe elmosolyodott, amikor meglátta a közeledő fél-elfet. Tanis térdre omlott legrégibb barátja mellett. Megfogta Kova kérges kezét és keményen megszorította.

— Majdnem elszalasztottam őt, Tanis — mormolta Kova és szabad kezével a mellkasát tapogatta. — Berem már majdnem kicsusszant azon a másik nyíláson, ott, kicsit följebb, a sziklák alatt, amikor ez a vén szívem fölmondta a szolgálatot. — Ak...akkor biztosan meghallotta a kiáltásomat, mert utána már csak arra emlékszem, hogy a karjában tart, majd lefektet, ide a sziklákra. — Akkor hát nem... hát nem... bántott téged? — Tanis alig volt képes megszólalni. Kova erejéből még telt egy felhördülésre: — Méghogy engem! Egy egeret sem lenne képes bántani, Tanis. Olyan szelíd, akár Tika. — Ezzel a törpe rámosolygott a lányra, aki szintén ott térdepelt mellette. — Aztán vigyázz arra a nagy mamlasz Caramonra, hallod — dörmögte a lány felé. — Gondod legyen rá, hogy félre ne lépjen.

— Vigyázok rá, Kova — hüppögött a lány.

— Legalább ezután többé nem próbálhatsz meg vízbe fojtani — morogta a törpe és szeretettel pihent meg a szeme Caramonon. — És ha netán találkoznál azzal a komisz testvéreddel, billentsd meg jól... a nevemben!

Caramon nem talált szavakat, csak lassan megcsóválta a fejét. — Én... izé... megnézem Beremet— motyogta tétován. Odanyújtotta a kezét likának, gyöngéden fölsegítette és elbotorkált vele.

— Neem Kova! Nem indulhatsz újabb kalandra nélkülem! — nyöszörögte Tass. —Rögtön nyakig leszel a bajban, magad is tudod.

— Ez lesz az első nyugodt pillanatom, amióta találkoztam veled — dörmögte a törpe morcosan. — Azt akarom, hogy a sisakom a tiéd legyen... az a griffsörényes. — Komoran nézett rá Tanisra, majd tekintetét ismét a zokogó surranóra emelte. Fölsóhajtott és megpaskolta Tass kezét. —Jól van, jól van, no pajtás, ne vedd annyira a szívedre. Boldog volt az én életem, mely hűséges barátokkal áldott meg. Láttam gonosz dolgokat, de találkoztam rengeteg jósággal is. No és, végül még a remény is visszatért a világba. Gyűlölöm, hogy itt kell hagyjalak — suttogta elhomályosodó szemmel pillantva Tanisra —, éppen most, amikor a legnagyobb szükséged lenne rám. De már

mindent megtanítottam neked, amit csak tudok, pajtás. Minden jóra fordul, meglásd! Jóra fordul... tudom.. Hangja elhalkult, lehunyta a szemét és nehézkesen zihált. Tanis keményen szorította a kezét. Tasslehoff barátja vállába temette az arcát. Ekkor előlépett Fizban és megállt Kova lábánál.

A törpe kinyitotta a szemét. — Most már ismerlek téged — mormolta lágyan és a szeme megcsillant, amint Fizbanra nézett. — Te is eljössz velem, ugye? Legalább az utazás elejére... hogy ne legyek olyan egyedül. Olyan régen kóborlok a barátaimmal, szóval... valahogy olyan mulatságos... hogy így kell most elmennem... egymagamban.

— Veled megyek — ígérte Fizban kedvesen. — Most pedig csukd be a szemed és pihenj, Kova! E világ gondjai többé nem nyomják a vállad. Megdolgoztál bőven az alvásjogáért. — Alvás — suttogta a törpe és elmosolyodott. — Igen, az kell most nekem. Ébressz majd föl, ha készen vagy az útra... ébressz föl, amikor itt az ideje az indu... — Ezzel Kova szeme lecsukódott. Könnyedén, lágyan szívta be a levegőt, azután kieresztette...

Tanis az ajkához emelte öregbarátja kezét. — Isten veled, vén pajtás — suttogta a fél-elf és ráhelyezte a törpe kezét mozdulatlan mellkasára.

— Nee! Kova! Neem! — sikoltott fel vadul Tasslehoff és ráborult a törpe tetemére. Tanis gyengéden a karjába emelte a zokogó surranót. Tass vadul rúgkapált, de a fél-elf erősen tartotta, akár egy kisgyereket, míg végre Tass.\ kimerülten... megadta magát. Átkarolta Tanis nyakát és keserűen hüppögött tovább.

Tanis megsimogatta a surranó kontyát, közben fölnézett... és keze megállt a levegőben. — Várj csak! Mit művelsz, öregember? — kiáltotta.

Leállította Tasst a földre és villámgyorsan talpra szökkent. A sovány vén mágus a karjába emelte Kova testét és Tanis döbbenten látta, amint megindul vele a különös sziklakör felé.

— Állj! — kiáltotta Tanis parancsolón. — Meg kell adnunk neki a végtisztességet, sírhalmot kell emelnünk fölé!

Fizban szembefordult Tanisszal, vén arca komor volt. Gyengéden és könnyedén tartotta karjában a törpe súlyos testét.

— Megígértem neki, hogy nem kell egyedül útra kelnie — mondta egyszerűen Fizban. Azután visszafordult és tovább ballagott a sziklatömbök felé. Tanis egy pillanatnyi tétovázás után a nyomába vetette magát. A többiek elbűvölten álltak, úgy nézték Fizban távolodó alakját.

Tanis úgy gondolta, hogy könnyedén utolér egy ilyen súlyos terhet cipelő vénembert, ám Fizban hihetetlenül sebesen haladt, mintha a törpével együtt pihekönnyű lenne. Tanist lehúzta saját

testének súlya és úgy érezte, mintha egy ég felé szálló füstpamacsot akarna elkapni. Azért csak botladozott tovább a távozók után és pontosan abban a pillanatban érte utol őket, amikor a vén mágus, karján a törpe testével belépett a sziklatömbök közé.

Tanis gondolkodás nélkül átpréselte magát a sziklák között, csak annyit tudott, hogy meg kell állítania ezt a kótyagos, vén varázslót és vissza kell szereznie barátja holttestét. A körön belül azonban megtorpant. Olyasmi tárult elé, amit először valami víztócsának nézett, amelynek sima felületét nem fodrozza semmi. Azután rájött, hogy nem víz az, amit lát, hanem tükörfényesre csiszolt sziklafelület. A mélyfekete kőtükör tompán csillogott. Úgy tárulkozott ki előtte, mint az éjszaka sötétje és valóban, amint Tanis jobban belenézett, álmélkodva látta a mélyén fölragyogni a csillagokat. Annyira tiszta volt a látvány, hogy akaratlanul fölnézett az égre, attól tartva, hogy közben leszállt az éj, pedig biztosan tudta, hogy még csak a délután közepe táján járnak. Az ég változatlanul azúrkék volt odafönt, hideg és tiszta, nem volt rajta sem nap, sem csillagok. Tanis döbbenten és gyöngén térdre hullott a tükörfényes kő szélénél és még egyszer belebámult a fénylő mélységbe. Látta a csillagokat és a holdakat... három holdat látott és megremegett a lelke, mivel a fekete hold, amelyet csak a leghatalmasabb, fekete köpönyeges varázslók láthattak, most előtte is megjelent, mint valami még sötétebb kör a feketeségben. Még a tátongó ürességet is látta, ahol valaha a Sötétség Királynője és a Bátor Harcos csillagképe ragyogott az égen.

Eszébe jutottak Raistlin szavai: "Mindketten eltűntek. Majd a Királynő leszállt Krynn földjére... és a Harcos is, hogy megküzdjön vele..."

Tanis föltekintett és látta, amint Fizban rálép a csillogó kőtükörre, karján a törpe ernyedt testével.

Elkeseredetten próbálta magát utánuk vetni, de nem volt elég ereje hozzá, hogy rálépjen arra a jéghideg sziklafelületre, még annyira sem futotta a bátorságából, hogy Abyss mélységes mélyébe vesse magát. Csak bámulhatta, amint a vén mágus, csöndesen lépdelve, mintegy vigyázva, nehogy fölébredjen a karjában tartott gyermek... végre elérte a csillogó kőtükör középpontját.

— Fizban! — kiáltott utána.

De az öregember nem állt meg, vissza sem fordult, csak ment tovább a pislákoló csillagok között. Tanis észrevette, hogy Tasslehoff odasompolyog mellé. A fél-elf odanyúlt és megszorította a surranó kezét, mint az előbb Kováét.

A vén mágus ekkor odaért a kőtükör legközepére, és... eltűnt!

Tanis felnyögött. Tasslehoff már ugrott volna el mellőle, hogy végigrohanjon a tükörsima sziklafelületen, de a fél-elf elkapta a grabancát.

— Nem, Tass — mormolta a surranó fülébe csöndesen —, erre az útjára nem mehetsz vele. Egy darabig még velem kell maradnod. Most nekem van szükségem rád!

Tasslehoff tőle szokatlan engedelmességgel hátralépett és közben izgatottan előremutatott.

— Tanis, odanézz! — suttogta remegő hangon. — A csillagképek... visszatértek!

Tanis ismét belenézett a fekete sziklató tükrébe és látta, amint a Bátor Harcos konstellációjának csillagai valóban visszailleszkednek a helyükre. Pislákoltak egy darabig, azután fényesen fölragyogtak, kékesfehér sugaraikkal be világították a sötét mélységet. Tanis gyorsan fölnézett a magasba, de az ég továbbra is sötét volt, néma és üres.

4.
Az Örökember története

Caramon.

Tanis! — kiáltotta hangosan.

"Berem!" Tanisnak hirtelen eszébe jutott, mit is cselekedett és a kövekkel borított terepen odabukdácsolt Caramonhoz és Mához, akik iszonyodva meredtek a vérfoltos sziklára, amely előtt az Örökember teteme hevert. Miközben bámulták, Berem teste megvonaglott, a férfi felnyögött..., de nem a fájdalomtól, hanem úgy, mint aki viszszaemlékszik valami fájdalomra. Szörnyű sebének egyetlen

nyoma néhány vérfolt volt a bőrén, de azok is Tanis szeme láttára tűntek el róla. — Ne feledd, hogy Örökembernek is hívják! — mondta Tanis a hamuszürke arcú Caramonnak. —Sturmmal láttuk őt meghalni Pax-Tharkasban, tonnányi kődarabok alatt. Már számtalanszor meghalt, csakhogy mindig újraszülessen. Ráadásul azt állítja, nem tudja, miért van így. — Ezzel Tanis szorosan Berem elé lépett, aki tágra nyílt, rémült szemmel nézte, amint közeledik hozzá.

— De igenis tudod, nem igaz, Berem? — mormolta Tanis. A fél-elf hangja most halk volt, viselkedése nyugodt. — De tudod — ismételte meg szavait —, és el is mondod nekünk. Sok emberélet függhet tőle.

Berem a földre szegezte a tekintetét. — Sajnálom... a barátodat — motyogta. — Én... én megpróbáltam segíteni rajta, de nem volt...

— Tudom — válaszolta Tanis. — Én is sajnálom... amit tettem. — És nagyot nyelt. — De nem láttam tisztán... nem értettem...

Ám alig mondta ki e szavakat, Tanis ráébredt, hogy nem mond igazat. Igenis látott, de csak azt látta, amit látni akart. Mennyi hasonló dolog történt meg vele életében! Hányszor torzíthatta el a látását a tudata? Nem értette meg Beremet, mert nesz akarta megérteni őt! Berem testesítette meg Tanis előtt azokat a sötét és titokzatos erőket, amelyeket önmagában is annyira gyűlölt. Akkor megölte Beremet, ezt világosan értette, de azt a kardot tulajdonképpen önmagán döfte keresztül!

Ám most ez a kard ütötte seb kilökte magából bűzös, üszkös mérgét, amely a lelket is megfertőzi... a seb így már begyógyulhatott. A Kova halála fölötti gyász és bánat úgy hatott rá, mint valami nyugtató balzsam, emlékeztette a jóságra és az ember igazi értékére. Tanis végre úgy érezte, hogy megszabadul bűne árnyékától. Bármi történt, ő megtette a lehető legtöbbet, próbált segíteni, megkísérelte helyükre tenni a dolgokat. Igaz, követett el hibákat, de most már megbocsáthatott magának és folytathatta útját. Talán Berem is észrevette mindezt Tanis szemében. Egész biztosan látta benne a

gyászt és a mélységes részvétet. — Fáradt vagyok — szólalt meg ekkor váratlanul Berem és pillantása megállapodott Tanis könnyektől kivörösödött szemén. — Olyan nagyon fáradt vagyok — és elgyötörten nézett a feketén csillogó tükörfényes kőre. —Én... én... irigylem a barátodat. Ő most már megpihenhet. Megtalálta a lelke békéjét. Hát nekem ebben sohasem lehet részem? — Berem keze ökölbe szorult, teste összerázkódott, feje tenyerébe hanyatlott. — De félek... látom a véget... már itt van, nagyon közel. Rettegek tőle.

— Valamennyien félünk —sóhajtotta Tanis és megdörgölte égőszemét.-Igazad van, valóban közeli a vég és sötétséggel terhes. És a válasz nálad van, Berem.

-Én el ...elmondom, amit csak tudok — mormolta Berem akadozva, mintha úgy szakadnának ki belőle a szavak. — De segítenetek kell! — ragadta meg a fél-elf kezét. — Meg kell ígérned, hogy segítetek nekem!

— Nem Egérhetek semmit — felelte Tanis sötéten — legalábbis addig, amíg nem tudom az igazságot.

Berem leült a földre, hátút nekivetette a vérfoltos sziklának. A többiek köré telepedtek és szorosabbra húzták magukon köpönyegüket, a hegyoldalon lezúduló és a körben álló sziklák között süvöltő, egyre erősödő szél ellen. Szótlanul hallgatták Berem meséjét, csak Tasst fogta el néha a sírás ingere, s ilyenkor fejét Tika vállára hajtva csöndesen hüppögött.

Eleinte Berem halk hangon vonakodva beszélt. Néha láthatták, hogyan küzd magával, de végül mindig összeszedte magát és folytatta a történetet. Hangja fokozatosan erősödött, olybá tetszett, mintha megkönnyebbülne, hogy végre kimondhatja a lelkét oly sok esztendőn átmarcangoló igazságot.

— Amikor..., amikor azt mondtam, hogy értem, miként éreztél a testvéred elveszítésekor... — biccentett Caramon felé — igazat beszéltem. Nekem..., nekem is volt egy húgom. Nem voltunk ugyan... ikrek, de olyan közel álltunk egymáshoz, mintha azok lettünk volna. Pontosan egy évvel volt fiatalabb nálam. Egy kis tanyán éltünk, Neraka közelében. Mindenkitől távol... nem voltak szomszédaink. Anyánk tanított meg otthon írni és olvasni, amivel elboldogulhattunk valahogy. Leginkább a földünket műveltük.

A húgom volt az egyetlen társam, egyetlen barátom..., én pedig az övé.

Keményen dolgozott..., túlságosan is. Az Összeomlás után csak annyira futotta az erőnkből, hogy mindig kerüljön valami az asztalra. Szüleink már idősek és betegek .voltak. Az első télen nem sok kellett volna hozzá, hogy éhen vesszünk. Akármit hallottatok is az Éhínség Koráról, azt úgysem tudjátok elképzelni. — Itt Berem hangja elhalt, tekintete megtört. — A vidéket vérszomjas vadállatok és még

vérszomjasabb emberek hordái dúlták. Mivel minden• kitől távol éltünk, szerencsésebbek voltunk némelyeknél. De így is számtalan éjszakát töltöttünk ébren, husánggal a kezünkben, mialatt a ház körül ólálkodtak a farkasok... prédára várva. Láttam, amint a húgom... egy aranyos kis teremtés... a szemem láttára megöregszik, pedig még húszéves sem volt. A haja úgy megszürkült, akár mára az enyém, az arca beesett és elborították a ráncok. Mégsem panaszkodott soha!

Azon a tavaszon sem sokat javult a helyzet. De mégiscsak van valami reményünk,

mondogatta a húgom. Elvethettük a magot és láthattuk, amint kikel. Vadászhattunk a tavasszal együtt visszatérő állatokra. Nagyon szeretett vadászni, igazán jól bánt az íjjal és örült, ha kint lehetett a szabad levegőn. Gyakran indultunk portyára együtt. Azon a napon...

Berem itt elhallgatott. Becsukta a szemét és úgy reszketett, mintha fázna, de összecsikordította a fogát és folytatta tovább.

— Aznap messzebbre elmentünk, mint általában. Egy helyütt a villám gyújtotta tűz fölégette a bozótot, így rábukkantunk egy ösvényre, amelyet azelőtt sohasem láttunk. Nem nagyon sikerült akkor a vadászat, ezért nekivágtunk az új ösvénynek, hátha arra találunk valami zsákmányt. De kis idő múlva rájöttem, hogy nem vadcsapáson járunk. Régi, nagyon régi, emberláb taposta ösvény volt az. Már évek óta nem járt rajta senki. Én visszafordultam volna, de a húgom csak ment tovább, hajtotta a kíváncsiság, vajon hová vezethet? Berem arca görcsösen megfeszült. Egy pillanatra Tanis meg is ijedt, hogy végképp elhallgat, de lázasan folytatta tovább, mint akit megigéztek.

— Az út egy... különös helyre vezetett. A húgom azt mondta, hogy biztos valami templom lehetett valaha... gonosz hatalmak temploma. Én nem is tudom. Csak arra emlékszem, hogy elszáradt indákkal befutott, törött oszlopok hevertek szerteszét. Abban igaza volt, hogy gonosz hely, határozottan éreztem... vissza kellett volna fordulnunk onnan. El kellett volna menekülnünk arról a baljós helyről.

Berem többször megismételte az utóbbi szavakat, mint valami dallamos mondókát. Utána ismét elhallgatott.

Senki nem szólt semmit, nem is moccant és néhány pillanat múlva a férfi ismét megszólalt, de olyan halkan, hogy közelebb kellett hajolniuk hozzá, ha érteni akarták. Lassacskán ráébredtek, hogy Berem teljesen megfeledkezett róluk, s talán arra sem emlékszik, hol van éppen. Visszatért abba a régi idebe.

— De a romok között ott hevert egy szép, egy gyönyörű valami: egy törött oszlop talapzata, tele ékkövekkel... — Berem hangját még most is meglágyította az áhítat. — Sohasem láttam ehhez hasonló szépséget! Sem ilyen gazdagságot! Hogyan hagyhatnám itt? Csak egyetlen drágakövet! Egy is gazdaggá tehetne bennünket! Beköltözhetnénk a városba... és a húgomnak udvarlói lennének, ahogy

az illik. Letérdelek és előhúzom a késemet. Itt egy drágakő... egy nagy smaragd... vakítóan ragyog a napfényben. Csábítóbb mindennél, amit addig valaha láttam! Megszerzem! Késemet beledöföm a kőbe a smaragd mellett-kísérte heves mozdulattal a szavait Berem — és hozzálátok, hogy kivájjam. A húgom megrémül... rám kiált... megparancsolja, hogy hagyjam abba.

"Ez itt egy szent hely" — siránkozik. "Azok a kövek valamilyen istenéi! Szentségtörést művelsz, Berem!"

A férfi megrázta a fejét, arca elsötétült a rátörő harag emlékétel.

— Nem törődöm vele, bár érzem, hogy a szívem szinte megdermed, miközben a követ vésem. Mégis azt mondom neki: "Ha az isteneké volt is valaha, lám, mégis elhagyták, ahogy elhagytak bennünket is!" — De nem hallgat a szavamra!

Berem szeme ekkor fölpattant, hideg volt és még nézni is ijesztő. Hangja is valahonnan távolról kongott.

— Megragad... körme beleváj a húsomba... fáj! — "Megállj, Berem!" — Parancsolja... nekem, a bátyjának! — "Nem engedem, hogy megszentségtelenítsd az istenek tulajdonát!"

— Hogyan merészel így beszélni velem? Hiszen érte csinálom! A családunkért! Nem állhat az utamba! Ő is tudja, mi történhet, ha elönt a téboly. Valami megpattan a fejemben, elönti az agyamat. Nem gondolkodom és nem látok... vadul ráüvöltök:-"Hagyj engem békén!"-de akkor megragadja a kést tartó kezemet, megrántja a pengét... hozzáütődik a drágakőhöz!

Berem szemében a téboly fénye villant. Caramon elővigyázatosan tőre markolata után nyúlt, amint a mesélő keze ökölbe szorult és hangja hisztérikus rikoltozássá erősödött. — És akkor... meglököm őt... nem is olyan erősen... jaj, nem akartam én olyan erővel megtaszítani! Elesik! Utána kellene kapnom, de képtelen vagyok rá. Lassan mozdulok, túlságosan lassan! A feje... hozzácsapódik az oszlophoz! A kő éles pereme megüti itt — szorítja halántékóra a tenyerét Berem —, vér önti el az arcát és fröccsen az ékkövekre... a fényük elhomályosul... és elhomályosul az ő szeme is. Csak mered rám, de nem lát engem! És akkor... és akkor...

Berem teste görcsösen összerándult.

— Borzalmas jelenet... mindig ezt látom álmomban, valahányszor lehunyom a szeme. Olyan, mint maga az Összeomlás, csakhogy akkor majdnem minden elpusztult! Ez inkább teremtés, de micsoda rémisztő, kísérteties teremtés! A föld meghasad! A hatalmas oszlopok a szemem láttára helyreállnak. Egy templom emelkedik ki a föld alatti, sötét, baljós mélységből! De ez a templom nem szép... borzalmas és torz! Látom, amint valami sötétség tornyosul

fölém... sötétség, amelynek öt feje van... és mind az öt ott tekereg

és imbolyog a szemem előtt! A fejekből dermesztő, síri hang száll felém és ezt mondja...

— "Régen elűztek engem erről a világról, és csak egyetlen helyen térhetek rá vissza! Ez az ékköves oszlop... számomra zárt ajtó volt eddig, ez tartott fogva börtönömben. De lám> te kiszabadítottál engem, halandó, s ezért neked adom, amire annyira sóvárogsz... a zöld drágakő a tiéd!"

-Hátborzongató, gúnyos kacajt hallok. Iszonyúfájdalmat érzek a mellemben. Lenézek és megpillantom a zöld ékkövet, a húsomba ágyazódva, ahogyan most is láthatjátok. Az előttem imbolygó gonosztól rémülten, galád tettemtől bénultan nem tehetek semmit, csak bámulom, amint az árnyalak egyre világosabbá és élesebbé válik. Egy sárkány az! Most már tisztán látom... egy ötfejű sárkány, amilyenről csak rémmesékben hallottam azelőtt, gyerekkoromban.

És ekkor megértem, hogy ha az a sárkány egyszer kilép e világra, akkor végünk. Ebben a pillanatban értem meg, mit is cselekedtem. Ez itt a Sötétség Királynője, akiről annyit magyaráztak nekünk a papok! Mióta régen a Nagy Huma börtönébe zárta, csak arra törekszik, hogy visszatérhessen e világba. Most pedig... az én ostobaságom következtében... ismét szabadon járhat-kelhet e földön. Ekkor az egyik hatalmas fej felém kígyózik és én tudom, hogy rögtön meg kell halnom, mert nem engedheti, hogy visszajöttének eleven tanúja maradjon. Látom a rám vicsorító, félelmetes agyarakat, de nem tudok megmozdulni... nem is törődöm vele.

És ekkor, váratlanul a húgom jelenik meg előttem! Él..., de amikor megpróbálom megérinteni, a kezem csak a semmit éri.

-„Jasla!" — sikoltom a nevét.

-"Fuss, Berem, fuss!"-kiáltja.-"Elállom az útját! Nem törhet át... még nem! Rohanj!" — Egy pillanatig bénultan meredek rá. A húgom árnya ott ingadozik közöttem és a Sötétség Királynője között. Iszonyodva látom, amint mind az öt fej dühödten hátrahajlik, üvöltésük hasogatja az eget. De nem törhetnek át a húgom árnyékán. A királynő alakja egyre jobban remeg előttem... még mindig ott van... a gonoszság sötét árnya,

semmi több..., de a hatalma óriási. A húgom után kap... Megfordulok és elrohanok. Futok, rohanok, s közben a zöld drágakő egyre mélyebbre égeti magát a testembe.

Addig rohanok, amíg minden el nem sötétül előttem. Ezzel Berem elhallgatott. Verejték patakzott az arcán, mintha valóban napok óta egyfolytában rohanna. Senki nem szólalt meg hallgatói közül. Mintha a sötét történet éppolyan kősziklákká változtatta volna őket, amilyenek a tükörfényes fekete kő körül sorakozók.

Végül Berem mély, szaggatott lélegzetet vett..., szeme összeszűkült és ismét látta a többieket.

— Utána életem hősszú szakasza következett, amelyről nem tudok semmit. Amikor végre magamhoz tértem, már olyan voltam, amilyennek most is láthattok. Először arra gondoltam, hogy az egész valami lidércnyomás volt, egy borzalmas álom. Akkor azonban megéreztem a zöld ékkő tüzét a mellemben, és rájöttem, hogy ez mégis valóság.

Fogalmam sem volt róla, hol vagyok. Lehet, hogy kábulatomban keresztül-kasul bejártam Krynn egész földjét. Marcangolt a vágy, hogy visszatérhessek Nerakába. Mégis, az volt az egyetlen hely, amelyről tudtam, hogy oda nem mehetek el soha. Nem volt hozzá bátorságom.

Hosszú évekig vándoroltam ezután, de sehol sem lelhettem békére, sehol sem pihenhettem meg, számtalanszőr meghaltam, csak hogy feltámadjak megint. Bármerre jártam, csak a gonosz garázdálkodásáról hallőttam a földjeinken és tudtam, hogy mindennek én vagyok az oka. Egyszer csak megjelentek a sárkányok és a sárkányemberek is, és csak én tudtam, mit jelent mindez. Csak én, egyedül én tudtam, hogy a Királynő elérkezett hatalma csúcsára, és arra készül, hogy meghódítsa az egész világot. Egyetlen dolog hiányzik neki ehhez..., és az én vagyok! Hogy miért? Nem tudom biztosan. Csak annyit érzek, hogy erővel be akarok csukni egy ajtót, amelyet kívülről feszeget valaki. És belefáradtam..., nagyon...

Berem hangja megbicsaklott. — Annyira fáradt vagyok...! — mormolta és a tenyerébe temette az arcát. — Legyen már vége egyszer...!

A többiek hosszan hallgattak, keresték a történet értelmét, amely leginkább valami homályos, éji órán elpusmogott, gyermekeket ijesztő dajkamesére emlékeztetett.

— És mit kell tenned, hogy bezárhasd azt az ajtót? — kérdezte végül Tanis.

— Nem tudom — válaszolta Berem tompa hangon. — Csak annyit tudok, hogy valami erő vonszol Neraka felé, pedig ez az egyetlen hely Krynn minden földjén, ahová nincs bátorságom elmenni! Ez... ezért futottam el tőletek!

— Pedig mindenképpen el kell menned oda! —jelentette ki Tanis csöndesen, de határozottan. — Mégpedig velünk együtt. Melletted leszünk! Nem hagyunk magadra! Berem megrázkódott és megcsóválta a fejét. Váratlanul mozdulatlanná dermedt, majd elvörösödő képpel fölnézett. — Igen! — kiáltotta. — Nem habozhatok tovább! Veletek megyek! Ti majd megvédtek engem...!

— Mindent megteszünk! — mormolta Tanis, de közben látta, hogy Caramon az égre emeli a szemét, majd elfordul. — Most inkább nézzük meg, hogy juthatunk ki innen!

— Én már megtaláltam a kiutat — sóhajtott föl Berem. — Már

majdnem át is értem a túloldalra, amikor meghallottam a törpe kiáltását. Erre! — mutatott egy másik szűk nyílásra a sziklák tövében. Caramon felnyögött és bőszszúsan nézte a karját borító karcolásokat. Egyenként, lassan benyomakodtak a nyílásba.

Tanis ment utolsónak. Visszafordult és még egy, végső pillantást vetett a kopár helyszínre. A sötétség gyorsan ereszkedett le a katlanra... Az azúrkék ég először bíborvörösre, majd koromfeketére váltott. A különös kőtömbök mintha még összébb szorultak volna a sűrűsödő homályban. A fél-elf már nem láthatta a tükörfényes kőfelületet, ahol Fizbannak nyoma veszett.

Furcsa volt a gondolat, hogy Kova eltávozott közülük. Hatalmas űr maradt utána. Még most is mintha hallotta volna a törpe zsörtölődését, amint a különféle bajaira és fájdalmaira panaszkodik, vagy éppen a surranóval torzsalkodik.

Tanis egy pillanatig még küzdött önmagával, addig kapaszkodott öreg barátjába, ameddig csak tudott. Azután csak megbékélt a sorssal... és útjára engedte Kovát. Megfordult és átkúszott a szűk sziklarepedésen. Többé ne is lássa Isten otthonát!

Az ösvényre visszatérve, addig törtettek előre, míg egy kis barlanghoz nem értek. Itt szorosan összebújtak... nem mertek tüzet gyújtani ilyen közel Nerakához, a sárkányseregek főhadiszállásához. Egy darabig senki nem szólt semmit... azután elkezdtek beszélgetni Kováról. Útjára bocsátották a törpét... ahogyan már Tanis korábban megtette. Kellemes emlékeket idéztek föl öreg barátjukról.

Szívből kacagtak, amikor Caramon fölemlegette egykori útjuk történetét... Hogyan borította föl a csónakot, amikor puszta kézzel próbált elkapni egy halat... és Kovát persze belefordította a vízbe! Tanis azt az esetet idézte föl, amikor Tass és a törpe először találkozott... A surranó éppen megpróbált eliszkolni egy karkötővel, amelyet a törpe kovácsolt, hogy nyomban túladjon rajta a vásárban. Tika azokra a mesés játékokra emlékezett, amelyeket a törpe készített neki. Eszébe jutott Kova nagylelkűsége, amikor az apjának nyoma veszett..., és a törpe a házába fogadta a kölyöklányt, amíg Otik szállást és munkát nem adott neki.

Sorra követték egymást a különféle derűs visszaemlékezések, amíg, az éjszaka küszöbén, gyászuk kissé enyhült és kezdtek a sorssal megbékélni.

Legalábbis... a legtöbbjük.

Később... az éjszakai őrség sötét magányában, Tasslehoff ott üldögélt a barlang bejárata előtt és némán bámulta a csillagokat. Kova sisakját szorongatta apró kezében és számolatlanul gördültek le arcán keserű könnyei.

A SURRANÓ REGGELI ÉNEKE

A tavasz ismét visszatért,
s a földre fonta évszakát,
amelyhez nap adja melegét,
s amely csupa fű, páfrány, virág.
Ismét megmagyarázhatod,
a föld sötétje hova lett,
s hogy az esővel mint adott
virágnak, fűnek életet.
Ily gond engem már nem nyomaszt,
sem az, hogy túl miképpen él
ezer bányászkedvű tavaszt
s életkort az aranytelér.
Most tél az emlékezetem,
most ősz, most nyári ragyogás —
Minden tavasz így lesz nekem
mostantól éjbe fordulás.

5.

Neraka

Mint kiderült, és ahogy a társaság is rájött hamarosan, egyáltalán nem volt nehéz eljutni Nerakába.

Sőt, halálosan könnyű volt a dolog.

— Az istenek nevében, mi történik ott lent... – motyogta Caramon, amint a rablott sárkánypáncélba öltözött Tanisszal együtt lefelé bámultak a síkságra a Neraka melletti rejtett megfigyelőhelyükről.

Kanyargó fekete vonalak húzódtak a kopár síkságon át a százmérföldes körzetben látható egyetlen épület... a Sötétség Királynője Temploma felé. Úgy nézett ki, mintha viperák siklanának le százszámra a hegyoldalról... ám azok egyáltalán nem viperák voltak. Az azoknál ezerszer erősebb sárkányseregek vonultak ott. A messzeségbe néző két férfi láthatta, amint a lándzsákon és pajzsokon megvillan a távoli fény. A magas póznák tetején fekete, vörös és kék zászlók lobogtak, felvillantva a Sárkány Nagyurak hatalmi jelvényeit. Magasan fölöttük sárkányok népesítették be az eget, rémítő szivárványt emelve: vörös, kék, zöld és fekete színek váltogatták egymást. A falak övezte templomerőd fölött két, hatalmas repülő erőd lebegett. Árnyékuk maga volt a múlhatatlan éjszaka mindazok számára, akik valaha meglátták.

— Tudjátok — dörmögte Caramon csöndesen —, még csak nem is olyan rossz, hogy az öreg ide terelt vissza bennünket. Biztosan halomra gyilkoltak volna, ha a rézsárkányainkkal beleszáguldunk ebbe a zűrzavarba!

— Igen — helyeselt Tanis szórakozottan. Arról az "öregemberről" gondolkodott éppen, próbálta összerakni a részleteket, visszaemlékezni rá, mit látott saját maga és mit mesélt neki róla Tass. Minél többet töprengett Fizbanról, annál jobban kirajzolódott előtte az igazság. "Lúdbőrös" lett tőle a bőre, ahogy Kova mondaná.

Kovára gondolva, a szíve fájdalmasan összeszorult és igyekezett elűzni magától a törpe... és nyomában a vénember emlékét. Rengeteg gond és teher nehezedett rá ettől a pillanattól... és nem létezhetett olyan vén mágus, aki ebből a kalamajkából kisegíthette volna.

— Nem tudom, mi történik — mondta Tanis nyugodtan —, de az a mi javunkat szolgálja. Emlékeztek rá, mit mondott egyszer Elistan? Mishakal Korongjaiban meg van írva, hogy egyszer a gonosz önmaga ellen fordul. A Sötétség Királynője mindenáron összpontosítja most az erőit. Biztosan arra készül, hogy az utolsó, halálos csapást mérje Krynn földjére. Épp ezért könnyen egérutat nyerhetünk az általános

felfordulás közepette. Szerintem senki sem figyel majd föl a foglyokat kísérő két gárdistára.

— Ezt csak hiszed — jegyezte meg Caramon sötéten.

— Legalábbis imádkozom érte — válaszolta Tanis csöndesen.

Neraka kapuőrségének kapitánya keserűen sértett ember volt. A Sötétség Királynője éppen haditanácsot tartott és a háború kezdete óta most másodízben gyülekeztek össze az Ansalon földjét dúló Sárkány Nagyurak. Már negyedik napja sereglettek megállás nélkül Nerakába, s azóta a kapitány élete nem, volt más, mint folytonos lidércnyomás. A Nagyurak, az előírás szerint, a rangjuknak megfelelő sorrendben léphettek csak be Neraka kapuján. Ennek megfelelően Lord Ariakas léphetett be elsőként személyes kíséretével, csapataival és sárkányaival, utána Kitiara, a Sötét Hölgy, csapataival, testőrségével és sárkányaival, majd a Takar városából való Lucien, testőrségével és csapataival és így tovább, egészen Varangyh Sárkány Nagyúrig, a keleti határvidékről. A rendszer többet jelentett egyszerű rangsorolásnál. Célja az volt, hogy nagyszámú csapatok, sárkányok és segéderők mozogjanak ki-be egy olyan helyen, amelyet sohasem készítettek föl nagyobb csapattestek fogadására vagy ellátására. Persze, mindebben az is közrejátszott, hogy egyetlen Nagyúr sem volt hajlandó belépni a másikénál akár egy fővel is kevesebb testőr társaságában. A rendszer mindaddig pompásan működött, míg, sajnos, Lord Ariakas meg nem érkezett... kétnapi késéssel.

Vajon szándékosan cselekedett-e így, hogy ezáltal zavart okozzon? A kapitánynak fogalma sem volt róla, megkérdezni sem merte volna... bár az egész kérdésről megvolt a maga személyes véleménye. Mindez azt jelentette, hogy azok a Nagyurak, akik már Ariakas előtt megérkeztek, kénytelenek voltak a templom épületein kívül letáborozni, míg a Nagyúr meg nem ejti bevonulását. Ez természetesen iszonyatos fejetlenséghez vezetett. A sárkányfattyak, goblinok és ember-zsoldosok már alig várták, hogy megszemlélhessék a templomtéren sietve fölvert sátorváros gyönyörűségeit. Hosszú utat tettek meg idáig és méltán háborogtak, amikor ezt megtagadták tőlük.

Sokan másztak át a falakon az éj leple alatt és özönlötték el a kocsmákat. Sorra törtek ki a verekedések, mivel mindegyik Nagyúr csapatának tagjai csak a saját parancsnokának engedelmeskedett, másnak nem. A templom alatti tömlöcök máris dugig voltak. A kapitány végül is megparancsolta a darabontjainak, hogy a részegeket rakják föl kordékra és minden reggel hordják ki őket a város melletti mezőre, ahol majd elbánnak velük földühödött parancsnokaik.

Veszekedés tört ki még a sárkányok között is, mivel mindegyik vezető sárkány parancsolni akart az összes többinek. Például egy nagy zöld sárkány, bizonyos Vérontó Cian meg is ölt egy kisebb vöröset,

valami elejtett szarvas miatt. Cian balszerencséjére az a vörös a Királynő egyik kedvence volt.

A nagy zöld tehát mosta nerakai templom alatti tömlöcök egyikében raboskodott és farkának csapkodásával nemegyszer keltette holmi földrengés benyomását az odafönt reszketőkben.

A kapitány már harmadik napja pocsékul aludt. Amikor a harmadik nap reggelén végre hírül vette, hogy Lord Ariakas megérkezett, térden állva rebegett hálát érte az isteneknek. Sebesen föllármázta beosztottjait és kiosztotta a megfelelő parancsokat a diadalmenet előkészítésére. Minden simán zajlott, míg Varangyh néhány száz sárkányfattya föl nem figyelt rá, hogy Ariakas csapatai ünnepélyesen vonulnak be a templomtérre. Részeges és gyengekezű parancsnokaik ellenőrzése híján, ők is megpróbáltak részesedni a mulatság örömeiből. A kavarodás miatt megdühödött Ariakas tisztjei parancsot adtak a rendbontók visszaverésére. Erre... természetesen kitört a káosz.

A lárma miatt felbőszült Királynő kirendelte a korbáccsal, acéllánccal és bunkóval fölfegyverzett testőreit. Fekete köpönyeges varázslók vegyültek közéjük, sötét papok társaságában. A sok korbácsolás, kupán vágás és sötétbűvölés eredményeképpen a rend végül nagy nehezen helyreállt. Lord Ariakas és csapatai végre rendben, ha nem is diadalmenetben, bevonulhattak a templomtérre.

Már jól benne járhattak a délutánban... a kapitány teljesen elveszítette minden időérzékét (azok a nyavalyás légierődök eltakarták a napot), amikor lihegve megjelent előtte a várkapu egyik őre.

— Mi van már megint? — förmedt a katonára a kapitány, mérgesen rávetve egyik villogó szemét (a másikat Silvanestiben hagyta, az elfekkel vívott csatában). — Újabb csetepaté? Vágd kupán őket és vesd a tömlöcbe! Nem vagyok jól...

— Nem csetepaté, uram — motyogta az ember-parancsnoka előtt reszkető goblin csatlós. — A... kapuőrségtől küldtek i...ide. K...két tiszt, fo... foglyokkal k.. .kér bbbe...bocsáttatást. A kapitány elkáromkodta magát mérgében. Mi jöhet még ezek után? Majdnem azt mondta a goblinnak, hogy menjen vissza és eressze be őket! Az egész város úgyis tele van már mindenféle rabszolgákkal és foglyokkal... még egy pár igazán nem számít! Kitiara Nagyúr csapatai már gyülekeznek odakint, és bebocsáttatásra várnak. Készen kell állnia a hivatalos fogadtatás lebonyolításához.

— Miféle foglyokról van szó? — kérdezte ingerülten és kapkodva próbálta rendbe szedni az asztalán szétszórt papírokat, hogy maga is idejében ott lehessen a bevonulásnál. — Rászeg sárkányfattyak? Gyorsan vidd őket a...

— Asz ...asszem v...velem kellene jö...jönnie, uram! — A goblin erősen verejtékezett és egy izzadó goblin egyáltalán nem kellemes

társaság. — Va…van ott egy pár ember ás egy su…surranó is, uram!

— Azt mondtam, hogy… — mennydörögte a kapitány a homlokát összeráncolva és egy pillanatra elhallgatott… — Egy surranó? És merő véletlenségbot nincs ott egy törpe is? — kérdezte némi friss érdeklődéssel.

— N…nincs, amennyire én láttam, uram — felelte a szerencsétlen goblin —, d…de el is tó. ..tévészthettem abban a tömegben, u…uram.

— Máris jövök — mordult föl a kapitány. Sietve felkötötte a kardját ás a goblin nyomába eredt, a főkapu felé.

Ott, ebben a pillanatban viszonylagos rend uralkodott. Végre Ariakas egész serege letáborozhatott a sátorvárosban. Kitiaráé még harcolt ás küszködött… sorakozott a bevonulás reményében. Közben vészesen közeledett a diadalmenet szertartásának ideje. A kapitány gyors szemlét tartott az előtte fölsorakozott csapatok fölött, közvetlenül a bejárati kapu mögött.

Két magasabb rangú sárkánytiszt állt őrt egy kis csapat megfélemlített fogoly mellett. A kapitány figyelmesen megszemlélte a foglyokat, és azonnal az eszébe jutott a mindössze két nappal korábbi parancs. Az utasítás úgy szólt, hogy főleg egy törpére figyeljen, aki egy surranó társaságában mászkál. Velük lehet még egy elf-lord is ás egy hosszú, ezüstös hajú elf-nő… aki valójában nem más, mint egy ezüst sárkány! Ezek voltak annak az elf-nőnek a társai, akit a Sötétség Királynője tartott fogva, ás arra számított, hogy valamennyien de legalábbis néhányan megpróbálkoznak majd a kiszabadításával.

Nos, igaz, itt van a surranó, viszont a lány vörös hajú, ás ha valóban sárkány, akkor a kapitány nyilvánosan megeszi a sisakját. Az a kopottas, deres szakállú öregúr egész biztosan ember ás nem törpe vagy éppen elf-herceg! Akárhogy is nézte, sehogy sem fért a fejébe, miért érdemes két sárkánytisztnek foglalkoznia ilyen semmirekellők foglyul ejtésével.

— Vágd el a torkukat és azzal kész, ne háborgass ilyen csacskaságokkal — morogta a kapitány savanyú ábrázattal. — Különben is szűkében vagyunk a börtöncelláknak.

Takarítsd el őket!

— Hmm, micsoda pocsékolás! — dörögte az egyik tiszt, egy hatalmas termetű férfi… a karja, akár valami fatörzs. Elkapta a vörös hajú lányt ás durván előretaszította. — Úgy hallottam, hogy az ilyesfélékért jó pénzt adnak a rabszolgapiacon.

-Ebben igazad lehet-morogta a kapitány ás ép szemével végigmérte a lány vonzó termetét, amelyet… legalábbis az ő véleménye szerint… elcsúfított a rozsdás páncéling. — De azt már el sem tudom képzelni, hogy ezzel a csürhével mit kezdesz! — ezzel megbökte a surranót, aki nyomban éles visítással válaszolt, de máris elhallgatott a másik sárkánytiszt keze alatt — végezz velük…

A nagydarab sárkánytiszt erre teljesen ledöbbent és csak pislogott tétován. Mielőtt azonban bármit mondhatott volna, a másik tiszt, aki mindeddig a háttérbe húzódott hallgatagon... most előrelépett.

— Ez az ember mágia-űző — mondta — és a surranó, legalábbis szerintünk, kém lehet. A Dargaard-szoros mellett kaptuk el.

— Hát miért nem ezzel kezdtétek — ordított rájuk a kapitány —, ahelyett, hogy itt vesztegetnétek az időmet?! Jól van, igyekezzetek és lakat alá velük! — kiáltotta a kapitány sietve, miután fölrikoltottak a harsonák. Elérkezett az ünnepélyes szertartás órája... a súlyos acélkapu megremegett és lassan kinyílt. — Jól van, lepecsételem a papírjaitokat... ide velük!

— Azok nincsenek... — szólalt meg a nagydarab tiszt.

— Miféle papírokra gondolsz? — vágott közbe a szakállas tiszt és belekotort az iszákjába. — Valami azonosítási...

— Affene! — csattant föl a kapitány türelmetlenül. — A parancsnokotok engedélyét foglyok ejtésére!

— Ilyesmit nem kaptunk, uram — mondta hűvösen a szakállas. — Ez valami új rendelkezés? —Nem... nem az —mérte végig őket gyanakvón a kapitány. — Hogy jöhettetek át a frontvonalon enélkül? És hogy képzelitek, hogy visszamehettek? Nyilván terveztek egy kis kiruccanást a pénzen, amit ezekért kaptok, nem igaz?

— Nehem! — bődült föl a nagydarab tiszt mérgesen megvillanó szemmel. — Csak a parancsnokunk elfelejtette talán, ennyi az egész! Akad neki éppen elég dolga és nem sok ész áll a rendelkezésére, ha érted, amit mondok! — és vészjósló tekintettel meredt a kapitányra.

Ekkor szélesen kitárult a kapu és megszólaltak ismét a harsonák. A kapitány mérgesen fölsóhajtott. Ebben a pillanatban éppen a fogadóbizottság közepén kellett volna állnia, hogy tiszteleghessen Kitiara Nagyúrnak. Magához intette hát a Sötétség Királynője közelben lófráló testőreinek egyikét.

— Vidd le őket! — intett a foglyok felé és megigazgatta egyenpáncélját. — Ott majd megmutatjuk nekik, mit csinálunk a szökevényekkel!

Miközben elsietett, elégedetten látta, hogy a Királynő testőrei teljesítik a parancsát: gyorsan és ügyesen megragadják a két sárkánytisztet és máris lefegyverezik őket. Caramon rémülten nézett Tanisra, miközben a sárkányfattyak elkapták a karját és derekáról lecsatolták a kardszíját. Tika szeme tágra nyílt a rémülettől... egyáltalán nem így kellett volna alakulniuk a dolgoknak! Berem a hamis pofaszakálla mögé rejtőzve is úgy nézett ki, mint aki nyomban fölüvölt vagy elrohan... vagy egyszerre teszi mind a kettőt. Még Tasslehoff is kissé döbbentnek látszott a terv hirtelen megváltozása miatt. Tanis észre is vette, hogy a surranó szeme körbevillan... keresi a menekülés útját.

Tanis kétségbeesetten gondolkodott. Azt hitte, hogy minden lehetséges körülményre fölkészült, amikor kifundálta a Nerakába való bevonulásuk tervét, de egyvalamire nyilvánvalóan nem gondolt. Az még csak eszébe sem jutott, hogy a sárkánysereg katonaszökevényeként tartóztatják majd le. Ha az őrök lehurcolják Őket a tömlöcbe, mindennek vége! Abban a pillanatban, hogy megfosztják a sisakjától, fölismerik benne a fél-elfet. Akkor biztosan a többieket is alaposabban megvizsgálják... fölfedezik Beremet... Benne rejlett az igazi veszély. Nélküle, Caramonnal és a többiekkel még valahogy megúszhatta volna a dolgot. Nélküle...

Kürtszó harsant és éktelen üdvrivalgás tört ki, amikor egy hatalmas kék sárkány, hátán egy Nagyúrral belépett a templom kapuján. A Nagyúr láttán Tanis szíve fájdalmasan összeszorult, de ugyanakkor vad ujjongás töltötte el. A tömeg Kitiara nevét üvöltve előrelódult és egy pillanatra az őrök figyelme is elterelődött róluk, amint arra ügyeltek, nem esik-e valami bántódása a Nagyúrnak. Tanis egészen közel hajolt Tasslehoff füléhez.

— Tass! — suttogta gyorsan a lárma leple alatt és abban reménykedett, hogy a surranó emlékszik annyira az elfnyelvre, hogy megértse. — Mondd meg Caramonnak, hogy játssza tovább is a szerepét. Bármit teszek, bíznia kell bennem! Most minden ettől függ! Nem számít, mit csinálok, érted?

Tass döbbenten meredt Tanisra, majd tétován bólintott. Nagyon régen volt már, amikor utoljára elf-nyelvből kellett fordítania.

Tanis csak reménykedhetett benne, hogy megértette. Caramon egy szót sem értett elfül, de a fülsiketítő rivalgás dacára sem kockáztathatta meg, hogy köznyelven szóljon hozzá. Az egyik őr még így is fájdalmasan megcsavarta a karját és rámordult, hogy hallgasson. Á rivalgás lassan elhalt, a tömeget az őrök visszaszorították, visszapofozták a helyére. Miután meggyőződtek róla, hogy minden rendben van, megfordultak, hogy elvezessék foglyaikat.

Ekkor Tanis váratlanul megbotlott és elesett, őrét is magával rántva, aki fejjel zuhant előre a porba.

— Talpra, mocsok! — káromkodott a másik őr a korbácsa nyelével döfködve a fél-elfet, majd az arcába is vágott vele. Tanis az őrre vetette magát és megragadta a korbácsot markoló kezét. Minden erejét beleadta a lendületbe, mire a katona fölbukfencezett. Egy másodperc töredéke alatt Tanis kiszabadult.

Jól tudta, hogy a pribékek máris a nyomában vannak, hogy Caramon döbbenten mered rá... mégis megpróbált közelebb férkőzni a hatalmas kék sárkány hátán pompázó, királyi alakhoz.

— Kitiara! — ordította abban a pillanatban, hogy az őrök megragadták. — Kitiara! — üvöltötte még egyszer rekedt, szaggatott hangon, amely mintha a mellkasa mélyéből tört volna elő. Vadul

küzdött fogva tartóival és sikerült kiszabadítania egyik karját. Megragadta a sisakját, letépte a fejéről és levágta a porba.

Nevének hallatán a kék, sárkánypikkelyes páncélba öltözött Nagyúr odafordult felé. Tanis látta, amint barna szemét álmélkodva rámereszti félelmetes sárkánymaszkja alól. Árra is fölfigyelt, hogy a hatalmas, kék hímsárkány izzó szeme szintén felé fordult.

— Kitiara! — kiáltotta még egyszer és a kétségbeesése szülte erővel lerázva fogva tartóit, ismét előrelendült. A tömegből ekkor egyszerre több sárkányfattyú vetette rá magát, leteperték és mindkét karját leszorították a földre. Tanis tovább küzdött velük, megpróbált úgy fordulni, hogy a Nagyúr szemébe nézhessen.

— Állj, Skie — szólalt meg Kitiara és kesztyűs kezét parancsolón tette a sárkány nyakára. Skie engedelmesen megállt, karmai csikorogva csúsztak meg az utca kövezetén. Tanisra meresztett szemében azonban féltékenység és gyűlölet villogott.

Tanis visszafogta a lélegzetét, szíve majd kiugrott a helyéből. Attól rettegett, hogy Tass elkiáltja majd magát, mert nem értette meg, amit elfül mondott neki és a barátai a segítségére sietnek, és attól is félt, hogy. Kitiara a háta mögé néz és észreveszi, sőt, fölismeri a féltestvérét, Caramont. Megfordulni azonban nem mert, hogy megnézze, mi van a barátaival. Csak abban reménykedett, hogy Caramonnak lesz annyi esze és belé vetett bizalma, hogy igyekszik félrehúzódni...

Ekkor megjelent a kapitány, gonosz, félszemű képét eltorzította a vak düh. Már emelte is csizmás lábát, hogy fejbe rúgja Tanist, elnémítsa ezt az akadékoskodó bajkeverőt. — Állj! — szólalt meg ekkor egy hang.

Á kapitány olyan hirtelen torpant meg, hogy elveszítette az egyensúlyát.

— Engedjétek el! — hangzott a következő utasítás.

Á csatlósok vonakodva elengedték Tanist és a Sötét Hölgy parancsolóintésére hátraléptek.

— Mi lehet olyan fontos,: parancsnok, hogy megzavarod a bevonulásomat?-kérdezte Kitiara hűvösen, a sisak alatt eltorzult hangon.

Tanis megkönnyebbülten, de rogyadozó lábbal talpra kecmergett és előrebotorkált a Nagyúrhoz. Amint közeledett, meglátta, hogy Kitiara barna szeme megvillan a meglepetéstől. Á nő élvezte a helyzetet: újabb játék a régi játékszerrel. Tanis megköszörülte a torkát és merészen megszólalt.

— Ezek az idióták letartóztattak, mint szökevényt — jelentette ki —, csupán azért, mert az a hülye Bakaris nem adott megfelelő papírokat.

-Gondom lesz rá, hogy elnyerje méltó büntetését, amiért

kellemetlenséget okozott neked, jó Tanthalasom — válaszolta Kitiara. Tanis kiérezte hangjából a visszafojtott nevetést. — Hogyan merészelted ezt tenni? — fordult a nő hirtelen a kapitány felé villogó szemmel, miközben a szerencsétlen rémülten remegett a sisakos Nagyúr haragja láttán.

— É...én csak a p...parancsot teljesítettem, uram — makogta és úgy reszketett, akár egy nyomorult goblin.

— Tűnj a szemem elől, vagy a sárkányom ebédje leszel! — parancsolta Kitiara uralkodói, kézmozdulat kíséretében. Ugyanazzal a lendülettel Tanis felé nyújtotta a kezét. — Fölajánlhatom, parancsnok, hogy csatlakozz hozzám... némi kárpótlásként?

— Köszönöm, lordságod! — dünnyögte Tanis.

Tanis sötét pillantást vetett a kapitányra, elfogadta Kitiara felé nyújtott kezét és fölszállt mellé a kék sárkány hátára. Gyorsan végignézett a tömegen, mialatt Skie a gazdája ösztönzésére meglódult. Megrémült, hogy nem látta, amit keresett, de aztán megkönnyebbüléssel vette észre Caramont és a többieket, amint őreik elvezetik őket. A nagydarab harcos megbántott, csodálkozó szemmel nézett föl rá, amikor elhaladt előttük. Vagy Tass időben átadta neki az üzenetét, vagy magától is volt annyi esze, hogy eljátssza a szerepét. Caramon talán mégiscsak megbízik benne... Tanis nem tudhatta biztosan. A barátai most biztonságban vannak... mindenesetre nagyobb biztonságban, mint vele voltak.

Lehet, hogy most látom őket utoljára, hasított belé a fájdalmas gondolat. De nyomban hevesen megrázta a fejét... nem szabad, hogy elhatalmasodjon rajta a kishitűség. Oldalra pillantva észrevette, hogy Kitiara barna szeme a gúny és a leplezetlen csodálat keverékével néz rá.

Tasslehoff lábujjhegyre állva próbálta kilesni, mi történhetett Tanisszal. Ordítozást és üvöltözést hallott, aztán minden elcsöndesedett. Végül meglátta, amint a fél-elf fölkapaszkodik a sárkányra, Kitiara mellé. A menet újra megindult. A surranó látni vélte, hogy Tanis felé néz, de ha így is volt, nem mutatta a fölismerés jelét. Az őrök átterelték foglyaikat a háborgó tömegen... és Tass hamarosan szem elől tévesztette barátját. Az egyik martalóc oldalba bökdöste Caramont rövid kardjával.

— Szóval a pajtásotok a Nagyúrral furikázik, ti meg megrohadhattok a tömlöcben — mondta a sárkányfattyú vihogva.

— Biztos nem feledkezik meg rólam — motyogta Caramon maga elé.

A sárkányfattyú elvigyorodott és oldalba bökte a társát, aki Tasst a karmos mancsával, a grabancánál fogva vonszolta maga után. — Hát persze, hogy eljön majd értetek, ha egyszer kiszabadul az ágyából!

Caramon elvörösödve vicsorgatta a fogát. Tasslehoff riadtan

pislogott a nagydarab harcosra. A surranónak még nem volt rá módja, hogy átadja Caramonnak Tanis üzenetét és attól félt, hogy a nagy melák még elront mindent, bár Tassnak fogalma sem volt róla, mit lehetne itt még jobban elrontani. De mégis...

Ám Caramon csak sértett büszkeséggel fölvetette a fejét. —Én már kint leszek, mielőtt beesteledik — dörmögte mély baritonján. — Annyi mindenen mentünk már keresztül együtt... semmi esetre sem hagyhat cserben!

Tass kiérezte Caramon hangjából a keserűséget, ezért megpróbált valahogy közelebb férkőzni hozzá, hogy megmagyarázhassa a helyzetet. De ebben a pillanatban Tika visított föl haragjában. Fejét visszafordítva Tass meglátta, hogy az egyik sárkányfattyú a lány blúza után kapkod... förtelmes mancsa máris véres karmolásokat hagyott a nyakán. Caramon rábődült, de már későn. Tika a pincérlányok legjelesebb hagyományainak szellemében, visszakézből alaposan bemázolt egyet a martalóc hüllőképébe.

A felbőszült sárkányfattyú fellökte Tikát és már emelte is a korbácsát. Tass meghallotta, amint Caramon hatalmasan szívja be a levegőt és összehúzta magát, várva az elkerülhetetlen véget.

— Hé, ne bántsd! — ordított az őrre Caramon. — Hacsak nem akarsz súlyos büntetést. Lord Kitiara megparancsolta, hogy hét ezüstöt kérjünk érte, de nem kapjuk meg, ha kárt teszel benne!

A sárkányfattyú megingott: igaz, hogy Caramon fogoly, de a társával együtt láthatta, milyen szívélyesen fogadta a barátját a Sötét Hölgy. Vajon belekössenek-e egy másik alakba, aki talán éppen úgy a Nagyuruk kegyeiben osztozik? Inkább nem! Durván fölráncigálták és előretaszigálták a lányt.

Tasslehoff megkönnyebbülten fölsóhajtott, majd aggályos pillantást vetett hátra, Beremre, mivel a férfi szerinte túlságosan is nyugodt volt. Nem is tévedett: az Örökember mintha egy másik világban járt volna. Kiguvadt szeme különös kifejezéssel bámult előre, a szája tátva, szóval majdnem félbolondnak látszott. De legalább nem úgy nézett ki, hogy valami bajt keverhetne. Úgy látszott, hogy Caramon is tovább játssza a szerepét és Tikával sem lesz semmi baj. Szóval egy darabig rá senkinek nincs szüksége. Tass megkönnyebbülten fölsóhajtott és kíváncsian nézegette a templomnegyed épületeit, már amennyire tehette a gallérját markoló pribéktől.

Nyomban meg is bánta: Neraka pontosan olyan volt, amilyen a híre, egy koszos kis falu, amelyet a templomot kiszolgálóknak építettek, s amelyet most bolondgomba módjára növekedő sátorváros vett körül.

Az épületegyüttes túlsó oldalán maga a templom ragadozómadárként magasodott a település fölé..., ocsmány tömege

mintha még a mögötte sorakozó hegyeket is uralta volna. Bárki érkezett is Nerakába, első pillantása föltétlenül a templomra esett. Ezután már akárhová nézett, bármivel foglalkozott éppen, a templom rémképe mindig vele maradt, még álmában is.

Tass is csak egyetlen pillantást vetett rá és hideg borzongással már kapta is félre a szemét. A következő látvány sem volt sokkal jobb. A sátorvárosban csak úgy nyüzsgött a sokféle csapat: sárkányfattyak, ember-zsoldosok, goblinok és hobgoblinok seregei őgyelegtek a hirtelen összetákolt kocsmák és bordélyházak között, a szennyes utcákon. Mindenféle-fajta rabszolgák tömegeit hajtották föl, hogy szolgálják foglyul ejtőiket, biztosítsák számukra gyalázatos szórakozásukat. Mocsári törpék hordái lábatlankodtak mindenfelé és fölélték a szerteszórt hulladékot. Mindent elborított a förtelmes bűz, amely mintha magából Abyss mélységes mélyéből bugyogott volna föl. Bár éppen délre járt az idő, a téren hideg és sötét volt, akárha éjszaka lett volna. Fölnézve Tass meglátta a templomtorony fölött vérfagyasztó fenségességgel lebegő repülő erődöket, körülöttük sárkányaik éberen csapongó kötelékeivel.

Amikor megindultak a nyüzsgő utcákon, Tass még reménykedett benne, hogy valahogy csak sikerül kereket oldania. Mesterien értett hozzá, hogyan tűnjön el a tömegben. Meglátta, hogy Caramon is feszülten pillog körül: a nagydarab harcosnak is valami hasonló járhatott a fejében. De alig jutottak túl néhány utcasarkon, meggyőződhettek a légierődök állandó, rémisztő figyelméről és Tass rájött, hogy reménytelen a dolog. Biztosan Caramon is ugyanerre a következtetésre jutott, mert a surranó látta, amint széles válla megereszkedik.

A megszeppent Tassnak hirtelen eszébe villant, hogy Lauranát is valahol itt tartják fogva. Mintha még a surranó derűsen élénk szellemét is megtörte volna az itteni gonosz sötétség súlya, olyan gonoszságé és homályé, amilyennek még a létezését sem tudta volna elképzelni azelőtt soha.

Őreik taszigálva sürgették őket, erővel vágtak utat a koszos, szűk utcákat elborító részeg katonák seregén. Akárhogy is próbálkozott Tass, sehogy sem tudta módját ejteni, hogy Tanis üzenetét átadja Caramonnak. Egyszer csak meg kellett állniok, amint Ő Sötét Felségének testőrcsapata masírozott végig vállt vállnak vetve az utcákon. Akik időben nem takarodtak el az útból, azokat egyszerűen falhoz penderítették a sárkánytisztek, vagy ledöntötték a lábukról és halálra tiporták őket a katonák. A társaságot is nekiszorították őreik egy düledező falnak és rájuk parancsoltak, hogy maradjanak nyugodtan, amíg el nem vonul a sereg.

Tasslehoff Caramon és egy sárkányfattyú között lapult. A pribék szorítása kissé megenyhült a gallérján, nyilván azt gondolta, hogy még

egy surranó sem lehet olyan bolond, hogy ebbe a tömegbe belevesse magát. Bár Tass magán érezte a fekete hüllőszemek szúrós pillantását, mégis olyan .közel került Caramonhoz, hogy végre szólhatott hozzá. Nem teljesen alaptalanul abban reménykedett, hogy a fülsiketítő, fejfájdító trappolás közepette úgysem hallja meg más, mit beszél.

— Caramon! — suttogta. — Üzenetem van számodra... hallod, amit mondok?

A harcos nem fordult felé, csak bámult mereven előre tovább, de Tass látta, hogy az egyik szemhéja megrebben.

— Tanis azt mondta, hogy bízzunk benne — sziszegte a surranó fürgén. — Ne törődjünk semmivel... és... hogy... játsszuk tovább a... komédiát... azt hiszem, ez volt az értelme. Tass látta, hogy Caramon összevonja a szemöldökét.

— Elf-nyelven beszélt — tette hozzá Tass sértődötten. — És különben is alig hallottam. Caramon arckifejezése nem változott, hacsak nem vált még egy árnyalattal sötétebbé. Tass nyelt egyet, még közelebb húzódott és egészen a falhoz simult a termetes harcos széles háta mögött. — Az ... az a Sárkány Nagyűr — motyogta bizonytalanul —, az ... Kitiara volt, ugye?

Caramon nem válaszolt, de Tass látta, hogy az állizma megfeszül és a nyakán rángatózni kezd egy ideg.

A surranó fölsóhajtott. Megfeledkezett róla, hol van és fölemelte a hangját: — De te bízol benne, Caramon, igaz? Mert...

A mellette álló sárkányfattyú figyelmeztetés nélkül úgy szájon vágta Tasst, hogy szinte belepréselődött a falba. Tasslehoff a fájdalomtól kábultan lerogyott a földre. Sötét árnyék borult rá. A homályban nem láthatta, ki volt az, de a következő ütésre fölkészülve összehúzta magát. Ekkor megérezte, hogy erős kéz markol gyengéden szőrmebekecsébe és talpra segíti.

— Megmondtam, hogy ne bántsátok őket! — hördült föl Caramon.

— Phü! Egy surranót!? — köpött ki a sárkányfattyú.

Eddigre a testőrcsapat már majdnem teljesen elvonult előttük. Caramon felsegítette a surranót, aki megpróbált megállni a lábán, de valami igen rejtélyes módon a kövezet mindenáron ki akart csúszni alóla.

-Bo...bocsánat-hallotta valahonnan a saját motyogását. — Valahogy a lábam olyan furcsán viselkedik... — ekkor megérezte, hogy valamiféle ellenállhatatlan erő a levegőbe emeli, tiltakozón felnyüszített, de a következő pillanatban máris úgy csüngött alá Caramon széles válláról, mint egy elemózsiás tarisznya.

— Ez itt tud valamit — dörmögte Caramon mély hangján. — Remélem, nem ráztad össze annyira az agyát, hogy elfelejtse! A Sötét

Hölgy nem örülne neki.

— Miféle agyát? — horkant föl a hüllőember, de Tass odafentről, Caramon hátáról úgy látta, hogy a teremtmény azért megszeppent egy kicsit.

Elindultak megint. Tass feje szörnyen zúgott, egész képe sajgott. Odakapott és érezte, hogy a vére is kiserkent, ahol a sárkányfattyú karmai fölsebezték a bőrét. Fülében olyan zümmögést érzett, mintha egész kaptárnyi méhecske fészkelte volna be magát az agyába. A világ is lomhán forgott vele, keserves szorítást okozva a gyomrában, amit csöppet sem enyhített, hogy hason fekszik Caramon páncél borította vállán.

— Milyen messzire megyünk még? — kérdezte Caramon érces hangján. — Ez a kis gazfickó nem is olyan könnyű!

Válasz helyett a sárkányfattyú előrebökött hosszú, csontos hüllőujjával.

Tass hatalmas erőfeszítéssel megpróbálta figyelmét elterelni a fájdalomról és odafordította szédülő fejét, hogy ő is lássa a céljukat. Egyetlen pillantásra futotta csak az erejéből, de az is pontosan elég volt. Ahogy közeledtek felé, az épület egyre hatalmasabbra növekedett előttük és nem csak a látásukat, hanem az elméjüket is elhomályosította látványával.

Tass visszahanyatlott. Kábultan azon töprengett magában, vajon honnan kerekedett ilyen sűrű köd hirtelen, hogy alig lát. Legutoljára ingerült hang morgása jutott el a tudatáig: — A tömlöcbe... Őfelségének, Takhisisnak, a Sötétség Királynőjének Temploma mélyére.

6.

Tanis alkudozik, Gakhan nyomoz

— Bort?

— Nem kell!

Kitiara megvonta a vállát. Kiemelte a kancsót a hóval teli tálból, amely hűvösen tartotta és lassú mozdulattal töltött magának, szórakozottan nézve, amint a vérvörös folyadék a metszett üvegből átfolyik a poharába. Utána óvatosan visszadugta a kristályedényt a hóba, letelepedett Tanisszal szemben és hűvösen végigmérte a félelfet.

Sárkánysisakját már levetette, de a páncélját még magán tartotta... azt az éjkék, arannyal díszített páncélt, amely úgy simult karcsú alakjára, mintha második bőre lenne. A helyiségben lobogó számtalan gyertya fénye megcsillant a fényezett felületen és visszaverődött az éles acélszögletekről, míg úgy nem látszott, hogy Kitiarát lángok ölelik körül. Verejtéktől csillogó fekete haja göndör keretbe foglalta az arcát. Parázsként csillogó barna szemét hosszú, sötét pillák árnyékolták.

— Mit keresel itt, Tanis? — kérdezte lágyan, mialatt ujját végighúzta a pohár karimáján és keményen a férfi szemébe nézett.

— Jól tudod te azt — felelte Tanis kurtán.

— Természetesen Lauranát — mormolta Kitiara.

Tanis megvonta a vállát, gondosan igyekezett megőrizni álarcát, mégis félt tőle, hogy ez a nő..., aki olykor saját

magánál is jobban ismeri őt, kitalálja minden gondolatát. — Egyedül jöttél? — kérdezte Kitiara és belekortyolt a borba.

— Igen — válaszolta Tanis és rezzenéstelenül állta a nő rászegeződő pillantását. Kitiara egyértelmű kételkedéssel vonta föl a szemöldökét.

— Kova meghalt —tette hozzá Tanis megbicsakló hangon. Még mostani, fenyegető helyzetében sem gondolhatott öreg barátjára fájdalom nélkül. — Tasslehoff meg elkóborolt valamerre. Sehogy sem akadtam a nyomára... különben sem gondoltam rá, hogy idehozom magammal...

— Azt megértem — mondta Kit sötéten. — Szóval Kova meghalt!

— Akárcsak Sturm! — Tanis képtelen volt megállni, hogy ezt hozzá ne tegye, összeszorított foggal.

Kit élesen nézett a szemébe. — Ja, hát a hadi szerencse forgandó, kedvesem! Mindketten katonák voltunk... ő és én — mormolta. — Ő megérti. Az ő szelleme nem gondol rám gyűlölettel.

Tanis mérgesen felhördült, de visszafogta kikívánkozó szavait. A

nő igazat mondott. Sturm valóban megértené. Kitiara néhány pillanatig szótlanul figyelte Tanis arcát. Utána hangos koccanással tette le a poharát.

— És mi van a testvéreimmel? — kérdezte. — Hol...?

— Miért nem vitetsz le engem is a tömlöcbe, hogy kivallass?- mordult fel Tanis, fölkelt a székéből és járkálni kezdett a fényűzően berendezett szobában.

Kitiara fürkésző, elgondolkodó mosollyal követte. — Igen — mondta végül —, ott is kivallathatnálak... és beszélnél is, kedves Tanis. Elmondanál mindent, amire csak kíváncsi vagyok, utána pedig könyörögnél, hogy még többet is mondhass. A kínzómestereink nem csupán pompásan értenek a tudományukhoz, hanem azt szenvedélyes élvezettel is művelik. — Kitiara csábos mozdulattal fölállt és közvetlenül Tanis elé lépett. Borospoharát bal kezébe fogta, jobbját a férfi mellére tette és lassan fölcsúsztatta a válláig. — De ez itt most nem valami kihallgatás. Fogjuk rá, hogy egy nővér aggódik a családjáért. Hol vannak a fivéreim?

— Nem tudom — felelte Tanis. Keményen megragadta a nő csuklóját és elhárította magától simogató kezét. — Mindketten odavesztek a Vértengerben...

— A Smaragdemberrel együtt?

— A Smaragdemberrel együtt.

— És te, hogy menekültél meg?

— A tengeri elfek mentettek ki.

— Ezzel az erővel a többieket is megmenthették volna.

— Meglehet..., de az is lehet, hogy nem... Én mégiscsak félig elf vagyok. A többiek pedig emberek.

Kitiara hosszan meredt Tanisra. A férfi még mindig szorította a csuklóját. A nő átható tekintete hatására ujjai önkéntelenül szorosabban fonódtak rá.

— Ez fáj... — szólalt meg Kitiara lágyan. — Mondd, miért jöttél ide, Tanis? Lauranát akarod kiszabadítani ... egyedül? Még te sem voltál soha ennyire ostoba...

-Nem! —válaszolta Tanis és még erősebben megmarkolta a lány karját. — Azért jöttem, hogy megalkudjam veled. — Vess fogságba engem..., őt pedig engedd szabadon!

Kitiara nagyot nézett. Utána hátravetette a fejét és élesen fölkacagott. Gyors, váratlan mozdulattal kiszabadította a kezét Tanis szorításából, elfordult tőle, az asztalhoz lépett és újratöltötte a poharát.

Visszamosolygott rá a válla fölött. — Ugyan, Tanis — mondta és ismét fölnevetett —, hát ki vagy te nekem, hogy ilyen alkut kössek veled?

Tanis érezte, hogy elvörösödik... Kitiara kacagva folytatta:

— Foglyul ejtettem az "Aranytábornokukat", Tanis. Elvettem tőlük a szerencsetalizmánjukat..., a szépséges elf-hadvezérüket! Különben nem is volt olyan rossz tábornok, ami azt illeti. Elvitte nekik a sárkánydárdákat és megtanította harcolni őket. A bátyja hozta vissza a jó sárkányokat, mégis mindenki csak őbenne bízik. Ő tartotta össze a lovagokat, akik nélküle már régen szertefutottak volna. És te azzal állsz elő, hogy kicseréljem őt egy — és Kit széles, gőgös mozdulatot tett a kezével — egy fél-elfre, aki surranók, holmi barbárok és törpék társaságában kóborol a világban?

Kitiara ezzel olyan hevesen fölkacagott, hogy le kellett ülnie.... és letörölte kicsorduló könnyeit. — Ejnye, Tanis, nem tartod kissé túl sokra magad? Mégis, mit gondoltál, miért fogadnálak vissza? Talán szerelemből?

Ekkor hangja, mintha kissé megtört volna, nevetése valahogy erőltetetté vált. Hirtelen összevonta a szemöldökét és tétován megforgatta ujjai között a boroskupát.

Tanis nem válaszolt neki..., csak állt előtte és bőre égett a gúnyos kacaj hallatán. Kiti ara rámeredt, azután lesütötte a szemét.

— Tegyük fel, hogy igent mondok — mormolta hűvös hangon, a kezében tartott boros kupát nézve. — Mit adhatnál nekem a veszteség fejében?

Tanis mély lélegzetet vett. — A sereged főparancsnoka halott — mondta, nehezen őrizve meg hangjának nyugodtságát. — Tudom... Tass mondta el, hogy megölte. Átvenném az ő helyét.

— Beosztott tiszt lennél... a sárkányseregben? — kérdezte Kit tágra nyílt szemmel az őszinte megrökönyödéstől.

— Igen — csikordította össze a fogát Tanis, a hangja is megkeseredett.-Úgyis elveszítettük már a harcot. Láttam ezeket a repülő erődöket... még akkor sem győzhetnénk ellenük, ha velünk maradnának a jó sárkányok. De nem maradhatnak... az emberek el akarják küldeni őket. A nép sohasem bízott meg bennük igazán. Engem már csak egyetlen dolog érdekel... Engedd szabadon Lauranát... sértetlenül!

— Valóban elhiszem, hogy meg is tennéd — mormolta Kitiara csöndesen, csodálkozva. Hosszú pillanatokig némán meredt a férfira. — Meg kell fontolnom a dolgot...

Azután, mint aki önmagával vitatkozik, megrázta a fejét. Ajkához emelte a kupát, kiitta a bort az utolsó cseppig, letette az asztalra és fölállt.

— Még meggondolom — mondta még egyszer. — De most itt kell hagyjalak, Tanis. Ma este összeülnek a Sárkány Nagyurak. Ansalon minden vidékéről eljöttek erre a gyűlésre. Különben igazad van. A háborút elveszítettétek. Ma este szorul össze a vasököl. Később csatlakozol hozzám... bemutatlak Ő Sötét Felségének.

— És Laurana? — erősködött Tanis.

— Azt mondtam, hogy még meggondolom. — Sötét ránc mélyült Kitiara sima homlokára, szépen ívelt szemöldöke fölött és élesebb hangon folytatta: — Majd hoznak neked ünnepi vértezetet. Vedd föl, és készülj fel, hogy egy órán belül velem jössz! — Elindult az ajtó felé, de hirtelen még egyszer visszafordult a fél-elfhez. — Döntésem főleg attól függ majd, hogyan viselkedsz ma este — mondta ezúttal sokkal lágyabban. — Ne feledd, fél-elf, ettől a pillanattól az én szolgálatomban állsz!

A barna szempár hidegen ragyogott, úgy tartotta Tanist bűvkörében. Érezte, amint ennek a nőnek az akarata lassan elhatalmasodik rajta, mintha egy erős kéz nyomná le a csiszolt márványpadlóra. Hát igen, hisz e nő mögött ott állt a sárkányseregek ereje, ott lebegett körülötte a Sötétség Királynőjének árnyéka, abból merítette az erőt, amely az imént kis híján a földre sújtotta Tanist.

A fél-elf hirtelen rádöbbent a közöttük feszülő végtelen távolságra. A nő végletesen és végzetesen ember volt, hiszen csak az emberekben ég olyan féktelen hatalomvágy, amely még nyers elemi szenvedélyeiket is leigázza. Az emberek rövid élete olyan láng, amely nem éghet olyan tisztán, mint Aranyhold gyertyaszála vagy Sturm megrendült napvilága. Ám ez a láng pusztíthat, tűzvésszé fokozódhat, amely elemészt minden útjába kerülőt. Ő ezzel a tűzzel forralta föl hideg, lomha elf-vérét, ezt a lángot dédelgette a szívében. Most azonban olyannak látta magát, amilyenné válna tőle..., mint azoknak a tetemei, akik az égő Tarsis lángjai között lelték halálukat... egy elszenesedett hústömegnek, a közepén néma, fekete szívvel.

Ez hát az ő osztályrésze... ezt az árat kell fizetnie! Úgy helyezheti a szívét ennek a nőnek az oltárára, ahogy más maréknyi ezüstöt vet az utcalány párnájára. Ennyivel tartózik Lauranának. Az a lány máris éppen eleget szenvedett miatta. A halála talán nem szabadítaná ki őt, de az élete lehet, hogy igen.

Tanis lassan a szívére tette a kezét és meghajolt. — Igen, uram — suttogta.

Kitiara zaklatott elmével lépett be magánlakosztályába. Érezte, amint a vére vadul száguld ereiben. A lelkesedés, a vágy, a győzelem mámorító kéje jobban megrészegítette, mint a legerősebb ital. Valahol mélyen mégis marcangolta a kétség, kíméletlen keserűséggel, mivel éppen ezt a gyönyört laposította el és tette valahogy poshadttá. Mérgesen próbálta elűzni a tudatából; mégis ismét élesen tört rá, amint kinyitotta szobája ajtaját.

Szolgái nem várták vissza ilyen korán. Még nem gyújtották meg a fáklyákat, a tüzet is még csak megrakták, de nem égett. Ingerülten nyúlt a csengőzsinór után, hogy rémült igyekezettel rázzák le magukról lustaságukat, amikor váratlanul hideg csontkéz ujjai

markolták meg a csuklóját.

Az érintés olyan égető hideggel árasztotta el a vérét és csontjait, hogy majdnem megfagyott tőle a szíve. Kitiara megpróbálta kiszabadítani magát, felnyögött a fájdalomtól, de az a kéz keményen fogva tartotta.

— Nem feledkeztél meg az alkunkról?

— Nem, persze, hogy nem — felelte Kit. Igyekezett száműzni hangjából a félelem reszketését és parancsolón kiáltotta: — Engedj el!

A kéz szorítása lassan megenyhült. Kitiara hevesen elrántotta a karját és masszírozta az izmait, amelyek fölött a bőr még ilyen rövid idő alatt is kékesen elfehéredett. — Az elf-nő a tiéd lesz, persze, miután a Királynő végzett vele.

— Természetesen, másképpen nem is kellene... egy eleven nővel nem tudnék mit kezdeni... nem úgy, mint te az eleven férfiakkal... — és a sötét alak hangja idegesítően vibrált tovább a levegőben azután is, hogy elhangzottak a szavak.

Kitiara gyászos pillantást vetett az áttetsző arcra és a szikrázó szempárra, amely testetlenül lebegett a lovag fekete páncélja fölött.

— Ne légy ostoba, Soth! — mondta a lány és sietve megrántotta a zsinórt... szükségét érezte valami fénynek. — Én jól el tudom határolni a test örömeit a jól végzett munka élvezetétől..., amire te nem voltál képes, már amennyire én ismerem az életedet. — Akkor hát mik a terveid a fél-elffel? — kérdezte Lord Soth és a hangja, mint rendesen, mintha mélyen a föld alól érkezne.

-Az enyém lesz, végleg és visszavonhatatlanul — mondta Kitiara és lágyan dörzsölte meggyötört karját.

Ekkor szolgák siettek be kétségbeesve és lapos pillantásokat vetettek a Sötét Hölgy felé, rettegtek a rendszeresen bekövetkező dühkitörésétől. De a gondjaiba temetkezett Kitiara ügyet sem vetett rájuk. Lord Soth eközben beleolvadt a homályba, mint mindig, amikor kigyulladtak a gyertyák.

— A fél-elfet csak úgy tehetem végleg a magamévá, ha kényszerítem rá, hogy végignézze, miként végzek Lauranával — folytatta Kitiara.

— Ezzel ugyan aligha szerzed meg a szerelmét! — hördült föl Lord Soth.

— Nem is kell nekem a szerelme! — és Kitiara kurtán fölkacagott, miközben lehúzta a kesztyűjét és kikapcsolta a páncélját. — Én csak akarom őt! Amíg az a lány él, a gondolatai csak körülötte és az érte hozott áldozata körül járnak majd. Nem, csak úgy lehet az enyém... teljesen..., ha addig tiprom a csizmám sarkával, amíg nem lesz több alaktalan tömegnél..., akkor majd hasznát vehetem.

— De nem sokáig — vetette oda Lord Soth, mintegy mellékesen —, a halál majd megszabadítja őt.

Kitiara megvonta a vállát. A szolgák közben végeztek a dolgukkal és sietve elszeleltek. A Sötét Hölgy csak állt a gyertyafényben, némán, gondolataiba merülve, félig kioldott vérttel és szórakozottan lóbálta sárkánysisakját.

— Hazudott nekem — mormolta csöndesen egy pillanat múlva. A sisakot lecsapta egy asztalkára és darabokra tört vele egyporos porcelánvázát. Kemény léptekkel róni kezdte a helyiséget. — Hazudott! A fivéreim nem pusztultak bele a Vértengerbe... legalábbis az egyikük él, azt tudom! És ő sem halt meg... az Örökember! — Eltökélten feltépte az ajtót és kikiáltott: — Gakhan!

Egy sárkányfattyú sietett be a helyiségbe.

— Mi újság? Megtaláltad már azt a kapitányt?

— Nem, uram — válaszolta a hüllőember. Ugyanaz volt, aki Tanist követte Roncsosdban és közreműködött Laurana foglyul ejtésében. — Most éppen nincs szolgálatban, uram — tette hozzá a teremtmény, mintha ezzel bármit is megmagyarázhatna.

Kitiara megértette, miről van szó. — Járj végig minden lebujt és bordélyházat, amíg elő nem keríted! Azonnal hozd ide! Akár vasra verve, ha szükséges! Azonnal kihallgatom, mihelyst visszatértem a Nagyurak gyűléséről. Nem is, várj csak... — Kitiara egy pillanatig elgondolkozott, majd hozzátette — te kérdezed majd ki! Tudd meg, hogy valóban egyedül volt-e a fél-elf... ahogy állítja..., vagy netán mások is voltak vele? És, ha igen... A sárkányfattyú meghajolt. — Azonnal tájékoztatlak, Nagyúr.

Kitiara egy kézmozdulattal elbocsátotta, mire a hüllőember ismét meghajolt és az ajtót becsapva maga mögött eltávozott. Kitiara egy pillanatig a gondolataiba mélyedt, beletúrt göndör hajába és ingerülten újra ráncigálni kezdte vértezete szíjait.

— Ma este te is velem tartasz! — mondta Lord Sothnak és nem is nézett a halott lovag szelleme felé, eleve föltételezve, hogy még most is ott áll mögötte. — És légy résen...! Nem hiszem, hogy Lord Ariakasnak tetszik majd, amit tervezek.

Ledobta a padlóra páncéljának utolsó darabját, lehúzta bőrtunikáját és kék selyemnadrágját, kéjes szabadságérzettel nyújtózkodott egyet, majd hátrafordult, hogy meggyőződjön róla, milyen hatást tettek Lord Sothra a szavai. De a lovag nem volt ott. Meglepetten, gyorsan körülnézett a szobában.

A szellemalak ott állt az asztalka mellett, amelyen a sárkánysisak hevert a váza cserepei között. Csontkezének intésével Lord Soth a levegőbe parancsolta és maga előtt lebegtette a töredékeket. Varázserejével a levegőben tartotta őket és narancsvörösfénnyel lobogótekintetét Kitiara előtte álló, meztelen alakjára szegezte. A tűz fényében a lány bőre aranylón csillogott, fekete haja melegen fénylett.

— Te még mindig nő vagy, Kitiara — mondta Lord Soth

csöndesen —, egy szerelmes asszony...

Többet a lord nem szólt és nem is mozdult, a vázacserepei mégis lehullottak a padlóra. Szellemcsizmájával végigtaposott rajtuk, amint odébb lépett, de több kárt már nem tett bennük.

— És ez fájdalommal tölt el — mondta Kitiarának, miközben lassan közeledett hozzá. — Magadat ne téveszd meg, Sötét Hölgy. Megtiporhatod őt, ahogy csak akarod, de a fél-elf mindig az urad marad:.. még a halálban is.

Ezzel Lord Soth beleolvadt a szoba homályába, Kitiara pedig hosszan bámult a tűzbe és... talán... saját jövőjét próbálta kiolvasni a lobogó lángokból.

Gakhan sebesen sietett végig a királynő palotájának folyosóján, karmos lába meg-megcsikordult a márványpadlón. A sárkányfattyú gondolatai éppoly gyorsan követték egymást, mint a léptei. Váratlanul még az is eszébe jutott, hol találhatja meg a kapitányt. A folyosó végén meglátta Kitiara seregének két őgyelgő sárkánykatonáját és egy mozdulattal maga mögé parancsolta őket. Azonnal engedelmeskedtek neki. Gakhan ugyan... többé nem rendelkezett katonai ranggal a sárkányseregben, viszont hivatalosan is a Sötét Hölgy hadsegédeként tartották nyilván. Nem hivatalosan pedig a bérgyilkosa volt.

Gakhan már hosszú ideje állt Kitiara szolgálatában. Amikor a kék kristálypálca előkerülésének híre eljutott a Sötétség Királynőjének fülébe, kevés Sárkány Nagyúr tulajdonított komolyabb jelentőséget későbbi eltűnésének. Mivel mélységesen elmerültek a háború eseményeiben, amelyek lassan kiszorítottak minden életet Ansalon északi részéből, igazán nem tűnt lényegesnek számukra egy közönséges, némi gyógyító erővel fölruházott pálca. Nem csekély gyógyító erő kellene a világ kikúrálásához, jegyezte meg Ariakas az egyik haditanács alkalmával.

Két Nagyúr azonban mégis komolyan vette a kristálypálca eltűnését. Egyikük az volt, aki Ansalonnak azon a vidékén uralkodott, ahol a pálca előkerült, a másik pedig aki ott született és nevelkedett. Egyikük egy sötét pap volt, másikuk pedig hírneves kardforgató asszony. Mindketten tisztában voltak vele, milyen veszélyes lehet ügyük számára az ősi istenek visszatértének eme bizonyítéka.

Mindketten másképpen reagáltak, talán a származásuk miatt is. Verminaard sárkányfattyak, goblinok és hobgoblinok népes csapatait küldte szét a pálca és varázsereje pontos leírásával. Kitiara pedig Gakhant indította útnak.

Gakhan volt az, aki nyomon követte Zúgószelet és vele együtt a pálcát Que-shu városáig, ő rendelte el a település lerohanását és gyilkolta halomra lakosainak többségét a pálca után kutatva.

De váratlanul hátat fordított Que-shunak, amint értesült róla, hogy a varázseszközt Vigaszban látta valaki. Nyomban odasietett, de

sajnálattal kellett tapasztalnia, hogy néhány héttel elkésett. Az általa "kikérdezett" helybéliektol viszont megtudta, hogy a pálcát birtokló barbárok — a szóbeszéd szerint-csatlakoztak Vigaszbál való kalandorok kis csoportjához.

Gakhannak ekkor döntenie kellett. Egyrészt megkísérelheti, hogy követi a nyomukat, amely persze rég kihűlt már a kutatással elpocsékolt hetek alatt, vagy visszatér Kitiarához a kalandorok leírásával, hátha a Nagyúr ismeri őket. Ha így lenne, akkor a Sötét Hölgy elláthatná őt a kellő ismeretekkel, amelyek birtokában előre kiszámíthatná üldözöttei lépéseit.

Végül úgy döntött, hogy Kitiarához tér vissza, aki abban az időben északon hadakozott. Sokkal valószínűbbnek látszott, hogy Lord Verminaard több ezer fős csapatai találják meg hamarabb a pálcát és nem a magányos Gakhan. Utóbbi valóban közölte Kitiarával a keresettek pontos személyleírását, mire a lány döbbenten vette tudomásul, hogy azok az ő féltestvérei, régi fegyvertársai és volt szeretője. Kitiara azonnal rájött, hogy itt nagy erők játszanak közre, amelyek ebből a szedett-vedett csapatból komoly ellenfelet kovácsolhatnak akár a jó, akár a gonosz oldal számára. Aggályairól haladéktalanul beszámolt a Sötétség Királynőjének, akinek akkor már komoly fejtörést okozott a Bátor Vitéz csillagképének eltűnése az égcol. A Királynő természetesen nyomban megértette, hogy Paladine is leszállt a földre és kész megvívni vele. Mire azonban eljutott a tudatáig ennek a veszélye, már meg is történt a baj.

Kitiara további nyomozásra indította Gakhant. Az éles eszű sárkányfattyú lépésről lépésre követte a társaságot Pax-Tharkastól a törpék birodalmáig. Tarsisban is ő járt a nyomukban és ott el is fogták volna őket Kitiarával, ha nincs ott Alhana a griffjeivel. Gakhan türelmesen követte őket tovább. Tudott a csapat szétválásáról, híreket kapott felőlük Silvanestiből, ahol megfutamították Vérontó Cyant, a hatalmas zöld sárkányt, utána a Jégfaltól is, ahol viszont Laurana ölte meg a sötét elf-varázslót, Feal-thast. Értesült a sárkánygömbök megtalálásáról, azok egyikének megsemmisítéséről és arról, hogyan került a vézna mágus birtokába egy másik.

Gakhan volt az, aki Tanis nyomába szegődött Roncsosdban és az ő segítségével vehette üldözőbe a Sötét Hölgy a társaságot a Perechon fedélzetén. De itt is úgy alakult a játék, hogy Gakhan elől az ellenfél elzárta a döntő lépés lehetőségét. A sárkányfattyú azonban nem esett kétségbe. Gakhan tisztában volt vele, kivel áll szemben, milyen hatalmas erő szegül ellene. Igen nagy, valóban hatalmas tétre játszott.

Gakhan mindezt végiggondolta, miközben távozott a Sötétség Királynőjének Templomából..., ahol a Sárkány Nagyurak még most is gyülekeztek a legfőbb tanácskozásra... és kilépett Neraka utcáira. Még világos volt, de már a vége felé közeledett a nappal. Amint a nap

lejjebb ereszkedett az égen, utolsó sugarai kiszabadultak a légierődök árnyékából, a hegyek fölött izzott és vérvörösre festette hófödte csúcsaikat.

Gakhan hüllő-tekintete nem pihent meg a naplementén. A város utcáit fürkészte ehelyett, amelyek csaknem teljesen kiürültek, mivel a sárkányfattyak többsége elkísérte uraikat a tanácskozásra. A Nagyurak ugyanis nem nagyon bíztak meg egymásban, de a királynőjükben sem. Már ezelőtt is előfordultak gyilkosságok a felséges lakosztályban és bármikor sor kerülhetett ilyesmire megint.

Gakhan ilyesmivel persze nem sokat törődött. Az ilyen esetek valójában csak az ő munkáját tették könnyebbé. Gyorsan vezette végig kis sárkány-különítményét a bűzös, szeméttel borított sikátorokon. Éppenséggel egyedül is küldhette volna katonáit a feladat végrehajtására, de Gakhan már alaposan megismerte legfőbb ellenségét és most valami sürgető érzés hajtotta előre. A baljós események szele fokozatosan fenyegető tornádóvá erősödött, és tisztában volt vele, hogy az bármely pillanatban őt is elragadhatja. Gakhan biztos akart lenni benne, hogy meglovagolhatja ezt a vihart ahelyett, hogy az a sziklához csapná őt.

— Ez az a hely — jelentette ki és megállt egy sörsátor előtt. Egy póznára tűzött táblán a "Sárkányszem" cégér díszelgett és a bejárat melletti hibás köznyelven fogalmazott felirat azt hirdette, hogy sárkányfattyaknak és goblinoknak tilos a bemenet". Belesett a koszos sátorlap résén és azonnal megpillantotta prédáját. Intett a kísérőinek, félrerántotta a lebernyeget és határozottan belépett.

Hatalmas felzúdulás fogadta a belépőket, amint a bárpult előtt tolongó ember-zsoldosok az újonnan érkezettek felé fordították elbambult tekintetüket és a három sárkányfattyú láttán dühös, tiltakozó rikoltozásban törtek ki. A lárma azonban csaknem azonnal elcsitult, mivel Gakhan lerántotta a csuklyáját és feltárta előttük hüllőképét. Mindenki azonnal fölismerte benne Kitiara pribékjét. Mintha valami lepel borult volna a helyiségre, sűrűbben, mint az áporodott füst és egyéb nyomasztó, förtelmes szagok. Az emberek italaik fölé görnyedve megpróbáltak beleolvadni a környezetbe.

Gakhan csillogó, fekete tekintetét végighordozta a tömegen.

— Ott van! — mordult föl torokhangú nyelvén és a bárpultra könyöklő egyik emberalakra mutatott. Kísérői azonnal cselekedtek: megragadták a részeg iszonyattal rájuk meredő félszemű katonát.

— Vigyétek ki, arra hátra! — parancsolta Gakhan.

Mit sem törődve a kapitány tiltakozásával és rémült könyörgésével, sem az emberek dühödt pillantásaival és fojtott fenyegetőzésével, a sárkányfattyak kivonszolták foglyukat a mocskos hátsó udvarra. Gakhan kimért léptekkel követte őket.

Az ilyesmiben jártas sárkányfattyak pillanatok alatt kijózanították

a foglyukat annyira, hogy beszélni tudjon. A szerencsétlen ember rekedt üvöltözésének hallatán a kocsmatöltelékeknek teljesen elment a kedvük löttyeiktől és végül a nyomorult már képesnek látszott rá, hogy megfeleljen Gakhan kérdéseire.

-Emlékszel a sárkánytisztre, akit szökéssel vádoltak és ma délután letartóztattak? A kapitány több tisztre is emlékezett, akiket ma vallatott ki..., de mindnyájan olyan egyformák voltak... s ő pedig olyan elfoglalt. Gakhan intett martalócainak, akik azonnal és eredményesen tették a dolgukat.

A kapitány kétségbeesetten felüvöltött. Igen, igen már emlékszik..., de nem is egy, hanem két tisztről volt szó.

— Ketten voltak? — csillant föl Gakhan szeme. — Írd le a másikat!

— Nagydarab ember volt, igazi óriás... alig fért a páncéljába... és valami foglyaik is voltak... — Foglyaik? — és Gakhan hüllőnyelve villámgyorsan kicsapott, majd visszahúzódott széles szájába. — Mifélék?

A kapitány szinte boldogan engedelmeskedett: — Egy ember-nő, vörös sörénnyel és a melle akkora, mint...

— Tovább! — förmedt rá Gakhan. Karmos mancsa megremegett. Pribékjeire nézett, mire azok még erősebben szorongatták meg áldozatukat.

A nyöszörgő kapitány gyorsan elhadarta, hogyan nézett ki a másik két fogoly.

— Egy surranó! — mordult föl Gakhan és egyre izgatottabbá vált. — Tovább! Szóval egy öregember... fehérszakállú... — töprengőn elhallgatott egy pillanatra. — A vén mágiaűző? Aligha hagyták volna, hogy az a vén bolond is elkísérje őket egy ilyen fontos és veszedelmekkel teli útra. De ha nem az, akkor ki lehet? Fölszedtek talán valaki mást is? — Többet akarok tudni arról a vénemberrel! — förmedt rá Gakhan a szerencsétlenre. A kapitány reménytelenül erőltette szeszben ázott és a fájdalomtól eltompult agyát. Az öregember... fehér szakáll...

— Görnyedt?

— Nem.... magas, széles vállú... kék szemű... a tekintete éles... — a kapitány már közel járt hozzá, hogy kilehelje a lelkét. Gakhan karmos mancsával megszorította a szerencsétlen nyakát.

— Szóval, milyen a szeme?

A kapitány iszonyattal meredt a sárkányfattyúra, aki lassan kiszorította belőle a lelket. Bugyborékoló hörgéssel motyogta:

— Fiatal..., túl fiatal — ismételte meg az alig hallható szavakat Gakhan. Most már tudta, kiről van szó! — Most hol vannak?

A kapitány nagy nehezen kinyögött még egy szót, mire Gakhan reccsenő puffanással leterítette a kövezetre.

A forgószél erősödött. Gakhan úgy érezte, menten fölkapja. Egyetlen gondolat dörömbölt az agyában, miközben kísérőivel együtt hátat fordított a sátornak és elrohant a palota alatti tömlöcök felé.

"Az Örökember... az Örökember... az Örökember!!!"

7.

A Sötétség Királynőjének Temploma

— Fááj!...haggybékinn... Tas!

— Tudom, Tass. Sajnálom, de mindenképpen fel kell ébredned! Tass, kérlek!

A hangban bujkáló félelem és sürgetés áthatolt, surranó tudatát elborító fájdalmas homályon. Énjének egy része vadul szökellve üvöltötte, hogy ébredjen végre! A másik része azonban mindenáron visszakívánkozott a sötétbe, amely kellemetlen volt ugyan, de még így is jobb a kint leselkedő, magát újból rávetni kész fájdalomnál...

— Tass... Tass! — és egy kéz kíméletesen meglegyintette az arcát. A suttogó hang pattanásig feszült a visszafojtott rémülettől. A surranó hirtelen megértette, hogy úgy sincs más választása. Föl kell ébrednie! Ugyanakkor tudatának ficánkoló része arra is figyelmeztette, hogy utóbb még lemarad valamiről.

— Hála az isteneknek! — lélegzett föl Tika, amint Tasslehoff végre kinyitotta és rámeresztette a szemét. — Hogy érzed magad?

— Pocsékul — nyögte Tass kásásan és megpróbált felülni. Ahogy előre sejtette, a fájdalom előszökkent valamelyik sarokból és rávetette magát. Felhördült és a fejéhez kapott. — Tudom én... ne haragudj — simította hátra a haját Tika gyengéden.

— Én is tudom, hogy jót akarsz, Tika — nyöszörögte Tass erőtlenül —, de nem baj, ha megkérlek, hogy ezt ne csináld? Úgy érzem, mintha törpék használnák üllőnek a fejemet! Tika sietve visszahúzta a kezét. A surranó gyorsan körülnézett, amennyire tudott egyetlen látó szemével. A másik teljesen bedagadt. — Hol vagyunk?

— A templom alatti tömlöcben — suttogta Tika csöndesen. A surranó, aki ott ült szorosan mellette, érezte, mint reszket a hidegtől és a félelemtől. Még egyszer körülpillantott és azt is megértette, miért. A látványtól maga is hideglelősen összerázkódott. Bánatosan gondolt vissza azokra a régi szép napokra, amikor még nem ismerte a félelem fogalmát. Most is inkább zaklatott lelkesedést kellene éreznie, hiszen olyan helyen van, ahol még sohasem járt és ahol bizonyára rengeteg különleges dolog vár fölfedezésre.

De Tass tudta, hogy ez a borzalmak birodalma... a szenvedésé és a halálé. Máris annyi halált és annyi szenvedést látott. Gondolatai elkalandoztak Kova, Sturm, Laurana felé... Valami megváltozott Tass bensőjében. Többé sohasem lesz már olyan, mint a többi surranó. A gyászon keresztül lám, megismerte a félelmet is... nem önmagáért aggódott már, hanem másokért. Szilárdan eltökélte, hogy inkább meghal, semhogy még valakit elveszítsen azok közül, akiket szeret.

"A sötét utat választottad, de van hozzá bátorságod, hogy végig is menj rajta" — jutottak eszébe Fizban szavai.

Vajon tényleg így van-e? — gondolkodott el magában. Fölsóhajtott és a tenyerébe hajtotta az arcát.

— Tass, nee! — szólongatta Tika és meg is rázta. — Ne csináld ezt velünk! Szükségünk van rád!

Tass nehézkesen fölemelte sajgó fejét. — Jól vagyok mormolta tompán. — Hol van Caramon és Berem?

— Amott! — mutatott a lány a cella túlsó vége felé. — Az őrök egy zárkába csuktak bennünket addig, amíg nem találnak valakit, aki eldönti, mi legyen velünk. Caramon derekasan viselkedett... — tette hozzá Tika büszke mosollyal és rajongó pillantást vetett a nagydarab harcos felé, aki magába roskadva kuporgott a túlsó sarokban, a lehető legtávolabb "foglyaitól". Tika arca hirtelen elsötétült. Közelebb húzta magához a surranót. — Berem viszont nagyon is aggaszt... úgy érzem, lassacskán megháborodik.

Tasslehoff gyorsan Beremre nézett. A férfi némán kuporgott a cella mocskos kőpadlóján, tekintete üres, a feje félrehajtva, mintha fülelne valamire. Fehér álszakálla, amelyet Tika fabrikált neki kecskeszőrből, félrecsúszott és összeborzolódott. Nem sok hiányzik hozzá, hogy végleg leessen, állapította meg Tass ijedten és gyorsan kikukucskált a cella rácsos ajtaján.

A tömlöc valójában a templom alatti tömör sziklába vájt alagutak útvesztője volt. Úgy látszott, mintha a folyosók egy központi őrszobából ágaztak volna el minden irányba. Ez a szoba egy kisebb, kerek helyiség volt, amelynek egyik oldala közvetlenül a templom földszintjéről lefelé kanyargó széles csigalépcső aljára nyílt. A helyiségben egy tagbaszakadt hobgoblin terpeszkedett egy rozoga asztal mellett és a lobogó fáklya alatt békésen csócsált egy darab kenyeret, csorba köcsögből kortyolgatva hozzá valami gyanús lötyedéket. A feje fölötti szögön lógó hatalmas kulcscsomó elárulta, hogy bizonyára ő a fő börtönőr. Egyáltalán nem törődött a társasággal. Biztosan nem is igen láthatja éket a gyér fáklyafényben, állapította meg Tass, mivel a cellájuk jó százlépésnyire volt tőle egy sötét, hosszú folyosó végén.

Tass odalopakodott az ajtórácshoz és a másik irányba is kikémlelt a folyosóra.

Megnyálazta a mutatóujját és feltartotta a levegőbe. Arrafelé lehet észak, gondolta magában. A dohos levegőt bűzös füsttel árasztották el a sercegő fáklyák. Kicsit odébb egy nagyobb cella dugig volt részegen hortyogó sárkányfattyakkal és goblinokkal. A folyosó túlsó végén, cellájuktól nem messze, széles vasajtó állt, résnyire nyitva. Tass a fülét hegyezte és úgy hallotta, mintha valamiféle beszédfoszlányok szűrődnének be az ajtórésen: halk hangok, mély mordulások. A tömlöc

további része, vélekedett Tass, korábbi tapasztalatai alapján. Biztosan a porkoláb hagyta nyitva az ajtót, hogy könnyebben szemmel tarthassa birodalmát és felfigyelhessen bármilyen rendbontásra. — Igazad lehet, Tika — suttogta Tass. — Alighanem valami gyűjtőcellában vagyunk a további utasításig. — A lány bólintott. Lehet, hogy Caramonnak nem egészen sikerült bolonddá tenni az őröket, de mindenesetre most már kétszer is meggondolják, mielőtt hozzánk nyúlnának.

— Odamegyek, beszélek Beremmel — dünnyögte Tass.

— Inkább ne, Tass — nézett aggodalmasan a sarokban kuporgó férfira Tika —, nem hiszem, hogy...

De Tass nem hallgatott a szavára. Még egyszer odanézett a főporkolábra és a lány csöndes tiltakozását figyelmen kívül hagyva a surranó Berem felé kúszott, azzal a szándékkal, hogy megpróbálja visszaragasztani az álszakállát. Hamarosan a közelébe ért és már nyújtotta is előre apró mancsát, amikor az Örökember váratlanul fölordított és egyenesen rávetette magát.

Tass döbbent sikkantással szökkent hátra. De Berem nem is látta őt igazán.

Összefüggéstelenül üvöltözve átugrott Tasslehoff fölött és teljes súlyával nekivetődött az ajtórácsnak.

— Mit műveltél vele? — mordult föl a nagydarab harcos. —Se ...semmit, Caramon, becsszóra — nyögte Tasslehoff — e...ez teljesen me...megbolondult.

Úgy látszott, hogy Beremen tényleg elhatalmasodott a téboly. A fájdalommal mit sem törődve, teljes erőbot rohant neki a rácsnak és megpróbálta kiszakítani azt a keretéből. Miután ez, természetesen nem sikerült neki, kézzel ragadta meg a vasrudakat, úgy akarta szétfeszíteni őket.

— Jövök, Jasla! — sikoltotta. — Ne hagyj itt! Bocsáss me...

A porkoláb disznószeme kitágult az ijedtségtől, a lépcső aljához futott és vadul óbégatott fölfelé.

— Tessék, most hívja az őrséget — mordult föl Caramon. — Le kell csillapítanunk ezt a bolondot! Tika...

De a lány máris ott volt Berem mellett. A vállába kapaszkodva könyörgött neki, hogy hagyja abba az őrjöngést. Az elmeháborodott férfi először nem törődött vele, csak hevesen lerázta magáról. De Tika addig simogatta, cirógatta és nyugtatgatta türelmesen, míg végre úgy látszott, hogy mégis odafigyel talán. Fölhagyott vele, hogy megpróbálja kitépni helyéből a börtönajtót, csak állt egy helyben, szorosan markolva a vasrudakat. Álszakálla lepottyant a padlóra, arcát elborította a verejték, a homloka mély sebből vérzett, ahol fejjel rohant a vasrácsnak. Csörömpölő zaj hallatszott a tömlöc eleje felél, amint a porkoláb hívására két sárkányfattyú igyekezett lefelé a

csigalépcsőn. Görbe kardjukat harcra készen kirántották és óvatos léptekkel közeledtek a folyosón, sarkukban a börtönőrrel. Tass villámgyorsan fölkapta az álszakállat és belegyömöszölte egyik tarsolyába, reménykedve benne, hogy nem emlékeznek majd a pribékek Berem szőrzetére.

Tika még mindig simogatta a férfit és mindenféléket motyogott a fülébe, ami csak az eszébe jutott hirtelen. Berem láthatóan nem figyelt a szavaira, de végre ismét lecsillapodott. Súlyosan lihegve, homályos szemmel meredt a cella sötétjébe. Látták, amint a karján görcsösen rángatóznak az izmok.

— Mit jelentsen ez az egész? — bődült Caramon a rács előtt megjelenő sárkányfattyakra. — Összezártatok engem ezzel a dühöngő vadállattal! Most is meg akart ölni!

-Követelem, hogy vigyetek ki innen!

A Caramont bámuló Tasslehoff észrevette, hogy a nagydarab harcos gyors kézmozdulatot tesz a porkoláb felé. A surranó megértette a jelet és tettre készen megfeszítette izmait. Látta, amint Tika teste is megfeszül. Egy hobgoblin és két gárdista... ennél már rosszabb esélyeik is voltak.

A sárkányfattyak a tétovázó porkolábra néztek. Tass kitalálta, mi mehet végbe a teremtmény tompa agyában.

Ha ez a nagydarab tiszt valóban a Sötét Hölgy barátja, akkor a Nagyúr biztosan nem bánik majd kesztyűs kézzel egy olyan porkolábbal, aki hagyta, hogy közeli ismerősével végezzenek egy börtöncellában.

— Máris hőzőm a kulcsokat — motyogta és elkacsázott, vissza a folyosón.

A sárkányfattyak saját nyelvükön locsogtak egymással, de még így is világős volt, hogy becsmérlő megjegyzéseket tesznek a hobgoblinra. Caramon gyors pillantást vetett Tikára és a surranóra, közben alig észrevehetően olyan mozdulatot tett a kezével, mintha két fejet ütne össze. Tasslehoff beletúrt egyik szütyőjébe és vékony ujjait rákulcsolta apró késének a nyelére. (A tarsolyait persze átkutatták, de Tass olyan készségesen nyújtogatta őket feléjük, hogy föladták a dolgot, miután már negyedszer borították ki ugyanannak a tartalmát.) Caramon pedig ragaszkodott hozzá, hogy a surranó megtarthassa a holmiját, mert olyasmi is akadt közötte, amit a Sötét Hölgy személyesen óhajt megvizsgálni. Nő persze, ha a pribékek vállalják a felelősséget... Tika tovább simogatta Beremet, andalító hangja nyomán némi nyugalom végül vissza is tért zaklatott tekintetébe.

A porkoláb éppen leakasztotta a falról a kulcscsomót, majd visszafelé indult a folyosón, amikor megállította a lépcső felől fölhangzó kiáltás.

-Mit akarsz? —fortyant fel a börtönőr, de meg is szeppent a

minden előzetes jelzés nélkül betoppanó kámzsás alak láttán.

— Gakhan vagyok! — dörrent rá még egyszer a hang.

Az újonnan érkezettet fölismerő sárkányfattyak meghunyászkodtak és vigyázzba vágták magukat, míg a hobgoblin betegesen elzöldült és reszkető kezében megcsörrentek a kulcsok. További két katona csörtetett le a lépcsőn. A kámzsás alak intésére fölzárkóztak mellette.

Az alak ellépett a makogó hobgoblin mellett és elindult a cellájuk felé. Tass most már tisztán láthatta. Ez is sárkányfattyú volt, páncélt viselt, ami fölé fekete csuhát húzott. A surranó beharapta az ajkát izgalmában. Nős, az esélyek mégígy sem annyira rosszak... legalábbis Caramon számára.

A kámzsás hüllőember, a mellette elhízott kutyaként sündörgő porkolábra ügyet sem vetve, továbbcsörtetett, lekapott a falról egy fáklyát és közvetlenül a társaság cellájának rácsa elé lépett.

— Vigyetek engem el innen! — bömbölte Caramon és könyökével félretaszította Beremet. De a sárkányfattyú, Caramon háborgásával nem törődve, benyúlt a rácson és karmos mancsával megragadta Berem ingének elejét. Tass riadtan pillantott Caramonra, és látta, hogy annak arca halálosan elsápad. Elkeseredetten kapott a sárkányfattyú karja után, de elkésett vele.

A hüllőember, karmainak egyetlen mozdulatával cafatokra tépte Berem ingét. Zöld ragyogás töltötte be a cellát, amint a fáklyafény visszatükröződött a férfi mellkasába ágyazódott, hatalmas smaragdkőről.

— Ő az — jelentette ki Gakhan nyugodt hangon —, nyisd ki a rácsot!

A porkoláb remegő kézzel próbálta beleilleszteni a kulcsot a zár nyílásába. Az egyik sárkányfattyú végül kitépte a kulcsot a hobgoblin kezéből, kinyitotta a rácsot, és beözönlöttek a cellába. Az egyik katona hatalmas csapást mért kardjának markolatával Caramon halántékára, úgy taglózva le a termetes harcőst, mint valami vágóbarmot, mialatt a másik megragadta Tikát.

— Gakhan is belépett a nyomukban.

— Öljétek meg! — mutatott Caramonra. — És a lányt meg a surranót is! — Ezzel karmos mancsát Gakhan Berem vállára tette. — Ezt az egyet viszont elviszem O Sötét Felségének színe elé. — A sárkányfattyú győzelemittas pillantással mérte végig hüllőtársait. — Ma este miénk a dicsőség — mormolta lágyan.

A sárkánypikkelyes páncél alatt verejtékező Tanis Kitiara mellett állt az Audiencia Nagy Csarnokába nyíló egyik előcsarnokban. A félelfet körülvették Kitiara fegyveresei, beleértve a halott lovag, Lord Soth vezette csontvázcsapatot is. Bár az előcsarnok zsúfolásig megtelt... a Sötét Hölgy harcosainak lándzsái egymáshoz koccantak...

a kísértetsereg körül mégis tágas, üres tér tátongott. Senki sem merészkedett a közelükbe, senki sem szólt hozzájuk és ők sem szóltak senkihez. És bár a helyiségben szorongók kigőzölgéseitől fojtogató hőség uralkodott, az élőholt harcosok felől olyan dermesztő hideg áradt, amitől a szíve majd megfagyott bárkinek, aki véletlenül közelebb került hozzájuk.

Amikor Tanis megérezte magán Lord Soth perzselő tekintetét, reszketés fogta el. Kitiara ráemelte a szemét és felvillantotta ferde mosolyát, amelyet a fél-elf valaha oly ellenállhatatlannak érzett. A lány közelebb lépett hozzá, a testük összeért.

— Majd megszokod őket — suttogta Kit hűvösen, majd tovább figyelte a, csarnokban zajló eseményeket. Szemöldöke között ismét megjelent a sötét ránc, keze ingerülten kulcsolódott kardja markolatára. — Mozogj már, Ariakas! — mormolta maga elé.

Tanis a lány feje fölött előrenézett a gazdagon faragott keret övezte ajtónyíláson át, amelyen majd ők is belépnek, ha rájuk kerül a sor és álmélkodva szemlélte az előtte kibontakozó látványt.

Takhisisnak, a Sötétség Királynőjének Nagy Audiencia Csarnoka oly hatalmas méretű volt, hogy az oda belépő parányi porszemnek érezte magát. Ez volt a fekete szív, amely a fekete vértfröcskölte szét. Az előcsarnok, amelyben fölsorakoztak, hatalmas, kör alakú, fényesre csiszolt fekete gránitpadlójú terembe nyílott. A padló burkolata a falakon is folytatódott, ahol egyenetlenül hullámozva emelkedett a magasba. A szemlélőnek az az érzése támadt, hogy a fal bármikor leomolhat, hogy áthatolhatatlan feketeségbe burkoljon minden odabent tartózkodót. Kizárólag Ő Sötét Felségének ereje tartotta szilárdan a helyén. A fekete fodrok tehát fölhullámzottak a magas kupoláig, amelyet most eltakart a kíváncsi tekintetek elől az alatta libegő, gomolygó, sűrű füstlepel... a lihegő sárkányok lehelete.

A tágas csarnok padlója még üresen csillogott, de hamarosan tömegek lepik majd el, amint bemasíroznak a sárkánycsapatok, hogy fölsorakozzanak Nagyuraik magasban terpeszkedő trónusai előtt. A négy trónszék mintegy tíz lábnyi magasságban helyezkedett el a csiszolt gránitpadló fölött. A homorú falakban alacsony kapunyílások ásítottak az alóluk kinyúló fekete sziklanyelvek fölött. Mindkét oldalon kettő volt belőlük... és ezeken a zord emelvényeken foglaltak helyet a Sárkány Nagyurak, és csakis ők. Senki, még legbizalmasabb testőreik sem léphettek túl a komor emelvények legfelső lépcsőfokán. A testőrök és a magasabb rangú tisztek a történelem előtti őslények bordáira emlékeztető lépcsőkön állhattak csupán.

A csarnok közepén tornyosult egy, a többinél valamivel nagyobb, magányos emelvény... úgy emelkedett ki a padlóból, mint egy óriási, csuklyás kígyó... amelyet nem véletlenül faragtak ilyen alakúra. A kígyó "fejétől" karcsú kőhíd ívelt át a csarnok oldalfalában tátongó

újabb kapunyíláshoz. A kígyófej Ariakas és a fölötte sötéten ásító nyílás felé nézett.

A "Császár", ahogy Ariakas kérkedőn nevezte magát, a többinél kicsivel nagyobb és a körülötte lévőknél úgy tíz lábnyival magasabb emelvényen foglalt helyet.

Tanis kényszeredetten meredt a falba vájt fülkére Ariakas trónusa fölött. Az is valamivel nagyobb volt, mint a többi és a belsejében iszonyú, már-már önálló életet élő sötétség lapult. Lélegzett és lüktetett, és olyan erőt sugárzott, hogy a fél-elfnek el kellett fordítania róla a tekintetét. Bár még nem látott semmit ott, mégis tudta, hogy hamarosan kinek kell a rémisztő árnyak közé telepednie.

Tanis megrázkódott és visszafordult a csarnok felé, ahol a sötétség nem volt ennyire sűrű, de nem sokat látott. A mennyezet kupolája alatt, a Sárkány Nagyurakéhoz hasonló, csak szűkebb fülkékben szuszogtak a sárkányok. Saját, füstölgő leheletük homályába burkolózva alig voltak kivehetők e szörnyek, amint a saját nagyuraik trónusaival szemben elterpeszkedve, éles tekintetüket rendületlenül — legalábbis a Nagyurak így remélték — a "gazdáikra" meresztik. Valójában az egész gyülekezetben azonban csupán egyetlen egy sárkány aggódott igazán a gazdájáért — Skie, Kitiara sárkánya. Vöröslő szemével még most, a helyére telepedve is éppolyan gyanúval és még nyilvánvalóbb gyűlölettel figyelte Ariakast, amilyet Tanis az előbb gazdája tekintetében vélt fölfedezni.

Ekkor megszólalt egy gong. Sárkánycsapatok özönlöttek be a csarnokba... valamennyien Ariakas vérvörös sárkányszíneiben. Karmos és csizmás lábak százai csoszogtak és dobogtak a gránitpadlón, amint Ariakas sárkány-testőrsége és ember-díszőrsége bevonult és fölsorakozott a Nagyúr trónusa előtt.

Ekkor maga a férfi is előlépett a trónszéke mögötti boltíves nyílásból. Egyedül volt, udvari, vörös köpönyege fenséges redőkben omlott alá a válláról, fekete páncélja megcsillant a fáklyafényben. Homlokán vérszínű rubintokkal ékesített, súlyos korona villogott. — A Hatalom Koronája — suttogta Kitiara és Tanis most igazi érzelmet látott megcsillanni a szemében... vágyat, olyan vágyakozást, amelyhez hasonlót ritkán tapasztalt hosszú élete során emberi lény tekintetében.

— "Aki a koronát viseli, az uralkodik" — hallatszott egy hang Kitiara háta mögül — "Így tartja az írás!"

Lord Soth volt az. Tanis megmerevedett, hogy leküzdje remegését, olyannak érezte az élőholt lovag közelségét, mint csontkéz szorítását a tarkóján.

Ariakas csapatai hosszas és hangos üdvrivalgással köszöntötték vezérüket, lándzsájuk nyelével döngették a padlót, kardjuk markolatával csapkodták a pajzsukat. Kitiara türelmetlenül felhördült. Végül Ariakas csendet intett a kezével, megfordult és tisztelettel térdet

hajtott a fölötte sötétlő fülke előtt, azután kesztyűs kezének hanyag mozdulatával a Sárkány Nagyurak fővezére kegyesen intett a várakozó Kitiarának..

Tanis a lányra nézett és arcán olyan gyűlöletteljes gőg kifejezését látta, hogy alig ismert rá. — Igen, uram — suttogta Kitiara, sötéten villogó tekintettel. — Aki a koronát viseli, az uralkodik. Így szól az írás... a vérrel írt szentírás. — És fejét félig hátrafordítva intett Lord Soth felé. — Hőzd az elf-nőt!

Lord Soth meghajolt és baljós ködfoltként kilibbent az előcsarnokból,

csontváz-harcosaival a nyomában. A sárkányfattyak egymást tiporva húzódtak félre halált lehelő útjából.

Tanis belemarkolt Kitiara karjába. — Megígérted — hörögte fojtott hangon.

Kitiara hidegen végigmérte a fél-elfet és könnyűszerrel kiszabadította karját annak erős szorításából. De barna szemével tovább is fogva tartotta, szinte kiapasztotta, kiszívta belőle az életerőt.

— Ide figyelj, fél-elf — sziszegte Kitiara hideg, vékony, éles hangon —, engem egy és csak egyetlenegy dolog érdekel, mégpedig a Hatalom Koronája, amelyet most Ariakas visel. Miatta fogattam el Lauranát és e koronáért mindent megteszek. Odaajándékozom az elf-nőt Őfelségének, ahogy megígértem. A Királynő hálából pedig engem ajándékőz meg... természetesen a koronával... az elf-nőt pedig leviteti a templom alatti Halál Csarnokába. Az már nem érdekel, mi történik vele később, szóval utána a tiéd lehet. Ha jelzek, lépj előre... bemutatlak a Királynőmnek. Kérhetsz tőle egy kegyet. Kérd azt, hogy elkísérhesd az elf-nőt a halálba. Ha úgy akarja, engedélyt ad neked erre. Akkor aztán kivezetheted Lauranát a városkapuhoz, vagy ahová tetszik és ott szabadon engedheted. De a becsület szavadat akarom, hogy utána visszajössz hozzám.

— Szavamat adom — mondta Tanis és rezzenéstelenül állta Kitiara tekintetét.

Kitiara elmosolyodott, arckifejezése megenyhült. Most ismét olyan szép volt, hogy a hirtelen átváltozás láttán Tanis el sem tudta képzelni, hogy az iménti kegyetlen vonások is valóságosak voltak rajta. Megérintette Tanis arcát és megcirógatta a szakállát. — Tehát a szavadat vettem... más férfiaknál ez ugyan nem sokat számít, de te megtartod, azt tudom! És még egy, végső figyelmeztetés — suttogta Kit sietve —, meg kell győznöd a Királynőt, hogy hűséges szolgája vagy. Igen nagy a hatalma! Ő igazi istennő, ne feledd! Belelát a szívedbe, a lelkedbe. Minden kétséget kizáróan be kell bizonyítanod előtte, hogy az övé vagy! Egyetlen rossz mozdulat, egyetlen hamis szó és azonnal végez veled. Ott én már nem tehetek semmit. És ha te meghalsz a te Lauralanthalasádnak is vége!

— Értem — mormolta Tanis és a háta lúdbőrös lett a hideg páncél alatt.

Ekkor fülsértő kürtszó harsant.

— No végre, ez a mi jelünk — mondta Kitiara. Fölhúzta a kesztyűjét és fejére tette sárkánysisakját. — Menj előre Tanis, vezesd a csapatomat... én lépek be utoljára. Kitiara, éjkék páncélba burkolt fejedelmi alakja félrehúzódott, mialatt Tanis a cifra ajtón belépett az Audiencia Nagy Csarnokába.

A kék lobogó láttán a tömeg fölrivalgott. A többi sárkány között, fönt, a hallgatóság feje fölött Skie is diadalmas üvöltést hallatott. Tanis magán érezve ezernyi villogó szempár tekintetét, mindent elűzött a tudatából azonkívül, amit most megkell tennie. Szemét egyenesen a célpontjára szegezte... az Ariakas emelvénye melletti másik trónusra nézett, amely fölött a kék zászló lobogott. Háta mögött hallotta a karmos lábak ütemes csosszanásait, amint Kit díszőrsége büszkén nyomul utána. Tanis odaért az emelvény elé és az aljánál, a kapott utasításnak megfelelően, megállt. A tömeg ekkor elcsöndesedett, ám amikor az utolsó sárkányfattyú is belépett az ajtón, halk pusmogás kezdődött. A sorok összetömörültek, hogy mindenki jobban láthassa Kitiara bevonulását.

Amint még néhány pillanatot kivárt a feszültségfokozása végett, a szeme sarkából Kit valami gyanús mozgást vett észre. Megfordulva látta, hogy Lord Soth lép be a csarnokba, harcosai pedig fehér lepedőbe takart alakot cipelnek csontvázkarjukon. A nagyon is eleven Sárkány Nagyúr és a halott lovag parázsló tekintete egyetértően fonódott egybe. Lord Soth meghajolt.

Kitiara elmosolyodott és megfordult, hogy egetverő tapsorkán kíséretében ő is belépjen az Audiencia Nagy Csarnokába.

A börtöncella hideg kőpadlóján fekve, Caramon minden erejét összeszedte, hogy el ne ájuljon. A fájdalma máris csökkenni kezdett. Az ütés, amely messzire röpítette fejéről tiszti sisakját, nagy erejű volt, meg is tántorodott tőle, de az eszméletét nem vesztette el. Ugyanakkor viszont megjátszotta az ájultat, mert sejtelme sem volt, mi mást tehetne. Miért is nincs itt Tanis! — gondolta keserűen átkozva saját, kissé lomha esze járását. A fél-elfnek már biztosan lenne valami terve, ő aztán tudná, mit kell csinálni. Nem lett volna szabad rám hárítania ekkora felelősséget! Caramon dühödten káromkodott, majd így szólt magában: "Hagyd ezt a hasfájós nyavalygást, te nagydarab ökör! A többiek sora tőled függ!" Valahol a tudata mélyén szólalt meg ez a feddő hang. Caramon hirtelen azon kapta magát, hogy majdnem elvigyorodik. A belső hang annyira hasonlított Kováéra, hogy szinte megesküdött volna rá, hogy a törpe valahol ott áll mögötte. Különben igaza volt. A többiek élete valóban tőle függött. A legjobb képességei szerint kell eljárnia... ez a legtöbb, amit megtehet.

Résnyire nyitotta a szemét és kilesett félig leeresztett szemhéja alól. Egy sárkányfattyú állt szinte közvetlenül előtte, háttal a meggyőződése szerint eszméletlen harcosnak. Beremet és azt a Gakhan nevű hüllőembert nem láthatta anélkül, hogy megmozdítaná a fejét, de semmiképpen nem akarta fölhívni magára a figyelmet. Ezt a katonát elintézhetné, ezt biztosan tudta, talán még a társát is, mielőtt a másik kettő végezne vele. Abban nem reménykedett, hogy ő maga élve megússza, de esetleg megadhatja a menekülés esélyét Tassnak, Tikának és Beremnek.

Izmait megfeszítve, Caramon fölkészült rá, hogy a gárdistára vesse magát, amikor szívbe markoló sikoly hasított a tömlöc sötétjébe. Berem üvöltött fel, hangjában olyan haraggal és gyűlölettel, amitől a harcos összerezzent, megfeledkezve róla, hogy ájultnak kell tettetnie magát.

A következő pillanatban megrökönyödve látta, hogy Berem Gakhanra veti magát és a magasba emeli. A sárkányfattyút a karjába szorítva, Berem kitámolygott a cellából és a szemközti kőfalhoz csapta. A nyomorult feje olyan reccsenéssel hasadt ketté, mint odafönt, a fekete oltáron a jó sárkányok tojásai. A dühtől elvakultan, Berem újból és újból a falhoz csapta a tetemet, míg Gakhanból nem maradt más, csak egy, zöld vérben úszó, alaktalan húscsomó.

Egy pillanatig senki sem moccant. Tass és Tika iszonyodva bújt egymáshoz a vérfagyasztó jelenet láttán. Caramon megpróbálkozott vele, hogy fájdalomtól elgyötört agyában összerakja a valóság töredékeit, miközben a sárkányfattyak is bénult rémülettel meredtek főnökük hullájára.

Berem végül lehajította Gakhan tetemét a kőpadlóra. Megfordult és a fölismerés legcsekélyebb jele nélkül nézett szembe saját társaival. Teljesen megtébolyodott, állapította meg Caramon riadtan. Még a szeme is az őrülettől dülledt ki annyira. A szája szélén kicsordult a nyál. Kezét és karját elborította a zöldes vér. Végül ráébredt, hogy foglyul ejtője halott és lassan mintha az értelem is visszaköltözött volna belé. Körülnézett és végre meglátta az ámultan rám meredő Caramont.

— Hív engem! — suttogta Berem rekedten. Megfordult és nekivágott az északi folyosónak, futtában a falhoz penderítve a két sárkányfattyút, aki megpróbálta föltartóztatni. Egy pillanatra sem torpant meg, hogy visszanézzen, egyenesen nekirontott a folyosó végében álló, résnyire nyitott vasajtónak és lendületével oly hevesen tárta ki, hogy az ajtószárny kis híján leszakadt pántjairól, azután tompán kongó hanggal csapódott neki többször is a kőfalnak. Csak annyit hallottak ezután, hogy Berem vad üvöltése visszhangozva távolodik a folyosón.

Ekkorra a két sárkányfattyú mégiscsak visszanyerte

cselekvőkészségét. Egyikük, teli tüdőből ordítva, elrohant a csigalépcső felé. Saját durva nyelvén elvöltött, Caramon mégis megértette, miről van szó.

— Egy fogoly megszökött! Őrség!

Válaszul is ordítás harsant, amit karmos lábak karistolása követett lefelé a csigalépcsőn. A hobgoblin egyetlen pillantást vetett a halott hüllőemberre, majd maga is rohanvást megindult őrszobája és a belőle nyíló lépcsőfeljáró felé, saját rikoltozásával tetézve a sárkányfattyak bömbölését.

A másik gárdista is feltápászkodott a földről és nyomban be is szökkent a cellába. Ekkor azonban már Caramon is talpon volt: Tudta, hogy most cselekednie kell. Előrekapott és rettenetes markába szorította a sárkányfattyú nyakát. Egyetlen erőteljes rántás és a teremtmény máris élettelenül zuhant a padlóra. Caramon sebesen kikapta karmos mancsából a kardot, még mielőtt a tetem kővé dermedt volna.

— Caramon! A hátad mögött! — visított föl Tass, amint a lépcső felől visszaérkező katona fölemelt karddal berontott a cellába.

A harcos gyorsan megpördült, de már csak annyit látott, hogy támadója előrebukik, miután Tika csizmás lába telibe találta a gyomrát. Tasslehoff kis tőrét belemártotta a második sárkányfattyúba, de izgalmában elfelejtette azt kihúzni. Kétségbeesetten vetette magát a kése után, de már későn.

— Hagyd! — bődült rá Caramon, mire a surranó talpra ugrott.

Fölülről torokhangú ugatás és kaparászó csoszogás hallatszott. A hobgoblin is odaért már a lépcső aljához és vadul hadonászva mutogatott feléjük. Rikoltozása túlharsogta a lefelé rohanó csapat lármáját.

Caramon, karddal a kezében, bizonytalanul tekingélt, hol a lépcső irányába, hol a folyosóra, Berem nyomába.

— Jól van, Caramon, indulj Berem után! — sürgette Tika. — Menj már utána! Hát nem érted? Azt kiabálta, hogy "hív engem"! A húga kiáltását hallja! Az ő hívása cseng a fülében... attól őrült meg!

— Igen... — mormolta Caramon kábán és csak bámult a folyosóra. Hallotta, amint a sárkányfattyak csörömpölő vértjeikkel, a kőfalnak koccanó fegyvereikkel lefelé dübörögnek a csigalépcsőn. Már csak másodperceik maradtak. — Gyerünk már...

Tika hevesen elkapta a harcos karját. Körmét belemélyesztette a férfi húsába, úgy kényszerítette, hogy az a szemébe nézzen. Vörös haja lángoló sörényként fénylett a fáklyafényben.

— Nem! — kiáltotta a lány határozottan. — Akkor biztosan elfogják és azzal vége az egésznek! Van egy tervem. Szét kell válnunk. Tass meg én majd magunkra vonjuk a figyelmüket, így te nyerhetsz némi időt. Biztosan sikerülni fog, Caramon — erősködött Tika, látva,

hogy a harcos megrázza a fejét. — Ott egy másik folyosó... keletre vezet... láttam, amikor behoztak bennünket. Arrafelé üldöznek majd minket. És most siess, mielőtt még meglátnának!

Caramon még mindig tétovázott, arcát eltorzította a fájdalom.

— Ez a döntő harc, Caramon... vagy a gonosz győz, vagy a jó. Ott kell lenned mellette! Segítened kell neki, hogy elérje őt! No, siess már, Caramon! Egyedül neked van rá elé erőd, hogy megvédelmezd! Szüksége van rád!

És Tika határozottan megtaszította a nagy melákot. Caramon lépett egyet, aztán visszafordult a lányhoz.

— Tika... — nyitotta szóra a száját, miközben valami ellenérven törte a fejét ezzel az őrült tervvel szemben. Ám mielőtt bármit mondhatott volna, Tika egy csókot lehelt az arcára, majd felragadta az egyik halott sárkányfattyú kardját és kiviharzott a cellából. — Majd én vigyázok rá, Caramon! — rikkantotta Tass és kalimpáló szütyőkéivel maga körül, Tika nyomába eredt.

Caramon csak bámult utánuk. A lány, kardját előreszegezve, egyenesen nekirontott az elébe kerülő teremtménynek. A porkoláb hirtelen felé kapott, de Tika olyan vadul sújtott le rá, hogy az gurgulázó hang kíséretében, elmetszett torokkal, holtan rogyott le a kövezetre. Tika ügyet sem vetett az elnyúló tetemre, csak rohant tovább a folyosón, kelet felé. A nyomában csattogó Tasslehoff egy pillanatra megállt a lépcső aljában. A sárkányfattyak már láthatóvá váltak, Caramon pedig Tass éles hangját hallotta, amint a kis surranó válogatott szidalmakkal árasztja el a katonákat.

— Kutyaevők! Nyálkásvérű goblinimádók!

És már ott sem volt... elszökellt a lány nyomában, aki az imént tűnt el a folyosó torkolatában. A fölhergelt sárkányfattyak, Tass gyalázkodásától vérben forgó szemekkel, látva, hogy a foglyaik megszöknek, nem pocsékolták rá az időt, hogy körülnézzenek. A könnyűlábú surranó után vetették magukat, görbe kardjaik vadul villogtak, hosszú nyelvük kilógott a gyilkolás kegyetlen vágyától.

Caramon pillanatok alatt magára maradt. Még egy kincset érő percet elvesztegetett azzal, hogy bebámult a sötét cellákba, de nem látott bennük semmit... és nem is hallott mást, csak Tass rikoltását: "Kutyaevők!"

Utána minden elcsöndesedett.

— Egyedül vagyok —gondolta magában Caramon sötéten. — Elveszítettem éket...

elveszítettem mindnyájukat. Utánuk kell mennem! — megindult a lépcső felé, de mindjárt meg is torpant. — Nem! Ott van Berem! Ő is magányos. Tikának van igaza. Neki most szüksége van rám. Rám van szüksége!

Caramon, végre kitisztuló elmével, megfordult és nehézkesen

futásnak eredt az északi folyosón, az Örökember után.

8.

A Sötétség Királynője

Varangyh, Sárkány Nagyúr!

Lord Ariakas, lustán elterpeszkedve trónusán elégedetten hallgatta, amint előszólítják alárendeltjeit. Nem mintha unta volna a szertartást. Éppen ellenkezőleg. A Nagytanács összehívása nem az ő ötlete volt. Tulajdonképpen még ellenezte is. De arra azért ügyelt, hogy azt ne túl hevesen tegye. Még majd azt hiszik, hogy gyenge..., és Ő Sötét Felsége a gyengéket nem hagyta életben. Nem, ez a Nagytanács akármilyen lehet, csak éppen nem unalmas...

Amint a Sötétség Királynőjére gondolt, felpillantott a feje fölött, a falban tátongó fülkére. Az volt a csarnokban a leghatalmasabb, az előtte álló óriási trónus még üres volt, s a hozzá vezető kapu elveszett az eleven, lélegző sötétségben. Ahhoz a trónszékhez nem vittek föl lépcsők, csak a kapun át lehetett azt megközelíteni. És hogy az a kapu hová is vezet..., arra jobb, ha nem is gondol az ember. Mondani is szükségtelen, hogy eddig még egyetlen halandó sem lépte át élve annak vasrácsozatát.

A Királynő még nem érkezett meg. Ariakas ezen nem is csodálkozott. Ezek a megnyitó ceremóniák rangján aluliak voltak. A Nagyúr hátradőlt trónszékében. Tekintete, egyébként nagyon helyénvalóan — gondolta magában kesernyésen-, a Sötétség Királynőjének trónusáról a Sötét Hölgyére tévedt. Kitiara, természetesen, ott volt. Ez az ő megdicsőülésének pillanata..., legalábbis ő maga úgy gondolja. Ariakas elátkozta magában a nőt.

— Bármilyen gazságot elkövethet — mormolta maga elé és csak fél füllel hallotta, hogy az ajtónálló őrmester már másodszor ismétli meg Varangyh nevét. — Én mindenre felkészültem.

Ariakas ekkor hirtelen megérezte, hogy valami nincs rendben. De mi? Mi történhetett? Gondolataiba merülve nem figyelt eléggé a bevonulás szertartására. Mi baj van?

Csöndlett..., hirtelen minden elcsöndesedett, megdermedt, miután... De mi után? Megpróbálta magában felidézni, mi is hangzott el legutoljára? Azután hirtelen eszébe jutott... Elhessegette sötét gondolatait és zordan odanézett balról a második trónusra. A csarnokban összesereglett, túlnyomórészt sárkányfattyú-csapatok sötét tengerként hullámzottak odalent, miközben a tömegbál minden szempár ugyanarra a trónusra nézett. Bár a Lord Varangyh parancsnoksága alá tartozó sárkánycsapatok jelen voltak a teremben és zászlóik is ott lobogtak a többieké között, maga a trónus üresen maradt. Tanis Kitiara emelvényének lépcsőjéről követte Ariakas

tekintetét, amint komoran és hidegen kivillan a koronája alól. A fél-elf megborzongott Varangyh nevének hallatán. A hobgoblin képe is fölmerült emlékezetében, amint ott áll a Vigaszba vezető út porában. Az emlékezet fölelevenítette azt a meleg, őszi napot is, amely a máig tartó sötét hányattatás kezdetét jelentette. És vele együtt megelevenedett Sturm és Kova emléke is... Tanis összeszorította a főgát és kényszerítette magát, hogy a mostani történésekre figyeljen. A múlt elenyészett, vége és ... Tanis lázasan reménykedett benne... hamarosan feledésbe is merül.

— Lord Varangyh? — ismételte meg a nevet Ariakas ingerülten. A katonák a teremben pusmogni kezdtek maguk között. Még sohasem fordult elő, hogy egy Nagyúr ne tett volna eleget a Nagytanácsba szóló meghívásnak.

Egy ember-sárkánytiszt lépett föl ekkor az üres trónushőz vezető lépcsőre. A legfelső lépcsőfokon megállt (a szabály tiltotta, hogy tovább menjen), egy pillanatig ijedten állt a helyén, azokkal a fekete szemekkel... és ami még rosszabb... az Ariakas trónja fölötti, homályos fülkével szemben. Végül mély lélegzetet vett és hozzákezdett a jelentéséhez. —Én... én sajnálom, hogy tájékoztatnom kell Lordságodat és Ő Sö...sötét Felségét— nézett még egyszer a még mindig láthatóan üres fülke felé —, hogy Va...öööö...Varangyh Sárkány Nagyúr időnek előtte szerencsétlen véget ért. Tanis, miközben ott állt a Kitiara trónusához vezető lépcsősőr tetején, ingerült horkantást hallőtt a Sötét Hölgy sisakrostélya mögül. A lenti tömegen derűs nevetés hullámzott végig, miközben a sárkánytisztek mindent tudó pillantásokat váltottak egymással.

Lord Ariakas arca azonban csöppet sem volt derűs. — Ki merészelt lemészárolni egy Sárkány Nagyurat? — dörögte tajtékozva, mire a tömeg azonnal elnémult odalent.

— A surranók földjén történt az eset, Lordságod — válaszolta a tiszt a csarnokban kongón visszhangzó hangon. Itt egy pillanatra elhallgatott. Tanis még ilyen távolságból is jól láthatta, hogy a férfi idegesen ökölbe szorítja a kezét. Valószínűleg még további kellemetlen hírei is vannak és most vonakodik eléadni őket.

Ariakas megsemmisítő pillantással mérte végig a szerencsétlent. Érre a sárkánytiszt megköszörülte a torkát és ismét megszólalt.

— Továbbá még nagyobb sajnálattal kell tudatnőm, hogy Surranóföld... —itt a férfi hangja végképp elakadt, és csak a legnagyobb erőfeszítéssel kényszeríthette magát a folytatásra — ...elveszett!

— Elveszett? — ismételte meg a szót Ariakas olyan indulattal, hogy bárki akár mennydörgésnek is vélhette volna.

Ettől a tiszten végképp eluralkodott a rettegés. Krákogva, zagyván motyogott valamit egy pillanatig, azután... nyilván, hogy minél

hamarabb megszabaduljon a rárótt tehertől..., sietve kinyögte: — Varangyh Nagyurat kegyetlenül meggyilkolta egy Kronin Thistlekhott nevű surranó, a csapatait pedig kiűzték...

A tömeg erre dühödten felhördült, fenyegetőzni kezdett, hogy Surranóföldet lesöprik a térképről. Ezt a nyomorult fajtát egyszerűen letörlik Krynn földjének felszínéről... Ariakas haragos, széles mozdulatot tett kesztyűs kezével, mire a gyülekezet ismét elcsitult.

A némaság azonban váratlanul megtört.

Kitiara fölkacagott.

Örömtelen volt ez a kacagás... élesen és gúnyosan csattant a fémálarc mélyéből. Ariakas arca összerándult a rátörő vad indulattól és a Nagyúr fölpattant ültéből. Egy lépést tett előre és e mozdulatára válaszul acél villant lent a tömegben: kardok röppentek ki hüvelyükből, lándzsanyelek verődtek a gránitpadlóhoz.

Ezt látva, Kitiara csapatai szőrős alakzatban felsorakoztak úrnőjük trónusának emelvénye körül, Ariakastól kissé jobbra. Tanis keze ösztönösen kardjának markolatára kulcsolódott és egy lépést tett Kitiara felé, ami annyit jelentett, hogy fölállt az emelvényre, ahová különben nem tehette volna a lábát.

Kitiara meg sem moccant. Ülve maradt és némán, jól sejthető, hanem is látható megvetéssel nézett sisakrostélya mögül Ariakas felé.

Váratlanul halálos csönd ereszkedett a gyülekezetre, mintha valami láthatatlan erő mindenkiből kiszorította volna a lelket. Arcok sápadtak el, a jelenlévők levegő után kapkodva tátogtak, tüdejük sajgott, látásuk elhomályosult, szívverésük lelassult. A következő pillanatban úgy érezték, hogy az egész csarnokból eltávozik a levegő, hogy helyét elfoglalhassa a beözönlő sötétség.

Vajon valódi, fizikai sötétség volt ez, vagy inkább az elsötétült tudaté? Tanis nem tudhatta biztosan. Szeme még látta a csarnokban lobogó fáklyák ezreit, a tengernyi, csillagként pislákoló gyertya lángját, de maga az éjszakai égbolt sem lehetett soha sötétebb a most tapasztaltnál.

Kábán, keserves erőfeszítéssel próbált levegőt venni, de akárcsak újból a Vértenger mélyén lenne. Térde megremegett, alig voltképes megállni a lábán. Végül utolsó csepp ereje is elhagyta, megroggyant és elesett, de még zuhanása közben, levegő után kapkodva is észlelte, amint a tömegben itt-ott mások is eszméletlenül omlanak a csiszolt gránitpadlóra. Fölemelte a fejét, bár ez maga is kínszenvedés volt számára és látta, amint Kitiara előregörnyed trónusán, mintha valami láthatatlan erő megtaszította volna. Egy pillanat múlva a sötétség eloszlott és tüdejét friss, hűvös levegő töltötte meg. Szíve nekilódult és hevesen földobogott. A vér olyan hirtelen árasztotta el az agyát, hogy most meg az fenyegette ájulással. Egy pillanatig nem futotta tőle másra, csak nekitámaszkodott a márványlépcsőnek, gyöngén,

szédülve, cikázó villámokkal az agyában. Amikor a látása kitisztult, rádöbbent, hogy a sárkányfattyakat nem érintette a jelenség. Közömbösen álltak a helyükön és szemüket egyetlen pontra szegezték.

Tanis a pillantásukat követve maga is fölnézett a bevonulási ceremónia alatt üresen maradt fenséges emelvényre. De az csak eddig a pillanatig volt üres. A vér megdermedt az ereiben, lélegzete ismét kis híján elakadt. Az Audiencia Nagy Csarnokába belépett Takhisis, a Sötétség Királynője.

Krynn földjén más neveken is emlegették: az elfek nyelvén Sárkánykirálynő volt; Csábító Nilatnak nevezték a síkföldi barbárok; Temex, a Hamis Fém volt a thorbardini törpék számára; Mai-tat, a Sokarcú Nőként emlegették Ergoth hajósnépei; a Sokszínű és Színtelen Királynő, mondogatták Solamnia lovagjai..., akit a nagy Huma legyőzött és réges-régen száműzött erről a világról.

Takhisis, a Sötétség Királynője visszatért.

De nem teljes valóságában.

Bár Tanis kényszerű áhítattal meredt a fülkében megjelenő árnyalakra, agyát megbénította az iszonyat, teste megdermedt és nem maradt benne más érzés, mint a félelem és a rettegés..., pedig tudta, hogy a Királynő nincs jelen fizikai valóságában. Mintha a tudatukban valójelenléte vetítette volna lényének árnyékát az emelvényre. A Királynő maga csak mint az akarata volt ott, amely arra kényszerített mindenkit, hogy elfogadja létezésének valóságát.

Valami visszatartotta őt, elzárta előle az utat erre a világra. Egy ajtó... csengtek vissza Tanis elméjében Berem szavai. De hol lehet Berem? Hol van Caramon és a többiek? Tanis döbbenten ébredt tudatára, hogy csaknem teljesen megfeledkezett róluk. Agyából kiszorították őket a Kitiara és Laurana körül keringő gondolatai. A feje zúgott. Úgy érezte, hogy kezében tartja mindennek a kulcsát, csak egy kevés nyugalomra lenne szüksége, hogy használhassa is!

De ez lehetetlen volt. Az árnyalak jelenlétének ereje fokozódott, míg feketesége fagyos űrt nem teremtett a gránitcsarnokban. Tanis képtelen volt elfordítani róla a szemét, kényszeredetten bámult abba az iszonyatos űrbe, míg el nem töltötte a szörnyű érzés, hogy az magába szippantja őt. Ebben a pillanatban egy hang szólalt meg a tudata mélyén.

"Nem azért rendeltelek ide benneteket, hogy szánalmas vitáitok és még nyomorultabb hatalomvágyatok a szemem láttára hiúsítsa meg a biztos győzelmet. Ne feledd, kié itt a hatalom, Lord Ariakas!"

Ariakas féltérdre ereszkedett, mint a teremben mindenki más. Tanis maga is érezte, amint az ismeretlen erő térdre kényszeríti. Nem tehetett ellene semmit. Bár tovább élt szívében a gyűlölet az iszonyatos, fojtogató gonoszsággal szemben, mégiscsak egy istennővel..., e világ egyik megteremtőjével állt szemben. Ez a hatalom

az idők kezdetétől uralkodott..., és uralmát meg is őrzi az idők végezetéig.

És a hang folytatta tovább... szavai szinte perzseltek.

"Lord Kitiara, nem csekély megelégedésünkre szolgáltál a múltban. Mostani ajándékod pedig még nagyobb örömünkre szolgál. Állítsd most elénk az elf-nőt, hogy megszemlélhessük és döntsünk a sorsa felől!"

Tanis látta, amint Ariakas visszaül a trónusára, s közben maró gyűlölettel tekint Kitiarára. — Sötét Felséged óhaja számomra parancs — hajolt meg Kitiara. —Te jöjj velem! — utasította Tanist, amint a lépcsőn lefelé menet elhaladt mellette.

Sárkánycsapatának sorai megnyíltak előtte, szabad utat engedve neki a csarnok közepére. Kitiara, Tanisszal a nyomában lement a bordaszerű lépcsőfokokon. A fölsorakozott sereg átengedte őket, de csaknem azonnal ismét bezárult mögöttük. A terem közepére érve, Kitiara föllépdelt a keskeny lépcsőkön, amelyek a csuklyás kőkígyó faragott taraján vezettek végig és megállt a márványtalapzat közepén. Tanis lassabban követte őt, túl keskenynek és nehezen megmászhatónak érezte a lépcsőt, különösen így, hogy a szörnyű árnyalak rászegezte a tekintetét és a sötét fülkéből egyenesen a lelke mélyébe hatolt.

A kísérteties emelvény közepén Kitiara megfordult és a díszes ajtó felé intett, amely a márványtalapzatot a terem főfalával összekötő keskeny kőhíd túlsó oldalára nyílt. Az ajtóban a solamniai lovagok páncélzatát viselő, sötét alak jelent meg. Lord Soth lépett be a terembe és közeledtére mindenki rémülten húzódott vissza a keskeny híd mindkét oldaláról, mintha egy sírból fölnyúló kéz taszítaná félre őket. Csontkarján Lord Soth egy szemfedélre emlékeztető fehér, fodros lepelbe burkolt alakot cipelt. A teremben olyan mélységes csönd uralkodott el, hogy a jelenlévők hallani vélték az élőholt lord csizmás lábának koppanásait a márványpadlón, bár áttetsző, hústalan testén keresztül mindenki világosan láthatta a kövezetet.

Hófehér lepelbe burkolt terhével a karján Lord Soth átkelt a hídon és lassan föllépdelt a kőkígyó fejére. Kitiara következő intésére a fehér csomagot letette a Nagyúr lába elé. Utána fölegyenesedett és hirtelen szertefoszlott, miközben minden jelenlévő a szemét meresztve arra gondolt, hogy vajon létezik-e ez a szörnyalak a valóságban, vagy csak az ő lázas képzeletük vetítette elébük?

Tanis a sisakrostély mögött is észrevette, hogy Kitiara örömében elmosolyodik, látva a szellemszolgája által keltett általános megdöbbenést. A Sötét Hölgy a következő pillanatban kivonta kardját és elvágta vele a fehér csomagot gubóként átkötöző szalagokat. Egy erős rándítással meg is lazította azokat, majd hátralépett és onnan szemlélte, hogyan vergődik a fogoly kísérteties hálójában.

Tanis megpillantotta a kócos, mézszínű hajtömeg és az ezüst páncél kurta villanását. Köhögve, fojtogató kötelékeitől szinte fulladozva, Laurana kiszabadította magát a szorosan köré csavart fehér lepelből. Itt-ott nevetés csattant, amint a katonák-az áldozat vergődését szemlélték..., s várták az újabb mulatságot. Tanis ösztönösen egy lépést tett előre, hogy segítsen Lauranának, de nyomban megérezte magán Kitiara figyelmeztető, barna tekintetét...

— Ha te meghalsz..., ő is meghal!

Tanis reszketve torpant meg, majd hátralépett. Laurana végül kábultan talpra állt. Egy pillanatig csak üres tekintettel bámult körül, nem tudta, hol van, erősen pislogott, hogy legalább valamit lásson a fáklyák nyers, lobogó fényében.

Szeme végül megállapodott a sárkánysisakja alatt mosolygó Kitiara alakján.

Amint Laurana megpillantotta ellenségét, azt a nőt, aki elárulta őt, kiegyenesedett. Haragja egy pillanatra feledtette vele rettegését. Büszkén nézett le az emelvényről, majd föl a kupolába, míg tekintete befogta az egész hatalmas csarnokot. Szerencséjére nem nézett hátra. Nem láthatta a sárkánypáncélba öltözött, megkövülten rámeredő fél-elfet. Ezzel szemben látta a Sötétség Királynőjének csapatait, a trónjukon terpeszkedő Nagyurakat és fölöttük a füstöt okádó sárkányokat. Végül megpillantotta magát, a Sötétség Királynőjének félelmes árnyalakját.

Végre megértette, hol is van — gondolta magában Tanis elkínzottan, látva, hogy Laurana arcából kifut a vér. Most már tisztában van vele, hol van és mi vár rá.

Miféle rémtörténetekkel traktálhatták őt odalent, a templom alatti kazamatákban? Biztosan kegyetlenül meggyötörték a Sötétség Királynőjének halálkamráiról szóló vad mesékkel. Biztosan hallhatta a többi fogoly üvöltözését is — gondolta Tanis összeszoruló szívvel, Laurana mélységes megrendültsége láttán. Hallotta szörnyű sikolyaikat az éjszakában... és most órákon, de lehet, hogy csupán perceken belül ő is ott lesz közöttük.

Halálosan sápadt arccal, Laurana megfordult, hogy ismét Kitiarára nézzen, mintha ő lenne az egyetlen szilárd pont a fölbolydult világmindenségben. Tanis látta, amint a lány összeszorított foggal, beharapott ajakkal próbálja megőrizni önuralmát. Soha nem fedi fel ez előtt a nő előtt, de senki más előtt sem, mennyire retteg.

Ekkor Kitiara apró mozdulatot tett a kezével. Laurana követte a pillantását.

— Tanis...

Megfordult és ekkor megpillantotta a fél-elfet. Amikor a tekintetük találkozott, Tanis a reményt látta fölcsillanni a szemében. Érezte, amint körülöleli őt a lány szerelme, mint a tavaszelő áldásos

melege a tél sötét hónapjai után. Tanis ugyanis végre megértette, hogy a lány iránti szerelme az a kapocs, amely lényének két, egymással harcoló felét egyben tartja. Egyszerre szerette őt elf-lelkének állhatatos, örök szerelmével és emberi szívének teljes szenvedélyével. Ám ez a fölismerés túl későn érett meg benne és most életével és lelkének nyugalmával kell megfizetnie érte.

Egyetlen pillantás..., mindössze ennyit adhatott most Lauranának. Egyetlen pillantás, amelynek szíve üzenetét kell közvetítenie, hiszen egész idő alatt magán érezte Kitiara barna szemeinek ádáz, fürkésző tekintetét. Ezen kívül egy másik, sötét és amennyire csak lehetséges, árnyszerű tekintet is rászegeződött.

Ennek sugara alatt Tanis kényszerítette magát, hogy semmit se áruljon el legrejtettebb gondolataiból. Minden erejét egybegyűjtve összeszorította az állkapcsát, megfeszítette izmait és ügyelt rá, hogy tekintete teljesen kifejezéstelen maradjon. Mintha Laurana idegen lenne számára. Hidegen el is fordult tőle, de közben látta, amint a lány szemében még egyszer fölcsillan és azonnal el is hal a remény. Mintha sötét felhő takarta volna el a napot,

Laurana szerelmének tüze úgy változott sötét reménytelenséggé, szomorúságával megfagyasztva a férfi szívét.

Tanis keményen szorította kardjának markolatát, ezzel is leplezve kezének remegését és odafordult Takhisishoz, a Sötétség Királynőjének árnyalakjához.

— Sötét Felség! — kiáltotta Kitiara és Laurana karját megragadva előrependerítette a lányt. — Íme, átnyújtom neked ajándékomat, azt az ajándékot, amely meghozza számunkra a végső győzelmet!

Abban a pillanatban fülsiketítő üdvrivalgás fojtotta belé aszót. Kitiara kezének erélyes mozdulatával csöndet intett, majd folytatta:

— Íme, legyen a tiéd Lauralanthalasa, a qualinesti elfek hercegnője, Solamnia galád lovagjainak vezére! Ő az, aki visszaszerezte a sárkánydárdákat, aki bevetette ellenünk a sárkánygömböt a Főpap Tornyánál. Fivére és egy ezüst sárkány az ő parancsára utazott Sanction városába, ahol... Lord Ariakas hanyagságának folytán... behatolhattak a legszentebb templomba és fölfedezhették, miként semmisülnek meg a jó sárkányok tojásai. — Ariakas mindennek hallatán fenyegetően előrelépett, de Kitiara ügyet sem vetett rá. — Íme, neked adom őt, Királynőm, hogy bűneinek megfelelő módon bánj el vele! Kitiara maga elé penderítette Lauranát. Az elf-nő megbotlott és térdre hullott a Királynő előtt. Aranyló haja kiszabadult szalagjai közül és ragyogó hullámként ölelte körül egész alakját, amely... legalábbis Tanis lázas tudatában... az egyetlen fényforrás volt az egész, pokolian sötét csarnokban.

Helyesen cselekedtél, Lord Kitiara — sugallta a Sötétség Királynőjének hallhatatlan hangja —, és ezért el is nyered méltó

jutalmadat. Először is, vigyék ezt az elfet a Halálkamrákba, utána következzék a te megjutalmazásod!

— Köszönöm, Felség — hajolt meg Kitiara. — Mielőtt lezárnánk ezt az ügyet, kétféle kegyet kérek tőled alázatosan. — Ezzel kinyújtotta erős kezét és megragadta vele Tanist. — Mindenekelőtt szeretnék bemutatni neked valakit, aki szolgálatot keres hatalmas és dicsőséges seregedben! — Kitiara ezzel Tanis vállára tette a kezét és jelezte, hogy le kell térdelnie. Tanis még mindig maga előtt látta Laurana utolsó pillantását, s tétovázott. Még most is elfordulhatna ettől a sötétségtől. Odaállhatna Laurana mellé, hogy együtt nézzenek szembe a végzettel.

De ehelyett gúnyosan elmosolyodott.

Micsoda önzés vett rajtam erőt — kérdezte önmagától keserűen —, hogy még Lauranát is képes lennék föláldozni, csakhogy saját ostobaságomat leplezzem? Nem, nekem magamnak kell megfizetnem a tévedéseimért. Ha nem is tettem semmi más jót eddigi életemben, most megmentem őt! És ennek tudatát viszem magammal a pusztulásba,

mint egy gyertyát, míg teljesen el nem nyel a sötétség.

Kitiara kegyetlen szorítása még a sárkánypáncélon át is fájdalmat okozott neki. A barna szempár haraggal izzott föl a sárkánysisak rostélya mögött.

Tanis feje lassan előrebukott és térde megroggyant Ő Sötét Felsége színe előtt. — Íme, átadom neked alázatos szolgádat, Tanist, a fél-elfet! — mondta hidegen Kitiara, bár Tanis úgy érezte, hogy a megkönnyebbülés árnyalata is kicseng a hangjából. —

Kinevezem őt seregem parancsnokává, miután előző vezérem, Bakaris, időnek előtte elhalálozott!

— Lépjen hát elő új szolgánk! — hatolt be a testetlen hang Tanis tudatába.

Miközben fölemelkedett, Tanis érezte, hogy Kit keze közelebb húzza őt magához. A Nagyúr sebesen a fülébe súgta: — Ne feledd, Tanis, hogy ettől fogva Ő Sötét Felségének tulajdona vagy! Végleg meg kell őt győznöd, különben még én sem segíthetek rajtad és te sem mentheted meg elf-nődet.

— Tudom ezt, jól — mormolta Tanis kifejezéstelenül. Ezzel lerázta magáról Kitiara kezét és előrelépett az emelvény legszélére, közvetlenül a Sötétség Királynőjének trónusa alá. "Emeld föl a fejed és vesd rám a tekinteted!" — hangzott a parancsszó.

Tanis kihúzta magát és a lelke mélyén rejtőző erőhöz fohászkodott, ahhoz az erőhöz, amelynek talán nincs is birtokában. Ha most kudarcot vallok, Laurana elveszett... Az igaz szerelem nevében most meg kell tagadnom a szerelmet! És Tanis fölemelte a tekintetét.

Megbabonázva meredt az árnyalakra, képtelen volt szabadulni

tőle. Nem kellett megjátszania a rémült áhítatot és tiszteletet, mivel az magától rátelepedett, amint minden más halandóra is, aki szembenéz Sötét Felségével. Bár érezte a csodálat kényszerét, azzal is tisztában volt, hogy… valahol, a lelke mélyén… még most is szabad. A Királynő hatalma nem volt teljes. Nem pusztíthatja el őt az akarata ellenében. Bár Takhisis ádázul küzdött, hogy gyengeségét elleplezze, Tanis érezte, milyen elkeseredetten harcol érte, hogy végre a maga valóságában léphessen e világ színe elé.

Árnyalakja a létező összes álcáját váltogatva lebegett a szeme előtt, elismerve ezzel, hogy egyik fölött sem rendelkezik igazán. Először Solamnia legendáinak ötfejű sárkányaként jelent meg előtte. Utána alakja megváltozott és most a Csábító volt… a gyönyörű nő, akinek birtoklásáért minden férfi örömmel áldozná föl az életét. Újból más formát öltött. Most a Sötét Harcos volt, a gonoszság hatalmas erejű lovagja, aki a halált tartja páncélkesztyűs kezében.

Ám, miközben egymást váltották különböző alakjai, sötét szeme meg sem rebbent:

egyszerre meredt Tanis lelkének mélyére az öt sárkányfej, a szépséges Csábító és a félelmetes Harcos tekintete. Tanis megborzongott a látványtól. Nem tudta azt elviselni, nem volt hozzá elég ereje. Szánalmasan ismét térdre rogyott, megalázkodott a Királynő előtt és mélységesen megvetette magát, amint meghallotta a háta mögött fölhangzó, gyötrelmes, fojtott zokogást.

9.

A pusztítás harsonái

Caramon, amint Berem nyomában végigrohant a hosszú folyosón, mit sem törődött a többi fogoly döbbent kiáltásaival, könyörgéseivel és a cellák vasrácsát markoló kezekkel. De Beremnek nyomát sem látta. Ekkor megpróbálta megtudakolni a raboktól, nem látták-e őt, de azok az elszenvedett kínzásoktól annyira megtörtek, hogy egy értelmes szót sem tudtak kinyögni, s így végül, borzalommal és szánalommal eltelve kénytelen volt sorsukra hagyni őket. Továbbment t fokozatosan lejtő folyosón. Körülnézett és reménytelenül töprengett, ugyan hogyan juthatna a tébolyult ember nyomára. Egyedül az vigasztalta, hogy ennek a központi folyosónak nem volt több elágazása. Berem tehát csak erre menekülhetett. Ám ha így van, akkor hová tűnhetett?

A folyosón botladozva Caramon minden zárkába belesett és csak az utolsó pillanatban vette észre a felévetődő, nagydarab hobgoblin börtönőrt. Úgy feldühödött ezen, hogy ingerülten megsuhintotta a kardját és lecsapta a szerencsétlen teremtmény fejét, majd gyorsan továbbrohant, mielőtt áldozatának teste a padlóra zuhant volna.

Megkönnyebbülten fölsóhajtott és egy lépcsőn lerohanva kis híján belebotlott egy másik hobgoblin tetemébe. Ennek a nyakát csak valamilyen, különlegesen erős kéz tekerhette ki — gondolta magában, amint szemügyre vette azt. Nyílvánvalóan Berem járhatott erre, méghozzá nem is olyan régen. A holttest ugyanis még meleg volt.

Miután rájött, hogy üldözöttjének végre a nyomára bukkant, Caramon ismét futásnak eredt. A zárkákban a foglyok üvöltése már csak homályosan jutott el hozzá.

Ha kiengedném őket, egy egész hadseregem lehetne — világosodott meg hirtelen Caramon elméje. Egy kis ideig eljátszott a gondolattal... mi lenne, ha kinyitná az egyik cella ajtaját... de ekkor valahonnan a folyosó végéből iszonyatos, vérfagyasztó üvöltést hallott.

Caramon nyomban fölismerte Berem hangját és előrevetette magát. Ekkor a zárkák sorának hirtelen vége szakadt, a folyosó egy szűk alagútba torkollott, amely hosszú spirálban folytatódott a föld alatt. A falakon fáklyák lobogtak, de egymástól távol és szánalomra méltó fénnyel. Caramon rendületlenül tört előre az alagútban, miközben egyre erősebben üvöltött vele szemben az a hang, ahogy közeledett hozzá. A nagydarab harcos nekilódult, de a köves padló egyre síkosabbá, a levegő undorítóan nyirkossá vált, a tömény penészszag minden lépéssel csak sűrűsödött, ahogy kényszerűen

ereszkedett lefelé. Caramon félt tőle, hogy esetleg megcsúszik és elesik, ezért lelassította lépteit. Az üvöltések ekkor már egészen közelről, majdhogynem karnyújtásnyiról hallatszottak. És ebben a pillanatban valóban meglátta Beremet. Egyszerre két sárkányfattyú vetette rá magát, kardjuk pengéje félelmesen megvillant a fáklyafényben. Berem puszta kézzel elhárította magától őket, mialatt a titokzatos smaragd fénye bevilágította a parányi, zárt kamrát.

Berem tébolyult erővel harcolt ellenük. Az arcán vágott sebből csorgott a vér és még vastagabb sugárban ömlött az oldalában vágott mély sebből. Mialatt a nyálkás pocsolyákban csúszkálva Caramon igyekezett a segítségére sietni, Berem megragadta a sárkányfattyú mellének szegezett pengéjét. Az éles acél belehasított a húsába, hanem a megsebzett nem érezte a fájdalmat. Vér ömlött a kezére, amint megfordította a pengét és ... hátrataszította a támadó sárkányfattyút. Maga is megtántorodott és levegő után kapkodott. Ugyanakkor a második sárkánykatona is odapattant, hogy végezzen vele. A pribékek csak a prédájukra figyeltek, ezért észre sem vették Caramont. Az alagútból kirontó harcos éppen időben kapott észbe, hogy ne rohanjon neki vakon az ellenségnek, ha nem akarja elveszíteni a kardját. Az egyik őrt hatalmas kezébe kapta és a csigolyáját eltörve, egy pillanat alatt kitörte a nyakát. A tetemet ledobva, a másik sárkányfattyú dühödt támadását kivédendő, gyorsan annak nyaka felé suhintott a kardjával. Az visítva menekült.

— Berem, jól vagy? — fordult meg Caramon, és máris a szerencsétlen segítségére sietett volna, amikor bénítóan éles fájdalmat érzett az oldalában.

Fájdalmában felnyögött, körbefordult és egy sárkányfattyúval találta szemben magát. Biztosan ott lapult a homályban és Caramonra várt. Karddöfése eleve halálos lett volna, de minthogy sietve sújtott le, ezért csapása lecsúszott Caramon mellvértjéről. A harcos hátratáncolt, hogy némi időt nyerjen.

De a sárkányfattyú csak nem adta föl: pengéjét előreszegezve, Caramonra vetette magát. A mozdulatok egy pillanatra összekuszálódtak, zöldes fény villant és a sárkánykatona máris holtan esett össze Caramon lába előtt.

— Berem! — nyögte Caramon és tenyerét az oldalára szorította. — Köszönöm... de hogyan... De az Örökember úgy bámult Caramonra, mint aki nem ismeri. Végül szó nélkül bólintott, megfordult és lassan megindult elfelé...

— Várj! — kiáltott utána Caramon. A nagydarab férfi összeszorította a fogát, átugrálta a halott sárkányfattyak tetemeit és Berem után vetette magát. Elkapta a menekülő kezét és ezzel meg is állította őt. — Várj már, a fene egyen meg! — kiáltotta belékapaszkodva. A hirtelen mozdulat megtette a hatását... amint ott

álltak zihálva egymás mellett, Caramon erőt véve magán körülnézett.

— Hol vagyunk? — kérdezte, de nem is várt rá választ... inkább csak azt akarta, hogy Berem meghallja a hangját.

— Mélyen... mélyen... a templom alatt-válaszolta Berem kongó hangon. — Itt vagyok, közel... most már igazán, nagyon közel...

— Ühüm — bólintott rá Caramon, de fogalma sem volt róla, a másik miről beszél. Csak markolta keményen Berem karját és tekingetett körbe. A kőlépcső, amelyiken leereszkedett, egy kis csarnokba torkollott. Valami öltöző, jött rá nyomban, amint észrevett egy öreg asztalt és egy csomó rozoga széket a falon sercegő fáklya fényében. Minden megvilágosodott előtte. Ezek a sárkányfattyak bizonyára őrök voltak! Berem csak véletlenül botlott beléjük. Hanem a sárkányfattyak, vajon mit őrizhettek idelent? Caramon gyorsan körülnézett a szűk kőcsarnokban, de semmit sem látott. Az egész üreg talán húszlépésnyi átmérőjű lehetett és a sziklából vájhatták ki. A kőből faragott csigalépcső is ebben a teremben ért véget és valahol szemben, egy hasonló kapunyíláson vezetett kifelé. Pontosan e felé a kijárat felé iszkolt Berem, amikor Caramon elkapta. A kapunyíláson kinéző harcos nem látott semmit. Olyan sötét volt mögötte, amilyet még sohasem tapasztalt... mintha csak a végtelen sötétségbe bámulna, amelyről eddig csak a legendák beszéltek. Arról a sötétségről, amely már réges-régen létezett a homályban... mielőtt az istenek megteremtették a fényt.

Semmi mást nem hallott, csak valamiféle vízcsobogást. Föld alatti csermely lehet, gondolta, amely talán a lecsapódó párából keletkezett. Egy lépést hátrált és megvizsgálta a fölé magasodó boltíves kapubejárót.

Ezt nem a sziklából vájták ki, ahogy azt a kicsiny csarnokot, ahol az imént voltak. Ezt úgy építették kövekből, minden bizonnyal hozzáértő kezek. Látta a megkopott, bordás faragványokat, de semmit sem tudott megfejteni belőlük. A részleteket biztosan már régen felfalta az idő és magába nyelte a reménytelenül nedves pára.

Mialatt Caramon valami jelzés reményében némán bámult a magas boltívre, csaknem elzuhant, amikor Berem váratlanul megragadta a karját.

— Tudom, ki vagy! — ordította az ember.

— Hát persze — morogta Caramon —, de, Abyss mélységes mélyére, mi a csudát keresel idelenn?

— Jasla hív! — sikoltotta Berem és a téboly fénye megint kigyúlt a szemében. Azután visszafordult és belebámult a félelmetes íven is túlmutató sötétség mélyébe. — Nos, oda kell lemennem... őrök... meg akartak fogni! ... Te jössz velem!

Közben Caramon rájött, hogy az őröknek pontosan ezt a helyet kellett őrizniük. De ugyan miért? Mi lehet mögötte? Vajon

fölismerték-e Beremet, vagy éppen csak a parancsnak engedelmeskedtek, hogy mindenkit távol tartsanak e helytől? Ő persze nem tudta a választ e kérdések egyikére sem... ám a következő pillanatban azt is megállapította, hogy a válaszok úgysem jelenthetnek semmit. Éppen úgy, ahogy a kérdések sem!

-Mindenképpen be kell menned oda-mondta Beremnek. Szavai inkább kijelentést,

mintsem kérdést jelentettek. Berem bólintott, majd lelkesen előrelépett. Gondolkodás nélkül bele is sétált volna a mélységes sötétségbe, ha Caramon nem rántja vissza. — Várjál már... valami fény kéne — mondta sóhajtva a nagy ember. — No, állj csak oda! — tolta kissé félre Beremet, s a szemét rajta tartva, a falról leemelt egy lobogó fáklyát. — Veled megyek — mondta nehezen, és közben az járt az eszében, hogy vajon meddig bírja, mielőtt összeesne a fájdalomtól és a vérveszteségtől. — Nesze... fogd ezt meg egy percre! — ezzel Berem kezébe nyomta a fáklyát, majd letépett egy darabot a férfi ingének maradványából és bekötötte vele az oldalán tátongó sebet. Utána visszavette a fáklyát és folytatta útját a boltív alatt.

Amikor áthaladt a kőpillérek között, Caramon úgy érezte, hogy valami végigsimít az arcán. — Pókháló! — morogta és undorodva lökte el magától a nyálkás szövedéket. Nyomban idegesen körül is nézett, mivel világéletében rettegett a pókoktól. De végül is, nem volt ott semmi! Erre Caramon megvonta a vállát és Beremet vonszolva átlépett a boltív alatt. Ekkor éles harsonaszó rivallt fel.

"Csapda!" — mordult föl Caramon ingerülten.

— Tika! — lihegte büszkén Tass, amint végignyargaltak a sötét börtönfolyosón. — A terved bevált! — kockáztatott meg a surranó egy pillantást a válla fölött. — Igenis!... Máris világosan látom, hogy mindnyájan utánunk loholnak!

— Csodálatos! — motyogta Tika... Valahogy nem is számított rá, hogy ilyen simán megvalósul a terve! Eddig ugyanis semmilyen terve sem sikerült életében! De hát, mégiscsak... nem ez lenne az embernek a legfontosabb? Ez mind nagyon szép, de Tika ismét hátrapillantott a válla fölött. Legalább hat vagy talán hét sárkányfattyú vetette magát a menekülők nyomába... hosszú, görbe kardjukat kegyetlenül szorongatták a markukban. Bár a karmos ujjú hüllőemberek nem tudtak olyan fürgén szaladni, mint a lány vagy a surranó, viszont hihetetlenül kitartóak voltak. Tika és Tass figyelemre méltó előnnyel indult, de az előnyük hamarosan semmivé foszlott. A lány máris levegő után kapkodott, ráadásul még az oldala is rettentően szúrt, amitől csaknem hétrét görnyedt.

Akármennyit tudok is még rohanni — gondolta magában Ma... ez mind valamicske időt jelenthet Caramon számá ra! Mondjuk, pontosan olyan messzire tudom elcsalni a sárkányfattyakat!

— Tika, ide figyelj — lihegte Tass lógó nyelvvel, és örökké vidám arca most igen fáradtnak látszott tudod, hogy hová megyünk innen?

Tika csak megrázta a fejét. A beszédhez már nem volt elég levegője..., érezte, hogy fokozatosan lelassul, mintha minden tagja ólomból lenne. Még egy pillantás hátra... és máris látja, hogy a sárkányfattyak egyre közelebb vannak hozzájuk. Villámgyorsan pillogott körül: hátha talál valami elágazást, egy beugrót, egy ajtónyílást... bármilyen búvóhelyet. De nem akadt semmi. Csak a kihalt, üres folyosó húzódott előttük. Itt már zárkák sem nyíltak belőle. Csupán egy sötét, síkos és keskeny folyosó volt, amely végtelennek tűnő alagútként húzódott tovább... enyhén emelkedve.

Ekkor a váratlan fölismerés csaknem megállásra kényszerítette. Lelassított és levegő után kapkodva nézett Tassra, aki csak halványan volt látható a füstölgő fáklyák fényében. — Az alagút... emelkedik — zihálta köhögve.

Tass értetlenül bámult rá, azután hirtelen földerült a képe.

— Fölfelé megy és kivisz bennünket! — rikoltotta diadalmasan. — Ez sikerült, Tika! — Meglehet — válaszolta Tika tétován.

— Gyerünk! — kiáltotta Tass lelkesen, megújult erővel. Elkapta Tika kezét és maga után vonszolta a lányt. — Tudom, hogy így van! Szagold csak! — szimatolt a levegőbe. — Friss levegő! Megmenekülünk... megtaláljuk Tanist... aztán visszajövünk és kiszabadítjuk Caramont...

Csak egy surranó lehet képes rá, hogy egy alagútban rohanva, sarkában egy csomó vérszomjas sárkányfattyúval még locsogjon is, gondolta borúsan Tika. Azzal ugyanis tisztában volt, hogy őt csupán a vakrémület hajtja előre. De hamarosan még az is elszáll... akkor aztán összerogy a sötét folyosón, olyan kimerülten és elkínzottan, hogy már az sem számít majd, mit csinálnak vele az üldözői...

— Friss levegő! — sóhajtott föl ekkor ő is.

Az előbb azt gondolta, Tass csak azért füllentett neki, hogy tartsa benne a lelket. De most már maga is megérezte, hogy enyhe szellő legyinti meg az arcát. Ólomnehéz lábának új erőt kölcsönzött a remény. Hátranézett és úgy látta, mintha a sárkányfattyak lelassítanának. Talán

megértették, hogy most már úgysem érnek utol! A lányt reményteljes izgalom töltötte el. — Siessünk, Tass! — kiáltotta és kettőzött erővel rohantak tovább az alagútban az édes, friss levegő egyre erősödő áramlatában. Vadlendülettel megkerültek egy sarkot, ahol olyan hirtelen kellett lefékezniük, hogy Tass egy kilazult kődarabon megcsúszva nekiesett a falnak.

— Hát ezért lassítottak le — nyögte halkan Tika.

Az alagút véget ért. Kétszárnyú, rácsos faajtó zárta le. A kapuszárnyakba vágott két kis, vasrácsos nyíláson áramlott be a

tömlöcbe az éjszakai levegő. Kibámulhattak rajta... láthatták, de nem érhették el a szabadságot.

— Ne add föl! — lihegte Tass pillanatnyi szünet után. Összeszedte magát, odarohant az ajtóhoz és megrángatta. Persze zárva volt.

— A kutyafáját! — mormolta Tass és szakértő szemmel megvizsgálta az ajtót. Caramon talán kitörhetne rajta, vagy a kardja markolatával leverhetné a lakatot, de egy surranó, vagy éppen Tika sehogy sem bírhat el vele.

Mialatt Tass közelebb hajolt, hogy magát a lakatot megszemlélje, Tika a falnak dőlt és kimerülten lehunyta a szemét. Vére a fülében dobolt, lábizmai görcsösen összerándultak. Szájában érezte könnyeinek kesernyésen sós izét és elcsigázottan vette tudomásul, hogy zokog a fájdalomtól, haragtól és tehetetlenségtől.

— Ne sírj, Tika! — bátorította Tass és visszaugrott hozzá, hogy megsimogassa a kezét. — Egyszerű lakat... pillanatok alatt kijuthatunk innen... nő, ne sírj már. Néhány pillanat az egész, de neked készen kell állnod, ha azok a hüllőemberek közben ideérnének. Le kell foglalnod őket!

— Jól van — mormolta Tika és megpróbálta elfojtani a könnyeit. Keze fejével gyorsan megtörölte az orrát, aztán karddal a kezében visszafordult a sötét folyosó felé, mialatt Tass még egyszer szemügyre vette a zárat.

Olyan kezdetlegesen egyszerű zár, állapította meg elégedetten, olyan nevetséges trükk védi, hogy szinte .érthetetlen, miért vacakoltak a fölszerelésével.

Vajon miért vacakoltak vele... egyszerű zár... primitív trükk... csengtek vissza a surranó tudatában saját szavai.

Valahogy ismerősek voltak... már máskor is megfordultak a fejében. Tass megrökönyödve nézett föl az ajtóra és rájött, hogy járt már itt valaha. De nem... az lehetetlen! Ingerülten megrázta a fejét és az álkulcsait keresve belekotort egyik tarsolyába. Hirtelen megdermedt. Borzongás futott végig rajta és úgy megrázta, mint kutya a patkányt... teljesen elgyöngült.

A rémálom!

Ez volt az az ajtó, amelyet álmában látott Silvanestiben! Ez volt az a zár... a kezdetlegesen egyszerű zár az egyszerű trükkjével! És akkor is Tika állt mögötte... harcolt... elesett...

— Itt vannak, Tass! — kiáltotta Tika és izzadó tenyerébe szorította a kardját. Gyors pillantást vetett Tass felé a válla fölött. — Mit vacakolsz? Mire vársz?

Tass nem tudott válaszolni neki. Most már ó is hallotta a sárkányfattyakat, torokhangú röhögésüket, amint kényelmesen közelednek feléjük, hiszen tudják, hogy a szökevények innen már nem mehetnek sehová. Kibukkantak a sarkon és Tass hallotta, amint még

nyersebben felröhögnek, amikor meglátják a kardot markoló Tikát.

— A...azt hiszem, nem megy, Tika — nyöszörögte Tass és iszonyodva nézte a lakatot. — Tass — sziszegte Tika gyorsan és mérgesen közelebb húzódott a surranóhoz, hogy szót érthessen vele, de közben egy pillanatra sem fordította el tekintetét az ellenségről —, nem hagyhatjuk, hogy elfogjanak! Tudnak Beremről. Megpróbálnak majd kényszeríteni rá, hogy mi is elmondjuk, amit tudunk róla! Tudod, ugye, hogy mivel akarnak majd szóra bírni bennünket!

— Igazad van — nyöszörögte Tass szerencsétlenül —, mégis megpróbálom...

"És elég bátor nagy hozzá, hogy végigmenj rajta..." —

mondta egyszer neki Fizban. Tass mély levegőt vett és egyik szütyőjéből előhúzott egy vékony drótot. Végül is, mondta szigorúan remegő kezének, mi a halál egy surranó számára, ha nem a legnagyobb kaland? Különben is odaát van Kova... egyedül!

Meglehet, egyik bajból a másikba kerül... Keze most már teljesen megnyugodott.

Beledugta a zárba a drótot és óvatosan munkához látott.

Hirtelen nyers üvöltés harsant mögötte, Tika is felkiáltott és Tass meghallotta az összeütődő acélpengék csengését.

Tass megkockáztatott egy gyors pillantást. Tika ugyan még mindig nem sajátította el a kardforgatás művészetét, de igen gyakorlott volt a kocsmai csetepaték terén. Vadul hadonászott a pengével és közben ütött, rúgott, harapott és karmolt. Elkeseredett, dühödt támadása egy lépésnyi hátrálásra kényszerítette a sárkányfattyakat. Mindegyiken sikerült a lánynak vérző sebeket ejteni. Egyikük zöldes vértócsában fetrengett a földön, akarja erőtlenül fityegett.

De a lány már nem sokáig tartóztathatta föl őket. Tass visszatért a munkájához, de a keze már megint remegett és a szerszám kiesett táncoló ujjai közül. A dolog trükkje abban rejlett, hogy anélkül fordítsa el a zárat, hogy a csappantyú működésbe lépne. Már látta is a csapdát: egy rugónak feszülő vékony tű volt az.

"Hagyd már abba!" — parancsolt a kezére. Hát így munkálkodik egy igazi surranó? Kezének remegése ismét elcsöndesedett és újból bedugta a drótot a zárba. Ekkor váratlanul, amikor már majdnem sikerrel járt, hátulról lökés érte.

— Hé! — kiáltott ingerülten a lányra és hátrafordult. — Egy kicsit jobban vigyázhat... — és torkán akadt a szó. Az álom! Akkor is ugyanezt mondta! És... akárcsak rémálmában... meglátta a földön fekvő Tikát, amint vörös fürtjeit elönti a vér.

— Neem! — üvöltött föl Tass dühödten. A drót kicsúszott a lyukból, ő pedig beütötte a kezét a zárba.

A lakat halk kattanással kinyílt. A kattanással egyidejűleg

azonban egy másik, alig hallható csattanás is hallatszőtt: "lelik" és működésbe lépett a csapda.

Tass meredten nézte ujja hegyén a kiserkenő, parányi vércsöppet, majd a zárból kikandikáló parányi aranytűre pillantott. Ekkor a sárkányfattyak egyike megragadta a vállát. Tass nem törődött vele... most már semmi sem számít! Szúrós fájdalmat érzett az ujjában, amely lassan átterjedt a karjára, majd az egész testére.

Amikor eléri a szívemet, többé már nem érzem majd, mondta magának, mintegy félálomban. Akkor már nem érzek semmit.

Ekkor kürtszóra, réztrombiták fülsértő rivalgására lett figyelmes. Ezt is hallotta már valamikor... de hol is? Hát persze! Tarsisban, pontosan a sárkányok megérkezése előtt. Ekkor a vállát szorongató sárkányfattyak váratlanul elengedték és sebesen nekiiramodtak a folyosónak, viszszafelé.

"Biztosan valami általános riadó" — gondolta magában és érdeklődéssel figyelte, hogy a lába elgyöngül... már meg sem tartja vékony testét. Lerogyott a padlóra, Tika mellé. Kinyújtotta reszkető kezét és megsimogatta a lány vértől nedves, kedvesen göndörödő, vörös haját. Tika szeme csukva volt, az arca halálsápadt.

— Sajnálom, Tika — suttogta összeszoruló torokkal. A fájdalom gyorsan terjedt benne... ujjai és lábai máris megbénultak. Megmozdítani sem tudta őket. — Sajnálom, Caramon... én megpróbáltam... igazán megpróbáltam... Tass csöndesen sírdogálva az ajtónak vetette a hátát és várta a sötétséget.

Tanis moccanni sem tudott és... egy pillanatig, amikor meghallotta Laurana szívszaggató zokogását... nem is akart megmozdulni. Legjobban arra vágyott, azért könyörgött, hogy valami kegyes isten lesújtson rá, amint ott térdel a Sötétség Királynője előtt. De az istenek nem voltak ilyen kegyesek hozzá. Az árnyék eloszlott előtte, amint a Királynő elfordult tőle és másfelé nézett. Tanis nehézkesen talpra állt, arcát elöntötte a szégyen pírja. Nem tudott Lauranára nézni, sőt, Kitiara szemébe sem, hiszen tudta, milyen megvető haragot látna annak mélyén.

Kitiarának is fontosabb dolgok jártak az eszében. Elérkezett megdicsőülésének órája. Nagyralátó tervé lassan megvalósult. Kinyújtotta a karját és erős kezével megragadta Tanist, amint a fél-elf előrelépett volna, hogy megvédelmezze Lauranát. Hidegen hátrapenderítette és gyorsan elélépett.

— Végül szeretném megjutalmazni egyik szolgámat — mondta zengő hangon —, aki segítségemre volt az elf-nő elfogásában. Lord Soth kérte, hogy övé lehessen ennek a Lauralanthalasának a lelke, hogy ily módon állhasson bosszút azon az elf-nőn, aki... valaha régen... megátkozta őt. Ha már arra ítélte a sors, hogy örökké éljen a sötétségben, azt kéri, hogy ez az elf-nő ossza meg vele halálon túli

életét.

— Nem! — kiáltott föl Laurana és a beléhasító félelemtől és iszonyattól felkapta a fejét. — Nem! — ismételte meg elcsukló hangon.

Hátratántorodott és kétségbeesetten körülnézett valami menedék után, de nem tehetett semmit. Odalent a teremben mohón lesték a sárkányfattyak. Reménytelenül felnyögött és Tanisra nézett. A fél-elf arca sötét volt és merev, nem rá nézett, hanem az ember-nőt figyelte. Laurana már megbánta hirtelen kitörését és szilárdan eltökélte, hogy inkább meghal, de többé soha nem árulja el gyengeségét egyikük előtt sem. Kihúzta magát és hallatlan önuralommal ismét büszkén fölvetette a fejét.

Tanis még csak nem is látta Lauranát. Kitiara szavai ott doboltak az agyában,

elhomályosították a látását és a gondolatait. Dühtől tajtékozva Kitiara mellé lépett. — Becsaptál! — hörögte fulladozva. Ez nem szerepelt a tervben!

— Csönd! — intette le Kitiara halkan. — Még tönkreteszel mindent!

-Mii...?

— Fogd be a szád! — csattant föl Kit fenyegető hangon.

"Ajándékod kedvemre szolgál, Lord Kitiara"— szálalt meg ekkor a sötét hang. "Teljesítem a kéréseidet. Legyen az elnő lelke Soth lovagé, a fél-elfet pedig szolgálatunkba fogadjuk. Ennek elismeréseképpen tegye le a kardját Lord Ariakas lába elél"

— Tedd, amit mondtak! — parancsolta Kitiara hidegen, szemét Tanisra szegezve. A teremben most minden tekintet őfelé fordult.

A fél-elf tudata teljesen elködösült. — Hogyan? — motyogta. — Ezt sem mondtad előre! Hogy mit csináljak?

— Lépj föl az emelvényre és tedd le a kardodat Ariakas lába elé! — válaszolta Kitiara gyorsan és odavezette őt az emelvény széléhez. — Ő majd felveszi és visszaadja neked... attól, a pillanattól leszel a sárkánysereg tisztje. Ez csak a szertartás része, semmi több. Viszont én időt nyerek általa.

— Időt? Mire? Mit terveltél ki már megint? — kérdezte Tanis, fél lábbal már a lefelé vezető lépcsőn. Megmarkolta Kitiara karját. — Meg kellett volna mondanod...

— Minél kevesebbet tudsz, annál jobb. — És Kitiara csábosan elmosolyodott a bámészkodók kedvéért. Odalentről ideges nevetés hallatszott és valami otromba tréfálkozás... talán a szerelmesek búcsújáról. De Tanis nem látta Kitiara barna szemében a válasz mosolyát. — Ne feledd, ki áll itt, közvetlenül mellettem! — suttogta Kitiara, megsimogatta kardjának markolatát és jelentőségteljes pillantást vetett Lauranára. — Ne csinálj semmi ostobaságot! — ezzel

elfordult a fél-elftől és odalépett Laurana mellé. Félelemtől és haragtól reszketve, agyában vadul kavargó gondolatokkal, Tanis lebotorkált a kígyófej-emelvény lépcsőjén. A tömeg zsivaja ügy ölelte körül, mint valami óceán hullámai. Fény villant a lándzsahegyeken, a lobogó fáklyák elvakították. Lelépett a gránitpadlóra és megindult Ariakas trónusa felé, anélkül, hogy tudta volna, hol van és mit csinál. Csupán ösztönei vitték előre, amint átvágott a csarnokon.

Az Ariakas díszőrségét alkotó sárkányfattyak képe vérfagyasztó rémálomként örvénylett körülötte. Testetlen fejeknek, villogó fogsoroknak és cikázó nyelveknek látta őket csupán. Amikor szétváltak előtte, a lépcső mintha sűrű ködből bukkant volna elő a lábánál. Fölemelte a fejét és tétován fölnézett. Odafönt magasodott Ariakas alakja... termetes, fenséges tartású férfialak, amelyből csak úgy sugárzott az erő. Olybá tetszett, mintha a csarnok minden fénye a fején villogó koronában összpontosult volna. A ragyogás bántotta a szemét és Tanis vaksin pislogott rá, amint kezét kardja markolatára téve megindult a lépcsőn felfelé:

Csakugyan elárulta volna Kitiara? Vajon megtartja-e az ígéretét? Tanis kételkedett benne és keserűen átkozta magát. Már megint a nő bűvkörébe került. Ismét bolond módjára viselkedett, amikor hitt a szavának. És most a lány kezében van minden ütőkártya. Most már semmit sem tehet... vagy talán mégis?

Olyan hirtelen tört rá a gondolat, hogy megtorpant...

Ostoba! Gyerünk tovább!... Parancsolta magának a rámeredő tekintetek kereszttüzében. A nyugalom látszatát magára erőltetve, eggyel följebb lépett a lépcsőn... aztán még följebb. Ahogy közeledett Lord Ariakas felé, úgy kristályosodott ki a terve.

"Aki a koronát viseli, az uralkodik!" — csengtek vissza tudatában az ismerős szavak. Megöli Ariakast és elveszi tőle a koronát! Ilyen egyszerű az egész. Tanis szeme lázasan mérte föl a falba vájt fülkét. Odafönt persze már nem álltak testőrök Ariakas mellett. Az emelvényekre a nagyurakon kívül senki sem léphetett. És itt még a lépcsőkön sem álltak fegyveresek, mint a többi nagyúr esetében. Ez az ember nyilvánvalóan olyan gőgös és hatalmában annyira biztos volt, hogy nem tartotta szükségesnek őket.

Tanis gondolatai lázasan kavarogtak. Kitiara a lelkét is odaadná azért a koronáért. Ameddig viszont az én kezemben van, nekem kell engedelmeskednie! Akkor megmenthetem Lauranát... együtt elmenekülhetünk! Ha egyszer kijutottunk innen,

megmagyarázhatom neki a történteket... mindent megmagyarázhatok. Kihúzom a kardomat, de ahelyett, hogy a lába elé helyezném, keresztüldöföm vele Ariakast! Miután megkaparintom a koronát, senki sem merészel hozzám nyúlni!

Tanis azon kapta magát, hogy remeg az izgalomtól. Rettentő

erőfeszítéssel lecsillapította magát. Nem mert Ariakasra nézni, attól tartott, hagy a Nagyúr a szeméből kiolvashatja a tervét.

Mereven bámulta tehát a lépcsőt és csak akkor vette észre, hogy már Ariakas közelében jár, amikor mindössze öt lépcsőfok választotta e] az emelvény tetejétől. Tanis ujjai ráfonódtak kardjának markolatára. Most már ura volt önmagának, hát fölnézett a férfi arcába és egy pillanatra szinte megdermedt a belőle sugárzó gyűlölet láttán. A hatalomvágy érzéketlenné tette ezt az arcot, ez a szempár végignézte ártatlanok ezreinek kínhalálát... egyetlen cél érdekében.

Ariakas unott képpel meredt Tanisra, vonásai mögött gúnyosan gőgös félmosoly húzódott meg. De a következő percben már oda sem figyelt a fél-elfre, hiszen annyi egyéb gondolkodnivalója akadt. Tanis látta, amint a férfi talányos pillantással méregeti Kitiarát. Ariakas olyannak látszott, mint egy sakktábla fölé hajoló játékős, aki éppen a következő lépésen töpreng és próbálja kitalálni ellenfelének szándékát.

Tanist hatalmába kerítette a bosszúálló gyűlölet és lassan kezdte kivonni fegyverét. Még ha kudarcot vall is Laurana megmentésének kísérletével, még ha mindkettejüknek e falak között kell is meghalnia... még akkor is nagy jót cselekszik ezzel a világnak azáltal, hogy megöli a sárkányseregek főparancsnokát.

Ám Ariakas, amint meghallotta a penge szisszenését, nyomban visszafordította tekintetét a fél-elfre. Szemének fekete pillantása Tanis lelke mélyébe hatolt. Érezte, amint a férfi rettentő ereje lenyűgözi, úgy nyomul felé, mint a kohóból áradó hőség. Ekkor olyan erővel tört rá Tanisra a fölismerés, hogy szinte fizikai ütést érzett és megtántorodott a lépcsőn. Az a dicsfényként vibráló erőtér... hiszen Ariakas mágiaűző!

Ostoba, vak bolond! — korholta magát Tanis. Most, ahogy közelebb ért hozzá, már láthatta is a lord körül vibráló, áthatolhatatlan falat. Hát persze! Ezért nincs szüksége a testőreire! Ebből a csürhéből Ariakas senkiben sem bízna meg. Természetes, hogy a varázserejével védelmezi magát!

És lám, máris fölfigyelt a veszélyre! Tanis ennyit világosan kiolvashatott hideg, szenvtelen tekintetéből.

A fél-elf válla megroggyant... vereséget szenvedett.

Ám ekkor egy hang így szólt hozzá: "Szúrj, Tanis! Ne félj a varázserejétől! Majd én segítek!"

A hang nem volt több suttogásnál, mégis olyan világős és erőteljes volt, hogy Tanis szinte érezte a fülét perzselő, forró leheletet. Haja az égnek meredt, testén görcsös vonaglás futott végig.

Reszketve pillantott körül. Senki sem volt a közelében, csak Lord Ariakas. Alig három lépésnyire állt tőle, főgát összeszorította, nyilvánvalóan alig várta már, hogy a ceremónia véget érjen. Látván Tanis ingadozását, Ariakas parancsolón intett neki, hogy tegye a kardot a lába elé.

Ki szólhatott az előbb? Tanis szeme hirtelen megakadt a Sötétség Királynője mellett álló alakon. Fekete kámzsája miatt mindeddig elkerülte a figyelmét. Most, hogy egyenesen ránézett, valahogy ismerősnek tűnt föl előtte. Valóban attól az alaktól származott az a hang? Ha így is lenne, az a legcsekélyebb mozdulattal sem jelezte. Most mit tegyek? — töprengett a fél-elf lázasan.

— Sújts le, Tanis! — szólalt meg egyenesen az agyában újból a suttogás. — Gyorsan! Tanist elöntötte a verejték és remegő kézzel, lassan kivonta fegyverét. Most már ott állt pontosan a Nagyúr előtt. A lordot varázspajzsa úgy ölelte körül, mint a vízesésből fölívelő tarka szivárvány.

Nincs más választásom — döntötte el magában Tanis. Ha netán valami csapda, hát legyen! Akkor ezt a formáját választom a halálnak.

Megjátszotta, hogy térdre ereszkedik és kardja markolatát előre tartva úgy tett, mintha le akarná tenni, de a következő pillanatban megváltoztatta a mozdulatot. Gyilkos ívben megfordította a pengét és Ariakas szíve felé döfött vele.

Tanis arra gondolt, hogy mindjárt meg kell halnia. Csapás közben összeszorította a fogát és arra várt, hogy a varázspajzs tüze úgy emészti el, mint a lesújtó villám a fatörzset. És valóban lesújtott a villám... de nem rá! Legnagyobb ámulatára a szivárványfal meghasadt és a kard behatolt a résen. Érezte, amint a penge belemélyed a kemény húsba. A fájdalom és düh felcsattanó üvöltése majdnem megsüketítette.

Ariakas hátratántorodott, amint a kard pengéje belefúródott a mellkasába. Egy gyöngébb ember azonnal szörnyethalt volna ettől a csapástól, de Ariakas ereje és dühe még a halált is meghátráltatta. Arca eltorzult a gyűlölettől, ökle lesújtott Tanis képére és a fél-elf kábultan rogyott le az emelvény padlójára.

Fejét majd szétvetette a fájdalom. Homályosan látta, amint véres kardja is lehull mellé. Egy pillanatra azt hitte, hogy elájul... ami a halálát és egyben Laurana pusztulását is jelentette volna. Fejét kábán megrázta, hátha az segít rajta. Eszméleténél kell maradnia... meg kell szereznie a koronát! Fölnézett és látta, amint Ariakas fölébe tornyosul, előrenyújtja a kezét, hogy szörnyű varázsigével vessen véget az életének.

Tanis nem tehetett semmit. Teljesen védtelen volt ezzel a varázserővel szemben és valahogy az is tudatosult benne, hogy láthatatlan segítője többé nem áll ki mellette. Azt ugyanis már elérte, amit akart.

De bármilyen nagy volt Ariakas ereje, létezett egy másik hatalom is, amelyen nem győzedelmeskedhetett. Felhördült, tudata összezavarodott és a varázsige szavait elnyelte az iszonyú fájdalom. Lenézett, s ekkor meglátta, hogy tulajdon vére festi sötétebbre vörös

köpönyegét... a folt minden elmúló pillanattal növekedett, amint átdöfött szívéből kiáramlott az élet. Mégiscsak eljött érte a halál. Tovább már nem háríthatta el. Ariakas kétségbeesetten harcolt a sötétséggel és utolsó szavával a Sötétség Királynőjéhez kiáltott segítségért.

De Takhisis magára hagyta a gyengéket. Amint azt nézte, hogyan mészárolja le Ariakas tulajdon apját, úgy nézte most 8t magát, amint elzuhan, utoljára az ő nevét kiáltva. Döbbent csönd ereszkedett a csarnokra, midőn Ariakas teste hangos puffanással elnyúlt az emelvényen. A Hatalom Koronája leesett a fejéről és most, maréknyi fekete hajjal együtt ott hevert a vértócsában.

Vajon ki kaparinthatja meg?

Ekkor velőtrázó sikoly hallatszott: Kitiara kiáltott egy nevet... hívott valakit.

Tanis nem értette a szavát, de igazán nem is törődött vele. Kezét kinyújtotta a korona után.

Hirtelen fekete páncélt viselő alak öltött testet előtte. Lord Soth!

A tébolyító pánik és rettegés érzését leküzdve, Tanis egyetlen dologra összpontosította minden figyelmét. A korona csupán pár hüvelyknyire volt az ujjaitól. Elkeseredetten kapott utána. Szinte hálás volt érte, amint az éles fémtárgy a húsába vágott, amikor egy másik kéz... egy csontváz-kar is utánakapott.

Az övé! Soth szellemtekintete fölparázslott. A csontkéz kinyúlt, hogy megkaparintsa zsákmányát. Tanis hallotta, amint Kitiara éles hangon zagyva parancsszavakat rikoltozik. Abban a pillanatban, hogy a fél-elf a feje fölé emelte a vérfoltos koronát, és elszántan nézett farkasszemet Lord Soth-tal, a csarnok néma csöndjébe kürtszó harsant... kürtök ismerős rivalgása.

Lord Soth keze megállt a levegőben, Kitiara sikoltozása elhalt.

Nyomasztó, vészjósló morgás futott végig a tömegen. Egy pillanatra Tanis fájdalomtól elködösült agyában az a gondolat támadt, hogy a kürtszó talán őt köszönti. Ám amikor megfordult, hogy homályos pillantásával végignézzen a csarnokon, meglátta, hogy az arcok odalent mind egy irányba fordulnak. Mindenki, még Kitiara is a Sötétség Királynőjére meredt.

Ő Sötét Felsége árnyalakjának szeme Tanisra szegeződött, de ezúttal az a tekintet is elhomályosult. A Királynő árnyéka megnövekedett, határozottabbá vált és sötét felhőként borította el az egész csarnokot. Mintha parancsszóra tették volna, a Királynő testőrségének fekete páncélját viselő sárkányfattyai csörtettek elő a terem falának tövéből és kirontottak az ajtónyílásokon. Az istennő mellett előbb még ott álló, fekete kámzsás alak eltűnt.

A kürtök tovább rikoltoztak. Tanis kábultan pillantott le a kezében tartott véres koronára. A rekedt harsonaszó ezelőtt már

kétszer jelezte előre a halált és a pusztulást. Vajon most mi lehet e borzalmas muzsika iszonyú jóslata?

10.
Aki a koronát viseli, az uralkodik

A fölharsand kürtszó olyan hangos és meglepetésszerű volt, hogy Caramon kis híján elvágódott tőle a nedves kőpadlón. Berem kapta el őt ösztönös mozdulattal. Mindkét férfi rémülten nézett körül, amint a recsegő trombitajelek fülsiketítően visszhangzottak a szűk helyiségben. Odafönt, a lépcső teteje felől válaszjelek harsantak.

— A boltív! Csapdát rejt! — kiáltott föl Caramon. — Nos, ez a helyzet! Most már az egész templomban, minden teremtett lélek tudja, hogy itt vagyunk..., bármi legyen is ez az itt! Az istenek nevében, remélem, tudod, mit cselek szel!

— Jasla hív! — ismételte meg Berem. A harsogó kürtszó keltette pillanatnyi rémülete elmúlt és továbbindult, maga után vonszolva Caramont.

A harcos magasba tartotta a fáklyát, s mivel nem tudta, mi mást tehetne, vagy hová mehetne, követte a másikat. Éppen egy üregben voltak, amelyet bizonyára a víz vájt a sziklába. A boltív kőlépcsőkre nyílt és Caramon most már látta, hogy a lépcsők egy sebesen áramló, fekete vízfolyáshoz vezetnek. Körbevilágított a fáklyával, abban a reményben, hogy a víz partján esetleg húzódhat valami ösvény, de semmi ilyesmit nem látott..., legalábbis a fáklya halvány fénykörében nem.

— Várj! — kiáltotta Caramon, de addigra Berem már bele is vetette magát a vízbe. Caramon visszafogott lélegzettel várta, hogy társa elmerül a fekete hullámokban, de a sötét áradat nem volt olyan mély, amilyennek látszott: mindössze Berem lábszáráig ért.

— Gyere! — intett vissza Caramonnak.

A harcos ismét megtapogatta oldalán a sebet. A vérzés mintha csillapodott volna, a kötés ugyan nedves volt, de nem ázott át teljesen. A fájdalom viszont még élesen mart belé. A feje is hasogatott és annyira kimerült a félelemtől, a rohanástól és a vérveszteségtől, hogy megszédült. Egy pillanatra eszébe jutott Tass és Tika, majd egy villanásnyira Tanis. Nem, most nem gondolhat rájuk.

Tika mondta egyszer, hogy közeleg a vég, fordulhat rosszra vagy jóra minden. Belelépett a vízbe és az erős áramlás nyomban előretaszította, miközben az a képtelen gondolata támadt, hogy a vízfolyás maga az idő, amely elsodorja valahová... De hová? Talán a saját végzetébe? Vagy a világ pusztulásába? Vagy az új kezdés reménye felé?

Berem vakmerően gázolt előtte, de Caramon ismét visszaráncigálta.

— Maradjunk egymás közelében! — dörmögte a nagydarab harcos... mély hangja visszaverődött a barlang falairól. — Az előbbinél még komiszabb csapda is várhat ránk! Berem tétován megtorpant, így Caramon végre utolérhette. Ezután egymás mellett araszoltak lassan előre a rohanó áradatban, gondosan mérlegelve minden lépést, mivel a meder alja síkos volt, tele kilazult, málló kövekkel.

Caramon merészebben haladt most előre, határozottan könnyebben lélegzett, amikor váratlanul olyan erővel ütődött valami a csizmája szárához, hogy majdnem ledöntötte a lábáról. Megtántorodott és belekapaszkodott Berembe.

— Mi volt az? — mordult föl és a lángoló fáklyát a víz fölé tartotta.

Bizonyára a fény csábító hatására egy fej emelkedett ki a csillogó sötétségből. Caramon lélegzete elállt a rémül ettől, sőt, egy pillanatra még Berem is hátrahökölt.

— Sárkányok! — lihegte Caramon. — Sárkánykölykök! — Az egyik apró sárkányfióka ekkor éles hangon felvisított. A fáklyafény borotvaéles fogakon villant meg. Utána a fej eltűnt és Caramon érezte, amint újból nekiütődik a csizmájának. A következő a másik lábának csapódott és a harcos ekkor már látta, hogy a víz valósággal fortyog a rengeteg csapkodó faroktól.

Vastag bőrcsizmájától ugyan nem tehettek kárt a lábában, de ha elesem — gondolta Caramon —, nyomban csupaszra rágják a csontvázamat.

Már sokféle formájában találkozott a halállal, de ennél borzalmasabbat el sem tudott volna képzelni. Egy pillanatra páni rémület vett rajta erőt. Vissza kell fordulnom — gondolta lázasan. Berem mehet tovább egyedül... végül is á az, aki képtelen meghalni.

De a nagydarab harcos hamarosan összeszedte magát. Nem! — sóhajtott föl mélyen. Most már tudják, hogy itt vagyunk lent. Valakit vagy valamit biztosan utánunk küldenek, hogy elfogjon bennünket. Nekem kell föltartóztatnom, bármi legyen is az, mindaddig, amíg Berem el nem végezheti, amit akar.

Ennek az utóbbi gondolatnak semmi értelme — döbbent rá Caramon. Olyan komikus,

majdnem mulattató volt, mintha egyenesen az elhatározása fölött gúnyolódna, amikor hirtelen acél csattogását, torokhangú üvöltözést hallott a hátuk mögül.

Ez őrület! — gondolta komoran. Nem értem! Végül még csakugyan meghalok idelent a mélyben... És mivégre? Lehet, hogy valóban egy tébolyult társaságában kóborlok idelent..., vagy éppen magam is lassan megőrülök!

Egyszer csak Berem is észrevette az utánuk csörtető katonákat. Ettől még a sárkányoknál is jobban megijedt és előrelódult. Caramon

ismét fölsóhajtott, erővel próbálta elterelni figyelmét a lábát érő támadásoktól és maga is nekivágott a feketén hömpölygő víznek, hogy tartsa a lépést Beremmel.

A férfi meredten bámult a sötétségbe, időnként nyögő hangokat hallatott és izgatottan hadonászott mindkét kezével. A víz egy kanyarulat után hirtelen mélyülni kezdett. Caramon azon töprengett, mit csináljon, ha a víz már magasabbra ér a csizmája száránál. A sárkányfiókák még mindig dühödten keringtek körülöttük, teljesen megbolondította Őket a meleg emberi vér és hús illata. Akardok és lándzsák csattogása is egyre közeledett. Ekkor valami, az éjszakánál is sötétebb árny repült Caramon felé és belevágott az arcába. Megingott és miközben kétségbeesve próbálta megőrizni egyensúlyát, hogy bele ne zuhanjon a halálos kavargásba, elejtette kezéből a fáklyát. A fény sisteregve kihunyt, éppen abban a pillanatban, amikor Berem Caramon után kapott és fölfogta estében. Egy pillanatig úgy maradtak, egymásba kapaszkodva, elveszetten és zavarodottan meresztették szemüket a vaksötétbe.

Caramon akkor sem veszíthette volna el jobban a tájékozódó képességét, ha valóban megvakul. Bár semerre sem mozdult, mégsem sejtette, melyik irányba néz és a környezetéből sem emlékezett semmire. Olyan érzése támadt, hogy ha még egyetlen lépést tesz előre, belezuhan a semmibe, és csak zuhan, zuhan örökké.

— Itt van! — kiáltotta Berem és feltört belőle a zokogás. — Látom a törött oszlopot és rajta a drágaköveket! És ó is ott van! Vár rám... várt rám e számtalan, hosszú éven át... Jasla! — ordította és előrelendült.

Caramon tovább meredt a feketeségbe és visszafogta Beremet, miközben érezte, hogy a férfi reszket az izgalomtól. Nem látott semmit..., vagy talán mégis?

Igen! A hála és megkönnyebbülés mélységes érzése áradt szét egész, fájdalomtól meggyötört testében. Valóban valami ékköveket látott megvillanni a távolban... Olyan fénnyel ragyogtak a feketeségben, amelyet még ez az éjen túli sötétség sem törhetett meg.

A jelenség nem volt túlságosan messze tőlük, talán csak úgy száz lépésnyire lehetett. Kicsit enyhített a szorításán és arra gondolt, hogy talán ez lesz a kiút, legalábbis az ő számára. Berem meg csak csatlakozzék ahhoz a szellemhúgához. Én semmi mást nem akarok, mint kijutni innen — motyogta magában —, vissza Tasshoz és Tikához.

Caramon, e gondolatokkal fölvértezve magát, továbbindult. Pár perc csak az egész és mindennek vége lesz, fordulhat rosszra, vagy jóra...

— Shirak! — szólalt meg ekkor egy hang. Vakító fény lobbant.

Caramon szívverése egy pillantara elállt. Lassan fölemelte a fejét,

hogy belenézzen a bántó világosságba és akkor meglátta, hogy két aranyló, homokóra-szem néz vissza rá egy fekete csuklya alól.

A levegő olyan süvítéssel távozott el a tüdejéből, hogy akár egy haldokló utolsó lehelete is lehetett volna.

A kürtök rivalgása elhallgatott és az Audiencia Csarnokába visszatért némi nyugalom. Megint mindenki, még a Sötétség Királynője is az emelvényen lejátszódott drámai jelenetre figyelt.

Tanis a koronát még mindig a kezében szorongatva, lassan fölemelkedett. Fogalma nem volt róla, mit jelenthetett ez a vad harsonaszó, milyen sorscsapás várható még ezek után? Csak annyit tudott, hogy mindenképpen végig kell játszania ezt a játékot, bármilyen keserű lesz is majd az eredménye.

Egyetlen gondolata volt csak... Laurana. Bárhol legyen is Caramon, Berem és a többiek, rajtuk innen sehogy sem segíthet. Tanis le nem vette a szemét az alatta lévő kígyófejes emelvényen álló, ezüstpáncélos alakról. Tekintete szinte csak véletlenül siklott egy pillanatra Kitiarára, aki arcát még mindig sárkánysisakja mögé rejtve állt Laurana mellett. Kit apró mozdulatot tett a kezével.

Tanis inkább érezte, mint hallotta a háta mögött a mozgást, mintha hideg szellő érintette volna meg a bárét. Megpördült és Lord Soth közeledő alakjával találta szemben magát... az árnyéklovag szemében a halál izzott.

Tanis hátrált, kezében a koronával, tudta, hogy ezzel a sfrontúli ellenféllel nem veheti föl a harcot.

— Állj! — kiáltotta és a koronát a magasba emelte. — Állítsd meg Kitiara, vagy utolsó erőmmel behajítom ezt a vacakot a tömeg közé!

Soth hangtalanul nevetett, amint tovább közeledett felé és előrenyújtotta csontkezét, amely puszta érintésével is ölni volt képes.

— Miféle utolsó erőddel? — kérdezte lágyan a halott lovag. — A varázserőm porrá égeti nyomorult testedet, a korona pedig idehull a lábam elé!

— Lord Soth! — csattant föl ekkor a tiszta hang a terem közepén álló emelvényről. — Állj! Hagyd, hogy a korona elnyerője idehozza azt nekem!

Soth megingott. Karját még mindig Tanis felé nyújtva izzó szemének üres tekintetét kérdőn emelte Kitiarára.

Kit ekkor levette sárkánysisakját és csak Tanisra nézett. A fél-elf jól látta barna szemének ragyogását és az izgalomtól kipirult arcát.

— Nos, idehozod nekem azt a koronát, Tanis, ugye?! — kiáltotta Kitiara.

Tanis nyelt egyet. — Igen — mormolta és megnedvesítette az ajkát. — Odaviszem neked a koronát.

— Testőrök! — intett előre Kit parancsolón. — Kíséretet neki! Aki csak egy ujjal is hozzányúl, az én kardom által hal meg. Lord Soth,

gondod legyen rá, hogy épségben ideérjen hozzám!

Tanis odapillantott a szellemlordra, aki lassan leeresztette csontkezét. — És mégis b a te urad, asszonyom — Tanis úgy vélte, hogy valóban hallja a halott lovag megvető suttogását. Ezzel Soth fölzárkózott mögé, s a belőle áradó hideg majdnem megdermesztette a fél-elf vérét. A különás pár együtt ereszkedett le a lépcsőn: a szellemlovag, fekete vértjében és a fél-elf, kezében a véres koronával.

Ariakas tisztjei, akik kivont fegyverrel álltak a lépcső aljában, némi vonakodással visszahúzódtak. Amint Tanis leért a márványpadlóra ás elhaladt mellettük, legtöbbjük gyilkos, sötét pillantással mérte végig. Egy kézben tóit látott megvillanni, gazdája szemében pedig a halálos ígéretet.

Kitiara testőrei szintén kivont karddal sereglettek köré, de igazából Lord Soth halálos aurája volt az, ami biztosította számára a sértetlen átkelést a fenyegető sokaságon. Tanis testét elöntötte a verejték páncélja alatt. Szóval ez hát a hatalom, villant az agyába. Aki a koronát viseli, az uralkodik..., ám mindez véget érhet egy gyilkos éjszakán, az orgyilkos tőrének csapása alatt!

Tanis továbbhaladt és Lord Soth társaságában hamarosan odaért a csuklyás kígyófejét formázó emelvényre vezető lépcsősor aljába. Odafönt magasodott Kitiara diadalittas, szépséges alakja. Tanis egyedül ment föl a keskeny lépcsőn, Lord Soth, akinek üres szemgödreiben rőt fény villogott, odalent maradt. Amint a fél-elf fölért az emelvényre, a kígyó fejének tetejére, megpillantotta a Kitiara mögött álló Lauranát. A lány arca sápadt volt, hűvös és nyugodt. Ránézett..., majd a vérfoltos koronára pillantott és elfordította a fejét. A férfinak sejtelme sem volt róla, mit érez vagy gondol. De nem is számít... egyszer úgyis elmondja...

Kitiara elébe szaladt és szorosan átölelte. A csarnokban kitört az üdvrivalgás. — Tanis — sóhajtotta a lány —, hát nem megmondtam, hogy nekünk együtt kell uralkodnunk! Nagyszerű voltál, csodálatos! Megadok neked bármit..., mindent..

— Lauranát? —kérdezte Tanis hűvösen, a hangos zsivajgás leple alatt. Enyhén ferde szeme, amely elárulta származását, hidegen fúródott Kitiara barna tekintetébe.

Kit egy pillantást vetett az elf-nőre, akinek szeme olyan merev, bőre olyan sápadt volt, hogy akár halottis lehetett volna.

— Ha annyira akarod — vonta meg a vállát Kitiara és közelebb húzódott hozzá, hogy csak ó hallhassa a hangját. — De én is a tiéd leszek, Tanis. Nappal a seregeket vezetjük... kormányozzuk a világot. És az éjszakák, Tanis! Azok a miénk lesznek egyedül, a tiéd és az enyém! — a lány szaporán lélegzett és előrenyújtotta a kezét, hogy megsimogassa a szakállas arcot. — Helyezd a koronát a fejemre, szerelmem!

Tanis belenézett a barna szempárba és látta, amint eltelik melegséggel, szenvedéllyel és vágyakozással. Érezte, amint Kitiara teste az övéhez simul és reszket a várakozástól. Körös-körül nekivadultan rikoltoztak a katonák, a lárma hullámokban árasztott el mindent. Tanis lassan fölemelte a Hatalom Koronáját tartó kezét és föltette azt... nem Kitiara, hanem a saját fejére.

— Nem, Kitiara! — kiáltott föl olyan erővel, hogy mindenki jól hallhassa. — Kettőnk közül csak egy uralkodik majd nappalon és éjszakán... én!

A csarnokban dühödt morgolódással vegyes nevetés harsant. Kitiara szeme tágra nyílt a döbbenettől és szinte azon nyomban résnyire szúkült.

— Meg se próbáld! — mordult rá Tanis és megfogta az övébe dugott tőr után kapó kezet. Keményen megszorította, úgy nézett le a lányra. — Most pedig távozom ebből a terembol — suttogta halkan, hogy csak Kitiara hallhassa —, ...Lauranával. Te és a testőreid kísértek ki bennünket innen. Amikor biztonságos távolságban leszünk már ettől a gonosz helytől, átadom neked a koronát. Ha elárulsz, sohasem kapod meg! Megértetted?

Kitiara ajka gúnyosan lefittyedt. — Szóval mégiscsak ő lene, akire gondolsz! — suttogta vádlón. — egyetlen, igaz — válaszolta Tanis. Erősebben megszorította a karját, mire a lány szemében fölvillantak a fájdalom szikrái. — Annak a kettőnek a lelkére esküszöm, akiket ő utána a legjobban szerettem... Fényeskardú Sturméra és Tűzkovács Kováéra. Nos, hiszel már nekem?

— Igen, hiszek — felelte Kitiara keserű haraggal és kényszeredett csodálattal nézett a férfira. — Olyan sokat kaphattál volna...

Tanis szó nélkül elengedte a karját. Megfordult és odalépett Lauranához, aki háttal állt neki és üres tekintettel bámult el a tömeg fölött. Tanis megérintette a karját. — Gyere velem! — utasította hidegen. A tömeg lármája egyre erősödött körülötte, maga fölött pedig ott érezte a Királynő sötét árnyalakját, amint kíváncsian nézi a hatalom hullámainak csapongását és várja, ki kerül ki belőle győztesen.

Laurana egyetlen arcizma sem rezdült az érintésétől... valójában egyáltalán nem reagált rá. Lassan megmozdította a fejét, mézszóke haja hullámzó tömegként omlott a vállára és nyíltan Tanis szemébe nézett. Zöld tekintete kifejezéstelen volt, nem mutatta a fölismerés jelét. A férfi nem látott benne semmit..., sem félelmet, sem haragot.

"Minden rendbe jön" — üzente a lánynak némán, sajgó szívvel — "mindent megmagyarázok..."

Hirtelen ezüstös fény villant, aranyhaj libbenése látszott. Valami keményen belevágott Tanis mellébe. Hátratántorodott és Laurana után

kapott, amint megbotlott. De már nem tudta visszatartani őt.

Laurana félretaszította ót és Kitiarára vetette magát, keze a Kit oldalán viselt kard után kapott. Hirtelen támadása teljesen felkészületlenül érte az ember-nőt. Kitiara röviden, keményen ellenszegült, de Laurana kese máris rákulcsolódott a fegyver markolatára. Ügyes mozdulattal rántotta ki Kit kardját a hüvelybot, a markolattal belevágott ellenfele arcába, leterítve őt az emelvény padlójára, utána megfordult és kifutott a platform szélére. — Laurana, megállj! — ordított föl Tanis. Előreugrott, hogy visszatartsa, de már a torkán érezte a nekiszegezett kard hegyét.

— Ne mozdulj, Tanthalas! — parancsolta Laurana. Zöld szeme tágra meredt az izgalomtól, de a pengét szilárdan tartotta a kezében. — Különben meghalsz... megöllek, ha kényszerítesz rá.

Tanis egy lépést tett előre... a hegyes penge fölsértette a bőrét. Tehetetlenül megtorpant. Laurana szomorúan

elmosolyodott.

— Látod már, Tanis? Többé nem vagyok az a szerelmes fruska, akinek ismertél. Nem apám lánya vagyok, és nem is az ő udvarában élek. De még csak az Aranytábornok sem vagyok... csak Laurana. És a magam erejéből élek vagy halok, a te segítséged nélkül! — Hallgass meg, Laurana! — kérlelte Tanis, még egy lépést téve előre és fölemelte a kezét, hogy elhárítsa a bőrébe hasító pengét.

Látta, amint Laurana ajka összeszorul, zöld szeme megcsillan. A lány halkan fölsóhajtott és a kardot most a fél-elf mellvértjének szegezte. Tanis elmosolyodott. Laurana megvonta a vállát és váratlan mozdulattal letaszította a fél-elfet az emelvényről.

Tanis vadul csépelte karjával a levegőt és hanyatt zuhant a csarnok padlójára. Estében is látta Lauranát... karddal a kezében..., amint utánaszökken és könnyedén megveti a lábát a gránitpadlón.

Ő maga súlyosan elterült, kis híján kiszállt belőle a lélek. A Hatalom Koronája lehullott a fejéről és csörömpölve végiggurult afényes kőpadlón. Fölülrol meghallotta Kiti ara dühödt kiáltását.

— Laurana! — nyögte, nem lévén hozzá ereje, hogy kiáltson, és kétségbeesetten nézett a lányra, de nem látott mást, csak egy ezüstös villanást...

— A korona! Hozd ide nekem a koronát! — csengett a fülében Kitiara kiáltása.

De nem egyedül a Sötét Hölgy kiáltozott. Mindenki üvöltözött az Audiencia Csarnokában... a Nagyurak máris talpon voltak és parancsokat ordítoztak a csapataik felé. A sárkányok felröppentek a levegőbe. A Sötétség Királynője ötfejú teste beárnyékolta az egész csarnokot... izgatottan figyelte ezt az ádáz hatalmi küzdelmet, amely majd megjutalmazza ót a legerősebb parancsnokokkal, a győztesekkel.

Karmos sárkányfattyú-lábak, csizmás goblin-lábak és acélpatkós

emberi lábak gázoltak végig a fél-elfen. Vadul küzdött, hogy fölálljon, elkeseredetten próbálta elkerülni, hogy agyontaposssák és közben azon igyekezett, hogy utánavethesse magát annak az ezüst villanásnak. Még egyszer megpillantotta, de nyomban el is tűnt a kavarodásban. Eltorzult arc jelent meg előtte, sötét szempár villant felé. Lándzsanyél vágódott keményen az oldalába. Tanis hörögve bukott a padlóra, miközben az Audiencia Nagy Csarnokát hatalmába kerítette a káosz.

11.

Jasla hív...

Raistlin! Gondolat volt csupán, nem kiejtett szó. Caramon megpróbált beszélni hozzá, de nem jött ki hang a torkán.

— Igen, fivérem —válaszolt Raistlin testvére gondolatára, mint általában. — Én vagyok az... az utolsó őrtálló, az aki mellett még el kell menned, ha el akarod érni a célodat, az, akit ó Sötét Felsége rendelt ide, amint megszólalnak a harsonák. — Raistlin gúnyosan elmosolyodott. — Tudhattam volna, hogy csak te lehetsz az, aki belegázolt a varázscsapdámba...

— Raist — nyögte Caramon, de ismét elakadt a hangja.

Képtelen volt beszélni. A félelemtől, a fájdalomtól és a vérveszteségtől kimerülten, a dermesztő vízben reszketve, Caramon úgy érezte, hogy már többet nem visel el. Talán még az is könnyebb lenne, ha hagyná, hogy a feje fölött összecsapjanak a fekete hullámok és a sárkánykölykök éles fogai belemarjanak a húsába. Az a fájdalom sem lehet rosszabb ennél. Egyszer csak megérezte, hogy Berem megmozdul mellette. A férfi ködösen, értetlenül bámult Raistlinre, majd megrángatta Caramon karját.

— Jasla hív! Mennünk kell!

Caramon elcsukló zokogással rántotta ki szorításából a karját. Berem dühödten rámeredt, azután megfordult és egyedül indult tovább.

— Nem, barátom, innen senki sem megy sehová.

Raistlin fölemelte vékony karját, mire Berem hirtelen, támolyogva megtorpant. Az Örökember fölnézett akeskeny kőpárkányon fölötte álló mágus fénylő arany szemébe. Berem nyöszörögve és a kezét tördelve, vágyakozva meredt előre, a drágakövekkel kirakott oszlop felé. Moccanni azonban nem tudott. Hatalmas, iszonyatos erő zárta el elótte az utat, olyan biztosan, ahogy a varázsló állt odafónt a sziklapárkányon. Caramon elfojtotta könnyeit. Megérezte fivére erejét és maga is küzdött a kétségbeesés ellen. De nem tehetett semmit, hacsak meg nem próbál végezni Raistlinnel. De ennek még a gondolatára is összerezzent. Nem... inkább maga hal meg előbb!

Caramon váratlanul fölkapta a fejét. Legyen hát... ha mindenképpen meg kell halnom, legalább harcban essem el... ahogyan mindig is akartam.

Még akkor is, ha a tulajdon fivérem kezétől nyerem el a halálomat!

A harcos lassan szembefordult ikertestvérével.

— Újabban fekete köpönyeget viselsz? — kérdezte megfeszülő

ajakkal. — Nem látom jól... ebben a sötétben...

— Igen, fivérem — felelte Raistlin és úgy emelte fól varázspálcáját, hogy az ezüstös fény azt jobban megvilágítsa. Alegpuhább bársonyból varrott köpönyeg omlott alá sovány válláról és feketén csillogott a halvány fényben, sötétebben, mint a körülöttük uralkodó örök éjszaka.

Caramon összerázkódott a gondolattól, hogy mit kell megtennie és így folytatta: — És a hangod is más... valahogy erősebb. A te hangod... és valahogy mégsem a tiéd...

— Hosszú történet ez, Caramon — válaszolta Raistlin. — Talán eljön az idő, amikor majd végighallgathatod. De most igen szorult helyzetben vagytok, testvér. Máris közelednek a katonák. Az a parancsuk, hogy fogják el az Örökembert és vigyék a Sötétség Királynője elé. És akkor vége lesz... ugyanis nem halhatatlan, efelől biztosíthatlak. A Királynőnek olyan igéi vannak, amelyek egyszerúen eltörlik a létezését, hogy nem marad belőle sokkal több, mint néhány húscafat és a lelke, amelyet elsodor az orkán. Azután végez a húgával is és... végre... a Sötétség Királynője teljes hatalmában és nagyszerűségében szabadon beléphet Krynn földjére. Ó kormányozza majd a világot, a mennyek és a mélységek minden tartományával együtt. Többé semmi sem állhatja útját.

— Nem értem...

— Nem, hát persze, hogy nem, kedves testvérem — mormolta Raistlin a régi, ingerült gúny halvány árnyalatával a hangjában.-Ott állsz az Örökember mellett, Krynn földjének egyetlen lelkes lénye mellett, aki véget vethet ennek a háborúnak és visszaűzheti a Sötétség Királynőjét árnyékbirodalmába, és te, persze, nem érted!

Raistlin kijjebb lépett a sziklapárkány peremére és varázspálcájára támaszkodva előrehajolt. Közelebb intette magához a testvérét. Caramon csak reszketett, de nem mozdult a helyéről... rettegett tóle, hogy Raistlin valamiféle varázslatot bocsát ki rá. De a fivére csak figyelmesen nézte őt.

— Az Örökembernek már csak pár lépést kell tennie, hogy újra csatlakozhasson a húgához, testvér, akinek iszonyú kínokat kellett elszenvednie a végtelenül hosszú évek alatt, amíg várta a bátyja visszatértét, aki végre megszabadíthatja önmaga választotta szenvedéseitől.

— És akkor mi történik? — csuklott el Caramon hangja, miközben a fivére szeme minden varázsigénél hatalmasabb erővel tartotta fogva.

Az aranyló, homokóra-alakú szempár összeszűkült, Raistlin hangja meglágyult. Többé már nem volt kénytelen suttogni, a varázsló mégis valahogy jobban kedvelte a suttogást. — Az ék elmozdul, kedves testvérem és az ajtó végleg becsapódik. A Sötétség Királynője pedig üvöltözhet dühében Abyss mélységes mélyén. — Raistlin

fölemelte a fejét és laza mozdulatot tett sápadt, karcsú kezével: — Ez itt... Istar Temploma, amely újjászületett, s amelyet a gonosz megcsúfolt, ledől.

Caramon felnyögött és arckifejezése hirtelen megkeményedett.

— Nem... nem hazudok — felelt Raistlin a fivére gondolatára. — Nem mintha nem tudnék hazudni, amikor az érdekeim úgy kívánják. De hamarosan rájössz, kedves testvérem, hogy még mindig olyan közel állunk egymáshoz, hogy neked nem hazudhatok. Ebben az esetben különben sem kellene hazudnom... pontosan az az érdekem, hogy megtudd az igazságot.

Caramon agya teljesen összezavarodott. Semmit sem értett az egészből. De arra most nem volt ideje, hogy hosszan eltöprengjen ezen. A háta mögül, a folyosó mélyéből hallotta a sárkányfattyak dübörgését a lépcsőn. Vonásai megnyugodtak, arca elszánt kifejezést öltött.

-Akkor tudod, hogy mit kell megtennem, Raist-mondta. — Nagy lehet a hatalmad, de még mindig koncentrálnod kell, hogy használhasd a varázserődet. És ha velem szemben alkalmazod azt, akkor Berem kiszabadul a hatalmad alól. Őt nem ölheted meg... — Caramon szívből remélte, hogy Berem hallgatja, amit mond és azonnal cselekszik, amikor eljön az ideje —, ... ilyesmire csak a Királynőd képes, ha jól tudom. Ezek szerint csak... — Igen, téged, kedves testvérem — mormolta Raistlin lágyan —, csak téged ölhetlek meg... A mágus ezzel kiegyenesedett, fölemelte a kezét és... mielőtt Caramon fölkiálthatott, kigondolhatott volna valamit vagy egyszerűen megmozdíthatta volna a karját...egy tűzgolyó világította be a sötétséget, mintha új nap robbant volna bele a barlang homályába. Nekivágódott Caramonnak és hanyatt lökte a harcost a fekete vízbe.

A ragyogó fénytől elvakult és megégett Caramon az ütés erejétől bénultan érezte, hogy elveszíti az eszméletét és alámerül a fekete hullámokba. Ekkor tűhegyes fogak martak a karjába és marcangolni kezdték a húsát. Az éles fájdalomtól hirtelen magához tért. A rémülettől és iszonyattól üvöltő harcos minden erejével küzdött, hogy kiemelkedhessen a halálos áramlásból.

Leküzdhetetlenül remegve, keservesen talpra állt. A vér ízétől megrészegült sárkányfiókák rárontottak és tehetetlen dühvel harapdálták vastag csizmáját. Caramon a karjához kapott, de közben Beremre is odanézett és elkeseredve látta, hogy az Örökember egy hüvelyknyit sem mozdult a helyéről.

— Jasla! Itt vagyok! Kiszabadítalak! — sikoltotta Berem, de a rábocsátott varázslattól dermedten állt egy helyben. Dühödten feszült neki a láthatatlan falnak, amely elzárta előle az utat. A tehetetlen harag csaknem teljesen elvette az eszét.

Raistlin közönyösen nézte az előtte álló testvérét, amint tépett

sebéből végigcsorgott a vér csupasz karján.

— Erős vagyok már, Caramon — mormolta Raistlin és ridegen nézett ikertestvére rémült szemébe. — Tanis akaratlan segítségével sikerült megszabadulnom az egyetlen embertől, aki Krynn egész világán túltehetett volna rajtam. Ezen a világon immár én vagyok a leghatalmasabb varázsló. És a hatalmam még nagyobbá válik... ha eltávozik a Sötétség Királynője.

Caramon kábán, értetlenül meredt a fivérére. A háta mögött hangos csobogásra és a sárkányfattyak diadalittas rikoltozására lett figyelmes. Mereven, mozdulatlanságra kárhoztatva állt és nem tudta levenni szemét a testvéréről. Csak akkor derengett fol az értelme, amikor Raistlin fölemelte a kezét és Berem felé intett vele.

A kézmozdulatra Berem fölszabadult. Az Örökember kurta pillantást vetett hátra, Caramonra, a vízben feléjük gázoló, villogó, görbe kardjaikkal hadonászó sárkányfattyakra, a varázspálca sápadt fényében kirajzolódó egész jelenetre. Tekintete végül Raistlin alakján állapodott meg, amint a varázsló ott állt a sziklapárkányon hosszú, fekete köpönyegében. Ekkor... az egész alagutat visszhangzón betöltő, örömteli kiáltással... Berem előrevetette magát a drágakövekkel ékes oszlop felé.

— Jasla, jövök már!

— Ne feledd, testvér — visszhangzott Raistlin hangja Caramon tudatában —, hogy mindez csak azért történik, mert én úgy akarom!

Caramon hátranézett és meglátta a prédájuk elveszítése miatt tajtékozva üvöltöző sárkányfattyakat. A sárkányfiókák harapdálták a csizmáját, sebei éktelenül sajogtak, de Caramon mindezt észre sem vette. Úgy nézett az ékköves oszlop felé rohanó Berem után, mintha álmot látna, de a jelenet még annyira sem látszott valóságosnak, mint egy álom.

Lehet, hogy csak lázas képzelete játszik vele? Mégis, amint az Örökember az oszlophoz közeledett, a mellébe ágyazódott smaragd erősebb fénnyel ragyogott föl, mint Raistlin villámai. Ebben a fényben egy sápadt, reszkető nőalak jelent meg az oszlop belsejében. Sima, rövid bőrruhát viselt és a maga törékeny, vonzó módján egészen csinos volt. A szeme nagyon hasonlított Beremére: szintén túl fiatalnak túnt megviselt arcához képest. Berem már egészen közel járt hozzá, amikor váratlanul megtorpant a vízben. Egy pillanatig semmi sem mozdult. Még a sárkányfattyak is megdermedtek, kardjukat szorongatták karmos mancsukkal. Homályosan és értetlenül, de mégis kezdett megérlelődni bennük a fölismerés, hogy a puszta létük forog most kockán és e pillanatban minden attól az embertől függ.

Caramon nem érezte a levegő húvösségét, a víz hidegét, sem sebei fájdalmát. Nem érzett többé félelmet, kétségbeesést vagy reményt. Szemét elöntötték a könnyek, sajgón égető szorítást érzett a torkában.

Berem most már ott állt a húga előtt, akit ő maga ölt meg, aki azért áldozta föl életét, hogy a bátyja... és vele a világ... megtarthasson némi reményt. Raistlin pálcájának fényében Caramon látta, amint a férfi sápadt, bánattól elgyötört arca még jobban eltorzul a szenvedéstől.

— Jasla! — suttogta a karját kitárva. — Meg tudsz nekem bocsátani?

Nem hallatszott más, csak a víz csobogása és a szikla mennyezetről időtlen idők óta aláhulló vízcsöppek koppanása.

— Bátyám, nincs mit megbocsátanunk egymásnak! — és Jasla szellemalakja szélesen kitárta a karját, elgyötört arca megbékélt, és eltelt szeretettel.

Berem a fájdalom és az öröm kiáltásával vetette magát húga karjaiba.

Caramon pislogott és levegő után kapkodott. A szellemalak eltűnt. A harcos megkövülten nézte, amint Berem olyan erővel zuhan az ékköves oszlopra, hogy annak töredezett, éles pereme szétszaggatja a testét. Utolsó sikolya borzalmas volt... iszonyú és mégis győzedelmes.

Berem teste görcsösen összerándult... sötét vér ömlött a drágakövekre és elhomályosította fényüket.

— Berem, tévedsz! Nincs ott semmi! Ez hazugság... — üvöltött föl rekedten Caramon és meglódult a haldokló felé, tudva, hogy Berem nem halhat meg. Kész téboly az egész! Hiszen mindjárt...

Caramon megtorpant.

A sziklafalak megremegtek körülötte. A talaj is megmozdult a talpa alatt. A fekete víz áramlása megállt, hirtelen nyúlóssá változott és bizonytalanul csapódott a part köveihez. Háta mögül hallotta a sárkányfattyak rémült üvöltését.

Caramon Beremre meredt... teste összezúzva hevert a kődarabon. Most halványan megremegett, mintha utolsót sóhajtana. Többé nem mozdult. Egy pillanatra két sápadt alak villant fól az ékköves oszlop belsejében... azután beleolvadt a semmibe.

Az Örökember halott volt.

Tanis fölemelte a fejét a csarnok padlójáról és egy hobgoblint pillantott meg, amint a magasba emeli lándzsá

ját, hogy átdöfje vele. Gyorsan átfordult, elkapta csizmás lábát és lerántotta a földre. A hobgoblin puffanva nyúlt el a padlón, mire egy másik, más színű egyenruhát viselő alak szétzúzta a fejét buzogányával.

Tanis sietve talpra szökkent. Ki kell jutnia innen! Meg kell keresnie Lauranát! Egy sárkányfattyú rohant felé. Türelmetlenül keresztüldöfte a kardjával és még idóben jutott eszébe, hogy fegyverét visszarántsa, mielőtt a teremtmény kávé válna. Ekkor meghallotta, hogy egy hang a nevét kiáltja. Megpördülve Lord Soth alakját pillantotta meg Kitiara mellett, amint ott áll csontváz harcosai

gyűrűjében. Kit gyűlölettel meredt Tanisra, parancsolóan mutatott felé. Lord Soth kezének intésével megindította csontváz-csatlósainak áradatát, amely a halál eleven hullámaként hömpölygött le a kígyófejű emelvényről, megsemmisítve mindent, ami útjába került.

Tanis megfordult és menekülni próbált, de beleütközött a kavargó tömegbe. A mögötte tornyosuló, dermesztő erő tudatában kétségbeesetten harcolt. Pánikba esett, s csaknem elvesztette józan eszét.

Ekkor váratlanul iszonyú reccsenés hallatszott, akópadló megremegett a talpa alatt. A körülötte tomboló csata hirtelen abbamaradt... mindenki azon igyekezett, hogy talpon maradjon. Tanis bizonytalanul nézett körül, megpróbálta fölfogni, mi történik a csarnokban.

Egy hatalmas, mozaikkal díszített kődarab levált a mennyezetről és lezuhant az útjából szétrebbenő sárkányfattyak közé. Nyomban egy másik is követte, majd egy újabb is. Fáklyák hullottak le a falakról, gyertyák doltek el, hogy lángjuk sisteregve fulladjon bele saját viasztócsájukba. A talaj egyre erősebben rengett. Fél szemmel Tanis látta, hogy még a csontváz-harcosok is megtorpannak, lobogó tekintetük kérdőn és rettegve keresi a vezérüket.

A padló hirtelen kicsúszott a lába alól. Tanis egy közeli oszlopba kapaszkodott támaszt keresve és ámultan nézett körül. A következő pillanatban rettentő súllyal zuhant rá a sötétség.

"Elárult engem!"

A Sötétség Királynője dühe lesújtott a fél-elfre, a harag és rettegés ereje csaknem szétrepesztette a koponyáját. Fájdalmában felüvöltött és a fejéhez kapott. A sötétség még fokozódott, amint Takhisis... megérezve a veszélyt... kétségbeesett erőfeszítéssel próbálta nyitva tartani az e világra nyíló ajtót. Sűrű homálya kioltott minden lángot. Az éjszaka fekete szárnyai a sötétség fátylát borították a csarnokra.

Tanis körül mindenfelé sárkánykatonák tülekedtek és kavarogtak az áthatolhatatlan homályban. Tisztjeik, megérezve, hogy Királynőjük ereje rohamosan csökken, torkuk szakadtából üvöltözve próbáltak úrrá lenni a zúrzavaron, megfékezni a csapataikat. Tanis meghallotta Kitiara dühödt, éles rikoltását, de a hang váratlanul megszakadt.

Az iszonyatos reccsenés hangja és a nyomában fölcsattanó halálsikolyok ébresztették Tanist először annak tudatára, hogy az egész borzalmas építmény mindjárt a fejükre omlik.

— Laurana! — ordított föl Tanis kétségbeesetten. Minden erejét összeszedve talpra állt és vakon előretámolygott, de a következő pillanatban ismét a földre terítette a vadul csörtető sárkányfattyak serege. Acél sikoltott. Valahonnan megint eljutott hozzá Kitiara seregét megfékezni igyekvő kiáltása.

Kétségbeesését leküzdve, Tanis nagy' nehezen ismét

fölemelkedett. Tajtékozva hárított félre egy, a sötétből felé sújtó kardcsapást és maradék erejével belevágott a rárontó teremtménybe.

Ekkor újabb, szörnyű reccsenés némította el a csatazajt. Egy bénult pillanatig a templomban tartózkodó minden lény fölnézett a súrú sötétségbe. Az üvöltözést elfojtotta az ámulat. Fölöttük lebegett Takhisis, a Sötétség Királynője, ezen a világon most először megjelenő, teljes alakjában. Halalmas teste millió fénylő színben pompázott. Oly sokféle és vakítón kavargó volt ez a színözön, hogy iszonyú nagyszerúsége már nem volt ésszel fölfogható, a színek nem ragadhattak meg a halandók tudatában... Takhisis egyszerre látszott Millió Színben Pompázónak és Színtelennek. Mind az öt, hatalmas szája tátva volt, rengeteg szemében úgy izzot a tűz, mintha mindegyik külön-külön akarná elpusztítani az egész világot.

Mindennek vége, gondolta Tanis reményvesztetten. Elérkezett a rémalak végső diadalának pillanata. A csatát elvesztettük!

Az öt fej győzelemittasan felüvöltött... a mennyezet kupolája kettéhasadt.

Istar Temploma rengett, vonaglott, újjáalakult, újjáépült, visszatért eredeti formájába, amilyen akkor volt, amikor még nem torzította el a sötétség.

A vak homály magában a csarnokban is megremegett, majd áthatoltak rajta Solinari, a törpék által Égi Gyertyának nevezett hold tiszta, ezüstös sugarai.

12.

A visszafizetett adósság

És most, testvérem, ég veled!

Raistlin fekete köpönyegének redői közül elóhúzott egy kis, kerek tárgyat, a sárkánygömböt.

Caramon érezte, amint elhagyja az erő. Megérintette sebét takaró vastag kötését és érezte, hogy az teljesen átázott, ragacsos a vértől. A feje kóválygott, a fivére pálcájából áradó fény táncolt a szeme előtt. A távolban, mintha álmodná, meghallotta, hogy a sárkányfattyak lerázzák bénultságukat és megindulnak felé. A talaj rengett a talpa alatt... vagy talán csak az ó lába remeg?

— Ölj meg, Raistlin! — Caramon üres, kifejezéstelen tekintettel nézett a testvérére. Raistlin elhallgatott, aranyló szeme összeszűkült.

— Ne hagyd, hogy ezeknek a keze között végezzem! — mondta Caramon nyugodtan,

mintha csak valami egyszerű szívességért folyamodna. — Végezz velem most rögtön, gyorsan...! Ennyivel tartozol nekem...!

Az aranyló szempár fölvillant.

— Tartozom! — szívta be Raistlin sípolva a levegőt. — Tartozom neked! — ismételte meg fojtott hangon, varázspálcájának fényében holtsápadt arccal. Tajtékozva megfordult és kezét kinyújtotta a sárkányfattyak felé. Ujjai hegyéből villámok szökkentek elő és egyenesen lecsaptak a teremtményekre. A fájdalomtól és döbbenettál sikoltozva zuhantak a vízbe, amely azonnal fölhabzott és zölddé vált körülöttük, amint a sárkányfiókák kannibál módra fölfalták rokonaikat.

Caramon tompán nézte a jelenetet, túl gyenge és gyámoltalan volt hozzá, hogy igazán törődjön vele. Csak annyit hallott, hogy újabb fegyverek csörrennek, újabb hangok üvöltenek föl. Előrebukott, lába megbicsaklott és a sötét hullámok összecsaptak fölötte... Egyszer csak szilárd talajt érzett maga alatt. Pislogva fölnézett. A sziklapárkányon ült, fivére mellett. Raistlin ott térdelt mellette, varázspálcájával a kezében.

— Raist! — nyögött fel Caramon könnybe lábadó szemmel. Kinyújtotta reszkető kezét és megérintette fivére karját, érezte a fekete köpönyeg finom bársonyát.

Raistlin ridegen elvonta tőle a kezét. — Jól jegyezd meg, Caramon —mondta olyan húvösen, mint az alattuk kavargó sötét folyó —, most az egyszer megmentem az életedet és ezzel kiegyenlítődik a számla...! Többé nem tartozom neked semmivel.

Caramon nyelt egyet. — Raist — mormolta lágyan —, én nem úgy

gondoltam...

De Raistlin oda sem figyelt rá. — Meg tudsz állni a lábadon? — kérdezte zordan. — A...azt hiszem — felelte Caramon bizonytalanul. — De te... ne ... nem használhatnád a...azt a hogyishívjákot, hogy kivigyen innen bennünket? — és a sárkánygömb felé intett. — Megtehetném, de nem igazán élveznéd azt az utazást, testvér. Különben,

megfeledkeztél róla, hogy mások is voltak veled?

— Tika, Tass! — nyögött föl a harcos. Belekapaszkodott a nedves sziklákba és nehézkesen fölállt. — És Tanis! Mi lehet ve...

— Tanis járja csak a maga útját. Neki már tízszeresen megadtam a tartozásomat. De talán most másokkal is rendezhetem a számlát... — mormolta Raistlin.

Ordítozás és üvöltözés hallatszott az alagút mélyéből, amint fekete páncélos katonák gázoltak bele a sötét vízbe, hogy teljesítsék Királynőjük végső parancsát.

Caramon fáradtan nyúlt kardja markolata után, de fivére csontos ujjainak hideg érintése megállította a mozdulatát.

— Nem, Caramon — suttogta Raistlin. Vékony ajka sötét mosolyra húzódott. — Most nincs rád szükségem. Többé nem lesz rád szükségem... soha. Idenézz!

A földalatti barlang sötétségét hirtelen vakító fénnyel árasztotta el Raistlin varázsereje. A harcos, kardjával a kezében, csak állta testvére mellett és ámulva nézte, amint Raistlin igéi hatására sorban hullanak el ellenfeleik. Ujjaiból villámok szökkentek elő, tenyeréből lángok csaptak föl, és olyan rémalakok bukkantak föl, amelyek már a puszta látványukkal is képesek voltak megölni bárkit, aki csak rájuk nézett.

Goblinok zuhantak el üvöltve, amintkeresztüldöfték őket Raistlin intésére, harci dalaikat énekelve előtörő lovagok dárdái, hogy a varázsló parancsszavára ismét nyomtalanul eltúnjenek. A sárkánykölykök rémülten iszkoltak vissza fészkeik sötét, titkos zugaiba, sárkányfattyak pörkölődtek feketére a föllobbanó lángokban. A királynőjük utolsó parancsára a lépcsőn lefelé özönlő sötét papokat izzó lándzsák nyársalták föl... végső imáik átkozódó halálordításba fulladtak.

Végül a Fekete Köpönyeges varázslók következtek, a Rend vénei, hogy végezzenek ezzel az ifjú bitorlóval. Legnagyobb megrökönyödésükre azonban azt kellett tapasztalniuk, hogy bármennyire vének is, Raistlin valami rejtélyes módon még náluk is öregebbnek bizonyul. Hatalma lenyűgöző és a vének egy szempillantás alatt ráébredtek, hogy számukra legyőzhetetlen. A levegő: megtelt vibráló varázsigékkel, amelyek hatására — éppoly gyorsan, ahogy jöttek —, a Fekete Köpönyegesek egyenként eltünedeztek és legtöbbjük mélységes tisztelettel hajolt meg Raistlin felé, mielőtt

annak varázsigéje szárnyán elszelelt.

Utána csönd lett, csak a víz lomha csobogása hallatszott. A varázspálca tovább árasztotta kristályfényét. Rövid egymásutánban vad rengés rázta meg a templomot, mire Caramon rémülten nézett föl a mennyezetre. A tusa mindössze pár pillanatig tarthatott, bár Caramon lázas tudatának úgy tűnt föl, hogy fivérével együtt e borzalmas helyen töltötték egész eddigi életüket.

Amikor az utolsó varázslót is elnyelte a sötétség, Raistlin szembefordult fivérével. — Nos, látod már, Caramon? — kérdezte hűvösen.

A nagydarab harcos szótlanul, tágra meredt szemmel bólintott.

A föld tovább rengett alattuk, a búvópatak vize fölcsapott a parti sziklákra. A barlang végében az ékköves oszlop megrázkódott, majd kettéhasadt. Széttöredezett sziklák pora hullott a beroggyanó mennyezetre fölnéző Caramon arcába.

— Mit jelent ez az egész? Mi történik itt? — kérdezte a harcos ijedten.

— Ez a véget jelenti — mondta Raistlin. Összébb vonta magán fekete köpönyegét és ingerülten nézett Caramonra. — El kell mennünk innen! Van hozzá elég erőd?

— Igen, csak adj még egy percet! — nyögte Caramon. Eltaszította magát a kőfaltól, egyet lépett előre, de máris megingott és kis híján elvágódott.

— Gyöngébb vagyok, mint gondoltam —motyogta és sajgó oldalához kapott. — Csak hadd... szusszanjak még egyet! — ezzel kiegyenesedett és elfehéredő ajakkal, verejtéktől csatakos arccal még egy lépést tett előre.

Raistlin sötét mosollyal nézte, amint a fivére felé támolyog. Végül a varázsló előrenyújtotta a karját.

— Támaszkodj csak rám, testvér! — suttogta lágyan.

Az Audiencia Csarnokának hatalmas, boltíves mennyezete szélesen megnyílt. Hatalmas kádarabok zuhantak alá a terembe, kioltva minden, útjukba kerülő életet. A csarnokban uralkodó zűrzavar azonnal rémült pánikba csapott át. Parancsnokaik szigorú utasításaira fittyet hányva — pedig a tisztek minden parancsszó mellé korbácsütéseket és kardcsapásokat is osztogattak —, a sárkányfattyak tébolyultan menekültek az összeomló templomból, kíméletlenül lemészárolva mindenkit, aki az útjukba akadt..., még saját harcostársaikat is. Egyik-másik, különlegesen nagy hatalmú Sárkány Nagyúrnak sikerült némi lelket vernie a testőrségébe és így kimenekülnie a szabadba. Sokan elestek azonban, részben társaik kardcsapásaitól, részben az alázuhanó kőtömbök által, vagy éppen a menekülök tiporták őket halálra.

Tanis keményen tört magának utat a kavarodásban és egyszer

csak megpillantotta azt, amiért az istenekhez fohászkodott... Aranyló hajtömeget, amely gyertyalángként lobbant föl Solinari sugaraiban.

— Laurana! — kiáltotta — bár tisztában volt vele, hogy hangja elvész a rettentő lármában. Dühödten próbálta keresztülverekedni magát a tolongókon. Egy lepattant kőszilánk fólsebezte az arcát. Érezte, amint a forró vér csurog a nyakába, de most sem a fájdalom, sem a vér nem tűnt valóságosnak és hamar meg i s feledkezett róluk, amint ütve-vágva-szúrva tört előre a nyüzsgő sárkányfattyak között, hogy utolérje a lányt. Olykor már egész közel került hozzá, hogy a következő pillanatban ismét elsodorja tőle a vak áradat.

Laurana az egyik előcsarnok ajtaja mellett vetette meg a lábát, harcolt a sárkányfattyakkal, a hosszú, háborús hónapok alatt elsajátított szakértelemmel forgatva Kitiara kardját. Tanis már-már elérte őt, amikor ellenségeit leverve, a lány magára maradt egy pillanatra.

— Laurana, várj! — üvöltötte túl a bömbölő zsivajt.

A lány végre meghallotta. Ránézett a holdfényben úszó termen át és Tanis látta, hogy a tekintete nyugodt, a szeme meg sem rebben.

— Ég veled, Tanis! — kiáltotta Laurana elf-nyelven. — Az életemmel neked tartozom, de a lelkemmel nem!

Ezzel megfordult és otthagyta a férfit..., kilépett az előcsarnok ajtaján és eltűnt a sötétben. A templom mennyezetének egy nagyobb darabja zuhant ekkor a gránitpadlóra és törmelékkel borította el Tanist. A fél-elf egy pillanatra kimerülten megállt, úgy bámult a lány után. Szemét elborította homloksebének vére. Szórakozottan letörölte és váratlanul folkacagott. Addig rázta a nevetés, amíg könnyei össze nem keveredtek a vérével. Végül nehezen erőt vett magán, megmarkolta vérfoltos kardját és Laurana után eredt a sötétbe. — Ezen a folyosón menekültek, Raist... Raistlin. — Caramon belegabalyodott saját fivére nevébe. Az a régi becenév valahogy már nem illett ehhez a csöndes, fekete csuhás alakhoz.

A főporkoláb asztala mellett álltak, nem messze a hobgoblin tetemétől. Körülöttük tébolyultan vonaglottak a falak: megváltoztak, leomlottak, elgörbültek és újjáépültek. Caramont iszonyat töltötte el a látványuktól, mint valami lidérces álom, amelyre nem emlékszik vissza pontosan. Ezért inkább a fivérére nézett, hálásan szorítva Raistlin vézna karját. Az legalább hús-vér valami volt, valami valóság ennek a rémálomnak a közepén. — Tudod, hogy hová vezet? — kérdezte Caramon és belebámult a keletnek induló folyosóba.

— Igen — válaszolta Raistlin színtelen hangon.

Caramon torkát összeszorította a félelem. — Te tudod..., hogy valami... történt velük... — Ostobák voltak — mormolta Raistlin keserűen. — Az álom előre figyelmeztette őket — és a fivérére nézett —, akár a többieket. Talán mégis idejében odaérkezhetek, de sietnünk

kell. Figyelj csak!

Caramon fölnézett a lépcsőaknába. Jól hallhatta odaföntről a karmos lábak dobogását, amint a katonák el akarják zárni az összeomló tömlöckamrákból kiszabadult sok száz rab menekülésének útját. A harcos kardja markolatához kapott.

— Hagyd el! — förmedt rá Raistlin. — Gondolkodj egy csöppet! Még mindig sárkánypáncélt viselsz! Mi különben sem érdekeljük őket. A Sötétség Királynőjének vége. Többé nem engedelmeskednek neki. Nem kell ezeknek más, csak némi zsákmány. Maradj mellettem és lépkedj határozottan, céltudatosan!

Caramon mély lélegzetet vett és engedelmeskedett testvére utasításának. Valamennyire máris visszatért az ereje és nem volt már szüksége támaszra. A sárkányfattyakra, akik csak egy kurta pillantásra méltatták őket, ügyet sem vetettek... a két testvér nekivágott a folyosónak. A falak itt még most is változóban voltak, a mennyezet remegett, a padló hullámzott a lábuk alatt. Hátulról kísérteties üvöltések hallatszottak, amint a foglyok ki szabadulásukért harcoltak.

— Legalább ezt az ajtót nem őrzi senki! — mutatott előre Raistlin.

— Ezt hogy érted? — torpant meg a harcos és riadtan nézett fivérére.

— Csapda védi — suttogta Raistlin —, emlékezz csak arra az álomra!

Caramon elsápadt és futva indult meg a folyosón az ajtó felé. Csuklyás fejét csóválva, Raistlin lassan ballagott utána. Megkerülte a sarkot és meglátta a testvérét, amint két elnyúlt alak mellett térdel a földön.

— Tika! — nyögött föl Caramon. A lány sápadt arcából hátrasimította a vörös tincseket és kitapintotta nyaki verőerét. Szemhéja egy pillanatra hálásan lecsukódott, majd a surranó felé nyújtotta a kezét. — És Tass... ó, nem!

Neve hallatán a surranó szeme résnyire nyílt, mintha a szemhéja túl nehéz lenne hozzá, hogy fölemelje.

— Caramon... — mondta Tass megtört suttogással ...bocsáss meg!

— Tass! — nyögte Caramon és erős karjába emelte a surranó könnyű, lázban égő testét. Szorosan magához ölelte és úgy ringatta, akár egy csecsemőt. — Csitt, Tass! Ne beszélj! Görcsös rángás futott végig a surranó tagjain. Caramon fájdalmára tekintettel körülnézett és a földön észrevette

Tass szétszórt kincseit, mint valami játékokat egy gyerekszobában. Szemét elöntötték a könnyek.

— Megpróbáltam megmenteni ót... — suttogta Tass és megvonaglott a fájdalomtól —, de nem sikerült...

— Megmentetted 6t, Tass — mormolta Caramon elcsukló hangon — nem halt meg, csak megsebesült. Mindjárt jobban lesz.

— Igazán? — Tass lázas fényben égő szeme megcsillant, de nyomban el is homályosult. — Én... attól tartok, nem vagyok valami jól, Caramon. De ... de tényleg... nincs semmi baj. Mo...most megyek Kovához. Már biztosan vár rám. Nem is lenne szabad, hogy ott kóboroljon... egyedül. Én... nem is tudom, hogyan... mehetett el így... nélkülem. — Mi lehet a baja? — kérdezte a fivérét Caramon, amint Raistlin gyorsan a surranó fölé hajolt, aki összefüggéstelenül motyogott.

— Méreg — mormolta Raistlin és a fáklyafényben megvillanó kis aranytűre nézett A mágus előrenyúlt és enyhén megtaszította az ajtót. A zár engedett, és az ajtószárny résnyire kinyílt.

Odakintről üvöltéseket és sikolyokat hallottak, amint a katonák és Neraka rabszolgái fejvesztve menekültek a haldokló templomból. Odafönt az ég is megtelt a sárkányok bömbölésével. A Nagyurak egymással harcoltak. Most dől el, ki kerekedik fölül győztesen ebben az új világban — gondolta Raistlin —, és csöndesen elmosolyodott magában. Gondolatait a karján érzett kemény szorítás szakította meg.

— Tudnál segíteni rajta? — kérdezte szinte követelőzve Caramon.

Raistlin kurta pillantást vetett a haldokló surranóra. — Már aligha —jelentette ki húvösen. — Ez nem kevés erőmet kiszívhatja, és még nem vagyunk túl a nehezén, testvér.

— De meg tudod menteni? — erősködött tovább Caramon. — Maradt még hozzá elég hatalmad?

— Természetesen — vonta meg a vállát Raistlin.

Tika összerezzent, sajgó fejéhez kapott és fölült. — Caramon! — sikkantotta boldogan, majd tekintete a surranóra tévedt. — Ó... nem! — suttogta. Saját fájdalmáról megfeledkezve, tenyerét Tass homlokára tette. Érintésére a surranó felnézett, de már nem ismerte meg a lányt.

Fájdalmasan felnyögött.

Nyöszörgésén túl meghallották, hogy karmos lábak csat tognak végig a folyosón.

Raistlin a testvérére nézett. Látta, amint néha meglepő gyengédségre is képes, hatalmas karjaiban öleli Tasst.

Így ringatott engem is — gondolta magában Raistlin. Jobban megnézte a surranót. Fölelevenedett ifjabb napjainak vidám emléke..., a gondtalan csavargás Kovával..., aki már halott. Sturm is halott. A meleg napsugárban fürdő napok..., Vigasz selyemfáinak frissen kibomlott, halványzöld levelei..., az Otthon fogadóban eltöltött vidám esték..., az is szénné éghetett, a selyemfák megpörkölődtek és kiszáradtak.

— Ez a végső tartozásom — mondta Raistlin —, ezzel megadtam mindent. — Nem törődött a Caramon arcán elömlő hála kifejezésével, csak ridegen utasította a harcost: — Tedd le! Neked a sárkányfattyakkal lesz dolgod! Ehhez az igéhez minden erőmet össze

kell szednem. Ne hagyd, hogy megzavarjanak benne!

Caramon gyöngéden elfektette a surranót Raistlin előtt. Tass szeme mozdulatlanná dermedt, egy-egy görcsös roham rázta meg a testét, amely már merevedni kezdett. Sípolva szedte a levegőt.

— Ne feledd, testvér — mormolta Raistlin, miközben benyúlt fekete köpönyegének egyik rejtett zsebébe —, hogy még mindig sárkánytiszti vértet viselsz! Cselekedj ennek megfelelően..., ha lehet!

— Rendben! — Caramon még egyszer odapillantott Tassra, majd mély levegőt vett. — Tika — szólt a lányhoz —, maradj nyugodtan, tégy úgy, mintha elájultál volna!

Tika bólintott, visszafeküdt a földre és engedelmesen behunyta a szemét. Raistlin hallotta, amint Caramon végigcsörömpöl a folyosón, hallotta mély, dörgő hangját, azután elfeledkezett testvéréről, a közeledő sárkányfatytyakról, az egész világról, amint minden erejét varázsigéjére összpontosította.

Egyik belső zsebéből fénylő gyöngyszemet húzott elő, szilárdan az ujjai közé fogta, mialatt egy másik zsebéből valami szürkészöld levelet vett ki. Szétfeszítette a surranó összeszorított száját és becsúsztatta a levelet megdagadt nyelve alá. Egy pillanatig mereven nézte a gyöngyöt, s közben sorba szedte az ige szavait és addig ismételgette azokat magában, amíg meg nem győződött róla, hogy mindegyik a helyén van és a kiejtésükre is helyesen emlékszik. Csak ez az egy... egyetlenegy esély áll rendelkezésre. Ha most kudarcot vall, nemcsak a surranó hal meg biztosan, hanem lehet, hogy neki is vége!

A gyöngyszemet a melléhez szorította, pontosan a szíve fölé és a hosszú varázsige szavait hatszor kántálta el egymás után, minden alkalommal gondosan ügyelve a szükséges változtatásokra. Izgatott gyönyörűséggel érezte, amint a varázslat szétárad a testében, saját életerejének egy részét is kilúgozza és átvezérli a gyöngybe.

Miután a varázslat első részével végzett, Raistlin a surranó szíve fölé tartotta a gyöngyszemet. Megint becsukta a szemét és elismételte a teljes varázsigét, ezúttal visszafelé. Lassan összemorzsolta ujjai között a gyöngyöt és a csillogó port végighintette Tasslehoff merev testén. Ezzel a varázslat végére ért. Fáradtan kinyitotta a szemét és győzelemittasan nézte, amint a fájdalom ráncai kisimulnak a surranó arcán és vonásai békésen megnyugosznak.

Tass szeme fölpattant.

— Raistlin... én... phú! — köpte ki undorodva a zöld levélkét. — Fújj! Micsoda ocsmányság volt ez a számban? És különben is, hogyan került oda? — Tass kábán fölült és nyomban meglátta szerteszórt erszénykéit. — Hé! Ki turkált a holmim között? — Vádló pillantását a mágusra emelte és a szeme tágra nyílt. — Raistlin! Fekete köpönyeged van? Hisz ez csodálatos! Megfoghatom? Jól van na! Azért nem kell így nézned rám! Csak éppen olyan bársonyosnak látszik. Mondd csak, ez

azt jelenti, hogy már teljesen gonosz vagy? Tudnál valami gazságot művelni velem úgy, hogy magam is lássam? Tudom! Láttam egyszer egy varázslót, amint előteremtett egy démont. Azt meg tudnád csinálni?

Egy egészen pici démont! Azonnal vissza is küldhetnéd. Nem? — és Tass csalódottan fólsóhajtott. — Hé, Caramon, mit művelnek veled azok a sárkányfattyak? És mi történt Tikával? Ó, Caramon, én...

— Fogd be a szád! — bömbölt rá a harcos. Fogvicsorítva bökött ujjával a surranó és Tika felé. — A varázslóval éppen a Nagyurunkhoz kísértük ezeket a foglyokat, amikor nekünk támadtak. Értékes rabszolgák... különösen a lány. A surranó meg furfangos tolvaj. Nem szeretnénk elveszíteni őket. Szép árat kaphatunk értük a sanctioni piacon. Mióta a Sötétség Királynője eltávozott, mindenki a saját szerencséje kovácsa, nem igaz? És Caramon jól oldalba lökte az egyik sárkányfattyút. A teremtmény egyetértően fölmordult és fekete hüllőszemét mohón Tikára meresztette.

— Méghogy tolvaj? — rikoltott föl Tass sértődötten, éles hangja végigvisszhangzott a folyosón. — Én egy... — Tass itt felnyögött és elnémult, minthogy az ájultságot tettető Tika villámgyorsan odabökött a bordái közé.

— Majd nekem, gondom lesz a lányra — mondta Caramon és megsemmisítő pillantással mérte végig a nyálát csorgató sárkánykatonát. — Te tartsd szemmel a surranót, te meg ott, segíts a varázslónak! Az igéi kicsit kiszívták az erejét.

Az egyik sárkányfattyú tisztelettel meghajolt Raistlin előtt és talpra segítette. — Ti ketten pedig — utasította tovább a csapatát Caramon — menjetek előttünk és gondotok legyen rá, hogy épségben kiérjünk a város szélére! Talán még Sanctionba is eljöhettek velünk — folytatta és közben fölsegítette Tikát. A lány megrázta a fejét és úgy tett, mintha éppen most térne magához.

A sárkányfattyak egyetértően vigyorogtak és egyikük máris galléron ragadté a surranót, hogy az ajtó felé penderítse.

— De a holmim! — nyivákolta Tass és megpróbált viszszafordulni.

— Mozgás tovább! — dörrent rá Caramon.

— Jól van na! — sóhajtott föl a surranó és vágyakozva nézett vissza a vérfoltos padlón szétszórt kincseire. —Talán

mégsem ez lesz az utolsó kalandom. És üres zsebbe több minden belefér, ahogy anyám mondogatta.

A két sárkányfattyú mögött botladozó Tass fölnézett a csillagos égre. — Bocsáss meg, Kova — suttogta csöndesen —, egy kicsit még várnod kell rám odafönt!

13.
Kitiara

Amint Tanis belépett az előcsarnokba, olyan mélységes változás tárult a szeme elé, hogy egy percig szinte föl sem fogta. Az imént még vadul hadakozott a tömegben, hogy megállhasson a lábán, most meg egy húvös, sötét helyiségben találja magát, amilyenben nem is olyan régen még Kitiarával és csapatával várakozott az Audiencia Csarnokába való bebocsáttatásra.

Gyorsan körülnézett és megállapította, hogy egyedül van. Bár ösztöne azt súgta, hogy máris rohanjon tovább ebből a teremből és folytassa a kétségbeesett keresést, mégis kényszerítette magát, hogy megálljon, kilihegje magát és letörölje a szemére tapadt alvadt vért. Próbálta fölidézni, mit is látott a templomba befelé jövet. Az Audiencia Csarnoka körül elhelyezkedő kisebb termeket zegzugos folyosók kötötték össze az épület elülső részével. Valaha régen, még Istar idejében ezeket a folyosókat bizonyára valamilyen meghatározott terv szerint alakították ki. Mikor azonban a templom eltorzult, zavaros útvesztővé változtak. Egyes folyosók hirtelen véget értek, mások, amelyek látszólag sehová sem vezettek, mégis végtelenül futottak tovább.

A talaj most is rengett a lába alatt, miközben por szállingózott a mennyezetről. Az egyik falról egy kép hull ott le hangos csattanással. Tanisnak fogalma sem volt róla, hol lehet éppen Laurana. Annyit látott csak, hogy a lány belépett ide, semmi többet.

Igaz, hogy a templomban börtönözték be, de a föld alatti kazamatákban. Az járt a fejében, vajon egyáltalán fölfogta-e Laurana, hogy hol van, amikor idehurcolták és volt-e bármilyen elképzelése a kivezető útról. Ekkor döbbent rá, hogy maga is csak homályosan sejti, hol van. Észrevett egy, még lobogó fáklyát, lekapta a falról és körbevilágított vele a helyiségben. Egy tapétával borított ajtó fityegett törött pántján, félig nyitva. Benézett rajta és egy homályosan megvilágított folyosó tárult föl előtte.

Tanis visszafogta a lélegzetét. Most már tudta, hogyan találhatja meg ót!

A folyosó levegője könnyedén megrezdült — friss volt, tele volt, tele a tavasz gazdag illatával és hűvös az éjszaka áldott békességétol —, és végigcirógatta az arcát. Lauranának is meg kellett éreznie ezt a fuvallatot, amibol rájöhetett, hogy a folyosó kivezet a szabadba. Tanis gyorsan végigfutott rajta, nem törődött a fejét hasogató fájdalommal, erővel kényszerítette elgyötört izmait, hogy engedelmeskedjenek agya parancsainak. Egy szomszédos helyiségből váratlanul egész csapatnyi

sárkányfattyú özönlött elő. Eszébe jutott, hogy még mindig a sárkánysereg egyenruhája van rajta, hát megállította őket.

— Az elf-nő! —kiáltotta. —Nem menekülhet! Nem láttátok valahol?

Ez a csoport biztosan nem találkozott vele, legalábbis gyors, türelmetlen horkantásaikból arra következtetett. De a következd csapat sem látta, amelyikkel összefutott. Két, zsákmány után kajtató sárkánykatona viszont azt állította, hogy látta a lányt. Bizonytalanul mutogattak előre, amerre Tanis amúgy is haladt. Reménykedni kezdett.

A csarnokban mostanra véget ért az elkeseredett küzdelem. A gyilkolást túlélő Sárkány Nagyurak kimenekültek valahogy és csatlakoztak a templom falain kívül táborozó csapataikhoz. Odakint is volt némi csetepaté. Legtöbben azonban visszavonultak, hogy kivárják, ki lesz a gyóztes. Mindenkit két kérdés foglalkoztatott. Az első: vajon itt maradnak-e a sárkányok, ezen a világon, vagy éppúgy visszavonulnak a Királynőjükkel, mint a Második Sárkányháború után?

S a második: ha itt maradnak a sárkányok, ki parancsol majd nekik?

Tanis azon kapta magát, hogy szintén ezeket a kérdéseket fontolgatja, miközben végigrohant a termeken, néha rossz folyosóra tért, tömör falba ütközött, ahonnan vissza kellett mennie oda, ahol ismét megérezte a friss levegő fuvallatát.

Végül annyira kifáradt, hogy már semmin sem törte a fejét. A kimerültség és a fájdalom mostanra már teljesen a hatalmába kerítette. Lába elnehezült, minden lépés külön erőfeszítést jelentett számára. A feje lüktetett, a szeme fölötti vágás újból vérezni kezdett. A föld közben megállás nélkül rengett a lába alatt. Szobrok fordultak le talapzatukról, kőkoloncok hullottak a mennyezetrol, sűrű porral takarva be mindent.

Kezdte elveszíteni a reményt. Bár biztos volt benne, hogy abban az egyetlen irányban halad, amerre Lauranának is mennie kellett, a legutóbbi néhány szembejövő sárkánykatona már nem látta a lányt. Mi történhetett? Talán már... Nem! Erre gondolnia sem szabad! Ment hát tovább és egyszerre érezte a szemből áramló levegő frissességét és a háta mögül felgomolygó füstöt.

A lehulló fáklyák tüzeket gyújtottak. A templomot lassan elborították a lángok. Végre, amikor éppen túljutott egy szűk folyosón és keresztülmászott egy romhalmazon, meghallott egy hangot. Megállt és visszafojtotta a lélegzetét. Igen, ott van megint... kicsivel előtte. Megpróbált keresztülnézni a poron és füstön, keményen megmarkolta a kardját. A legutóbbi sárkánycsapat szemében csak úgy izzott a gyilkolás vágya. Egy magányos ember-tiszt igazán könnyú prédának

ígérkezett, de akkor valamelyiküknek eszébe jutott, hogy a Sötét Hölgy társaságában látták őt. Legközelebb viszont nem biztos, hogy ilyen szerencséje lesz.

A folyosón romhegyek tornyosultak előtte, ahol a mennyezet beomlott. Mélységes volt a sötétség... a kezében szorongatottfáklya adta az egyetlen fénysugarat... de Tanis kétségek között vergődött: egyrészt vágyott a fény után, másrészt félt tőle, hogy akkor hamarabb leleplezik. Végül úgy döntött, hogy vállalja a kockázatot és megtartja a fáklyát. Sohasem találja meg Lauranát, ha teljes sötétségben kell végigkutatnia az egész környéket.

Hamarosan megint csak az álruhájában bízhatott.

— Ki jár ott? — ordított föl nyersen és fáklyájával vakmerően bevilágított a romos folyosóra. Fényes páncél villanására és egy futó alakra figyelt föl, de az távolodott tőle, nem felé rohant. Különös egy sárkányfattyú részéről... úgy érezte, hogy a tulajdon agya három-négy lépéssel mögötte botladozik. Most már világosabban kivehette az alakot... magas volt, karcsú és meglepően gyorsan futott előtte...

— Laurana! — kiáltotta utána, majd elf-nyelven: — Quisalas!

Tanis szidta az útjába kerülő törött oszlopokat és márványtömböket, megbotlott, tovább futott, megint megbotlott, elesett, de kényszerítette sajgó testét, hogy engedelmeskedjék neki, míg utol nem éri a lányt. Elkapta a karját és megállította, de csak azután foghatta meg erősebben, mikor nekidólhetett a falnak. Minden lélegzetvétel tüzes kínokat okozott neki. Annyira elkábult, hogy egy pillanatig úgy érezte, menten meghal. Mégis halálos szorítással tartotta a lányt, szemével éppúgy, ahogy a kezével.

Most értette csak meg, miért nem látták a lányt a sárkányfattyak. Laurana eldobta ezüstvértjét és egy halott sárkánykatonától elvett páncéllal helyettesítette azt. Laurana egy pillanatig csak bámult Tanis szemébe. Először nem is ismerte föl és már mozdult a keze, hogy keresztüldöfje a karajával. Az az egyetlen elf-szó állította meg: Quisalas! — kedvesem. Ez... és a férfi arcán tükröződő szenvedd vágyakozás.

— Laurana! — suttogta Tanis olyan megtört hangon, amilyen Raistliné volt valaha. — Ne hagyj itt! Várj... hallgass meg... kérlek!

Laurana heves karmozdulattal kiszabadította magát a szorításából, de nem ment tovább. Már szóra nyitotta a száját, amikor az épület újabb, hirtelen rengése beléfojtotta a szót. Miközben por és hulladék potyogott körülöttük, Tanis magához rántotta és saját testével oltalmazta őt. Reszketve bújtak egymáshoz, de egyszer csak vége szakadt a rengésnek. Tökéletes sötétségben maradtak... Tanis elejtette a fáklyát.

— Ki kell jutnunk innen! — mondta a férfi megrendülten.

— Megsebesültél? — kérdezte Laurana hűvösen és ismét

megpróbálta kiszabadítani magát. — Ha igen, segíthetek rajtad... de ha nem, inkább előzzünk meg minden további búcsúzkodást. Bármi is...

— Laurana! — mormolta Tanis csöndesen. — Nem kérem én, hogy megértsd... én magam sem értem! Nem kérek tőled bocsánatot, hiszen én sem tudok megbocsátani magamnak. Mondhatnám azt, hogy szeretlek... mindigis téged szerettelek. De az nem lenne igaz, mert igaz szerelem csak attól származhat, aki magát is szereti... én pedig most a sajátképem látványát sem bírnám elviselni. Annyit mondhatok hát csak, Laurana, hogy...

— Psszt! — suttogta Laurana és Tanis szájára tette a kezét. — Hallottam valamit. Hosszú pillanatokig álltak egymáshoz simulva a sötétben, hallgatózva. Eleinte nem hallottak semmi mást, csak saját kimerült lihegésüket. Nem is láttak semmit, még egymást sem, akármilyen közel voltak is egymáshoz. Ekkor vakító fáklyafény lobbant és megszólalt egy hang.

— Mondd csak meg Lauranának, Tanis, miről van szó — biztatta Kitiara kedves hangon —, folytasd!

Kivont kard pengéje villant meg Kitiara kezében. Friss vér... vörös és zöld vegyesen... csillogott rajta. Arca fehér volt a kőportól, fölrepedt ajkából keskeny vércsík csordult végig az állán. Szemét beárnyékolta a kimerültség, de a mosolya még most is olyan csábító volt, mint régen. Eltette véres kardját, kezét beletörölte szakadt köpönyegébe, majd ujjaival szórakozottan beletúrt a hajába.

Tanis szemhéja elgyötörten lecsukódott. Arca mintha ott helyben megöregedett volna... most nagyon emberinek látszott. A fájdalom, a szenvedés, a bánat és a bűntudat nyomai most már mindig megmaradnak örökifjú elf-arcán. Érezte, amint Laurana teste megfeszül, keze a kardja után nyúl.

— Engedd ót elmenni, Kitiara — mondta Tanis nyugodtan, erősen fogva Lauranát. — Tartsd meg az ígéretedet és én is megtartom az enyémet. Engedd, hogy kikísérjem ót a városfalon túlra... azután visszajövök hozzád...

— És én valóban el is hiszem, hogy megteszed — szólt közbe Kitiara és derűs csodálkozással nézett a férfira. — Az még sohasem jutott eszedbe, Fél-Elf, hogy én megcsókolhatnálak és ugyanabban a pillanatban meg is ölhetnélek? Nem, nem hiszem, hogy igen. Most, e pillanatban is megölhetnélek, pusztán azért, mert tudom, hogy ezzel tenném a legrosszabbat ennek az elf-nőnek! — Ezzel közelebb tartotta a lobogó fáklyát Lauranához. — Tessék, nézd meg az arcát! — mosolyodott el csúfondárosan Kitiara. — Milyen gyenge és butító dolog a szerelem!

Kitiara ismét beletúrt göndör hajába, majd megvonta a vállát és körülnézett. — De nincs rá időm. Megmozdult a világ... nagy dolgok

mennek végbe. A Sötétség Királynője elveszett. Másnak kell jönnie, hogy elfoglalja a helyét.

Ehhez mit szólsz, Tanis? Már hozzákezdtem a hatalmam kiépítéséhez a többi Sárkány Nagyúr fölött. — És Kitiara megütögette kardja markolatát. — Az én birodalmam lesz a legnagyobb. Együtt uraik...

Váratlanul elhallgatott és benézett a folyosóra, amelyből éppen az előbb lépett elő. Bár Tanis nem látott és nem is hallott semmit, ami fölkelthette volna a nő figyelmét, viszont érezte, hogy csontig ható hideg árad ki a folyosó torkából. Laurana hirtelen a fél-elf keze után kapott, eluralkodott rajta a félelem, s Tanis már tudta, ki közeledik feléjük, még mielőtt meglátta volna a szellempáncél fölött imbolygó, fénylő narancsvörös szemeket. — Lord Soth! — mormolta Kitiara. — Dönts minél gyorsabban, Tanis!

— Már régen döntöttem, Kitiara — válaszolta Tanis nyugodtan. Ezzel Laurana elé lépett, és amennyire csak tudta, védelmezőn altakarta őt saját testével. — Lord Soth előbb engem lesz kénytelen megölni, hogy elérhesse ót, Kit. És bár tudom, hogy az én halálom nem akadályozhatja meg ót... sem téged... abban, hogy elestem után vele is végezzetek, de utolsó leheletemmel Paladine kegyelmét kérem, hogy mentse meg az ó lelkét. Egy dologgal tartoznak nekem az istenek. Tudom, hogy ez... a végső fohászom...

meghallgatásra talál.

Tanis ekkor megérezte, hogy Laurana a hátára hajtja a fejét, meghallotta, hogy fölzokog és megnyugodott a szíve, mert ebben a zokogásban már nem volt félelem, csak az iránta érzett szeretet, szenvedély és szomorúság.

Kitiara hirtelen megingott. Látta, amint Lord Soth közeledik a romba dőlt folyosón: narancsszínű szemének két tűzpontja ott villogott a sötétben. Egyszer csak Tanis karjára tette vérmocskos kezét. — Menj! — kiáltott rá nyersen. — Fussatok vissza gyorsan a folyosón! A vége felé nyílik egy ajtó a falban. Majd kitapintjátok. Azon lejuthattok a kazamatákba és onnan ki a szabadba.

Tanis egy pillanatig értetlenül bámult rá.

— Fuss már! — csattant fbl Kitiara és megtaszította.

Tanis némán visszanézett Lord Soth alakjára.

— Csapda! — suttogta Laurana.

— Nem! — mondta Tanis és visszafordult Kithez. — Ez egyszer nem az. Ég veled, Kitiara. Kitiara körmei belevájtak a karjába.

— Ég veled, fél-elf — suttogta a lány lágy, szenvedélyes hangon és a szeme fölvillant a fáklyafényben. — Ne feledd,

ezt az irántad érzett szeretetből teszem. Most pedig menjetek!

Ezzel Kitiara elhajította a fáklyát és úgy tűnt el a sötétségben, mintha az maradéktalanul elnyelte volna.

Tanis elvakultan pislogott a hirtelen beállt feketeségben és keze kinyúlt a lány után, de mozdulata félúton megállt. Megfordult és Laurana kezét ragadta meg. Együtt bukdácsoltak át a törmeléken, a fal mellett tapogatva ki útjukat. A halott lovagból áradó dermesztő félelem megfagyasztotta a vérüket. Tanis visszanézett a folyosón és látta, mint közeledik feléjük Lord Soth, izzó tekintetét egyenesen rájuk szegezve. Tanis kétségbeesetten tapogatta a kőfalat... kereste az ajtót. Egyszer csak megérezte, hogy a hideg követ fa váltja fel. Kitapogatta és lenyomta a vaskilincset. Az ajtó kitárult előttük. Lauranát maga után vonva belépett a nyíláson, ahol a lépcsőt megvilágító, lobogó fáklyák fénye majdnem úgy vakította el őket, mint az előbb a sötétség.

Tanis még hallotta, amint Kitiara hangosan köszönti a szellemlovagot. Arra gondolt, vajon mit művel most vele Lord Soth, miután prédája kicsúszott csontkezéből. Elevenen ébredt föl benne a régi álomkép... újra látta, amint Laurana zuhan... Kitiara zuhan... ó meg csak áll tehetetlenül, képtelenül rá, hogy bármelyiküket megmentse. A lázálom hirtelen szertefoszlott.

Laurana ott várt rá a lépcsőn, aranyló haján megcsillant a fáklyák fénye. Sietve becsapta az ajtót és futva eredt a lány után, a lépcsőn lefelé.

— Az ott az elf-nó és a fél-elf — mondta Lord Soth, kinek parázsszeme könnyúszerrel fölismerte az előle megrettent egerekként iszkoló két alakot.

-Igen-válaszolta Kitiara teljesen érdektelenül. Kihúzta kardját a hüvelyéből és köpönyege szélével törölgetni kezdte róla a vért.

— Utánuk menjek? — kérdezte Soth.

— Ne! Ennél fontosabb dolgunk is akad e pillanatban. — Kitiara fölnézett a szellemalakra és rávillantotta ferde

mosolyát. —Az az elf-nő úgysem lehet a tiéd, még halálában sem. Védelmezik őt az istenek.

Soth pislákoló szemét Kitiarára meresztette. Fehér ajka megvetően lefittyedt. — Az a fél-elf férfi még most is a te urad.

— Nem, nem hinném — felelte Kitiara, Tanis után fordult és nézte, amint becsapódik mögötte az ajtó. — Néha, a nyugodt éjjeli órákon, amikor majd egymás mellett fekszenek az ágyban, Tanis majd azon kapja magát, hogy rám gondol. Emlékszik majd az utolsó szavaimra és a szíve összeszorul. Én adtam nekik a boldogságukat. És az elf-nőnek is azzal a tudattal kell leélnie az életét, hogy én azért mindig ott leszek valahol Tanis szívében. Bárhogy alakuljon is a szerelmük ezután, sikerült azt megmérgeznem.

Tökéletes a bosszúm, mindkettejük ellen. Nos, és te elhoztad, amit kértem?

— Elhoztam, Sötét Hölgy — válaszolta Lord Soth. Egyetlen varázsszóval előteremtette a tárgyat és csontkezébe fogva átnyújtotta

Kitiarának, vagyis tisztelettel tette le a lába elé. Kitiara visszafojtotta a lélegzetét és szeme csaknem olyan erővel ragyogott fel a sötétben, mint az árnyéklovagé. — Nagyszerű! Most menj vissza a Dargaard-szorosba. Gyűjtsd össze a seregeidet. Megszerezzük a repülő erődöt, amelyet még Ariakas küldött Kalaman fölé. Azután visszavonulunk, újrarendezzük az erőinket és várunk.

Lord Soth ijesztően elmosolyodott és a lány lába előtt heverő tárgy felé biccentett. — Ez most már jogosan a tiéd. Akik ellened voltak, vagy halottak, a parancsod szerint, vagy elmenekültek, mielőtt elérhettem volna őket.

— Ezzel csak kissé elhalasztódott a pusztulásuk — mormolta Kitiara és hüvelyébe dugta a kardját. — Nagyszerű szolgálatot tettél nekem, Lord Soth, amiért jutalmat érdemelsz. Azt hiszem, még mindig maradt néhány elf-hajadon ezen a világon.

— Akikre kimondtad az ítéletet, meghalnak... akiknek meghagytad az életét-és Soth tekintete az ajtó felé villant —, hadd éljenek. De sohase feledd, Sötét Hölgy, hogy mindenki közül, aki neked szolgál, csak én kínálhatok föl neked örökké tartó húséget. Ezt most örömmel meg is teszem. Kérésednek megfelelően a harcosaimmal együtt visszavonulok a Dargaard-szorosba. Ott várjuk majd ki hívó szavadat.

Meghajolt a lány előtt és csontujjai közé fogta a kezét. — Ég veled, Kitiara — mondta, majd rövid szünet után megkérdezte: — Milyen érzés, kedvesem, hogy örömet szereztél az átkozottnak? Egészen érdekessé tetted nyomasztó halál-birodalmamat. Ó, hogy miért nem ismerhettelek meg élő emberként! — Az áttetsző látomás ismét elmosolyodott. — Hanem, az én időm végtelen. Még azt is kivárhatom, hogy egyszer valakivel megosszam a trónomat...

A hideg ujjak végigsimítottak Kitiara bőrén. A lány görcsösen összerándult, amint elképzelte a reá váró ásító, lidérces, végtelen, álom nélküli éjszakákat. Olyan eleven volt a szörnyű kép, hogy Kitiara lelke hideglelősen belereszketett, mialatt Lord Soth eltűnt a homályban.

Egyedül maradt a sötétben és egy pillanatra szívébe markolt a rémület. A templom ismét megremegett körülötte. Kitiara a falhoz tántorodott, félve és magányosan. Végtelenül egyedül érezte magát! Ekkora lába beleütközött valamibe a templom kövezetén. Lehajolt és hálásan zárta köré az ujjait. Fölemelte a földről.

Ez a valóság, kemény és tömör, gondolta magában és megkönnyebbülten fölsóhajtott. Nem égett fáklya, amelynek fénye megcsillant volna a tárgy arany felületén vagy visszaverődött volna csiszolt, vörös ékköveirl. De Kitiarának nem kellett a fáklyák sápadt lángja, hogy megcsodálhassa a kezében tartott tárgyat.

Hosszú pillanatokig állt még az omladozó folyosón, ujjai

végigsiklottak a véres korona rideg fémcsipkézetén.

Tanis és Laurana futva ereszkedett lefelé, a tömlöcbe vezető, kőbe vájt csigalépcsőn. A főporkoláb asztalánál egy pillanatra megálltak és Tanis lenézett a hobgoblin kihúlt tetemére.

Laurana rábámult. — Gyere! — sürgette és kelet felé mutatott. Látva, hogy Tanis ingadozik és észak felé tekintget, megvonta a vállát: — Látom, nem akarsz oda lejönni, ahová... engem bezártak... — Gyorsan elfordult és az arca elsápadt, amint meghallotta a bötöncellákból kihangzó sikolyokat és üvöltéseket.

Egy űzött tekintetú sárkányfattyú loholt el mellettük. Lehet, hogy szökevény, gondolta Tanis, látva, hogy a teremtmény elfintorodik és felhördül a tiszti páncél láttán. — Caramonra gondoltam — motyogta Tanis —, biztosan őt is idehozták.

— Caramont? — kiáltott föl Laurana döbbenten. — Hogyan...

— Ő is velem jött — mondta Tanis —, meg Tika és Tass és... Kova. — Megtorpant és megrázta a fejét. — Nos, ha valóban ide zárták be őket, akkor már végük. Gyerünk!

Laurana elpirult... fölnézett a lépcsőre, aztán ismét vissza a férfira.

— Tanis... — szólalt meg elakadó hangon, de a fél-elf az ajkára tette az ujját. — Majd később lesz időnk megbeszélni. Most meg kell találnunk a kivezető utat!

Mintha csak a szavait akarná igazolni, a templom ismét megremegett. Most erősebben, mint eddig bármikor. Laurana nekitántorodott a falnak. Tanis fáradt, sápadt arca még jobban elfehéredett, amint megpróbálta megvetni a lábát.

Az északi folyosó felol hangos robaj és fülsiketítő recscsenés hallatszott. A börtöncellákban minden hang elnémult, miközben hatalmas porfelhő és sártenger zúdult a folyosóra.

Tanis és Laurana futásnak eredt. Törmelék potyogott a fejükre, ahogy kelet felé rohantak, holttesteken és lezuhant kőtömbökön át botladozva.

újabb rengés rázta meg az épületet. Elzuhantak. Tehetetlen iszonyattal nézték, amint a folyosó vonaglik és tekeredik elóttük, lassan, akár egy óriáskígyó.

Behúzódtak egy megdolt oszlop alá, összebújtak, és onnan nézték, ahogy a padló és a folyosó falai megemel

kednek és alásüllyednek, akár a tenger hullámai. Fejük fölül különös zörejt hallottak... mintha hatalmas kódarabok súrlódnának össze... de nem zuhantak le, csak megváltoztatták a helyüket. Azután a rengés megszúnt... megnyugodott minden.

Remegve álltak föl és futásnak eredtek megint. Afélelem a végsó kimerültség határán is túl hajtotta sajgó testüket. Pár perc múlva újabb rengések rázkódtatták meg a templom alapjait. Tanis minden

pillanatban azt várta, hogy a fejükre omlik a mennyezet, de az szilárdan a helyén maradt. Azok a megmagyarázhatatlan zajok olyan ijesztőek és borzalmasak voltak fölöttük, hoy már-már megkönnyebbüléssel fogadták volna, ha maguk alá temetik őket a romok.

— Tanis! — kiáltott föl Laurana váratlanul. — Levegő, friss, éjszakai levegő!

Kimerülten, erejük utolsó morzsáit is összeszedve végigvonszolták magukat a kígyózó folyosón, míg oda nem értek egy sarokvasain lengő, félig nyitott ajtóhoz. Barnásvörös vérfoltot láttak meg a padlón és...

— Tass erszényei — mormolta Tanis. Letérdelt és beletúrt a surranó mindenfelé szétszórt kincsei közé. A szíve hirtelen összeszorult, keserúen megcsóválta a fejét.

Laurana is letérdelt mellé és megfogta a kezét.

— Legalább tudjuk, hogy itt járt, Tanis... idáig eljutott. Talán megmenekült.

-Sohasem hagyta volna hátra a kincseit— mondta Tanis. A fél-elf leereszkedett a rengő padlóra és kinézett Neraka városára. — Oda nézz! — szólalt meg nyersen és kimutatott az ajtónyíláson. Ez itt a vég, ahogy a surranónak is ez volt. Nézd csak! — mondta ingerültebben, látva, hogy a lány makacs nyugalmat erőltet az arcára, nem ismeri el a vereség tényét.

Laurana végül oda nézett.

Az arcát simogató húvös szellő most gúnyolódásnak túnt előtte, mivel csak füst és vér bűzét és iszonyatos halálsikolyokat sodort feléjük. Narancsvörös lángok borították el az eget, amint az ott keringő sárkányok vadul üldözték és gyilkolták egymást, mialatt Nagyuraik menekültek vagy

éppen a fölöttük való hatalomért küzdöttek egymással. Az éjszakai égbolt ragyogott a csapkodó villámok és fellobbanó lángok fényétől. Az utcákon ámokfutó sárkányfattyak száguldoztak, megöltek mindent, ami élt és mozgott, hogy végül egymást mészárolják halomra.

— Így fordul önmaga ellen a gonosz — suttogta Laurana, Tanis vállára hajtotta a fejét, úgy nézte elhűlve a döbbe

netes látványt.

— Ez mi volt? — kérdezte a férfi elgyöngült hangon.

— Elistan mondogatta egy időben — felelte a lány. A templom ismét megremegett körülöttük.

— Elistan! — kacagott föl Tanis keserúen. — Hol vannak most az ő istenei? Tán bámulnak le,a mennyei palotáikból és gyönyörködnek a látványosságban? A Sötétség Királynője elmenekült, a temploma összeomlik. És mi itt vagyunk, csapdába esetten. Három percig sem

maradunk ott kinn életben...

Ekkor torkán akadt a szó. Gyengéden félretolta Lauranát, előrehajolt és belekotort Tasslehoff szétszórt kincseibe. Gyors mozdulattal félresöpört egy kis, törött kék kristálydarabot, egy selyemfa-forgácsot, egy smaragdot, egy apró, fehér csirketollat, egy fonnyadt, fekete rózsát, egy sárkányfogat és egy ügyes törpekéz-faragta fadarabot, amely magát a surranót ábrázolta. A kacatok között ott volt egy kicsiny aranytárgy is, megcsillant az odakinti lángoló égi tűz és általános rombolás rőt fényében.

Tanis fölemelte és a szeme megtelt könnyel. Erősen a markába szorította és érezte, amint éles pereme belevág a húsába.

-Mi az?-kérdezte Laurana és, mert nem tudta a választ, hangja elcsuklott a félelemtől. — Bocsáss meg nekem, Paladine! — suttogta Tanis. Közelebb vonta magához Lauranát, felé nyújtotta és kinyitotta a kezét.

Egy finoman metszett, keskeny, arany fűzfalevelekből formázott kecses gyűrű pihent a tenyerén... és a gyűrű körül, még mindig mágikus álomba merülve, ott tekeredett egy parányi aranysárkány.

14
A történet vége. Vagy a jó győz, vagy a gonosz

Nos, kiértünk a városból — mormolta Caramon a testvére felé, szemét a sárkányfattyakra szegezve, akik várakozóan pillogtak rá. — Te maradj itt Tikával és Tassal! Én visszamegyek és megkeresem Tanist. Ezt a bandát is magammal viszem...

— Nem, testvér — mondta Raistlin csöndesen és aranyszeme fölvillant Lunitari vöröslő fényében. — Tanisnak úgysem segíthetsz..., az ő sorsa a saját kezében van már. — A varázsló fölnézett a lángoló, sárkányokkal teli égre. — Te magad is veszélyben vagy még, azokkal együtt, akiket rád bízott a végzet.

Tika kimerülten állt Caramon mellett, arca megnyúlt a szenvedéstől. És bár Tasslehoff éppoly kedélyesen vigyorgott, mint bármikor, az arca sápadt volt és a számében olyan mélységes szomorúság tükröződött, amilyet egy surranótól még soha nem látott senki. Caramon arca elsötétült, amint végignézett rajtuk.

— Pompás — dörmögte —, és hová menjünk innen?

Raistlin fölemelte a kezét és előremutatott. Fekete köpönyegének ujja meglebbent, keze mereven döfött az éjszakai ég felé, fehér volt és vékony, mint a csupasz csont. — Azon a hegygerincen van egy fényfolt...

Mindenki odafordult, hogy megnézze, még a sárkányfattyak is. Messze, a kopár síkságon túl, Caramon egy hegy árnyékát látta kiemelkedni a holdsütötte háttérből. Annak a csúcsán villódzott a fehér fény, tiszta ragyogással, rezzenetlenül, akár egy csillag. — Valaki vár ott rátok — mormolta Raistlin.

— Ki az? Tanis? — kérdezte a harcos élénken.

Raistlin Tasslehoffra nézett. A surranó nem fordult el a fénytől, mereven bámulta tovább. — Fizban... — suttogta maga elé.

— Igen — hagyta jóvá Raistlin —, és nekem most mennem kell.

— Hogyan? — akadt el Caramon hangja. — De... gyere velem... velünk... találkoznál Fizbannal...!

— A mi találkozásunk nem lenne valami kellemes — rázta meg a fejét Raistlin és fekete kámzsájának redői meglibbentek körülötte.

— És ezekkel mi legyen? — intett Caramon a sárkányfatytyak felé.

Raistlin sóhajtva fordult szembe a teremtményekkel. Fölemelte a kezét és kimondott néhány különös szót. A sárkányfattyak hátrálni kezdtek, félelem és iszonyat torzította el hüllőképüket. Raistlin ujjából villám szökkent elő. A hüllőemberek fölüvöltöttek, lángra lobbantak és

rángatózva terültek el a földön. Testük azonnal kávé változott, amint megkaparintotta őket a halál.

-Ezt nem kellett volna tenned, Raistlin — motyogta Tika remegő hangon. — Biztosan békén hagytak volna bennünket.

— Különben is, vége a háborúnak — tette hozzá zordan Caramon.

— Valóban? — kérdezte Raistlin és egy kis, fekete zacskót húzott elő egyik rejtett zsebéből. — Az ilyen gyönge, érzelgős makogás az, testvér, ami előidézi a háború folytatását. Ezek — mutatott a szoborszerű tetemekre — nem Krynn szülöttei. — A legsötétebb fekete varázslattal teremtették őket. Tudom... tanúja voltam a születésüknek. Sohasem "hagytak volna békén" benneteket — tette hozzá a mágus, Tika reszkető hangját utánozva.

Caramon elvörösödött. Mondani akart valamit, de Raistlin annyira nem törődött vele, hogy a termetes harcos végül csöndben maradt, látva, hogy a fivére teljesen elmerült a mágiájában.

Raistlin ismét a tenyerén tartotta a sárkánygömböt. Behunyta a szemét és halkan kántálni kezdett valamit. A kristálygömbben színek kavarogtak, majd a golyó ragyogó, éles fénysugarat bocsátott ki magából.

Raistlin kinyitotta a szemét és várakozón fölnézett az égre. Nem kellett sokáig várnia. A csillagokat és aholdakat pillanatokon belül gigászi árnyék takarta el. Tika rémülten hátrált. Caramon védelmezően átkarolta, bár az ó tagjai is remegtek és izgatottan kapott a kardjához.

— Egy sárkány — nyögött föl Tasslehoff megrökönyödve. — És mekkora! Még sohasem láttam ilyen óriásit... vagy tán mégis?-Szaporán pislogott.-Valahogy olyan ismerős. — Láttál — mondta Raistlin hűvösen és visszatette az elsötétüld kristálygömböt a fekete zacskóba. — Akkor, álmodban. Ez Vérontó Cyan, aki úgy meggyötörte azt a Lorac nevű, szerencsétlen elf-királyt.

— És miért jött ide? — kérdezte Caramon rémülten.

— Az én parancsomra — felelte Raistlin. —Azért jött, hogy hazavigyen engem.

A sárkány egyre alacsonyabban körözött fölöttük, hatalmas szárnyával dermesztd hideget kavart körülöttük. Még Tasslehoff is — bár később a világért sem ismerte volna el — reszketve bújt oda Caramonhoz, amikor az óriási, zöld sárkány leszállt a földre. Cyan egy pillanatig rámeredt a reszketve összebújó, szánalmas kis embercsoportra. Vörös szeme fölizzott, nyelve kiliffent görbe agyarai közül, amint gyúlölettel nézte őket. Azután egy... a sajátjánál is hatalmasabb erő parancsára tekintetét e1 kellett fordítania, hogy bosszúsan megállapodjon a fekete csuhás varázsló alakján.

Raistlin intésére a sárkány feje mind lejjebb ereszkedett, míg el nem érte a földet. Raistlin rátámaszkodott varázspálcájára, fáradtan

odaballagott a sárkányhoz és fölkapaszkodott hosszan kígyózó nyakán.

Caramon a rátörő sárkányiszonnyal küszködve bámulta Vérontó Cyant. Tika és Tass kétoldalról kapaszkodott belé, a félelemtől remegve. Egyszer csak a harcos rekedt üvöltéssel taszította félre mindkettőjüket és a hatalmas sárkány felé rohant.

— Raistlin! Várj! — kiáltotta Caramon szaggatottan. — Én is veled megyek!

Cyan feszülten rántotta hátra hordónyi fejét és fölizzó szemével a vakmerő emberre meredt.

— Igazán jönnél? — kérdezte Raistlin csöndesen és megnyugtatóan megveregette a sárkány nyakát. —Eljönnél velem a sötétségbe?

Caramon megingott, a szája kiszáradt, félelem szorította össze a torkát. Nem tudott megszólalni, de kétszer is intett a fejével, mialatt a szíve összefacsarodott a fájdalomtól Tika zokogásának hallatán.

Raistlin hosszan ránézett, szeme két aranyló folt volt a mélységes feketeségben. — Őszintén elhiszem, hogy meg is tennéd — álmélkodott a mágus félhangon. Egy pillanatig Raistlin töprengve kuporgott a sárkány hátán. Végül határozottan megrázta a fejét. — Nem, testvér, ahová én megyek, oda nem követhetsz. Az még az ilyen erős embernek is csak a halált jelentené. Most végre olyanok vagyunk, Caramon, amilyennek az istenek szántak bennünket..., két teljes ember..., és most elválnak útjaink. Meg kell tanulnod, Caramon, hogyan menj végig a magad útján a saját erődből — egy pillanatra kísérteties mosoly villant föl Raistlin arcán a varázsbot reszkető fényében —, legalábbis azokkal együtt, akik úgy döntenek, hogy veled tartanak. Ég veled, testvérem!

Urának egyetlen parancsszavára Vérontó Cyan kitárta a szárnyát és föllendült a levegőbe. A varázspálca fénye aprócska csillagnak látszott a széttáruló sárkányszárny fekete kárpitján. Azután az is kihunyt, végleg elnyelte a sötétség.

— Itt jönnek hát, akiket annyira vártál — mormolta az öregember kedvesen.

Tanis fölkapta a fejét.

Három alak lépett be a vén mágus tábortüzének fénykörébe. Egy nagytermetű, izmos harcos, feszülő sárkánypáncélban, karonfogva egy göndörbajú, fiatal lánnyal. Az utóbbi sápadt volt a kimerültségtál, az arca vérfoltos, szemében mélységes aggodalom és szomorúság ült, amint fölnézett a mellette lépkedő férfira. Végül, mögöttük botladozva, oly fáradtan, hogy alig állt már a lábán, egy elgyötört surranó vánszorgott, szakadozott, kék térdnadrágban.

— Caramon! — emelkedett föl a túz mellől Tanis.

A nagydarab harcos föl emelte a fejét, az arca fölragyogott. Kitárta a karját és a mellére vonta a fél-elfet. A kissé távolabb

álldogáló Tika könnyekkel a szemében figyelte a két barát találkozását. Ekkor valaki megmozdult a tűz túloldalán.

— Laurana? — kérdezte tétován.

Az elf-nő előrelépett a tűz fénykörébe, aranyhaja fényesen fölragyogott, akár a napsugár. Bár vérfoltos, horpadt páncélt viselt, mégis annak az elf-hercegnőnek királyi tartásával állt elótte, akit Tika még Qualinestiben ismert meg, oly sok hónappal ezelőtt.

Tika öntudatosan emelte a kezét kócos hajához és rádöbbent, hogy az ragacsos a vértől. Fehér, buggyos ujjú pincérlány-blúza cafatokban lógott rajta, aligha valami előkelően... csupán szedett-vedett páncélja tartotta össze valamennyire. Oda nem illő karcolások csúfították el sima, formás lábát, amelyből valahogy túlságosan is sok villant ki öltözéke alól.

Laurana elmosolyodott és kisvártatva Tika is követte a példáját. Ilyesmi itt nem számított. Laurana fórgén hozzálépett, átkarolta és Tika is szorosan magához ölelte őt.

Csak ,a surranó állt magányosan egy pillanatig a tűz fénykörének szélén és nézett a vele szembeforduló öregemberre. Az öreg mögött hatalmas aranysárkány aludt a sziklaperemen elnyújtózva, oldala ütemesen emelkedett és süllyedt horkantásai ritmusára. Az öregember közelebb intette magához a surranót.

Tass olyan mély sóhajtással, mintha az a lába ujjából törne föl, meghajtotta felé a fejét. A lábát húzva lassan előrelépett és megállt a vén mágus előtt.

— Nos, mi a nevem? — kérdezte az öreg, kinyújtotta a kezét és megérintette vele a surranó kontyát.

— Háát, biztos, hogy nem Fizban — motyogta Tass szánalmasan, de a világért sem nézett volna egyenesen az öregre.

Az gyöngéden elmosolyodott és tovább simogatta aborzas kontyot. Aztán közelebb vonta magához a surranót, de az visszahúzódott tőle, apró teste megmerevedett. — Mindeddig nem volt az — mondta az öregember lágyan.

— Akkor hát mi? — motyogta Tass, félrefordított arccal.

— Sok nevem van — válaszolta az öreg. — Az elfek között Eli vagyok. A törpék Thak néven ismernek. Az emberek Égi Kardnak hívnak. De mindig is az volt számomra a legkedvesebb, ahogy Solamnia lovagjai neveznek: Draco Paladin.

— Tudtam! — nyögött föl Tass és lezöttyent a földre. — Egy isten! Elvesztettem mindenkit! Mindenkit! — és keserűen fölhüppögött.

Az öregember egy pillanatig meleg szeretettel nézett rá, még saját könnybe lábadó szemét is megdörgölte bütykös öklével. Azután letérdelt a surranó mellé és vigasztalón átkarolta a vállát. — Nézz csak oda, fiacskám! — mondta és ujját Tass álla alá téve, fölemelte az arcát

az ég felé. — Látod azt a vöröslő csillagot, pontosan fölöttünk? Tudod-e, melyik istennek szentelték?

— Reorxnak — mormolta Tass halkan, a könnyeit nyeldekelve.

— Olyan vörös, mint az ó kohójának tüze — mondta az öreg és maga is fölnézett rá. — Vörös, mint a kalapácsa alól kiröppenő szikrák, miközben a fölizzftott világot kovácsolja üllőjén. Reorx kovácsmúhelye mellett áll egy csodálatosan szép fa, amilyet eddig egyetlen halandó sem látott. Alatta üldögél egy dörmögő, vén törpe és pihen, miután elvégezte számtalan munkáját. Egy korsó húvös sör van a keze ügyében és a kohó tüze melegíti megfáradt csontjait. Egész nap ott üldögél a fa alatt és farigcsál valamit, ahogy mindig is szerette. Nap mint nap arra vetődik valakii és máris ülne le mellé.

— De a törpe rájuk néz, olyan szigorúan mereszti a szemét, hogy megszeppenve, gyorsan fölállnak.

— Ez a hely foglalt — dörmögi. — Valahol odalent kóborol egy hígagyú, tyúkeszű surranó, aki véget nem érő kalamajkákba sodorja magát és azokat a szerencsétleneket, akik netán vele tartanak. Jegyezzétek meg a szavamat! Egy szép napon majd fölbukkan itt,

megcsodálja a fámat és így szól: — "Elfáradtam, Kova. Azt hiszem, most megpihenek itt melletted egy kicsit." Aztán leül és így folytatja: — "Kova, hallottad már a legutóbbi kalandom történetét? Nos, ott volt az a fekete csuhás varázsló, meg a fivére, meg én, hosszú időkig csavarogtunk együtt és a legcsodálatosabb dolgok történtek meg velünk..." — és akkor nekem megint meg kell hallgatnom valami képtelen mesét... — és így dörmög tovább. A fa alatt letelepedni kívánók ekkor elmosolyodnak és békén hagyják ót. — Akkor hát... nincs egyedül? — kérdezte Tass és közben mindkét kis öklével dörgölte a szemét.

— Nincs, gyermekem. O türelmes. Tudja, hogy neked még sok dolgod van ebben a földi életben. Biztosan megvár. Különben is, már minden történetedet hallotta. Úgy illik, hogy majd újabbakkal örvendeztesd meg, ha rákerül a sor.

— De ezt az egyet még biztosan nem hallotta! — dünnyögte Tass föltámadó lelkesedéssel. — Ó, Fizban, ez egyenesen csodálatos volt. Majdnem meghaltam..., már megint. Ám amikor kinyitom a szemem, hát ott van Raistlin, fekete köpönyegben! —Tass megremegett az izgalomtól.-Olyan... izé... igazán gonosznak látszott! De mégis megmentette az életemet! És... M — ijedten elhallgatott és lehajtotta a fejét. — Bocsáss meg! Elfelejtettem. Azt hiszem, többé nem szólíthatlak Fizbannak...

Az öregember fölállt és gyengéden megpaskolta. —Nevezz csak Fizbannak! Mától fogva, a surranók között ez lesz a nevem. — A vén mágus hangja kissé elszomorodott. — Az igazat megvallva, már egészen megkedveltem.

Az öregember odalépett Tanis és Caramon mellé, hogy egy kicsit belefüleljen a beszélgetésükbe.

— Elment, Tanis — mormolta a harcos bánatosan. — Nem is tudom, hová. Nem értem az egészet. Még most is vézna, de már nem gyönge. Az a borzasztó köhögése elmúlt. A sajáthangján beszél, de valahogy mégis másként. Ó most...

— Fistandantilus — szólalt meg az öregember.

Mindketten meglepetten fordultak felé. Megpillantván őt, tiszteletteljesen meghajoltak előtte.

— Ó, hagyjátok ezt! — csattant föl Fizban. — Nem bírom elviselni ezt a hajlongást! Különben is, mindketten álszentek vagytok! Hallottam, miket beszéltek rólam a hátam mögött... — Tanis és Caramon bűntudatosan elvörösödött. — De ne is törődjetek vele! — mosolygott rájuk Fizban. — Azt hittétek, amit én akartam, hogy higgyetek. Most pedig a testvéredről. Igazad van. Ó most önmaga is, meg nem is. Ahogy a jóslat szólt, ó most a múlt és a jelen ura.

— Nem értem — csóválta a fejét Caramon. — Az a sárkánygömb művelte ezt vele? Ha igen, talán még össze lehetne törni, vagy...

— Semmi sem tette ezt vele! — mondta Fizban és szigorúan végigmérte a harcost. — A fivéred maga döntött a sorsáról.

— Nem hiszem el! Hogyan? Ki ez a Fistand... akárkicsoda? Tudni akarom...!

— Kérdéseidre nem nálam van a válasz — mormolta Fizban. Ahangja még nyugodt volt, de olyan acélos árnyalat villant meg benne, amitől Caramon megszeppent. — Óvakodj azoktól a válaszoktól, ifjú ember! — tette hozzá Fizban csöndesen. — És még inkább óvakodj a saját kérdéseidtől!

— Caramon hosszan hallgatott, csak az égre bámult, a zöld sárkány után, amelynek már rég nyoma veszett.

— És most, vajon mi lesz belőle? — kérdezte végül.

— Én nem tudhatom —felelte Fizban. — Ó maga a sorsának kovácsa... akárcsak te. A következőben viszont biztos vagyok, Caramon: el kell engedned őt! — Ezzel az öregember a csöndesen mellé lépő Tikára nézett. — Raistlinnak igaza volt, amikor azt mondta, hogy útjaitok szétválnak. Lépj hát be új életedbe békével!

Tika rámosolygott Caramonra és hozzábújt. A férfi magához vonta és belecsókolt vörös sörényébe. Bár viszonozta a lány mosolyát és becézve simogatta a haját, visszapillantott az éjszakai égboltra, ahol... Neraka fölött... a sárkányok még mindig vívták tüzes csatájukat a düledező birodalom fölötti hatalomért.

— Tehát ez lett a vége! — mormolta Tanis. — A jó győzedelmeskedett!

— A jó? És győzelem? — ismételte meg Fizban és metszőn nézett Tanisra. — Nem, Fél-Elf! Az egyensúly állt helyre. A gonosz sárkányok

nem mennek száműzetésbe. Itt maradnak, éppen úgy, ahogy a jók is. Mostantól újra szabadon járhat az inga.

— Az a sok szenvedés... csupán ezért? — kérdezte Laurana és odaállt Tanis mellé. — Miért ne győzhetne a jó, hogy örökre elúzze a sötétséget?

— Hát semmit sem tanultál, ifjú hölgy? — mordult rá Fizban és megfenyegette az ujjával. — Volt idő, amikor a jó került túlsúlyba. Es tudod, mikor volt ez? Pontosan az Összeomlás előtt!

— Igen — folytatta az öreg, látva megdöbbenésüket. — Istar Papkirálya jó ember volt. Ez netán meglep benneteket? Nem kellene, hiszen mindketten tanúi lehettetek, mire képes az ilyesféle jóság. Láthattátok ezt az elfek, a jóság örök letéteményesei esetében is. Ez csak türelmetlenséget, merevséget szül, olyan hitet, amely szerint, mivel nekem igazam van, mindenki más, aki nem abban hisz, amiben én, az vétkes!

— Mi, istenek, láttuk hová sodorhatja a világot ez az önelégültség. Láttuk, mennyi szépséget romboltak le, csupán azért, mert nem értették meg. Láttuk a Sötétség Királynőjét, amint leselkedve lapul, várja, hogy eljöjjön az ó ideje..., mivel ez nem mehet a végtelenségig. A túlterhelt mérleg meginog és eldől... és akkor ő visszatér. Villámgyorsan borul a világra a sötétség.

És vele az Összeomlás. Mi sajnáltuk az ártatlanokat... és sajnáltuk a bűnösöket. De a világnak készen kell állnia, különben a lehulló sötétséget többé nem emelheti föl semmi. — Fizban ekkor meglátta, hogy Tasslehoff nagyot ásít.-De legyen elég az oktatásból..., nekem most mennem kell. Dolgom van. Fárasztó éjszaka vár még ma rám. — Ezzel az öregember váratlanul megfordult és elcsoszogott a hortyogó aranysárkány felé.

— Várj! — szólalt meg hirtelen Tanis. — Fizban... öööö... Paladine, jártál valaha Vigaszban, az Otthon fogadóban?

— Egy fogadóban? Vigaszban? — torpant meg az öreg és megvakarta a szakállát. — Egy fogadóban... hmm, annyi van belőlük. De mintha emlékeznék valami fúszeres krumplira... megvan! — És a vén mágus csillogó szemmel ' fordult vissza Tanishoz. — Mesélgettem ott a gyerekeknek. Nagyon izgalmas hely... az a fogadó. Emlékszem már... Egyik este betért oda egy szép, fiatal nő. Egy barbár lány... aranyhajú. Énekelt egy kék kristálypálcáról, amely letört valami lázongást.

— Tehát te voltál az, aki hívta az őrséget! — kiáltott föl Tanis. — Te vittél bele minket mindebbe!

— Én állítottam föl a díszleteket, pajtás — mormolta Fizban pajkosan —, de nem én adtam kezetekbe a szöveget. Azt már ti magatok írtátok. — Lauranára, majd ismét Tanisra nézett és megcsóválta a fejét. — Bár el kell ismernem, itt-ott belejavítgattam, de

akkor... ne is törődjetek vele. — Megint elfordult tőlük és üvöltözni kezdett a sárkánnyal. — Ébredj, te lusta, légypiszkos szörnyeteg!

— Légypiszkos! — pattant fól Pirit izzó szeme. — Miért, te vén, roskatag varázsló! Hiszen te még a legnagyobb télben sem tudtad jéggé változtatni a vizet!

— Hogy én... nem? — kiáltotta Fizban tajtékozva és vadul döfködte botjával a sárkány oldalát. — No majd most megmutatom neked! — Ezzel előhalászott egy foszladozó, régi varázskönyvet és lázasan lapozni kezdte. —Tűzgolyó... tűzgolyó... tudom, itt kell lennie valahol!

És a vén mágus szórakozottan, szakadatlanul morogva fölkapaszkodott a sárkány hátára. — Nos, készen vagy? — kérdezte az ősöreg sárkány fagyosan, aztán... a választ meg sem várva... kitárta recsegő-ropogó szárnyát. Fájdalmasan meglengette, hogy elúzze belőle a merevséget és nekikészült a fólszálláshoz.

— Várj! A süvegem! — rikoltotta vadul Fizban.

De megint elkésett. Dühödten csápoló szárnyakkal, a sárkány bizonytalanul fölemelkedett a levegőbe. Arit ingadozott egy pillanatig, óvatosan egyensúlyozott a sziklaperemen, végül befogta a friss légáramlatot és föllendült az éjszakai égre.

— Állj! Te agyalágyult...

— Fizban! — kiáltott föl Tasslehoff.

— A süvegem! — rikoltotta panaszosan a mágus.

— Fizban! — visította Tass még egyszer — a süve...

De a két éji alak már hallótávolságon kívül járt. Hamarosan nem látszott belőlük több, halvány, aranyló szikráknál, amint Solinari fénye megvillant a sárkány pikkelyein. — Ott van a fejeden — mormolta a surranó mély sóhajtással.

A társaság némán nézett egy darabig utánuk, majd visszafordult.

— Segíts már ezzel egy kicsit, Caramon! — szólalt meg Tanis. Lecsatolta magáról a sárkányvértezetet és darabonként lehajigálta a szakadékba. — És a tiéd?

-Azthiszem, én még megtartom egy ideig. Hosszú utazás áll még előttünk, nehéz és veszedelmes — intett Caramon a lángoló város felé. — Igaza volt Raistlinnek. A sárkányemberek nem hagynak föl a garázdálkodással csupán azért, mert a Királynőjük odavan.

— És hová mentek? — kérdezte Tanis mély sóhajtással. Az éjszakai levegő lágy volt, meleg és a sarjadó élet ígéretétől illatos.

Megkönnyebbülten, hogy végre megszabadult a gyűlölt páncéltól, a fél-elf fáradtan leült a város felé néző sziklaperem szélén álló kis facsoport tövébe. Laurana is odament és letelepedett a közelébe, de nem egészen mellé. Állát fölhúzott térdére támasztotta és töprengőn nézett végig a síkság fölött.

-Tikával már megbeszéltük a dolgot — mondta Caramon ás

mindketten leültek Tanis mellé. A harcos és a lány egymásra nézett, látszott rajtuk, hogy egyiküknek sincs kedve megszólalni. Kis idő múltán Caramon mégis megköszörülte a torkát. — Mi visszamegyünk Vigaszba, Tanis. És... és azt hiszem, ez azt jelenti, hogy mostantól elválnak az útjaink... — elhallgatott, nem volt ereje a folytatáshoz.

— Tudjuk, hogy ti visszatértek Kalamanba — tette hozzá Tika és a szeme sarkából Lauranára nézett. — Szóba jött, hogy esetleg mi is veletek tartunk. Végül is még mindig ott van ez az ocsmány repülő erőd, meg a környéken a sok szétfutott sárkányfattyú. És szeretnénk megint találkozni Zúgószéllel, Aranyholddal és Gilthanasszal... de... — Haza akarok menni, Tanis! — szólt közbe Caramon nehéz sóhajtással. — Tudom, hogy nem lesz könnyú a visszatérés... fölperzselve, romokban látjuk majd viszont Vigaszt— tette hozzá, megelőzve Tanis várható tiltakozását —, de eszembe jutottak az elfek, meg Alhana, hogy nekik milyen lehetett visszamenni Silvanestibe. Orülök neki, hogy az én otthonom mégsem olyan..., mint egy keserves lázálom. Szükségük lesz rám Vigaszban, Tanis, az újjáépítéshez. Jól jön majd ott az erőm. Én... én már egészen hozzászoktam, hogy..• valakinek mindig szüksége van rám...

Tika a harcos karjára hajtotta a fejét és Caramon gyengéden megsimogatta a haját. Tanis megértően bólintott. Ő is szerette volna viszontlátni Vigaszt, de az nem volt az ó otthona. Már nem. Kova nélkül, Sturm és... a többiek nélkül.

— És veled mi lesz, Tass? — kérdezte Tanis mosolyogva a surranótól, aki egy frissen megtöltött vizestömlőt vonszolt maga után a közeli csermely felől. — Te eljössz velünk Kalamanba?

Tass elvörösödött. — Nem, Tanis — motyogta kelletlenül. — Tudod, ha már ilyen közel vagyok..., arra gondoltam, hogy meglátogatom a saját hazámat. Megültünk egy Sár kány Nagyurat, Tanis — emelte föl büszkén az állát Tass — mi, magunk. A népek ezután majd tisztelnek bennünket. A főnökünk, Kronin, biztosan a surranók meséinek hőse lesz. Tanis megvakarta a szakállát, hogy elrejtse mosolyát és visszafogta magát, hogy ki ne mondja: a Sárkány Nagyúr, akivel a surranók végeztek, nem volt más, mint a püffedt és gyáva Varangyh altörzsmester.

— Én azt hiszem, egy bizonyos surranó valóban hós lett — mondta komolyan Laurana. — Az a surranó, aki összetörte a sárkánygömböt, aki bátran harcolt a Főpap Tornyának ostrománál, az a surranó, aki elfogta Bakarist, az a surranó, aki minden kockázatot vállalt, hogy megszabadítsa egyik barátját a Sötétség Királynőjének fogságából.

— Ki az? — kérdezte Tass izgatottan, majd: — Ó! — nyögött föl, amint rájött, hogy kire gondolt Laurana. A füle hegyéig elpirult és zöttyenve, megrendülten huppant le a földre. Caramon és Tika egy fa

törzsének vetette hátát és arcukon, legalábbis e pillanatban, a nyugalom és a béke vonásai uralkodtak. Tanis rájuk nézett és enyhén irigyelte őket. Arra gondolt, vajon neki is lesz-e része valaha ilyen békességben? Odafordult Lauranához, aki már fölegyenesedett és távolba révedő tekintettel, messze járó gondolatokkal szemlélte a lángoló égboltot.

— Laurana — szólította meg Tanis és a hangja elcsuklott, amint a lány felé fordította szép arcát —, Laurana, ezt te adtad nekem egykor — nyújtotta a lány felé a kis aranygyűrút. — Akkor még egyikünk sem tudta, mi az igazi szerelem és elkötelezettség. Ma már sokat jelent számomra ez, Laurana. Abban az álomban ez a gyűrű hozott vissza engem a lidércnyomás sötétjéből, éppen úgy, ahogy a te szereteted mentett meg a saját lelkemre telepedett homálytól. — Beszéd közben érezte, hogy élesen mar belé a megbánás... elhallgatott. — Most már szeretném megtartani, ha te is úgy akarod, hogy nálam maradjon. És szeretnék adni neked egy másikat. Viseld azt, ennek párjaként!

Laurana hosszan, szó nélkül nézett a gyűrűre, azután fölemelte a fél-elf tenyeréről, és... hirtelen mozdulattal belehajftotta a szakadékba. Tanis felnyögött és félig fölemelkedett ültéből. A gyűrű megcsillant Lunitari vörös fényében, majd alábukott a homályba. — Tehát ez a válaszod — mormolta Tanis. — Nem hibáztatlak érte.

Laurana nyugodt.arccal fordult vissza hozzá. — Amikor azt a gyűrűt neked adtam, Tanis, az első szerelem lobogott egy zabolátlan szívben. Igazad volt, amikor visszaadtad, most már belátom. Föl kellett nőnöm hozzá, hogy megtudjam, mi az igazi szerelem. Azóta keresztülmentem túzön és 1 ángokon. Sárkányokat öltem meg. Könnyeket hullattam azok teteme fölött, akiket szerettem. — Fölsóhajtott. — Hadvezér voltam. Felelősséget vállaltam. Erre Kova hívta föl a figyelmemet. De mindezt eldobtam magamtól... és beleestem Kitiara csapdájába. Akkor... túl későn... megértettem, milyen felszínes is volt a szerelmem. Aranyhold és Zúgószél igaz szerelme elhozta a reményt erre a világra. A mi kicsinyes szerelmünk pedig majdnem elpusztította azt.

— Laurana — szólalt meg Tanis sajgó szívvel.

A lány keze rákulcsolódott az övére.

— Csitt, csak még egy pillanatra — suttogta Laurana. — Én szeretlek téged, Tanis. Szeretlek, mert most már megértelek. Szeretlek a benned lévé fényért és sötétségért egyaránt. Ezért hajítottam el azt a gyűrűt. Lehet, egy szép napon a szerelmünk elég erős alap lesz hozzá, hogy építhessünk rá. Lehet, hogy egy napon adok neked egy másik gyűrút és elfogadom a tiédet. De az nem fűzfaleveleket formáz majd, Tanis.

— Nem — mosolyodott el a férfi. Kinyújtotta és a lány vállára tette a kezét, hogy közelebb vonja őt magához. Laurana megrázta a

fejét és megpróbált ellenszegülni. — Az a gyűrű félig aranyból és félig acélból lesz. — Tanis még szorosabban karolta át.

Laurana belenézett a szemébe, maga is elmosolyodott, engedett a szorításnak, odasimult Tanishoz és a vállára hajtotta a fejét.

— Talán meg is borotválkozom — mormolta Tanis és megvakarta a szakállát.

— Ne — suttogta Laurana és vállára terítette a fél-elf köpenyének szárnyát —, már egészen megszoktam!

Ezen az éjszakán a társaság egyként virrasztott a fák alatt, úgy várta a hajnalt. Fáradtan és sebesülten sem tudtak elaludni... Tudták, hogy még nincs vége a veszélynek.

Kilátóhelyükről megfigyelhették, amint sárkányfattyak csapatai szóródnak szét a templom környékén. Vezéreiktől megszabadulván a hüllőemberek hamarosan rablásra és gyilkolásra adják a fejüket, hogy megszerezzék mindennapi betevőjüket. Es voltak még Sárkány Nagyurak is. Bár egyikük sem mondta ki a nevét, mindnyájan tudták, hogy egy majdnem teljesen biztosan túlélte a templom körüli zúrzavart. Az is lehet, hogy még másféle gonosszal is meg kell majd mérkőzniük, olyan sötét hatalmakkal, amilyeneket eddig el sem tudtak képzelni.

Ám most még maradt néhány békés pillanatuk és rettegve várták azok elmúlását.

Reggelre ugyanis eljön a búcsúzás órája.

Senki sem szólt semmit, még Tasslehoff sem. Nem volt szükség közöttük szavakra. Már mindent kimondtak, amit meg nem, az meg várhat. Nem kívánták fölkavarni a múltat, sem sürgetni a jövendőt. Csak egy kis nyugalmas időt kértek a sorstól, hogy pihenhessenek. Talán meg is kapják.

Éppen hajnal előtt, amikor a fölkelőben lévő napnak még csak az első halovány sugara jelent meg a keleti látóhatáron, Takhisisnak, a Sötétség Királynőjének Temploma fölrobbant. Iszonyú ereje megrengette a földet. A fénye ragyogó, vakító volt, mintha új nap született volna.

A tomboló fénytől elvakultan nem láttak világosan. De úgy tűnt föl nekik, mintha a templom szikrázó darabkái fölszállnának az égre, fölrepítené őket valami hatalmas, mennyei forgószél. Az izzó szilánkok egyre csillogóbban fénylettek, amint behatoltak a csillagok pöttyözte sötétségbe, míg ugyanúgy nem ragyogtak, mint maguk azok a csillagok.

Mi több, valóban csillagokká váltak. A szétzúzott templom mindegyik felröppent darabkája, egyenként megtalálta a az égen a maga helyét, betöltve az úrnek azt a két fekete foltját, amelyekre még Raistlin hívta föl a figyelmüket az elmúlt ászön, amikor a Kristály tóról, a csónakból fölnézett az égre.

Az eltúnt csillagképek ismét ott ragyogtak fölöttük.

A Bátor Vitéz..., Paladine..., a Platinasárkány... ismét elfoglalta helyét az éjszakai égen, míg vele szemben megjelent a Sötétség Királynője, Takhisis, az Őtfejű, Sokszínű Sárkány. Újrakezdték örökkévaló keringésüket, mindig éles szemmel figyelve egymásra, amint fáradhatatlanul lejtették körtáncukat Gielan, a Semlegesség Istene, a Mérleg Nyelve körül.

A hazatérés

Senki sem fogadta ót, amikor belépett a városba. Egy csöndes, sötét éjszaka kellős közepén érkezett. Egyetlen hold volt csak az égen, az, amelyet kizárólag az ő szeme láthatott. A zöld sárkányt is elküldte, hogy a fészkén várja új parancsait. Nem a város kapuján lépett be, egyetlen lélek sem volt tanúja érkezésének.

Nem is volt szüksége a kapura... A közönséges haladók korlátai ót már nem érintették többé. Láthatatlanul és ismeretlenül ballagott végig a csöndesen szunnyadó utcákon. Egyvalaki azért mégiscsak akadt, aki tudomást szerzett a jelenlétéről. A Nagy Könyvtárban Astinus, aki, mint mindig, most is a munkájába merült, abbahagyta az írást és fölemelte a fejét. Tolla egy pillanatra megállt a pergamen fölött, azután a tudós egy vállrándítással visszatért a krónikaírás örökké tartó munkálatához.

A férfi gyorsan lépdelt végig a sötét utcákon, botjára támaszkodva, amelyet fölül egy sárkánymancsba foglalt kristálygömb ékesített. A kristály sötét volt. Nem volt szüksége fényre, hogy megvilágítsa az útját. Tudta, hová megy. Gondolataiban már hosszú századok óta rótta ezt az utat. Fekete köpönyegének szárnyai a bokáját verdesték mentében. Fekete csuklyája alól elévillanó aranyszeme túnt az egyetlen parányi fénynek az egész, álomba merült városban.

A városközpontba érve nem állt meg. Még csak föl sem pillantott a sötét ablakaikat koponyák szemüregeként tátogató, elhagyott épületekre. Lépteit le sem lassította, amint belépett a magas tölgyfák árnyékába, pedig az még egy surranó szívében is rémületet keltett volna. A felé kapkodó, őrködő csontkezek porrá omlottak a lába előtt és ő közömbösen gázolt keresztül rajtuk.

Ekkor fölbukkant előtte a magas torony, a fekete égnél is még feketébben, akár egy, a sötétségbe vágott ablak. Itt a fekete köpönyeges férfi végre megállt a kapu előtt és fölnézett a toronyra. Tekintete mindent befogott... Hűvös elismeréssel nézte az omladozó kis tornyokat és a csillagok halvány fényében hidegen ragyogó, simára csiszolt márványt. Lassan, elégedetten bólintott.

Aranyló szemét ekkor ráemelte a torony kapujára, annak rácsáról csüngő borzalmas köpönyeg-foszlányra.

Közönséges halandó nem állhatott volna meg e szörnyű, eltorzult kapu előtt anélkül, hogy a névtelen iszonyat el ne vette volna az eszét. Közönséges halandó nem hatolhatott volna keresztül sértetlenül az árt álló tölgyfák között.

De Raistlin rezzenéstelenül állt az iszonyat kapujában. Nyugodtan, félelem nélkül. Előrenyújtotta a kezét és megragadta azt az elrongyolódott, fekete köpönyeg-darabot, amelyen még most is

kiütköztek hajdani viselője vérének sötét foltjai és letépte a rácsról. Dermesztő, átható, dühödt üvöltés harsant föl Abyss mélységes mélyéből. Olyan hangos és rémisztő volt, hogy Palanthas minden lakója fölriadt, még legmélyebb álmából is és a félelemtől bénán várta ágyában fekve a világ végének eljövetelét. A város falain őrt álló katonák nem tudták mozdítani sem a kezüket, sem a lábukat. Szemüket behunyva bújtak az árnyékba és várták a halált.

Gyermekek nyöszörögtek rémületükben, kutyák menekültek be nyüszftve az ágy alá, riadtan megvillant a macskák szeme.

Újból fölhangzott az iszonyatos sikoly és a torony kapuján kinyúlt egy sápadt kéz. Dühtől eltorzul kfsértetarc lebegett a dohos levegőben.

Raistlin nem mozdult.

A kéz közeledett hozzá, az arc Abyss mélységes mélyének kfnjaival fenyegette, ahol darabokra tépik majd végtelen ostobasága miatt, hogy semmibe vette a tornyot sújtó átkot. A csontkéz ekkor megérintette Raistlin szívét, majd reszketve megdermedt. — Tudjátok meg hát — kiáltotta Raistlin, fölemelve a hangját, hogy minden bent tartózkodó jól hallja, s mégis valahogy nyugodtan —, hogy én vagyok a múlt és a jelen ura! Jóslat jelezte előre érkezésemet. Előttem föltárul ez a kapu!

A csontkéz visszahúzódott és közben lassú, hívó mozdulattal szétválasztotta a sötétséget. A kapu némán megfordult sarokvasain és kinyílt.

Raistlin úgy lépett be rajta, hogy egy pillantást sem vetett a kézre és a hódolattal meghajló, sápadt jelenésre. Amint beljebb lépett, minden odabent tanyázó fekete, torz, sötét árnyalak áhítattal hajolt meg előtte.

Ekkor Raistlin megállt és körülnézett.

— Itthon vagyok — mormolta.

Palanthas fölé visszatért a béke, az álom elszenderítette a rettegést.

— "Álom volt csupán" — dünnyögték az emberek. Befelé fordultak ágyukban és ismét elszenderedtek az áldott sötétségben, amely a pihenést hozza el nekik, mielőtt megvirrad.

Raistlin Búcsúja

Caramon, az istenek a világot sokszor becsapták szőrnyűségeik áldozatai vagyunk mindannyian.
4.z észt kaptuk őrőkségűl, azért,
hogy meglássam a különbségeket:
a fényt Tika szemében, hogyha mást néz, Laurana reszkető szavát, mikor Tanishoz beszél, s Aranyhold hajának suhogását Zúgószél jöttekor. Rám néznek s a te értelmeddel is látnám a különbségeket. Itt ülök madárcsontkönnyű testtel.
Együttérzést, részvétet oktatnak nekünk cserébe az istenek; Sikert érveke! olykor. Mert éreztem, mily méltatlankodás gyúlt a testvérük ellen harcolókban, önfenntartás vagy szeretet okádó!
S megenyhült így a kínjuk; Szánalom fogott el, ahogy téged is, s a fajtánk leggyengébbjét is túlszárnyaltam ebben.
Te, testvérem, nem tudsz követni engem, ki gond nélkül élsz egy olyan világban, hol a becsvágy ívét fen ja a kard, s a szem hibátlan vezére a kéznek nem tudod felfedezni a törött tükrök tájképét a lélek,
falán, s az üresség kínját cgyenge kézben..
Mégis szeretsz, mint vakorri elkevert vérünkki(crrgését s ellensúlyát, vagy mint (:avat átfúni kard hevét:
meghökkent a kölcsönös rászorultság,
az erekben fakó sokféleség.
A csata vad táncában, hogyha pajzsként oltalmazod testvéredet, esendő mivoltom ismeretéből meríted táplálékodat.
Hogyha elmegyek véred teljét hol fogod megtalálni? A szív zajos alagútjaiban tán? Hallottam,
a Királynő szelíd bölcsődala társult az éjben harci szózatával, ez a zene békés trónomra szólít fennkölt honában.
Sárkánylovagok
fényt akartak hazudni a sötétből, holdakkal, reggelekkel hamisítva. Emiatt megszűnt minden tisztaság. De a homályban lappang az igazság, a végső, lenge tánc.
De nem tenéked
te nem tudsz ertgent az éjbe követni, az édes zűrzavarta. Mert szilárd talajon állsz, naptól véve kfirűf, sentnrit se vársz, s efcSGb veszíted el, mintsem kinwndlatatCan lett, utad. Tjnes magyarázat, akadozva jönnek ajkadra a szavak Tanis barátod az ért kis árvára, majd nugrrragyarázza az

árrtyakösvértyén látottakat, mert ismerte Kitiarát, s a holt(sötét sugarát éjszírrú Zaján. De nem léphet núg fel, s várakozí> arcomba csap a nedves éji szél.